

Điệu Slow Trong Thang Máy

Contents

Điệu Slow Trong Thang Máy	1
1. Chương 1: Một Đêm Trong Thang Máy	1
2. Chương 2: Lần Đầu Tới Phòng Thu Mua	13
3. Chương 3: Tối Thượng Hải	23
4. Chương 4: Dưới Ánh Trăng Trung Thu	36
5. Chương 5: Dọn Đền Nhà Bạch Lâm	50
6. Chương 6: Ba Ý Nguyễn	56
7. Chương 7: Chuột Xâm Lược	63
8. Chương 8: Cuộc Chiến Tình Ái	71
9. Chương 9: Trojan Tình Yêu	80
10. Chương 10: Bông Hoa Nở Trong Mưa	89
11. Chương 11: Tết Của Ba Người	100
12. Chương 12:	115
13. Chương 13: Ngày Rời Xa Bạch Lâm	127
14. Chương 14: Nụ Hôn Của Bạch Lâm Trong Thang Máy	139
15. Chương 15: Chúng Ta Cứ Vậy, Mỗi Người Một Phương Trời	148

Điệu Slow Trong Thang Máy

Giới thiệu

Làm sao đây, khi tình cờ bắt gặp trong thang máy, một người đẹp khiến tim mình loạn nhịp? Làm gì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-slow-trong-thang-may>

1. Chương 1: Một Đêm Trong Thang Máy

1.

Chuyện bắt đầu khi tôi vừa tốt nghiệp đại học.

Lúc đó tôi vẫn còn làm ở Phòng Phát triển mới thành lập của công ty.

Nhìn bề ngoài thì phòng này có vẻ ghê gớm lắm, nhưng thực ra công việc toàn là mấy thứ chán ngắt chẳng ai thèm làm. Vì là phòng ban mới thành lập nên những việc lật vật nhiều vô kể, ngày nào cũng phải làm thêm giờ. Lại thêm tôi là nhân viên mới, thành thử mỗi lần tăng ca, tôi hầu như luôn là người về muộn nhất.

Quãng thời gian đó vô cùng buồn chán thậm chí còn mệt mỏi hơn cả hồi thi đại học. Tôi thường không ngần ngại suy nghĩ: Lẽ nào cả đời mình sẽ thế này, ngày ngày chỉ biết hùng hục làm việc, cứ thế cho đến già rồi chết đi.

Còn nhớ hôm đó là thứ Tư, một ngày quá đổi bình thường. Tôi vẫn là kẻ yếu thế ra về cuối cùng. Làm xong mọi việc đã hơn mười giờ, bên ngoài trời đã tối om từ lâu. Tôi đi thang máy từ Phòng Phát triển trên tầng 8 xuống sảnh. Thang máy xuống đến tầng 5 thì dừng lại, cửa mở ra, có người bước vào.

Choáng! Hóa ra trong công ty này vẫn còn có người tan làm muộn như tôi, kỳ lạ quá đi mất. Lòng tôi hơi lấy lại được cảm giác cân bằng, nhưng ngay lập tức, cảm giác này biến mất tiêu, thay vào đó là trạng thái kinh ngạc, ngây ngất!

Người vừa bước vào là một phụ nữ, tuổi xấp xỉ 30, không cao không thấp, không béo không gầy, mắt to miệng nhỏ, eo thon chân thẳng, tóc dài vấn cao, trang điểm theo kiểu thiếu phụ.

Vừa vào thang máy, thấy tôi nàng cũng hơi lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ một cái nhìn thôi, mà tôi có cảm giác như mình bị nhìn xuyên thấu! Thực ra ánh mắt nàng khá dịu dàng. Nhưng không hiểu vì sao, ánh mắt dịu dàng đó lại như một lưỡi kiếm sắc ngọt, thoát cái đâm xuyên trái tim tôi. Tôi vừa có chút vui sướng, lại thấy hơi mơ màng, nhưng nhiều hơn cả vẫn là cảm giác bất lực không thể chống đỡ...

Nàng nhìn tôi một cái rồi chẳng buồn chú ý đến tôi nữa.

Ngay khi bước vào, nàng liền đứng sang một bên, cách tôi rõ xa. Thế rồi, cửa thang máy chậm chậm đóng lại. Trong khoảnh khắc cánh cửa khép vào, tôi bất chợt cảm thấy vô cùng hưng phấn. Điều này khiến tôi cực kỳ bất an.

Thực ra nàng chẳng phải muộn phần xinh đẹp, nhưng nhìn lại rất gợi cảm. Kiểu gợi cảm của một phụ nữ trưởng thành, kiểu gợi cảm của một người đàn bà dịu dàng, kiểu gợi cảm thanh thoát tựa hoa lan.

Trong thang máy hoàn toàn tĩnh lặng. Hai mắt tôi nhìn chăm chăm vào con số sáng đỏ trên bảng hiển thị, những mong nó có thể nhảy chậm lại một chút. Đương nhiên, ánh mắt cũng thi thoảng vô tình trôi dạt sang phía nàng. Chỗ tôi đứng chệch ngay sau nàng (tầm một góc 45 độ), vì vậy từ đây tôi có thể quan sát kỹ lưỡng dáng người nàng. Vòng eo nhỏ đến không hình dung nổi, nhưng thân hình lại khá đầy đặn, cảm giác như xúi giục người ta phạm tội.

Tuy tôi cũng có xem phim “xiếc” Nhật, nhưng còn cách một khoảng nhất định mới đến ngưỡng kẻ háo sắc. Không hiểu vì sao, hôm nay gặp nàng, lòng tôi lại có cảm giác vô cùng xao động. Có lẽ thời gian này tăng ca nhiều quá, công việc đâm ra nhàm chán, nội tâm cần cỗi của tôi đang khát khao một sự kích thích... Tóm lại, thật muốn kéo nàng vào lòng mà hôn cho thỏa thuê!

Trong thang máy rất tối, dưới ánh đèn mờ ảo, toàn thân nàng như được bao phủ bởi một sự mê hoặc mông lung, cùng lúc đó, hương nước hoa thoang thoang không ngừng len lỏi qua mũi, xộc thẳng đến trung ương thần kinh tôi. Một mùi hương khiến người ta chỉ cần ngửi thôi đã cảm thấy toàn thân dễ chịu. Tôi gào thét trong lòng: Thang máy ơi thang máy, mày xuống chậm một chút có được không, tốt nhất là dừng luôn lại cho tao, coi như tao xin mày đấy! Để tao được bên nàng thêm chút nữa đi mà!

Tôi biết mình rất ngớ ngẩn, hò hét âm thầm thế này cực kỳ ấu trĩ, nhưng tôi hoàn toàn không ngờ, cái thang máy này cũng biết nể mặt tôi, qua tầng 2 là xuống sảnh rồi, vậy mà bỗng nhiên nó kêu “rầm” một tiếng, rồi khựng luôn lại. Thang máy trở nên tối mù. Tiếp đến, là tiếng nàng hét lên thất thanh...

Ban đầu tôi cũng giật thót, nhưng ngay lập tức, tôi chỉ muốn phá lên cười. Thang máy, tao yêu mày quá đi thôi!

Tiếng hét thất thanh của nàng vẫn vang lên bên tai, cho đến khi tôi rút di động ra, chiếu ánh sáng le lói cho thang máy. Điện thoại tôi vừa bật sáng, nàng lập tức ngừng hét, nhanh chóng xích lại bên tôi. Vào thời khắc ấy tôi cuối cùng cũng vỡ ra một đạo lý: hóa ra thứ phụ nữ sợ nhất không phải là kẻ háo sắc hay yêu râu xanh, mà là bóng tối, chuột và gián. Như tình hình lúc này, tôi với nàng hoàn toàn xa lạ, nhưng nàng vẫn chẳng hề do dự kẻ sát lại bên tôi, rõ ràng là dâng dê vào miệng cọp mà!

Tuy vậy tôi đương nhiên là sẽ không hạ lưu như thế! Có nói gì thì chúng tôi cũng là đồng nghiệp cùng công ty! Nàng vào thang máy từ tầng 5, như vậy chắc là người của Phòng Thu mua hoặc Tài vụ. Phòng Tài vụ tôi đã qua hai lần, hình như chưa thấy có bà chị nào bắt mắt như nàng, vậy chắc hẳn nàng thuộc phòng Thu mua rồi.

Tôi còn đang bần thần suy đoán thân phận nàng thì nàng đã mở lời trước: “Mau ấn chuông đi!” Nàng nói, giọng nói du dương động lòng người, chỉ có điều hoàn toàn hoang loạn. Giọng nàng líu ríu khiến trái tim tôi mềm nhũn.

Lúc này điện thoại của tôi phụt tắt, khoang thang máy lại trở nên tối đen như mực. Trong bóng tối, tôi dường như cảm thấy nàng khẽ run rẩy, rồi nàng túm lấy cánh tay tôi, bàn tay không ngừng lấy bẫy, hẳn phải sợ hãi lắm rồi.

Đừng sợ! Tôi nói vậy rồi nhấn nút điện thoại, màn hình lại sáng lên. Luồng ánh sáng yếu ớt trong khoảng không tối đen trở nên sáng rõ lạ kỳ. Có lẽ vì quá sợ và căng thẳng, dù đã có ánh sáng, nàng vẫn bám chặt lấy cánh tay tôi.

Tôi sung sướng mở cờ trong bụng, không ngăn nổi cảm giác mê mê. Nàng khẽ nhắc: “Mau ấn chuông đi!”

Tôi “ừm” một tiếng nhưng vẫn không động đậy. Nàng lớn tiếng: “Sao anh vẫn không ấn đi!” Giọng nói đã mang chút giận dữ.

Chắc! Tôi rủa thầm trong bụng: Cô không biết đường tự đi mà ấn à? Có phải cô không làm nổi đâu! Xem ra phụ nữ đều thế cả, bất kể chuyện lớn nhỏ gì, đều muốn ỷ lại vào đàn ông.

“Chị túm lấy tay tôi thế này, tôi ấn làm sao được?” tôi làu bàu. Lúc này nàng mới nhận ra mình vẫn đang bám lấy tôi, bèn kêu “á” lên một tiếng thất thanh, rồi nhanh như cắt rút tay lại. Chúng tôi đứng rất gần nhau, ánh sáng điện thoại vừa vặn soi tỏ khuôn mặt nàng. Vì vậy tuy rất tối, nhưng lơ mơ vẫn có thể nhìn ra mặt nàng đang ửng đỏ, hệt như một trái táo Fuji, dưới ánh sáng yếu ớt trông càng đẹp đến lạ thường, khiến người ta chỉ muốn cắn một tiếng.

Cánh tay không bị níu giữ, tôi liền tiến lại phía cửa để ấn chuông. Nghĩ cũng thật buồn cười, rõ ràng là nàng đứng cạnh cửa, tôi đứng bên trong. Không ngờ thang máy vừa “treo” một cái, nàng chẳng những không ấn chuông mà còn chạy lại về phía sau. Thế nhưng nhớ lại bộ dạng lúng túng của nàng ban nãy, vẫn thật rất dễ thương. Sự dễ thương của một người phụ nữ trưởng thành, còn đáng yêu hơn cả sự dễ thương của mấy cô nhóc tuổi teen!

2.

Bình thường đi thang máy, chưa từng nghĩ mình có thể sẽ bị kẹt trong này. Không ngờ đến hôm nay lại bị hù ột vố. Thế nhưng lúc này tôi rất sẵn lòng bị kẹt lại đây. Tốt nhất là đừng có ai trực phòng bảo vệ, tốt nhất là thợ sửa thang máy tối nay đừng có đến. Tôi vừa thầm nghĩ bậy bạ trong đầu, vừa đưa tay bấm chuông báo. Đoạn tôi rút tay về. Thật mong cái chuông báo này cũng hỏng luôn đi.

Tôi có một cái tật, đấy là bất kể làm việc gì, cũng dùng lực rất mạnh. Động tác rút tay sau khi bấm chuông của tôi cũng vậy, khuỷu tay rút về lại hơi hướng ra phía sau. Chính trong khoảnh khắc ấy, tôi đột nhiên cảm thấy khuỷu tay mình đã chạm phải vật gì đó. Mềm mềm, cảm giác rất có tính đàn hồi. Một luồng kích thích chạy dọc người tôi. Tôi lập tức nghĩ ngay đó hoàn toàn có thể là ngực của người phụ nữ kia! Tôi vội vàng thu khuỷu tay về phía trước. Thực ra tôi rất muốn dùng khuỷu tay ở chỗ đó lâu thêm chút nữa, nhưng tôi là người có đạo đức! Thu tay về rồi tôi cũng thấy hơi hối hận. Quay đầu lại, quả nhiên không biết từ

bao giờ nàng đã đứng ngay sau tôi. Chắc hẳn nàng sợ đứng một mình trong bóng tối đây. Thế nên tôi tới đầu, nàng liền theo tới đó.

Tôi ngắm kỹ khuôn mặt nàng, muốn xem phản ứng của nàng sau sự cố chạm ngực vừa rồi.

Không ngờ nàng vẫn thản nhiên như không, thái độ như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Lòng tôi chùng xuống thất vọng: lẽ nào chỗ tôi vừa đụng không phải ngực của nàng? Nhưng có vẻ như đúng là chỗ đó! Đàn hồi như thế, mềm mại như thế, không thể sai được!

Vậy, sao vẻ mặt của nàng bình thản thế kia? Hẳn là cố ý vờ như không biết gì đây. Hoặc nàng nghĩ đó chỉ là hành động vô ý nên không muốn phản ứng gay gắt làm gì. Hoặc giả lúc này nàng hoàn toàn u mê vì sợ, chẳng còn cảm thấy gì nữa.

Tôi băn khoăn phân tích tình huống lúc này, còn nàng lại chẳng hay biết gì, thấy tôi quay đầu lại, liền hỏi: “Bấm chưa? Có ai đến không?”

“Bấm rồi,” tôi nói. “Đợi một chút, chắc người ta đến ngay thôi.”

Mồm thì nói vậy, nhưng trong lòng tôi chỉ mong hôm nay đám bảo vệ rờn rấn kéo nhau ra ngoài hết đi.

Nàng “ờ” một tiếng, rồi im lặng. Khoảng ba bốn phút sau, không thấy ai đến, nàng không bình tĩnh nổi, lại nói: “Sao vẫn chưa có người đến? Hay là, gọi 110 thử xem!”

“Ừm, được thôi,” tôi nói.

Người đẹp đã có lời đương nhiên tôi phải thực thi ngay, lập tức gọi tới 110. Mới gọi không lâu, đã nghe thấy bên ngoài có người đập cửa thang máy ầm ầm. Tiếp đó dường như còn nghe thấy tiếng kéo cửa thang máy ngay bên dưới vọng lên. Chắc có người ở tầng một mở cửa thang máy. Ngay sau đó, có tiếng người gào to: Trong thang máy có ai không?

Sặc! Trong này không có ai thì ma nào bấm chuông? Tôi rửa thắm trong bụng. Chắc chắn đám bảo vệ hoặc tổ sửa chữa tới phá chuyện tốt của tôi đây.

Nàng nghe thấy tiếng hỏi mà như gặp được cứu tinh, hét lớn: “Có người, có người!” Nàng hét như thể muốn xé toạc cổ họng, chỉ sợ người bên ngoài không nghe thấy. Trong không gian tĩnh lặng, giọng nàng càng trở nên lạnh lạnh.

Thấy nàng kích động như vậy, tôi bất chợt nảy sinh cảm giác bị bỏ rơi. Đám người này xuất hiện, coi như tôi mất cơ hội trở uy phong rồi! Lòng buồn rười rượi, bên tai tiếng nàng vẫn lạnh lốt: “Có chuyện gì thế? Có phải thang máy hỏng rồi không?”

Bên dưới vọng lên tiếng trả lời: “Không phải! Giờ đang mất điện!”

Mất điện? Tôi mở cờ trong bụng, hỏi: “Lúc nào mới có điện?”

Lại là giọng nói ấy: “Trong đó còn có một người nữa à? Tất cả là bao nhiêu người?”

“Hai người,” tôi đáp.

“Thế thì tốt rồi. Chúng tôi vừa gọi cho bộ phận sửa chữa, họ nói hình như ở chỗ nào đó xảy ra sự cố, nên mới cắt điện, họ đang sửa rồi, chắc lát nữa là có điện thôi. Hai người ở trên đó không nên hoang mang, cùng đợi một chút là ổn.”

Ha ha! Tôi thắm hỉ hã, cảm giác như đất trời nổ pháp tưng bừng. Còn về mấy ngài ở bộ phận sửa chữa, trước nay tôi đều rất có lòng tin ở tốc độ làm việc của họ! Ha ha! Thế này thì tốt rồi, giờ nên nghĩ xem thời gian tiếp đây nên trải qua thế nào thôi.

“Hả?” Chỉ một tiếng “hả” của nàng đã chất chứa cả thất vọng, ưu tư, lo lắng lẫn bàng hoàng.

Người bên ngoài nói thêm mấy câu an ủi, rồi cũng bỏ đi. Một tiếng “rầm” từ bên dưới vọng lên, xem ra cửa thang máy lại đóng vào rồi! Thường thì tôi rất chướng mắt với thái độ làm việc của đám bảo vệ này, nhưng nhìn ở một khía cạnh khác, thái độ vô trách nhiệm của bọn họ đúng là cũng có mặt tích cực!

Nàng lúc này đã hơi cuống, luôn miệng nói: “Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?”

Tôi cười thầm trong bụng, nhưng ngoài miệng vẫn bảo: “Chị đừng cuống, sẽ có điện ngay thôi.” Nhưng một lúc, tôi nói tiếp: “Trên này có viết đây, gặp phải tình huống khẩn cấp cần phải bình tĩnh.”

Nàng quay sang nhìn tôi, bắt lực gật đầu.

Tiếp đó là một khoảng im lặng khá dài. Tôi cắt điện thoại đi. Thang máy trở nên tối thui, tĩnh lặng. Nàng tỏ ra sợ hãi, nhịp thở gấp hẳn lên. Thế là tôi lại lời điện thoại ra, chuyển sang chế độ đèn pin, đoạn nói: “Sao thế? Chị sợ à?”

Nàng gật gật đầu, rồi lại bắt giắc nhích lại gần tôi. Lòng tôi thầm hỉ hả. Thực ra vừa nãy tắt điện thoại chỉ là màn kịch của tôi thôi, mục đích chính là để nàng kề gần tôi thêm chút nữa. Quả nhiên, nàng chẳng nghĩ ngợi gì đã bị mắc lừa.

Lại im lặng, tôi mở lời trước: “Chị gọi điện về nhà đi! Không chừng không thể có điện ngay được đâu.”

Ban đầu nàng không trả lời, lúc sau mới nói: “Chồng tôi đi công tác, ở nhà không có ai.”

“Ồ.” Nghe vậy trong lòng tôi dấy lên một cảm giác là lạ. Không rõ vì sao, tôi có thiện cảm không thể diễn tả bằng lời đối với người phụ nữ trước mặt. Giờ đây biết nàng là hoa có chủ, trong lòng ít nhiều cũng có chút thất vọng.

“Anh... Anh cũng gọi điện về nhà đi.” Có vẻ nàng vốn không định lên tiếng gì, do dự hồi lâu mới nói với tôi.

Tôi cười cười: “Tôi ở một mình.” Lúc sau, nàng hỏi: “Sao 110 vẫn chưa đến nhỉ?”

Trời! Hóa ra nàng vẫn hy vọng vào đám người đó!

“À,” tôi nói, “chắc là tới rồi, qua phòng bảo vệ nắm được tình hình, biết sắp có điện nên lại đi rồi.”

“Sắp có điện à?” nàng lại hỏi.

Trời, tôi làm sao biết được. Tôi vừa nhủ thầm trong bụng, vừa thấy người phụ nữ này thật ngốc nghếch một cách đáng yêu.

“Có lẽ vậy,” tôi nói, rồi lại vội hỏi: “Sao? Chị sợ à?”

“Hơi hơi,” nàng nói. “Tôi sợ tối!”

“Ha ha! Chẳng phải vẫn có ánh sáng đây sao? Điện thoại của tôi sẽ sáng mãi mãi (vì chị).” Tôi đã định nói ra hai từ “vì chị” ấy, nhưng lời đến miệng rồi lại thôi. Nói vậy thì sến quá, ngay đến tôi cũng không chịu nổi.

Không ngờ nàng đáp lời: “Thật không?” Làm tôi suýt chút nữa bất tỉnh nhân sự.

Thời gian chậm chạp trôi qua, nàng lại hỏi: “Anh cũng làm ở công ty này à?”

“Đúng thế,” tôi nói, lòng rung rinh, bèn rút một tấm danh thiếp trong túi ra đưa qua bên nàng: “Tôi ở Phòng Phát triển, là nhân viên mới, sau này mong chị chiếu cố.”

Nàng thấy tôi đưa danh thiếp, dường như mỉm cười, đưa tay ra như vừa muốn nhận, lại như không muốn nhận. Tôi vội dúi tấm danh thiếp vào tay nàng. Nàng đón lấy, soi dưới ánh đèn điện thoại hồi lâu mới đọc được tên tôi, đoạn nhoẽn miệng cười.

Điều này đã sớm nằm trong dự liệu của tôi. Trên đời này hầu như trước nay chưa từng có ai thấy tên tôi mà không cười, đặc biệt là phái nữ. Tuy thường ngày tôi rất ghét người ta cười giễu tên tôi, nhưng hôm nay thì khác. Đây cũng là một cách để thu ngắn khoảng cách giữa tôi và nàng. Nếu anh có thể khiến một phụ nữ cười liên tiếp ba lần, sự phòng vệ của nàng đối với anh sẽ giảm đi rất nhiều.

“Haiz!” Tôi cố ý thở dài. “Tên của tôi nghe ngốc lắm phải không? Thực ra nhà tôi ở nông thôn, bố mẹ đều ít học, nên mới đặt ra cái tên ấy!”

“Ở nông thôn thì làm sao?” nàng nói. “Tôi cũng từ nông thôn mà ra đây! Ai mà chẳng phải là người, sao phải phân biệt người thành phố với người nhà quê?”

Nghe nàng nói vậy, lòng tôi lại mở cờ. Tôi vốn định diễn vở bi kịch, ai ngờ nàng cũng xuất thân từ nông thôn. Thật không ngờ! Ngồi ngồi khí chất thiếu phụ duyên dáng như nàng, lại cũng là dân quê giống tôi. Thế này thì khoảng cách lại được thu hẹp đáng kể đây.

“Đúng thế, đúng thế!” tôi nói. “Nhưng vẫn có mấy người thành thị vô vị, coi người khác là đồ nhà quê. Thực ra mọi người đều như nhau, tổ tiên cụ kỵ đều ở nông thôn cả thôi.”

Có lẽ trước khi mới lên thành phố nàng cũng đã từng chịu đựng không ít uất ức vì chuyện này, nên chủ đề “nông thôn” ngay lập tức được hưởng ứng. Hơn nữa có nghiên cứu đã chứng minh, con người ở trong hoàn cảnh sợ hãi không nơi bầu víu thường nói rất nhiều, có lẽ vì muốn dùng lời nói giải tỏa áp lực.

Thế là, câu chuyện giữa chúng tôi càng lúc càng cởi mở, khoảng cách nhờ vậy càng xích gần hơn. Tôi chọn mấy chuyện buồn cười trong công ty đem kể. Một là bởi đều là chuyện xảy ra ngay trong công ty, nàng nghe sẽ thấy khá gần gũi; hai là, phụ nữ mà, chuyện thích nói chuyện thị phi; ba là cũng để chọc cho nàng vui.

Quả nhiên, nàng và tôi nói chuyện mỗi lúc một vui. Khi nói đến chuyện xấu của người nào nàng biết, nàng còn phá lên cười thích thú. Thời gian chậm rãi trôi qua, nàng cũng không hỏi bao giờ có điện nữa. Đến khi tôi băng quơ hỏi một câu: “Sao vẫn chưa thấy có điện nhỉ?” nàng mới nhớ ra chúng tôi đang bị kẹt trong thang máy, bèn nói theo: “Đúng rồi! Sao vẫn chưa có điện?”

Tôi sượng phát điên trong lòng, xem ra món nước dùng này đã dẫn sôi rồi đây, đến lúc nhúng thịt dê rồi...

3.

Từ lúc mất điện tới giờ đã hơn bốn mươi phút. Tôi còn chưa ăn tối, ông bác ruột cứ réo ùng ục. Tôi hỏi nàng: “Chị ăn cơm chưa? Khốn thật, vẫn chưa có điện! Tôi còn chưa ăn tối nữa.”

“Lúc tối tôi ăn ít bánh quy rồi.” nàng nói.

“Chị còn bánh quy không?” Tôi đã đói đến muốn xỉu, nghe thấy hai từ bánh quy hai mắt bắt gặp ánh sáng lên.

“Hết rồi,” nàng nói, giọng hơi ái ngại. lát sau, nàng bất ngờ reo lên: “Đúng rồi! Trong túi tôi còn mấy viên kẹo cao su, anh có ăn không?”

Lần này thì tôi muốn ngắt thật rồi! Ở đâu ra chuyện coi kẹo cao su như lương khô thế này? Thế nhưng tôi vẫn gật đầu: “Có!” Trong miệng có cái gì đấy chắc sẽ dễ chịu hơn một chút. Nàng lục túi tìm kẹo cao su cho tôi. Lúc nhận viên kẹo, ngón út tôi vô tình chạm vào tay nàng. Ha ha, vụ hời này không thể không nhận được.

Không ăn kẹo cao su còn đỡ, ăn vào rồi lại càng thấy đói. Thành ra tình thế đảo ngược, lại là tôi bắt đầu mong ngóng có điện. Nhưng điện đóm khốn khiếp vẫn không thấy đâu. Đám người bên phòng bảo vệ cũng chẳng buồn qua hỏi han. Hẳn bọn họ nghĩ sẽ có điện nhanh thôi. Xem ra bọn họ bị bộ phận sửa chữa che mắt rồi, 110 có khi cũng bị bọn họ che mắt rồi. Chắc, vậy tôi thì che mắt ai đây?

Đang mãi nghĩ, tôi chợt nghe nàng cất tiếng: “Trước đây thang máy của công ty cũng gặp sự cố mấy lần, nhưng lần nào số người bị kẹt cũng được cứu ra ngay! Hơn nữa, tệ lắm thì 110 sẽ tới tiếp quản thôi!”

Nghe nàng thủ thỉ bên tai, lòng tôi lại thổn thức, thầm nghĩ: Giờ thì tôi chỉ có thể che mắt chị thôi.

Nghĩ vậy, tôi bèn nói: “Chị nói cũng đúng! Nhưng... chúng ta sẽ không gặp phải chuyện gì không hay chứ?”

“Chuyện gì không hay?” nàng hỏi, không hề hay biết đã sập vào bẫy của tôi.

“Trước đây tôi có đọc trên mạng, nghe nói rằng trong thang máy thường xảy ra những chuyện kỳ dị.” Tôi tiếp tục sập bẫy.

“Chuyện kỳ dị?” nàng vẫn hỏi lại, dường như không hiểu điều tôi đang ám chỉ.

“Chính là ma ấy!” Tôi thấy nàng nghe mãi không thông, bèn nói thẳng luôn. Vừa dứt lời, nàng đã hoảng sợ hét lên thất thanh, âm vực vượt xa dự liệu của tôi, đạt thẳng đến cấp số khủng bố. Nghe nàng hét mà tôi run lấy bầy.

Vốn định dọa nàng tí chút, không ngờ lại bị tiếng hét của nàng dọa cho giật nảy mình!

Nàng hét mãi hồi lâu mới chịu ngừng, tôi bực bội nói: “Trời! Chị kêu la gì thế? Tôi có phải ma đâu!”

Thật không ngờ, nàng nghe xong câu đó còn hỏi lại: “Thật không?”

Hóa ra trên đời này vẫn có người ngây thơ như vậy, mà còn là một thiếu phụ nữa! Tôi cười trong bụng, đồng thời cũng có cảm giác mừng thầm: với trí thông minh của nàng, chẳng phải quá dễ cho tôi che mắt dắt lên giường sao?

Đang mơ mộng hão huyền, điện thoại kêu lên bíp bíp mấy tiếng, chẳng bao lâu sau thì tắt ngấm.

Ánh đèn vừa tắt, nàng lại lập tức xích vào gần tôi. Chắc hẳn rất sợ hãi.

Chúng tôi vốn đang ngồi rất gần nhau, giờ nàng lại xích thêm chút nữa, cánh tay đã kề sát bên tay tôi. Đang là mùa hè, thời tiết khá nóng, chúng tôi đều mặc áo cộc tay. Sự tiếp xúc này có thể nói là tiếp xúc da thịt được rồi. Cảm giác thật mịn màng! Không ngờ da trên cánh tay nàng lại mềm mướt thế này, vậy thì, da ở những phần quan trọng trên cơ thể nàng hẳn phải rất mỏng manh mềm mại lắm!

Tôi thấy tim đập bình bình trong lồng ngực, chỉ chực vọt thẳng lên họng. Trong bóng tối tuyệt đối này, hương nước hoa trên người nàng dịu dàng bao bọc lấy tôi. Cảm giác đó khiến toàn thân tôi ảm đạm, đây mới gọi là tan chảy.

Đúng lúc tôi đang thần hồn điên đảo, thì đột nhiên, không biết từ đâu truyền tới một âm thanh trầm đục. Ngay sau đó, chỉ chừng vài giây, lại một âm thanh trầm đục khác. Rồi, vài giây sau nữa, vẫn là âm thanh đó. Như thể có thứ gì đó đang di chuyển.

“Ma!” Nàng cũng nghe thấy tiếng động ấy, miệng run run nói: “Là ma...”

Nói thực, giờ tôi cũng thấy hơi rờn rợn. Chỉ trách cái miệng quạ của tôi, vừa rồi nói gì không nói lại đi nhắc chuyện ma. Lẽ nào là ma nghe thấy tôi nhắc đến nó, nên mới mò qua đây?

Không nghĩ thì thôi, càng nghĩ lại càng thấy sợ. Hãi nhất là âm thanh trầm đục nó vang lên đều đặn rất có tiết tấu, mỗi lần vang lên đều như giáng một đòn xuống tim tôi.

Nàng sợ đến mụ mị, hai tay bấu chặt lấy cánh tay tôi. Sự bất an của nàng, qua đôi bàn tay truyền mãnh liệt sang phía tôi.

Còn không mau lôi điện thoại ra. Tôi nói: “Lấy điện thoại ra đi, ma sợ ánh sáng.” Nói thực tôi cũng không biết có phải ma sợ ánh sáng hay không, nhưng lúc này chỉ có thể nghĩ vậy thôi. Nào ngờ nàng đáp: “Điện thoại tôi hết pin từ chiều rồi.”

“Vậy cũng không phải cuống!” Tôi động viên nàng, thực ra cũng là tự nhủ với mình: “Chắc là thứ gì đó phát ra tiếng thôi, trên đời này vốn không có ma mà. Với cả, ma cũng không biết đi thang máy đâu!”

Thời gian trôi qua trong sợ hãi cực độ, một giây, một phút, năm phút, mười phút. Âm thanh ấy vẫn lặp đi lặp lại, nhưng chẳng thấy có con ma nào xò ra.

Chúng tôi dần bình tĩnh lại, nhưng, nàng vẫn bám lấy cánh tay tôi. Bình thường, khi căng thẳng người ta thường vô sức dùng sức rất mạnh. Nàng cũng vậy, túm chặt lấy tôi, như sợ tôi sẽ bỏ mặc nàng ở đây mà chạy mất (Mẹ kiếp, giờ lên chẳng được xuống không xong thế này, tôi còn chạy đi đâu được cơ chứ?).

Mọi người có thể hình dung thế này, hai tay nàng đang bám chặt lấy cánh tay tôi (đây là điều kiện một), hai là chúng tôi đang dựa sát vào nhau (đây là điều kiện hai), chỗ đó của nàng nhô lên rất cao (đây là điều kiện ba), vì ba điều kiện trên cùng xảy ra một lúc, nên chúng ta có thể đưa ra kết luận, đó là: cánh tay tôi đang ép mạnh xuống ngực nàng.

Cứ thế này thì tôi chẳng còn sợ gì nữa! Có ười tám con ma ra đây, tôi cũng tin mình sẽ dẹp bay hết.

Nàng hoàn toàn không biết lúc này tôi đang tận hưởng một khoái cảm chưa từng có. Hẳn nàng vẫn đang rất sợ hãi, nhịp thở khá dồn dập.

Lúc này tôi đã sớm vứt chuyện ma quỷ sang một bên, tự tin muôn phần.

Hai chúng tôi giữ nguyên tư thế đó khoảng năm sáu phút, tôi những muốn cử động cánh tay, ép mạnh một chút, hông đạt tới khoái cảm cao nhất, nhưng rốt cuộc vẫn không dám manh động. Cánh tay cứ giữ nguyên tư thế trong thời gian dài, có hơi tê dần.

Một hồi sau nàng mới dần nói lỏng, cuối cùng nàng dứt khoát buông hẳn tay ra. Tôi thấy khoái cảm của mình như bị tước đoạt dần từng chút từng chút một, song đành chịu vậy. Sau vài phút nàng đột nhiên “này” một tiếng, như đang gọi tôi. Giọng nói mang chút xấu hổ.

Lòng tôi xao động, nhủ thầm: Lẽ nào... lẽ nào nàng muốn...

Đang nghĩ vậy thì thấy nàng ngập ngừng: “Tôi... tôi...”

Không phải đúng như tôi nghĩ chứ? Chị mau nói đi, mau nói đi, nói muốn cùng tôi làm chuyện đó...

“Chuyện đó...” Quả nhiên nàng đã nói ra từ “chuyện đó”, tim tôi đập loạn xạ, trong đầu hiện ra cảnh phim cấm, nào ngờ nàng ậm ừ một hồi, cuối cùng lại buông một câu, giọng ngượng ngịu: “Tôi... tôi muốn đi vệ sinh...”

4.

Có thể nào tôi cũng không ngờ nàng lại thốt ra câu đó. Tuy nhiên, nghe nàng nói vậy, tôi cũng thấy hơi có nhu cầu... Haiz! Đáng tiếc là trong thang máy làm gì có máy thiết bị vệ sinh.

Nhịn đi một lúc! Tôi lạnh nhạt nói: “Sắp có điện rồi.”

Nàng “ừm” một tiếng rồi im lặng. Nhưng chỉ được vài phút, nàng đã lại: “Tôi không nhịn được nữa...”

Mẹ kiếp, giờ tôi thật có chút hoài nghi không biết có phải chị gái này đang dụ dỗ mình không nữa! Tôi nên nói gì đây? Tùy chị đấy, rồi sau đó, he he, sau đó là thời khắc quan trọng... he he...

Ngẫm nghĩ lại thấy không ổn, tôi đâu phải hạng hạ lưu ấy.

Vậy phải làm thế nào? Tôi bực bội nói: “Chẳng lẽ chị định đi ở đây chắc?”

Im lặng hồi lâu, cuối cùng nàng nói: “Nhưng... nhưng thật sự tôi nhịn khổ sở lắm rồi...”

Xem ra đây thuần là vấn đề sinh lý, tôi cũng không nỡ nặng lời với nàng!

Hừm hừm, giờ hai ta cô nam quả nữ ở đây, chị cứ nhắc đến chuyện này là có ý gì? Hơn nữa chỗ này rõ ràng là không có thiết bị vệ sinh. Thôi bỏ đi, không nghĩ mấy chuyện vô dụng này nữa. Cứ cho là nàng có làm vậy ngay bên cạnh tôi, tôi cũng chẳng thể nhìn thấy gì. Nhưng, trong thang máy kín mít thế này, nếu nàng thực sự làm thế, hẳn sẽ rất ô nhiễm. Nếu vậy, hình tượng hoàn mỹ của nàng ở trong lòng tôi chẳng phải tan tành hay sao? Không được!

Tôi phải ngăn nàng lại!

Đột nhiên trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ, nhớ lại chuyện lúc còn bé. Hồi nhỏ mỗi khi mắc tè, nếu như đột nhiên bị dọa cho giật mình, thường tôi sẽ quên khuấy mất chuyện kia. Ngay lập tức, tôi đột ngột trầm giọng cười khàn mấy tiếng, rồi nói: “Mùi vị kẻ hôm qua thực không tồi!”

“Gì cơ?” Đường như nàng nghe không rõ, còn hỏi lại một câu.

Tôi nhắc lại, giọng nói ngay đến mình còn nghe thấy phát hoảng: “Hôm qua tao ăn thịt một người... mùi vị của hắn thực sự khá ngon...”

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cũng đã nghĩ tới phản ứng mạnh nhất của nàng sau khi nghe hết lời tôi dọa, nhưng khi nghe tiếng hét chói lói còn cao hơn cả giọng Pavarotti[1] mấy quãng tám của nàng dai dẳng mãi liệt tra tấn hai tai, tôi không khỏi hoảng hết cả hồn ít nhiều. Suýt chút nữa đã bị nàng dọa ngất đi rồi.

[1] Ca sĩ Opera giọng nam cao người Italia nổi tiếng thế giới.

Khoảng chừng ba bốn phút sau, tiếng hét thất thanh của nàng mới dừng lại. Tôi hết sức nỗ lực phục hai lá phổi của nàng, lòng thầm nghĩ: Với tiếng hét khủng bố này, giá như có ma thật thì cũng bị dọa chạy tan tác cả rồi...

“Giờ chị còn muốn đi vệ sinh nữa không?” tôi thì thào hỏi.

“Anh đừng có lại đây, đừng có lại đây,” nàng run rẩy nói.

“Thực ra... thực ra tôi không phải là ma...”

“Anh đừng có lại đây, đừng có lại đây,” nàng vẫn hoảng sợ.

Sặc! Không phải nàng bị tôi dọa đến ngớ ngẩn rồi chứ. Nghĩ đến đây, tôi giơ tay ra, túm lấy tay nàng. Nàng cảm thấy bị tôi túm tay, ra sức nép lại phía sau.

Tội vội vàng giải thích: “Tôi không phải là ma! Tay tôi vẫn đang nắm lấy tay này, chị có cảm thấy không?” Nói đến câu này, tôi đột nhiên giật thót: hình như tay nàng lạnh băng...

Giữa lúc tôi còn đang loạn óc nghi ngờ thì nàng đã kịp lấy lại bình tĩnh. “Anh thực sự không phải là ma chứ?” nàng hỏi.

Không hiểu vì sao, nghe tiếng nàng, tôi lại rùng mình, người lạnh toát. Mẹ kiếp, tay nàng lạnh ngắt thế kia! Lẽ nào... nàng là ma? Không đúng! Nếu như là ma, vừa rồi nàng không thể kinh hoàng thế được. Bình thường trong phim, ma là loài lạnh lùng bình tĩnh nhất mà. Nghĩ đến đây, tôi cũng có chút bất an.

Nàng nhắc lại câu hỏi: “Rốt cuộc anh có phải là ma không?”

Trời ạ! Xem ra câu “ngực to não nhỏ” quả thật không sai chút nào!

“Không phải mà!” tôi đáp. “Vừa rồi tôi chỉ dọa chị thôi. Vì nghe nói khi kinh hãi, bàng quang của người sẽ to ra. Giờ có phải chị đã đỡ nhiều rồi không?”

“Đỡ hơn trước nhiều rồi,” nàng nói, giọng nói xen lẫn ý cười.

“Vậy thì đợi thêm chút nữa! Chắc sẽ có điện ngay thôi.” Nói xong tôi mới nhận ra, tay tôi vẫn đang nắm lấy tay nàng. He he, nàng không phát hiện ra ư? Hay là vờ như không biết? Ha! Đã vậy thì tôi đây cũng coi như không biết gì hết.

Chúng tôi cứ vậy, tay nắm tay đứng đó. Tình hình này kéo dài được khoảng năm phút, sau đó nàng từ từ rút tay về. Xem ra đến giờ nàng mới sức nhận ra đây. Da mặt tôi tuy có dày, nhưng cũng không thể cố sống cố chết nắm mãi tay nàng không buông. đành để nàng rút tay về vậy.

Khi tay nàng chậm chậm rút khỏi tay tôi, tôi mới nhận ra mặt mình đang nóng bừng, tim bắt đầu đập thình thịch loạn xạ. Trong bóng tối, hương thơm trên người nàng như không ngừng mời gọi: “Lại đây nào... lại đây nào...”

Thời gian chậm rãi trôi đi, trong không gian tĩnh mịch, âm thanh trầm đục ban này, tiếng thở của nàng cùng tiếng nhai kẹo cao su của tôi khi vang lên đều nghe rất kỳ quái.

Từ lúc chúng tôi mắc kẹt ở đây đến giờ đã hơn hai tiếng đồng hồ, nhưng có lẽ còn lâu nữa mới tới lúc được giải cứu. Cả thế giới như thể đã chết hết, chỉ còn lại hai chúng tôi. Trải qua mấy bận thử thách ban này, cơn đói của tôi, nỗi buồn... tiểu của nàng, đều đã tan biến. Thay vào đó là cảm giác lo lắng vô vọng.

Quả nhiên khi ở trong tình trạng lo lắng, con người ta đặc biệt dễ mệt mỏi. Bị nhốt trong thang máy hai tiếng đồng hồ, tôi sớm đã kiệt sức, đành chậm chạp lết bước tới dựa sát vách, đoạn ngồi phịch xuống sàn.

Nàng cũng theo sát tôi, dịch lại sát vách, mới đầu còn đứng, nhưng chẳng được bao lâu, có lẽ vì mệt quá, nàng cũng ngồi xuống theo tôi.

Chúng tôi ban đầu còn nói chuyện, tôi triển khai mưu kế, moi được tên nàng. Nàng nói nàng tên Quách Á.

Sau đó, cảm giác mệt mỏi ngày càng xâm chiếm, cơn buồn ngủ cũng kéo đến mỗi lúc một gần hơn. Hẳn lúc này đã rất muộn. Chúng tôi đã quen với âm thanh trầm đục cứ vài giây lại vang lên. Nó chẳng khiến chúng tôi sợ hãi nữa, ngược lại, còn như một bài hát ru.

Lúc tôi sắp bị thần ngủ hạ gục, nàng có vẻ đã thêm thiếp. Trong bóng tối đen đặc, tôi cảm nhận được người nàng đang ngả dần vào người mình, đầu nàng đang từ từ gối lên vai tôi.

Đúng vào khoảnh khắc đầu nàng kê hấn vào vai, tôi như bị điện giật, cơn buồn ngủ lập tức tiêu tan. Lúc này đây tuy không thấy gì, nhưng mọi giác quan của tôi vẫn rất nhạy cảm. Tóc nàng khê cọ vào má tôi, hờ hững vừa thực vừa mộng, một cảm giác: nhồn nhột! Vai nàng dựa vào cánh tay tôi, da thịt cọ xát, một cảm giác: mượt mà! Ngón tay nàng đặt dưới sàn đường như hơi chạm vào... mông tôi, một cảm giác: tan chảy! Hương nước hoa của nàng bao trọn lấy tôi, chỉ nghĩ thôi đã thấy vô cùng thoải mái, cảm giác thật kích thích!

Nhưng tôi lại chẳng dám làm gì nàng!

(Sặc! Đúng là háo sắc mà gan nhỏ!)

Haiz! Thôi bỏ đi, đời người mâu thuẫn như vậy đấy!

5.

Thời gian chậm chạp trôi đi, đêm càng về khuya. Tôi kê sát bên người đẹp, trong đầu đã sớm thất lễ với nàng vô số lần. Cuối cùng khi chân tay tôi tê cứng, người mỏi rã rời, mơ mơ màng màng muốn thiếp đi; đột nhiên, bùm một cái, có điện rồi.

Thang máy bắt đầu kêu lên kìn kít, khiến tôi ngạc nhiên đến đờ người. Hai mắt chói lóa vì ánh đèn, mãi một lúc sau mới quen được với ánh sáng. Cúi xuống nhìn người đẹp bên cạnh, trời, giờ mà vẫn còn ngủ. Hẳn là lúc này nàng chẳng còn biết gì nữa.

Thang máy khởi động một lúc, bắt đầu tự động đi xuống, rất nhanh đã xuống đến tầng 1. Sau đó, cửa thang máy chậm chạp mở ra.

Bên ngoài như một thế giới chết chóc, ánh đèn vẫn sáng, nhưng vắng tanh không một bóng người. Xem ra quả đúng lúc này bị cắt điện, nếu không bình thường vào giờ này đèn đèn đã tắt hết từ lâu. Chính vì mất điện nên chẳng ai buồn kéo cầu dao.

Tôi định đứng lên, nhưng người đẹp bên cạnh vẫn đang ngủ. Thành ra tôi cũng không dám động đậy gì. Một lúc sau, cửa thang máy chậm chạp đóng vào.

Chúng tôi lại cách biệt với thế giới bên ngoài. Nàng vẫn chưa bị đánh thức, tiếng thở vẫn nhẹ nhàng vang lên êm ái. Tôi cúi xuống nhìn... ngực nàng, đôi gò bồng đảo vươn lên kiêu ngạo. Tôi không kìm nổi ý nghĩ, chỗ đó liệu có êm ái như hơi thở của nàng không nhỉ?

Do phải đợi trong bóng tối quá lâu, ánh đèn trong thang máy lúc này tuy không quá sáng nhưng đối với tôi cũng tương đương ánh mặt trời. Ngắm người đẹp dưới ánh đèn, cảm xúc quả là khác biệt.

Hàng lông mi dài, bờ môi hơi cong, làn da trắng hồng, thần thái an nhiên như đứa trẻ đang say giấc nồng.

Lòng tôi dấy lên một cảm giác kỳ lạ: Người phụ nữ này quả khiến người ta có chút mơ hồ. Sao nàng có thể an tâm say giấc bên một người lạ thế này?

Lẽ nào... lẽ nào... điều này chứng tỏ nàng khá yên tâm về tôi? Nghĩ kỹ lại, quả đúng là có khả năng này. Bởi từ lúc chúng tôi bị kẹt cho tới giờ, biểu hiện của tôi cũng tương đối đúng đắn (dù trong tâm tưởng, tôi đã làm bấy hàng trăm lần rồi), hơn nữa lúc nàng... mắc tè cũng là tôi nhanh trí tỏ ra chính nghĩa ngăn nàng lại. Vì vậy, nhiều khả năng nàng nghĩ rằng con người tôi tương đối đáng tin cậy...

Lòng nghĩ vẫn vơ, mắt tôi vẫn nhìn chăm chăm vào ngực nàng. Xem ra đòn tấn công vào thị giác vẫn cứ là mạnh nhất. Vì đang ngồi, nên chỗ đó của nàng trông càng lớn... lúc này nàng đang say ngủ, ngay đến tiếng thang máy vận hành khi có điện cũng không đánh thức được nàng, tôi nghĩ nhân cơ hội này sở chỗ đó một chút, chắc nàng cũng không biết đâu...

Tôi đấu tranh nội tâm kịch liệt. Tôi biết làm thế là không đúng! Tôi tự rửa mình.

Nhưng, đôi gò bồng đảo ấy cứ vươn lên trước mặt tôi như vậy, quả thực... Thế là, tôi dè dặt đưa tay ra...

Ba mươi centimet, hai mươi centimet, mười centimet, năm centimet, một centimet, một milimet, một micromet... khoảng cách càng rút ngắn, tim tôi càng muốn vọt lên họng. Tôi hưng phấn, căng thẳng, sợ hãi, và cả nhục nhã. Tôi nghĩ: lúc này đây, dưới ánh đèn trong thang máy, hình ảnh tôi chắc chắn hệt như loài cầm thú.

Khi tay chạm đến đích, như thể có một dòng điện tức thì chạy dọc toàn thân! Xúc giác ở tay là thứ không bộ phận nào trên cơ thể có thể so sánh được. Cảm giác đàn hồi, mềm mại ấy của nàng, tôi, tôi như muốn nghẹt thở! Tôi thậm chí còn nghĩ rằng dù có chết ngay lúc này, cũng chẳng nuối tiếc gì nữa. Tôi như bay lượn trên không trung, pháp phối bỗng bình, không sao diễn tả nổi.

Nhưng chỉ mấy giây sau, tay tôi đã rút ngay về.

Một là tôi sợ nàng tỉnh giấc, hai là, cảm giác ấy khiến tôi nghẹt thở. Nhưng bàn tay vừa rời ngực nàng, tôi liền cảm thấy thần thờ lạ thường. Trong lòng bắt đầu rộn rạo ý nghĩ tiến thêm bước nữa...

Nàng vẫn ngủ say, dường như chẳng hề biết gì.

Dưới ánh đèn, có cảm giác mặt nàng ít nhiều ửng đỏ, càng thêm mê hoặc lòng người.

Thấy nàng không phản ứng, tự nhiên gan tôi cũng lớn hơn vài phần, không khỏi trầm nghĩ: Nếu như mình cởi áo sơ mi của nàng...

Con người tôi thật kỳ lạ, hành động lần này của tôi còn vô liêm sỉ hơn lần trước, nhưng tôi lại không quá do dự. Có lẽ chính bước đầu tiên mới là khó vượt qua nhất. Cởi chiếc cúc đầu tiên, tay tôi run rẩy. Cởi chiếc cúc thứ hai, tim tôi đập thình thình. Cởi chiếc cúc thứ ba, mắt tôi bắt đầu nháy liên tục. Cảnh tượng hương sắc mơn mẩn trước mắt đủ để con người tôi vọt ra khỏi lồng.

Trắng nõn lạ thường, đầy đặn lạ thường, chỉ che kín có một nửa, và phần lộ ra đã đủ khiến người ta không khỏi miệng lưỡi. Tôi thấy như mình đang được nhìn thấy lớp tuyết trắng ngần trên đỉnh núi Everest. Thời gian như ngưng đọng, vạn vật trên thế gian dường như đã dừng lại ở khoảnh khắc này. Chỉ có bàn tay tôi vẫn đang vượt gian nan vươn tới ngực nàng...

Đúng vào khoảnh khắc đầu ngón tay chạm tới lớp da thịt trên bờ ngực ấy, gương mặt thanh thản say giấc của nàng đột nhiên hiện lên trong đầu tôi. Tôi bất giác nhìn lên, khuôn mặt ấy vẫn an nhiên, bình thản như vậy. Tôi chợt nghĩ: nàng hẳn rất tin tưởng mình!

Nghĩ vậy, tay tôi khựng lại. Rồi chậm chạp rút về. Tôi không thể tiếp tục được nữa. Tôi nhủ thầm trong lòng. Nếu cứ đà này, tôi sẽ tiến dần từng bước, cho đến khi ăn tươi nuốt sống nàng mất thôi. Tới lúc đó, rất có thể cả hai chúng tôi đều sẽ bị hủy hoại. Đúng thế, tôi rất muốn cùng nàng nảy sinh chút gì đó, nhưng tuyệt đối không phải theo cách này!

Rút tay lại rồi, tôi thở hắt ra một hơi, cố dẹp yên tạp niệm trong lòng. Tôi nhẹ nhàng cài lại cúc áo cho nàng, nhưng đầu óc vẫn không ngừng nảy sinh những ý tưởng đen tối. Mớ ý nghĩ bậy bạ đó thật biết hại người! Vừa rồi suýt chút nữa hủy hoại một thanh niên ưu tú!

Cuối cùng không còn cách nào khác, tôi đành lay vai nàng, gọi nhỏ: “Này! Này! Có điện rồi!”

Lúc này nàng mới mơ màng tỉnh dậy. Nàng mở bừng mắt, rồi lập tức nắm chặt lại vì không quen ánh sáng, một lúc sau, mới lại mở mắt ra. Nhìn quanh bốn phía, thoát tiên nàng thốt lên vui vẻ: “Có điện rồi!” Ngay sau đó là một tiếng kêu thất thanh, nàng hoảng loạn đứng bật dậy. Tôi cũng đứng lên theo.

Nàng thấy tôi đứng dậy liền lùi lại sau mấy bước, nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, như thể đang hỏi: Vừa rồi anh không làm gì tôi đấy chứ?

Tôi trầm trả lời: Xin lỗi, khi nãy suýt chút nữa chị đã bị tôi lột sạch rồi...

6.

Chúng tôi nhìn nhau, im lặng hồi lâu.

Bầu không khí dường như chợt trở nên ám muội.

Một lúc lâu sau, nàng mới nói: “Có điện rồi.”

Tôi đáp “Ừ.”

“Vừa mới có phải không?” nàng hỏi.

Tôi lại đáp “Ừ.”

Tiếp đó lại là một khoảng im lặng. Ánh nhìn của nàng khiến tôi chợt dạ: Lẽ nào nàng đã phát giác ra chuyện vừa nãy tôi làm? Nghĩ đến đây, tim tôi đập thình thịch, mặt có nóng bừng lên, nào còn dám nhìn thẳng vào nàng nữa. Tôi đành nhìn qua chỗ khác, cụ thể là trần thang máy.

Không nhìn đã tốt, vừa nhìn tôi đã hồn xiêu phách lạc. Chỗ đó! Chỗ đó! Sặc, chỗ đó! Mẹ kiếp, chỗ đó có máy quay! Trời ơi! Mọi chuyện vừa nãy tôi làm, không phải đều đã bị ghi lại rồi đấy chứ?

Xong rồi, xong rồi. Tôi thầm gào lên: Lần này chết chắc rồi! Đầu óc nhất thời trống rỗng, trong lúc tôi đang ngơ ngẩn, nàng hình như có nói gì đấy, sau đó mở cửa thang máy, bước ra ngoài.

Tôi cũng dờ dẩn ra theo. Bên ngoài không một bóng người, tiếng gót giày nện xuống nền đất, vang lên nghe trống rỗng. Tôi nên làm thế nào? Tôi nên làm sao đây? Tôi không ngừng suy diễn trong đầu: Chuyện này liệu có bị vạch trần không? Những hành động thú tính của tôi khi đó rốt cuộc có bị ghi lại không?

Chuyện này sẽ có kết cục thế nào đây?

Phân tích sơ lược trong tâm trạng hỗn loạn, có thể sẽ có ba khả năng xảy ra:

Khả năng thứ nhất, đoạn phim đó tuy đã bị ghi lại nhưng không ai chú ý. Cuối cùng chẳng ai biết đấy là đâu, cuộn băng cũng bị xóa đi dùng lại. Đây là kết cục tốt đẹp nhất.

Khả năng thứ hai, đoạn phim đó bị ghi lại, đồng thời bị người trong phòng giám sát phát hiện. Nhận ra người trong đoạn băng có hành động biến thái, bèn đem tải lên mạng, rồi phát tán rộng rãi. Tới lúc đó, rất có khả năng là tôi và nàng sẽ cùng trở thành tiêu điểm mới trong cộng đồng mạng, đến lúc đó có lẽ còn vượt mặt đàn chị Phù Dung, Vương Đình Đình, trở thành nhân vật được ái mộ nhất trên mạng năm 2006... Đây là kết cục biến thái nhất.

Khả năng thứ ba, đoạn phim đó bị ghi lại, đồng thời cũng bị người trong phòng giám sát phát hiện, và bị vạch trần. Hình ảnh của nàng sẽ bị tổn hại nghiêm trọng, tôi lại càng thảm hơn. Bị sa thải là chắc chắn rồi, rất có khả năng còn bị giao nộp cho công an xử lý về tội quấy rối tình dục nữa. Đây là kết cục thê thảm nhất. Cứ nghĩ đến kết cục này tôi lại run rẩy bầy, tới đồn công an rồi thế nào cũng bị đánh tơi bời. Tôi, tôi chỉ sờ nàng một chút mà thôi! Hơn nữa còn cách một tấm áo nữa!! Tôi không ngờ hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức này...

Trong lòng vô cùng bất an, tôi bước theo nàng ra đến cửa lớn, tới đây mới phát hiện ra cửa đã bị khóa. đành phải vòng lại, đi tìm bảo vệ mở cửa. Từ khi ra khỏi thang máy, tôi thấy nàng có vẻ gì đó lạnh nhạt, là lạ, như thể người vừa hoảng loạn trong thang máy và nàng là hai người khác nhau.

Tới phòng trực ban, gõ cửa mỗi tay mới thấy một nhân viên bảo vệ mắt nhắm mắt mở ra mở cửa. Thấy hai chúng tôi, anh ta trợn tròn mắt như trông thấy ma. Mãi lâu sau mới thốt lên câu: “Sao hai người vẫn còn ở công ty thế này?”

Sặc! Tôi rửa thầm trong bụng rồi nói: “Ban nãy chúng tôi bị kẹt trong thang máy.”

“Trong thang máy có người à?” tay bảo vệ kinh ngạc hỏi. Sặc! Tôi thiếu điều muốn đập cho hấn ta một phát. Tay bảo vệ thấy sắc mặt tôi sa sầm, vội vàng nói: “Tôi vừa mới nhận ca, lúc giao ban, không ai nói với tôi là trong thang máy có người.”

“Nói mấy điều vô dụng này làm gì, mau đi mở cửa đi!” tôi vừa nói vừa tiện thể đảo mắt qua cái đồng hồ trong phòng trực ban, đã hai giờ sáng rồi.

Ra khỏi công ty, nàng đi trước, tôi bước theo sau. Gió đêm lùa qua tóc nàng, áo nàng, một cảm giác rất dễ chịu. Nàng vẫn không buồn ngoái đầu lại, như thể không biết tôi đang đi theo sau. Xem ra hình như nàng đang lừa tôi đi, lẽ nào nàng đã đoán ra hành vi xấu xa của tôi trong thang máy, nên mới tăng lừa như thế? Nghĩ đến đây, hình ảnh cái máy quay chiết tiết lại hiện ra trong đầu tôi, bước chân tôi vì thế cũng trở nên nặng trĩu, như thể bị cảnh sát đóng cùm.

Tôi đúng là thằng ngốc số một! Muốn làm bậy thì cũng nên nhân lúc mất điện mà làm chứ, đây có điện rồi tôi mới có hứng cơ, giờ thì hay rồi, đã có bằng chứng, tới lúc đó chỉ cần có người tố giác, là tôi sẽ được đổi tên thành Phạm Cường Dâm. Mẹ kiếp, thật là không đáng! Tôi còn chưa làm được gì, nếu như đã làm gì cô ta thật thì kể cũng đáng!

Nghĩ Đông nghĩ Tây mãi, tôi cứ ngẩn người ra. Đến khi nàng lên xe taxi đi rồi tôi mới sực tỉnh. Sặc! Không nói một lời đã đi rồi! Sớm biết thế này lẽ ra ban nãy ở trong thang máy nên kể thêm với nàng chuyện quý hạo sắc trên taxi, dọa cho nàng phải nhờ tôi đưa về nhà mới thôi.

Nhưng giờ mọi chuyện đều đã muộn rồi!

Nàng lên xe đi rồi, lòng tôi đột nhiên trống rỗng. Ham muốn xác thịt, cảm giác sợ sệt, nhục nhã phút chốc đều biến đi đâu hết, chỉ còn lại một khoảng mờ mịt. Rất lâu sau, tôi vẫn không buồn động dậy, chỉ ngẩn ngơ nhìn về hướng chiếc taxi đã đi xa: Nàng cứ vậy mà đi, chẳng để lại lời nào hay sao? Mọi chuyện đều như làn khói tan nhòa trước mắt, giờ còn lại mình tôi chết lặng nơi đây. Chuyện xảy ra trong thang máy dường như chỉ là một giấc mơ.

Không, đây không phải mơ! Tôi còn hỏi tên nàng cơ mà, nàng nói tên nàng là Quách Á. Nếu là mơ, tôi tuyệt không thể nghĩ ra một cái tên hiếm gặp như vậy. Còn nữa, viên kẹo cao su nàng cho vẫn còn trong miệng tôi đây! Nhai vài cái, vẫn còn vị ngọt thoang thoảng.

Sau khi về nhà, tôi không ăn gì, mà cũng chẳng ăn nổi gì. Nằm trên giường trần trọc mãi chỉ nghĩ đến chuyện thang máy. Một mặt tôi mong những gì xảy ra là thật, mặt khác lại mong đó chỉ là mơ.

Mong nó là thật, bởi tôi nhận ra mình đã có chút tương tự người phụ nữ tên Quách Á ấy. Nếu chuyện này là mơ, vậy từ nay về sau tôi không còn được gặp lại nàng ư?

Mong nó là giả, vì sợ hành vi thú tính của mình bị ghi lại. Tối lúc ngộ nhỡ bị tổng giam, thì đời này coi như xong rồi.

Khó khăn lắm mới qua được một đêm, tôi thức dậy đi làm. Tối công ty, tôi lập tức làm hai việc. Đầu tiên là tới phòng giám sát nghe ngóng tình hình. Vờ như mình làm rơi đồ trong thang máy, muốn mượn băng ghi hình ngày hôm qua xem ai nhặt được. Vốn định mượn băng xong tiêu hủy ngay chứng cứ, nào ngờ cậu chàng ở phòng giám sát nói máy quay trong thang máy đã hỏng từ mấy ngày nay nên không có băng ghi hình ngày hôm qua. Tôi nghe xong không khỏi mừng ra mặt. Hẳn tên ngốc nhìn thấy bộ dạng tôi như vậy sẽ cười tôi ngớ ngẩn, mất đồ mà còn vui mừng như vậy?

Việc thứ hai, chính là hỏi han khắp phòng, xem bên phòng Thu mua có chị gái kiều diễm nào tên Quách Á hay không. Kết quả hỏi khắp lượt rồi, câu trả lời đều là không. Tôi không bỏ cuộc, lại hỏi phòng Tài vụ liệu có ai tên Quách Á, kết quả vẫn cứ là không. Cuối cùng tôi tìm một chị đã có thâm niên mười mấy năm trong công ty hỏi: Công ty mình có chị nào tên Quách Á hay không? Câu trả lời của chị ta vẫn là NO.

Sặc! Lẽ nào tôi thực sự nằm mơ? Hay là tôi đã gặp ma? Nghĩ đến đây tôi bắt giác rùng mình. Trời hơn ba mươi độ mà tôi thấy toàn thân lạnh toát.

2. Chương 2: Lần Đầu Tối Phòng Thu Mua

7.

Mấy ngày sau tôi cứ nghĩ mãi về chuyện đêm đó. Tôi chắc chắn không phải mình nằm mơ, vậy thì rất có khả năng tôi đã gặp phải một cái gì đó không phải người. Nàng là ... gì?

Tuy nhiên trong lòng tôi lại nghĩ, dù cho nàng có là gì đi nữa, tôi cũng muốn được gặp lại. Nếu như chúng tôi được kẹt trong thang máy một lần nữa thì tốt quá. Tối lúc đó, nhất định tôi sẽ không nương tay hạ thủ.

Dù gì nàng cũng chỉ có thể là một trong ba loại sau thôi!

Loại một, người sao Hỏa. Nếu nàng là người sao Hỏa, nhất định tôi sẽ không tha cho nàng, he he, tới lúc đó tôi sẽ là người đầu tiên trên trái đất từng quấy rối tình dục người sao Hỏa. Thế chẳng phải quá oách, siêu oách ư?

Loại hai, nàng là ma. Thế thì cũng khá sợ đấy. Nhưng, ma thì sao nào? Chưa biết chừng còn có thể thành phiên bản hiện đại của Thiển nữ u hồn cũng nên!

Loại ba, nàng là hồ ly tinh gì gì đấy. Thế thì tôi càng không thể tha cho nàng, hồ ly tinh đẹp như vậy, sao tôi có thể bỏ qua cho được.

Nghĩ ngợi lung tung mấy ngày liền, nhưng trước sau tôi vẫn chưa gặp lại người phụ nữ ấy. Mười mấy ngày nữa lại trôi qua, một hôm vào giờ trưa, tôi cùng một đồng nghiệp nữ xuống nhà ăn tầng 2 ăn trưa, tới tầng 5, cửa thang máy mở ra, có người từ ngoài bước vào.

Sặc! Khi nhìn rõ người ấy, suýt chút nữa tôi đã hét lên! Nàng chẳng phải là người đã bị nhốt cùng tôi trong thang máy rõ lâu đấy sao?

Nàng là người hay là ma? Tôi bất giác rung mình, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

“Tinh” một tiếng, cửa thang máy đóng lại, tim tôi đập thình thịch, chỉ muốn vọt thẳng ra khỏi lồng ngực. Sặc, đang ban ngày ban mặt, lẽ nào ma ở thế kỷ 21 lại ngông cuồng thế này?

Tôi còn đang nghi thần nghi ma, chị đồng nghiệp của tôi đã bắt chuyện với nàng: “Tiểu Bạch, cũng xuống tầng 2 ăn trưa à?”

“Vâng,” nàng đáp, vẻ như không để tâm lắm. Tôi nhìn nàng, lại nhìn sang chị đồng nghiệp, nàng dường như cũng đang nhìn tôi, bất gặp ánh mắt tôi liền vội vàng quay đi, mặt hình như khẽ ửng đỏ.

Không hiểu sao tôi thấy có chút ngọt ngào.

Tới nhà ăn, tôi để ý một chút thấy nàng gọi toàn món thanh đạm, chắc là đang giảm béo. Nhưng mà, nàng có béo chút nào đâu.

Nàng gọi cơm xong, liền ngồi một mình trong góc khuất dùng bữa. Tôi lại ngồi cùng chị đồng nghiệp, cách nàng rất xa. Lúc ăn cơm, tôi hỏi chị: “Người vừa rồi gặp trong thang máy là ai thế ạ?”

“Đấy là Bạch Lâm, ở phòng Thu mua,” chị đồng nghiệp trả lời.

Tôi thầm rửa một câu mẹ kiếp, không ngờ lại bị nàng lừa, hóa ra đêm đó nàng xưng tên giả với tôi. Hại tôi cứ ngỡ mình gặp ma.

“Sao?” Chị đồng nghiệp thấy tôi bồn thần nghi ngại, liền hỏi: “Nhóc con như cậu không phải định dụ dỗ người ta đấy chứ?”

Thật không ngờ chị ta lại hỏi như vậy, nhưng câu nói này quả đã nói trúng nỗi lòng của tôi. Tôi chột dạ, mặt đỏ bừng.

Chị đồng nghiệp nguýt một tiếng, nói: “Đàn ông con trai trong cái công ty này định dụ dỗ cô ấy nhiều vô kể, ngay đến giám đốc cũng đặc biệt quan tâm tới cô ấy, cậu đừng có mơ tưởng.”

Gì cơ? Tôi kinh ngạc, lòng thầm nhủ: Nhìn nàng chắc không phải loại phụ nữ đó chứ, sao lại có nhiều người muốn theo đuổi nàng đến vậy?

Chị đồng nghiệp thấy vẻ mặt bàng hoàng của tôi, bèn nói nhỏ: Chồng cô ấy mất rồi! Cô ấy là quả phụ!

Sặc! Nghe xong câu này tôi không khỏi ngạc nhiên xen lẫn vui mừng. Ngạc nhiên ở chỗ thời này rồi mà còn tồn tại một sinh vật hiếm như quả phụ, vui mừng ở chỗ nàng đã là quả phụ thì chẳng phải tôi sẽ có cơ hội hay sao?

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi nhớ lại kỷ niệm tuyệt vời trong thang máy. Khi ấy chúng tôi mới gần gũi làm sao! Tuy nhiên cũng phải nói rằng, lúc đó nhìn nàng ngốc nghếch đáng yêu là vậy mà thực ra lại không ngốc chút nào. Ít nhất cũng có hai chuyện nàng đã lừa tôi. Thứ nhất, chính là chuyện tên nàng. Thứ hai, nàng đã nói chồng nàng đang đi công tác. Chắc hẳn một quả phụ như nàng thực ra rất sợ người khác biết mình là quả phụ. Trước nhà quả phụ lắm thị phi, vậy nên nàng mới nói dối tôi mình tên là Quách Á.

Giờ mọi nghi vấn đều đã được giải tỏa, nàng không phải là ma, mà là một quả phụ xinh đẹp khiến bất cứ gã đàn ông nào nhìn thấy cũng ôm mộng tương tư! He he, dựa vào mối duyên tình một đêm giữa nàng và

tôi trong thang máy, ắt hẳn tôi cũng được lọt vào top đầu của nàng! Tôi vừa nghĩ vừa nhìn sang phía nàng xa xa. Nàng đang ăn cơm, thế nào cũng sẽ đảo mắt qua đây cho xem.

Tôi khấp khởi, cố ý chỉ tay về phía nàng, ra vẻ nhỏ to vài câu cùng chị đồng nghiệp, sau đó cười phá lên. Nàng lập tức cảnh giác, nhìn chằm chằm về phía tôi, mặt đỏ bừng. Chắc nàng nghĩ tôi đang tông tốc kể chuyện đêm đó đây. Tôi thậm chí cười hỉ hả trong lòng, cảm giác thật ngọt ngào.

Sau đó tôi cố gắng mãi, cuối cùng cũng thu thập được đầy đủ tư liệu về nàng.

Họ tên: Bạch Lâm

Giới tính: Nữ (phí lời)

Tình trạng hôn nhân: Đã kết hôn (nhưng giờ là quả phụ rồi!)

Tuổi: không rõ (chắc khoảng từ 28 đến 31 tuổi)

Chiều cao: 163cm (nhìn ước chừng là vậy)

Ba vòng: 86 – 57 – 87 (đoán thế, dù gì dáng vóc cũng khá)

Phòng ban: phòng Thu mua

Số điện thoại: không rõ

Địa chỉ nhà: không rõ

Có bản tài liệu này rồi, nàng bỗng chốc trở nên thật chân thực. Nàng không còn là mơ, cũng không còn là ma nữa. Vì vậy ngày nào tôi cũng mong chờ được gặp lại nàng. Lần đó gặp nàng là sau khi tăng ca, thế nên ngày nào tôi cũng là người ra về muộn nhất phòng, cứ tăng ca là tôi phấn khởi hết sức, đến nỗi đồng nghiệp đều nghĩ tôi bị thần kinh. Thế nhưng, mãi mà tôi vẫn chẳng có cơ hội gặp lại nàng. Có buổi tối, tôi một mình lén lút chạy xuống tầng 5, nhưng nàng không ở lại làm thêm, cả tầng 5 trống không, hệt như trái tim tôi khi đó...

Cứ thế kéo dài hơn một tháng, cho đến một ngày, trong công ty dán một tờ thông báo tuyển dụng, phòng Thu mua muốn tuyển một nhân viên trong nội bộ công ty, vừa nhìn thấy thông báo này tôi lập tức cảm thấy cơ hội đến rồi. Chỉ cần có thể đặt chân vào phòng Thu mua, chỉ cần như thế, tôi và nàng chẳng phải sẽ chung một mái nhà rồi ư?

Thế nhưng nghe ngóng kỹ tôi chỉ tổ thấy nhụt chí. Mọi người đều nói kiểu thông báo tuyển dụng này thường là chiêu che mắt thôi, thực ra chọn ai đều đã định trước cả rồi. Cái chức nhân viên thu mua đậm “màu” như thế, không có ô dù thì đừng mơ.

Tuy vậy, nhụt chí thì nhụt chí, để có thể gặp lại nàng tôi vẫn cứ đi đăng ký. Lúc đăng ký tôi dò la được thêm chút thông tin. Hóa ra lần này tuyển thêm nhân viên là vì phòng Thu mua xảy ra một vụ việc. Trưởng phòng Thu mua cũng một nhân viên nhận hối lộ, bị người ta tố giác lên tổng công ty. Kết quả cả hai cùng bị sa thải, trên tổng công ty còn đặc biệt cử xuống một phó giám đốc kiêm chức trưởng phòng Thu mua, lần tuyển dụng này, chính là chỉ thị của phó giám đốc mới.

Đã là tuyển dụng thì bắt buộc phải có thi thử. Không ngờ lần này lại làm cực kỳ nghiêm chỉnh, đầu tiên là thi viết, sau là phỏng vấn. Tôi qua bài thi viết rất nhẹ nhàng cũng vì nghĩ tới nàng đang ở phía trước đợi mình, nên tôi đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Người đăng ký đợt này rất đông nhưng chỉ có năm người qua được bài thi viết, tôi chính là một trong năm người đó. Trong phút chốc, cơ hội được cùng làm việc với nàng đã tăng lên 20%, khiến tôi vô cùng hỉ hả.

Vòng phỏng vấn, tôi được xếp thứ ba, rất tốt, không phải đầu cũng chẳng phải cuối. Đến lượt mình, tôi hùng dũng bước vào phòng phó giám đốc. Nhưng vừa đặt chân vào phòng, trong tôi đã chỉ còn lại sự kính ngạc khôn cùng.

Đứng trước mặt phó giám đốc, tôi chỉ có một ý nghĩ: Sao nhìn người này quen thế nhỉ? Tôi đã gặp cô ta ở đâu rồi?

8.

Phó giám đốc là nữ, tầm trạc tuổi Bạch Lâm, cũng là kiểu thiếu phụ chuẩn mực. Nhìn trông rất quen, như thể từng gặp ở đâu rồi.

Tôi lục tìm trong đầu hồi lâu mới sức nhớ ra: Đúng rồi! Chẳng trách sao mà quen thế, phó giám đốc nhìn rất giống nữ diễn viên phim sex Nhật, Asakawa Ran! (Chính là Asakawa Ran trong câu: “Làm người không biết em Ran, có xem hết sex cũng là uống công” vẫn lưu truyền giang hồ! Và cũng chính là Asakawa Ran nữ thần phim sex một năm quay 212 bộ phim cấm!)

Bất giác, từng thước phim kinh điển của Asakawa Ran tôi từng xem cứ lần lượt hiện ra trong đầu.

Tôi đứng chờ người tại chỗ, phía kia phó giám đốc lên tiếng hỏi: “Cậu là Tiểu Triệu thuộc phòng Phát triển?” Giọng nói thật lạnh lùng. Tôi giật mình sức tỉnh, ấp úng trả lời: “Vâng, vâng.”

Phó giám đốc nhú mày, sau đó bắt đầu hỏi tôi một số câu. Tâm thần tôi bất định, toàn nghĩ đến mấy đoạn phim của Asakawa Ran, nên trả lời chẳng ra đầu vào đầu. Cuối cùng phó giám đốc mặt lạnh tanh bảo tôi ra ngoài, chẳng thể đoán nổi chị ta có vừa ý tôi không.

Tôi vừa bước ra vừa thầm cười khẩy: “Hừm, chị chó đóng kịch trước mặt tôi, từng bộ phận, vị trí trên cơ thể chị, tôi đây đều đã nhìn chán chê không biết bao nhiêu lần rồi!

Phỏng vấn xong, tôi chẳng ôm hy vọng gì. Thực ra ban đầu đã chuẩn bị rất chu đáo, nào ngờ giữa đường lại mọc ra một Asakawa Ran, làm tinh thần tôi náo loạn hết cả. Xem ra chuyện vào làm ở phòng Thu mua đến tám phần là trượt rồi.

Quay lại phòng Phát triển làm tiếp việc của mình, tôi không khỏi chán chường. Dẫu sao, lần phỏng vấn này không phải công cốc, ít nhất cũng được tận mắt trông thấy Asakawa Ran bằng xương bằng thịt. Nhớ lại thì, phó giám đốc còn trắng hơn Asakawa Ran một chút, khí chất lại càng vượt xa em Ran. Có điều, vẻ lạnh lùng và thái độ cao ngạo chẳng coi ai ra gì thật khiến người ta cực kỳ khó chịu. Chắc hẳn trông bộ dạng ngờ nghệch của tôi trong văn phòng, 100% không lọt nổi mắt chị ta.

Cứ ngỡ lần này mưu đồ tiếp cận người đẹp thế là hết, không ngờ hôm sau người ở phòng nhân sự gọi điện tới thông báo tôi đã qua phỏng vấn. Tôi không kìm nổi phần khởi, nhưng vẫn cảm thấy không có lý nào. Tới khi có lệnh điều động từ trên xuống, nói rằng tôi chính thức trở thành người của phòng Thu mua, bấy giờ tôi mới tin hoàn toàn.

Lần thứ hai gặp nàng phó giám đốc cực giống Asakawa Ran, vẫn bộ dạng lạnh băng ấy, chị ta nói, lý do tôi được nhận lần này, hoàn toàn không phải bởi tôi quá xuất sắc, mà chỉ vì những người khác còn tệ hại hơn tôi.

Nhìn dáng vẻ bề trên cao vợi vợ của chị ta, tôi thật sự muốn hỏi xem liệu chị ta có biết Asakawa Ran hay không. Tuy nhiên vì miếng cơm và người phụ nữ tôi yêu, đương nhiên tôi không thể thốt ra câu đó. Cũng phải nói rằng, lần này gặp lại mới thấy phó giám đốc và Asakawa Ran có khá nhiều điểm khác biệt. Chị ta cao hơn Asakawa Ran nhiều, khoảng chừng một mét sáu lăm gì đó, chân rất dài, so với đôi chân vòng kiềng của em Ran quả là một trời một vực. Còn nữa, số đo ba vòng của chị ta tuyệt đối hơn đứt em Ran, ít ra cũng phải ngang ngửa Veronica[1].

[1] Tên tiếng Anh của một nữ diễn viên Đài Loan.

Chị ta giáo huấn tôi một hồi trong văn phòng, rồi dẫn tôi tới phòng lớn gặp các đồng nghiệp trong phòng Thu mua. Đến lượt được giới thiệu với Bạch Lâm, tôi cố ý nhìn nàng chăm chăm khiêu khích, hừ, không ngờ nàng lại làm bộ chẳng hề quen biết tôi. Đây quả là một đòn công kích không nhẹ. Đang rầu lòng, không ngờ phó giám đốc giới thiệu tôi với mọi người xong liền nói với nàng: “Bạch Lâm, Tiểu Triệu vừa chuyển tới từ phòng Phát triển, về sau cô cố gắng hướng dẫn cho cậu ta.” Rồi bảo lại tôi: “Tiểu Triệu, ở đây Bạch Lâm phụ trách sắp xếp kế hoạch, cậu phải theo cô ấy học hỏi cho quen nghiệp vụ.”

“Vâng.” Tôi khẽ gật đầu, suýt nữa thì bật cười ha hả. (Tôi nhất định sẽ theo nàng học hỏi “nghiệp vụ” cho thật tốt...)

Khả năng thích ứng của tôi vẫn luôn rất tốt, đặc biệt ở nơi âm thịnh dương suy như phòng Thu mua này, tôi nhanh chóng hòa đồng được với mọi người (mà chủ yếu là các đồng nghiệp nữ). Tính cả tôi thì phòng Thu mua có tất cả mười một người, bảy nữ bốn nam. Ngoài tôi ra còn ba anh con trai nữa. Một anh họ

La, biệt hiệu La già. Vừa nhìn đã biết ngay là người lọc lõi, tinh ranh, đồng thời cũng là một con sói háo sắc. Mọi người tuy gọi anh ta là La già, nhưng hẳn anh ta vẫn tự nghĩ mình là ngựa, bởi làm thu mua nên anh ta thường phải chạy đây đó khắp cả nước, gần như nơi nào cũng đặt chân tới rồi. Nickname trên mạng của anh ta là cái gì mà “Trưởng ban Ủy ban kiểm định gái trinh”, theo anh ta nói thì là, chỉ cần anh ta liếc mắt qua một cái cũng đủ biết cô có còn là gái trinh hay không.

Còn lại hai anh trai nữa, một người họ Đỗ, điển hình cho loài người nhỏ mọn, keo kiệt. Tôi rất không thích loại người này nên cũng không qua lại với anh ta mấy. Người kia là Lão Trương, nhìn có vẻ hiền lành nhút nhát, nhưng thực ra càng là loại người này mới càng nguy hiểm, nên tôi cũng không dám tùy tiện dây vào.

Bảy đồng nghiệp nữ đều là thiếu phụ. Thực ra nói họ đều là thiếu phụ thì cũng hơi quá, bởi trong số đó có một chị đã bốn mươi tuổi, phải là chị già thì đúng hơn. Chị già tên Trần Hữu Dung, lần nào nhìn thấy tình trạng vòng một của chị ta, tôi đều nghĩ: cái đó của chị ta hẳn có thể vắt ra sau lưng không chừng. Xem ra người xưa nói chẳng sai chút nào: vô dục tắc cương, hữu dung nãi[2] đại...

[2] Ý gốc: có lòng bao dung lớn, không muốn lại được; ở đây cố ý chơi chữ, “nãi” đồng âm thành ra: Hữu Dung có ngực lớn (nãi: ngực).

Trong sáu “cô em” còn lại, hai cô đã ly hôn, hai cô khác chưa kết hôn, nhưng đã sống cùng bạn trai, suốt ngày cứ chồng ơi chồng à, haiz, khi nào các cô bị đá rồi thì sẽ biết, tiếng chồng không thể gọi bừa vậy đâu. Còn có một người phụ nữ đích thực của gia đình nữa, có điều tướng mạo chị thì tôi không dám khen ngợi. Người còn lại chính là Bạch Lâm, nhưng nàng thuộc loại khác, quả phụ, loại hiếm hoi may mắn mới gặp...

Đúng rồi, còn chưa giới thiệu với mọi người, tên chị gái phó giám đốc! Chị ta tên Tưởng Nam, Nam chứ không phải Ran trong Asakawa Ran.

9.

Thoắt cái tôi đã chuyển sang phòng Thu mua được hơn nửa tháng, tuy đã nhanh chóng quen thân với những người khác, nhưng tiến triển bên phía Bạch Lâm vẫn khá chậm. Nàng trước sau đều tỏ vẻ chưa từng biết tôi, làm tôi một dạo cứ băn khoăn không hiểu có phải hôm đó nàng bị ma nhập nên mới mất sạch trí nhớ thế không?

Hơn nữa nàng cũng khá cô lập, có thể bởi nàng là quả phụ. Nàng hiếm khi nói chuyện với người khác, hệt như Tưởng Nam, mặt mày lúc nào cũng lạnh tanh. Nhưng vẻ lạnh lùng của nàng khác với Tưởng Nam, ở Tưởng Nam là cái lạnh kiêu ngạo không ai lọt nổi vào mắt, còn ở nàng là cái lạnh trầm mặc, dịu dàng.

Sự lạnh nhạt của Bạch Lâm khiến tôi hết sức bứt rứt, chỉ muốn hỏi thẳng xem nàng còn nhớ chuyện xảy ra trong thang máy đêm hôm đó hay không? Nhưng tôi luôn cố kiềm chế, mẹ kiếp, để xem nàng còn bày trò mất trí nhớ này tới bao giờ.

Nghĩ vậy, tôi bắt đầu không chú ý tới Bạch Lâm nữa, chuyển sang nhiệt tình chu đáo với cánh chị em còn lại trong phòng.

Một buổi chiều nọ, mọi người trong phòng đều rảnh rỗi không có việc gì làm, phó giám đốc Tưởng Nam đã ra ngoài đi họp, chẳng còn ai quản chúng tôi nữa. Thế là bắt đầu tán hươu tán vượn. Mở đầu là bàn về phim Hàn, tôi vừa mở miệng chê “Nàng Dae Jang Geum” không hay, lập tức đã bị cả đám người xúm vào công kích, mấy mỹ nữ đều mắng tôi không hiểu gì về nghệ thuật.

Buôn chán chê, chủ đề chuyển từ phim ảnh sang mạng Internet. Vừa nhắc đến mạng mọi người liền bàn ngay đến mấy kiểu hình mẫu như chị Phù Dung, làm tôi không nhịn được cười. Tôi nói với Trần Hữu Dung (chính là chị gái ngực khủng ấy): “Chị Dung, có hứng hai chị em mình cùng lên mạng lăng xê, em giúp chị, đảm bảo chị còn nổi hơn cả chị Phù Dung!”

Trần Hữu Dung nghe xong liền bật cười: “Chị làm sao trẻ trung bằng chị Phù Dung, muốn lăng thì cậu phải lăng Tiểu Chu ấy!” Tiểu Chu là một trong hai thiếu phụ đúng chuẩn của phòng Thu mua, tên đầy đủ là Chu Tĩnh, đáng người cao ráo, mặt mũi cũng khá dễ coi.

“Thế thì chị nhầm rồi.” Tôi cố ý nhìn chằm chằm vào ngực chị ta, nói: “Chị biết chị Phù Dung dựa vào cái gì mà hot thế không? Chẳng phải là nhờ hai quả bóng chuyển trước ngực chị ta sao? Điểm này thì chị hơn

đứt chị Phù Dung, của chị hẳn hai quả bóng rổ ấy chứ! Chu Tĩnh hai quả bóng bàn thế kia, có lằng mảy cũng không hot!”

Vừa dứt lời thì tôi đã hứng trọn vô vàn lời chửi rửa, nhưng chửi thì chửi, mấy chị gái lại càng cười tợn. Tôi nói tiếp: “Đã có chị Phù Dung, giờ chúng ta cho ra dì Phù Dung, hay cả bà Phù Dung cũng được mà!”

Đám phụ nữ nghe vậy càng rũ ra cười, Trần Hữu Dung nói: “Người ta Phù Dung xinh đẹp là thế (cái thẩm mỹ gì đây không biết), chị làm sao mà đọ được!”

“Ha ha!” Tôi bật cười ha hả, nói: “Giờ trên mạng không chuộng một đẹp đâu chị, chị có biết Yên lưu manh không, xấu thôi rồi, người ta tung một tấm ảnh lên trang Tianya liền nổi như cồn luôn, kết quả sao nào? Còn ra sách, còn ký tặng nữa. Giờ không đeo kính râm không dám ra đường, người nổi tiếng mà, sợ fan nhận ra!”

“Chị không tung ảnh đâu!” Trần Hữu Dung hốt hoảng nói. Tôi nghe mà thấy nực cười, chẳng phải đang bốc phét sao, cứ làm như thật không bằng.

“Không tung cũng được!” tôi nói. “Hay chúng ta lăng xê kiểu này. Em lên trang Mop, lập một cái topic, đặt tên là ‘Tôi đã dụ dỗ một chị gái gọi cảm trong công ty’, tiêu đề tuyệt đối chân thực, sau đó đưa hết thông tin về chị lên, đảm bảo trong vòng ba ngày sẽ được đám fan Mop đẩy lên hàng siêu topic. Tối lúc topic nóng rồi, giới truyền thông sẽ vào cuộc, nào là báo ngày báo tối, thậm chí cả báo cuối tuần cũng đều sẽ đưa tin chuyên đề. Rồi sẽ có nhà xuất bản tìm đến, chúng ta ra mấy tập sách, kiếm bộn tiền bản quyền, chưa biết chừng còn phát tài cũng nên!”

Chu Tĩnh vừa nãy bị tôi trêu là ngực như hai quả bóng bàn, nên vẫn hậm hực, giờ mới nói: “Cậu nghĩ cậu là ai chứ? Cậu muốn lăng xê, trước tiên cứ tự lăng mình cho hot đi rồi nói.”

Sặc! Tôi đáp: “Chị tưởng em đùa các chị chắc! Em chỉ bịa bừa ra một cái topic ‘kẹt trong thang máy cùng nữ đồng nghiệp’, quăng lên Mop mấy ngày đã có hai mươi nghìn bình luận rồi đấy.” Vừa nói ánh mắt tôi vừa liếc qua Bạch Lâm. Nàng đang nhìn về phía tôi, bắt gặp ánh mắt tôi nàng lập tức quay đầu đi.

Từ xa thấy má nàng ửng đỏ, lòng tôi hỉ hả vô cùng. Tôi bồi thêm một câu: “Topic đó của em viết vô cùng ướm át, cấm trẻ em dưới 16 tuổi!” Còn chưa nói xong đã hứng trọn màn bịu môi xùy xùy của các chị. Bạch Lâm ngồi kia lại càng đỏ lựng đến tận mang tai.

Sáng hôm sau, tôi cùng Bạch Lâm tới phòng Nghiệp vụ có chút việc. Khi thang máy lên tới tầng 8 thì chỉ còn lại hai chúng tôi. Không khí bỗng chốc trở nên mờ ám. Nhớ lại tình cảnh hai chúng tôi bị kẹt trong thang máy hôm đó tôi liếc qua Bạch Lâm, vẻ mặt nàng rất không tự nhiên, như thể đang sợ hãi điều gì đó.

Tôi nhìn nàng chăm chăm một lát rồi đột ngột lên tiếng: “Chị bảo lần này thang máy liệu có gặp phải sự cố không?”

Bạch Lâm vẻ như giật nảy mình, vô cùng kinh hãi, nhưng vẫn không nói năng gì, vẻ mặt căm ghét kiểu như cậu-đang-nói-cái-gì-thế khiến tôi không khỏi rửa thắm trong bụng. Làm xong việc, trở xuống phòng Thu mua, cũng vẫn chỉ có hai người chúng tôi trong thang máy. Thang sắp xuống tới tầng 7, Bạch Lâm bất ngờ nhỏ tiếng hỏi: “Cậu không tung chuyện đêm đó lên mạng thật đấy chứ?”

“Chuyện gì cơ?” Tôi mừng hóm (đây là lần đầu tiên Bạch Lâm nhắc tới chuyện đó trước mặt tôi, xem ra nàng sập bẫy rồi), nhưng miệng vẫn vờ ngờ nghệch hỏi: “Là đêm nào? Chúng ta từng qua đêm ư?” Dứt lời thì vừa hay tới tầng 5, tôi bước thẳng khỏi thang máy, bỏ lại Bạch Lâm đỏ bừng mặt mũi.

Về tới văn phòng, tâm trạng tôi thoải mái hẳn. Bạch Lâm ơi Bạch Lâm à, tôi vẫn tưởng chị quên tôi rồi cơ đấy? Hóa ra chị vẫn còn nhớ chúng ta cùng bị kẹt trong thang máy à!

Đang hỉ hả thì có tin nhắn điện thoại. Tôi mở ra xem, là từ một bạn học cũ. Một tin nhắn tiểu lâm người lớn đại để là con voi cười con lạc đà có vú mọc trên lưng, lạc đà cười lại con voi có cu mọc trước mặt, rồi cả hai cùng cười con rắn có mặt mọc trên cu. Tâm trạng tôi đang rất tốt, lại thêm chuyện này thực sự quá hài hước, khiến tôi cười lăn cười bò mãi, bèn tìm trong danh bạ định gửi tin này cho La già.

Danh sách liên lạc trong máy tôi được xếp theo thứ tự phiên âm, La già là L, Tưởng Nam là J, vừa hay ngay sát nhau. Kết quả là chỉ sơ sẩy một chút, tôi đã nhấn gửi cái tin tiểu lâm người lớn ấy sang điện thoại

của phó giám đốc Tưởng Nam.

Tin gửi đi rồi mới thấy có gì đó không đúng, mẹ kiếp, nhìn vào số điện thoại vừa gửi mà tôi suýt chút nữa hộc máu. Xong rồi, lần này thật không biết sẽ chết thế nào đây! Chuyển qua phòng Thu mua được nửa tháng, tôi sớm đã nghe nói Tưởng Nam là một người không đơn giản, nghe đồn chị ta vừa có thực lực ô dù lại to, hời ở tổng công ty đã vô cùng ngang ngược ngạo mạn. Lần này tôi dám cả gan gửi tin nhắn tiếu lâm người lớn vào máy chị ta, chết chắc rồi! Không biết chừng sẽ bị sa thải, hoặc ít nhất cũng bị chị ta đá khỏi phòng Thu mua. Sặc! Tôi và Bạch Lâm vừa có chút tiến triển, thế là công toi!

Đang lo thất ruột thất gan, cửa phòng làm việc của Tưởng Nam bỗng bật mở, tiếp đó tiếng chị ta vang lên ngay bên tai tôi: “Tiểu Triệu, cậu vào đây một lát!”

Vừa nghe thấy vậy tôi đã chỉ muốn ngất luôn ra đất, ôi mẹ ơi bà ơi cụ kị ơi, lần này động phải con cộp cái Tưởng Nam, chị ta sẽ xử lý tôi thế nào đây?

10.

Mẹ kiếp, ai đã gặp vận đen thì uống nước mát cũng giắt răng, chỉ gửi có cái tin nhắn thôi mà rước phải họa diệt thân. Lúc này đây tinh thần thoải mái ban nãy của tôi đã sớm tiêu tan sạch, đầu tiên tôi phải hỏi thăm tầng tổ mười tám đời thằng bạn cũ đã gửi cho tôi cái tin ấy một lượt, rồi mới lập cập đứng dậy.

Đang chuẩn bị bước vào phòng phó giám đốc thì chợt nhìn thấy Bạch Lâm cũng đã quay về. Mặt nàng vẫn còn ửng đỏ, xem ra vừa nãy bị tôi làm cho xấu hổ không ít. Nàng bước vào, nhìn sang phía tôi, vừa hay tôi cũng đang nhìn nàng. Không hiểu sao, khi hai ánh mắt chạm nhau, tôi lại có cảm giác không đành lòng chia xa.

Tôi nhìn chăm chăm khuôn mặt đẹp đến thổn thức của nàng, suýt chút nữa bật khóc: Bạch Lâm, tạm biệt... Nghĩ tới việc mình lao tâm khổ tứ để được ở bên nàng, lại thêm “nghịệp vụ” có lẽ cũng sắp thông thạo rồi, nào ngờ lỡ tay một cái đã thành hận thiên cổ, từ nay về sau thật không dám gửi tin nhắn tiếu lâm người lớn bậy bạ nữa!

Hồi lâu mới bình tĩnh lại, tôi nghiêng rằng, thậm nhủ: chết thì chết, phó giám đốc Tưởng Nam chắc cũng không thể vì một tin nhắn tiếu lâm người lớn mà sa thải một thanh niên ưu tú như tôi chứ!

Vẫn phòng Tưởng Nam cách chỗ tôi không quá mười bước chân, nhưng tôi mất rất lâu mới đi hết được. Mỗi bước chân tiến về phía trước, tôi lại thấy chuyện của mình và Bạch Lâm tan tành thêm một phần. Mỗi bước chân tiến về phía trước, tôi lại thấy sát khí của Tưởng Nam gần thêm một chút.

Cuối cùng, cuối cùng cũng tới trước cửa phòng làm việc của phó giám đốc Tưởng. Tôi cố trấn tĩnh, đưa tay gõ cửa. Cốc cốc cốc, mỗi tiếng vang lên đều như dội thẳng vào tim. Tiếng Tưởng Nam từ trong phòng vọng ra: “Vào đi!” Giọng nói vẫn lạnh lùng nghiêm nghị.

Nghe tiếng chị ta, tim tôi lại càng thất lại. Mở cửa bước vào phòng, tôi len lén nhìn Tưởng Nam, vẻ mặt chị ta vẫn lạnh nhạt như mọi khi, không lộ ra biểu cảm gì.

“Phó giám đốc Tưởng,” tôi lên tiếng trước, “chị tìm tôi có việc gì ạ?”

Trước khi vào phòng phó giám đốc, tôi đã dự liệu chu toàn mọi tình huống có thể xảy ra.

Tình huống một:

“Tiểu Triệu!” Tưởng Nam mặt đàng đàng sát khí hỏi: “Hằng ngày ở công ty cậu làm những gì?”

“Làm việc ạ!” Tôi run rẩy trả lời.

“Hừ! Vừa rồi có phải cậu nhắn tin không? Công ty tuyển cậu vào làm không phải để ngày ngày cậu nhắn tin bừa bãi, hằng tháng cậu nhận ngân ấy lương mà làm việc kiểu này đây hả?”

“Phó giám đốc Tưởng! Tôi...”

“Hừ! Cậu bị sa thải. Cậu có thể thu dọn đồ đạc cá nhân dưới sự giám sát của nhân viên bảo vệ. Ra ngoài ngay!”

(Đây là tình huống có khả năng nhất. Chị ta không thể nhắc đến chuyện tôi gửi tin tiểu lâm người lớn cho chị ta, nếu không còn đâu là thể diện lãnh đạo của chị ta nữa? Chỉ có thể kiếm một cớ khác để đá tôi đi...)

Tình huống hai:

“Tiểu Triệu!” Tưởng Nam cười thâm hiểm hỏi: “Cậu rất thích gửi mấy tin nhắn tiểu lâm người lớn có phải không?”

“Dạ... không, không phải ạ...”

“Ha ha! Cậu có biết gửi tin nhắn tiểu lâm người lớn là hành vi vi phạm pháp luật, có thể bị khép vào tội truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy không?”

“Phó giám đốc Tưởng! Tôi...”

“Ha ha! Tôi vừa báo cảnh sát rồi, cậu có quyền giữ im lặng, mọi lời cậu nói ra đều có thể trở thành bằng chứng chống lại cậu trước tòa...”

(Khả năng này không lớn lắm, tôi chắc mình không đến mức bị cảnh sát bắt về quy án đâu!)

Tình huống ba:

“Tiểu Triệu!” Tưởng Nam mờ ám hỏi: “Tin nhắn cậu vừa gửi rất buồn cười đấy! Tôi rất thích!”

“Thật ạ?” Tôi kinh ngạc vui sướng.

Tưởng Nam nói: “Cu của con voi mọc trên mặt, còn của cậu mọc ở đâu? Có thể cho chị xem chút không?”

“Phó giám đốc Tưởng! Tôi...”

“Đừng ngại mà! Không phải cậu thấy tôi rất giống Asakawa Ran sao? Cho chị xem đi mà, được không hả?”

(Đương nhiên, không thể nào có chuyện này...)

“Tiểu Triệu!” Tưởng Nam nhìn tôi, mặt vẫn lạnh băng nói: “Ngày mai tôi phải đi Thượng Hải tham dự một cuộc họp của tổng công ty, cậu sẽ đi với tôi!”

Gì cơ? Tôi hoàn toàn không ngờ Tưởng Nam lại nói ra câu vừa rồi. Đầu hơi choáng váng: Không phải nghe nhầm đấy chứ!

“Sao?” Tưởng Nam thấy tôi không đáp gì, bèn hỏi: “Cậu không muốn đi? Có phải đang trong quá trình yêu đương, không muốn xa bạn gái không?”

“Không, không phải ạ!” Tôi vội vàng đáp, tới lúc này mới chắc chắn mình không nghe nhầm. (Sặc! Được cùng sếp đi công tác, quả là một cơ hội hiếm có!)

“Ừ.” Tưởng Nam khẽ gật đầu: “Buổi tối về nhà cậu chuẩn bị, ngày mai chúng ta cùng đi.”

Ra khỏi phòng làm việc của Tưởng Nam, đầu óc tôi vẫn mờ mịt tựa sương giăng.

Tình huống lại thành ra như vậy! Lẽ nào Tưởng Nam không nhận được tin nhắn của tôi? Vậy thì tốt quá rồi.

Nhưng, tuy nhiên, dù có thể đi nữa, thì vì sao Tưởng Nam lại muốn tôi cùng chị ta đi công tác Thượng Hải chứ? Đây quả là chuyến công tác quá hời, ngang với đi du lịch bằng tiền công ty. Hay là, chị ta để ý đến tôi? Không thể nào. Vậy, lẽ nào chị ta thấy tin nhắn tôi gửi vừa rồi rất thú vị và nghĩ nếu cùng tôi đi công tác, trên đường đi sẽ vui vẻ hơn? Nhưng, tin nhắn ấy có phải do tôi nghĩ ra đâu, chuyện cón con này có dùng mộng nghĩ hấn chị ta cũng biết. Rốt cuộc, chị ta vì sao lại muốn cùng tôi đi Thượng Hải? Hoặc có thể, vừa nãy tôi gửi tin nhắn cho chị ta, khiến chị ta hiểu nhầm rằng tôi đang có ý định cầu cầu, nên mới cố ý cho tôi cơ hội? Sặc! Sao có thể thế được!

Nghĩ đi nghĩ lại cũng không dò ra được dụng ý của Tưởng Nam. Song, dù gì đây cũng là chuyện tốt. Một là được đi Thượng Hải chơi, hai là, Tưởng Nam là một phụ nữ rất tuyệt! Có điều, nếu đi Thượng Hải thì mấy ngày liền sẽ không được gặp Bạch Lâm. Haiz, năng liệu có nhớ tôi không?

Buổi chiều, sắp đến giờ tan làm, tin tôi sắp đi công tác Thượng Hải cùng phó giám đốc Tưởng Nam đã lan khắp phòng. Đồng nghiệp bắt đầu nhìn tôi bằng con mắt khác, đều mang ý “không ngờ cậu cũng được đấy, ngay đến phó giám đốc cũng đã nắm trong tay rồi.” La già còn làm ra vẻ thần bí hỏi tôi có phải đã “xơi tái” phó giám đốc Tưởng rồi không. Tôi rửa anh ta một tiếng, lòng đột nhiên trầm nghĩ: Nếu như “xơi tái” được Tưởng Nam thật, hẳn sẽ là một chuyện khá tuyệt vời.

Tan làm, trước lúc rời công ty, tôi nhìn sang Bạch Lâm. Nàng ngồi cô độc trên ghế, vẻ như đang buồn chuyện gì. Không phải vì chuyện tôi sẽ đi công tác cùng phó giám đốc Tưởng chứ? Nếu đúng là vậy, chẳng phải chứng tỏ nàng đối với tôi cũng có chút tình ý hay sao? Càng nghĩ tôi càng cảm thấy lằng lằng, huyết sáo suốt dọc đường về nhà.

Về đến nhà, ăn tạm chút mì tôm, tôi bắt đầu chuẩn bị chút hành lý. Lúc thu xếp đồ đạc, tôi còn nghĩ liệu có nên mua hai hộp OK, nhớ đâu có lúc dùng đến.

Đang hí hửng sắp xếp áo quần vật dụng, điện thoại của tôi đột nhiên đổ chuông. Rút ra xem, sặc, sặc sặc sặc! Là số của Bạch Lâm! Con tim tôi rộn ràng hẳn lên, tay chân lóng ngóng nhún nức nhận cuộc gọi.

“A lô?” Giọng nói rụt rè của Bạch Lâm từ đầu dây bên kia truyền lại: “Tiểu Triệu, tối nay cậu có rảnh không?”

“Có.” Tôi trả lời mà tim đập thình thịch.

“Vậy nữa tiếng nữa chúng ta gặp nhau được không? Tôi có chút việc muốn gặp cậu.”

“Được... được thôi...” Thật không thể tin nổi, tôi véo mạnh vào tay một cái, đau chết mất, không phải là mơ rồi, ông trời ơi, Bạch Lâm gọi điện cho tôi, lại còn hẹn gặp tôi ở công viên nữa chứ! My God, Thượng đế đã rửa lòng thương trước mối tình si của tôi với nàng ư? Hay là, hay là nàng sợ tôi bị Tưởng Nam nuốt trọn tấm thân trinh bạch, định nâng tay trên của Tưởng Nam?

11.

Ngắt cuộc gọi xong, tim tôi vẫn đập điên cuồng như trước. Thế nào nhỉ? Đúng là phúc lành bay tới, mà đã bay là bay liền cả đôi. Đầu tiên là Tưởng Nam, sau là Bạch Lâm. Liệu có phải Thượng đế đột nhiên nhận ra tôi là con rơi con vãi của Ngài, nên mới chiếu cố tôi đến vậy không nhỉ? Ban chiều chỉ vì cái tin nhắn đáng chết kia mà tôi đã sắp tuyệt vọng. Chẳng ngờ chưa đến nửa ngày sau, tình thế lại đảo ngược thế này. Không chỉ Tưởng Nam mời tôi đi Thượng Hải, ngay đến Bạch Lâm cũng chủ động hẹn tôi nữa. (Không biết nói gì nữa, cảm động quá đi mất!)

Theo tính toán của tôi, Bạch Lâm chắc chắn có ý với tôi. Vì vậy, lần này sau khi thông tin tôi sắp cùng Tưởng Nam đi công tác Thượng Hải được truyền ra, nàng liền phát hoảng, buộc phải vứt bỏ vẻ bề ngoài dè dặt, gọi điện cho tôi. He he, nàng đã dám chủ động tìm tôi, tôi còn e ngại gì nữa chứ? Trước tiên tôi sẽ thưởng thưởng hoa Bạch Lâm, sau đó “xơi tái” Tưởng Nam, một mũi tên trúng hai con chim, lớn nhỏ ăn tất!

Lòng vui phơi phới, tôi lập tức xuống tầng, bắt một chiếc xe, lao vù tới công viên. Tối địa điểm đã hẹn với Bạch Lâm, bà nó chứ, không hề thấy bóng dáng nàng đâu cả. Rút điện thoại ra xem giờ, vẫn còn mười phút nữa mới tới giờ hẹn, có lẽ tôi phấn khích hơi quá rồi...

Công viên này ở gần quảng trường thành phố, có thể coi là một chốn náo nhiệt. Rất nhiều cặp tình nhân chọn nơi đây là thánh địa hẹn hò (xem ra Bạch Lâm hẹn gặp tôi ở đây là có mục đích khác rồi...)

Vì là công viên công cộng, ra vào không mất phí, nên cứ tối đến là dòng người lại nô nức đổ về. Xung quanh có rất nhiều hàng quà vặt bán thịt nướng, nước giải khát, sách lậu bày bán trên lề đường, phim cấp ba rao trong bóng tối, lộn xộn bát nháo. Tôi đứng ở cổng công viên đợi Bạch Lâm, lòng khắp khối mong nàng, nhưng cùng lúc lại hơi sợ nàng sẽ tới. Đang nghĩ ngợi lung tung, Bạch Lâm đã xuất hiện từ phía xa. Dù trời đã tối thui, nhưng bóng tối cũng chẳng thể che lấp nổi vẻ rực rỡ của nàng! Tôi vừa nhìn đã nhận ra nàng ngay!

Bạch Lâm mặc một chiếc váy dài màu trắng khê phất nhẹ trong gió đêm, đáng vẻ thật mê hồn. Bạch Lâm càng tới gần, tim tôi càng đập nhanh. Tối khi nàng đứng trước mắt, tim tôi như muốn vọt ra ngoài lồng ngực. Tôi cứ tưởng mình dư sức xử lý cuộc hẹn lần này với Bạch Lâm, nào ngờ tối khi gặp nàng thật rồi,

ngay đến nhịp tim mình tôi còn chẳng thể kiểm soát nổi. Xem ra đứng trước người mình thích, con tim mãi mãi chẳng là của mình nữa.

“Tiểu Triệu!” Đến khi Bạch Lâm gọi giật, tôi mới hồi phục được chút ý thức.

“Ừm.” Tôi nhìn Bạch Lâm, đáp một tiếng. Bạch Lâm buổi tối vẫn đẹp rung động lòng người như mọi khi, chỉ có điều khuôn mặt được giấu trong bóng tối khiến người ta có cảm giác mờ mờ lung lung.

“Nghe nói cậu sắp đi công tác Thượng Hải phải không?” Nàng hỏi, mặt hơi ửng đỏ.

“Ừm.” Tôi lại đáp gọn lỏn, nhất thời không biết nên nói gì. (Mẹ kiếp, tôi gà quá đi. Hoảng gì mà hoảng chứ! Cứ thế này thì làm sao thưởng hương thưởng hoa Bạch Lâm được?)

Bạch Lâm thấy tôi nhìn nàng như mất hồn, cũng bắt đầu có vẻ không tự nhiên. Chúng tôi cứ đứng thẩn người một chỗ, không ai nói thêm câu nào.

Rất lâu sau, tôi hít một hơi sâu, ổn định lại tâm trạng, nói: “Vừa nãy trong điện thoại nói tìm tôi có việc, là việc gì thế?” Ngoài miệng nói vậy, trong lòng thầm nghĩ: Không phải muốn nắm tay trên của Tưởng Nam, “hì hục” với tôi trước đấy chứ? Nghĩ vậy, tôi quan sát kỹ Bạch Lâm hơn. Bất ngờ phát hiện ra sau lưng nàng còn đeo túi, bên trong cộm cộm như có thứ gì. Tôi xúc động: lẽ nào Bạch Lâm sợ tôi lần đầu đi công tác không quen, còn giúp tôi chuẩn bị đồ ăn thức uống? Nếu thực như vậy thì tấm lòng của nàng đối với tôi quả không thường chút nào!

Đang mơ mộng viễn vông, tôi nghe Bạch Lâm lên tiếng: “Là thế này,” nàng nói, “em gái tôi đang học ở Thượng Hải, tôi muốn nhờ cậu giúp tôi chuyển cho nó ít đồ, có được không?”

Sặc! Ra là vậy à! Tôi lập tức cụt hứng.

“Sao? Cậu không đồng ý à?” Bạch Lâm thấy tôi ỉu xìu bèn hỏi.

“Không, không!” Tôi vội vàng nói: “Sao thế được chứ? Chỉ cần chị mở lời, việc gì tôi cũng sẽ làm.” Lời nói ra rồi lại thấy có vẻ hơi đường đột. Len lén nhìn Bạch Lâm, sặc, nàng lại đỏ mặt rồi.

“Vây, cảm ơn cậu.” Nói rồi, Bạch Lâm đưa túi cho tôi. Tôi giơ tay ra, cố ý để tay mình lướt nhẹ qua mu bàn tay nàng, rồi mới đón lấy cái túi. Bạch Lâm lại cảm ơn lần nữa. Tôi cười thầm trong bụng: nàng cảm ơn tôi chuyển đồ hộ cho em gái, hay cảm ơn tôi vuốt ve tay nàng đây?

Bạch Lâm đưa túi đồ cho tôi xong, bèn cho tôi số điện thoại của em gái nàng, sau cùng không đứng lại lâu, vội vàng đi ngay. Tôi nhìn theo bóng Bạch Lâm xa dần mà buồn phát khóc. Bạch Lâm, xin hãy quay lại đi, quay lại mà xem tôi đang mặc chiếc áo phông CK duy nhất của tôi đây này! Tôi còn mặc cả chiếc quần bò CK màu xanh khói duy nhất nữa, là hàng Italy chính hiệu đấy! Còn nữa, đôi giày da của tôi cũng được lau sáng bóng đây này, có thể nào nàng cũng nên nhìn tôi một cái rồi hãy đi chứ! Mẹ kiếp! Nàng còn không quay lại, tôi sẽ diện để Tưởng Nam xem cho bõ!

Cuối cùng Bạch Lâm đã mất hút trước tầm mắt. Lòng tôi trống rỗng, vốn ngỡ tối nay Bạch Lâm tìm mình rồi sẽ diễn ra những cảnh kịch tính gì đó, nào ngờ lại thành ra thế này! Đúng là người tính không bằng trời tính! Mẹ kiếp, về thôi! Chuẩn bị cho tốt chuyến đi Thượng Hải, vuốt mắt Bạch Lâm rồi thì phải tranh thủ bù lại ở chỗ Tưởng Nam.

Giờ đã hơn 8 giờ tối, màn đêm lặng lẽ buông xuống, con người và cảnh vật bốn bề trở nên mơ hồ. Đèn đường trên vỉa hè, đèn chiếu sáng trong các tòa cao ốc xung quanh, đèn biển hiệu trước các cửa tiệm, đèn giao thông giữa ngã tư, vô vàn ánh đèn trang điểm cho thế giới đen kịt trở nên loạn xạ bát nháo. Trong mớ ánh sáng hỗn tạp ấy, tôi đột nhiên có cảm giác cô đơn, hình bóng Bạch Lâm không ngừng lướt qua lướt lại trong đầu tôi. Xem ra chẳng biết từ lúc nào, tôi đã dành cho Bạch Lâm quá nhiều tình cảm... Nhưng, vì sao ngay đến một cơ hội nàng cũng không cho tôi?

Trên đường về nhà, tâm trạng tôi rất lạ, cũng không biết là vui hay buồn. Nghĩ tới việc Bạch Lâm nhờ tôi chuyển đồ cho em gái, chắc cũng coi như có lòng tin với tôi. Đột nhiên tôi lại nghĩ: em gái Bạch Lâm? Không biết có giống Bạch Lâm không? Nếu như đẹp bằng một nửa Bạch Lâm thôi, thì xem ra cũng khá có tiềm năng đấy!

3. Chương 3: Tối Thượng Hải

12.

Hồi học đại học tôi đã tới Thượng Hải một lần, tuy thành phố này rất lớn, cũng rất sành điệu, nhưng chẳng để lại mấy thiện cảm trong tôi. Tiếng Thượng Hải trúc trắc, đám tiểu tư bản ưa xa hoa phù phiếm, toán thương nhân dùng đủ mọi chiêu bài kiếm tiền nơi đây, tất cả thực ra chẳng có gì để tán thưởng. Nhưng tốc độ phát triển của Thượng Hải quả là rất nhanh, lần này tới Thượng Hải mà tưởng như cách lần trước đã hai thế kỷ.

Tướng Nam dường như là một con nghiện công việc, vừa xuống xe chị ta liền chạy ngay đến trụ sở chính của công ty. Lúc đó đã hơn 3 giờ chiều. Tôi cứ ngỡ chị ta sẽ tìm một nơi nghỉ ngơi trước rồi mới đi chứ!

Tổng công ty nằm trong khu vực khá sầm uất của Thượng Hải, tòa cao ốc tuy có kiến trúc tương tự công ty con bên chúng tôi, nhưng về uy thế thì mạnh hơn nhiều. Cảm giác này cũng giống như khác biệt giữa Tướng Nam và Asakawa Ran vậy. Tới tổng công ty, mới hiểu vì sao giang hồ đồn thổi Tướng Nam rất lợi hại, tất cả những người chúng tôi gặp phải, bất kể là ai, cấp cao hay cấp trung bình, đều hết sức cung kính trước Tướng Nam. Ngay đến một tên lính hầu như tôi, đi bên cạnh chị ta, cũng cảm thấy thật ra đáng.

Buổi chiều bận cuồng cuồng đến mãi hơn 5 giờ, Tướng Nam gặp gỡ rất nhiều người. Trong số họ có những vị là chủ quản các phòng ban trên tổng công ty, cũng có một số là giám đốc các công ty con ở tỉnh ngoài giống chị ta. Tôi đi theo lần này có cảm giác như làm thư ký của chị ta vậy. Thậm chí có người còn hỏi Tướng Nam: “Đây là thư ký của cô à?”

“Cứ cho là vậy đi!” Tướng Nam lúc nào cũng đáp một câu như thế.

Một khi Tướng Nam nói vậy, lòng tôi lại dấy lên một cảm giác khó tả. Sặc! Nam thư ký của một sếp nữ, nghe đã thấy mờ ám rồi...

Cuộc họp Tướng Nam nói đến ngày kia mới tổ chức, chắc sẽ diễn ra trong khoảng hai đến ba ngày. Nhưng ở Thượng Hải lâu như vậy mà chị ta không hề có ý định tìm khách sạn, thật không biết sẽ tính thế nào đây.

Rời tổng công ty, Tướng Nam điều đến một chiếc xe màu trắng. Tôi không rõ về xe hơi lắm, nên cũng không biết là hiệu gì, chỉ biết ngồi vào trong thấy rất thoải mái, thích hơn ngồi taxi nhiều. Tướng Nam lái xe, bằng bằng đi trên đường cái. Tôi ngồi cạnh chị ta, cứ ngỡ như đang nằm mơ. Thật không hiểu vì sao Tướng Nam lại muốn tôi cùng chị ta tới Thượng Hải tham dự hội nghị. Trên thực tế, ở Thượng Hải tôi chẳng có tí tác dụng nào cả.

“Tiểu Triệu.” Tôi đang thần thờ, Tướng Nam bên cạnh bỗng lên tiếng: “Cậu có biết lái xe không?”

“Không... không biết ạ.” Tôi nói, trong lòng chợt thấy rất tự ti. Mẹ kiếp, tôi sinh ra lớn lên ở nông thôn, làm gì có cơ hội học lái xe chứ. Nhớ hồi nhỏ, nếu nhìn thấy một chiếc xe ô tô thì cứ gọi là phấn khích như phát hiện được đĩa bay.

“Ừ.” Tướng Nam im lặng một thoáng, rồi đột nhiên nói: “Cậu nên học lái xe, thế này đi, đợt này về cậu hãy đi đăng ký lớp học lái, công ty sẽ trả 80% học phí.”

Sặc! Tôi nghe mà không dám tin vào tai mình, bàng hoàng vì bất ngờ được sủng ái đạt cấp 12. Bình thường Tướng Nam chẳng tử tế gì với tôi, sao giờ không những kéo tôi đi họp cùng, lại còn nói sẽ cho tôi học lái xe bằng tiền công ty nữa chứ, thật không tài nào hiểu nổi! Lẽ nào, lẽ nào chị ta quả thực đã động lòng trước cái tin nhún tiểu lâm người lớn đó của tôi?

Đang nghi thần nghi quỷ trong lòng, chẳng biết từ lúc nào xe đã dần chạy chậm lại. Nhìn ra bên ngoài, mới biết mình đang ở giữa một rừng các tòa nhà chung cư. Chiếc xe vẫn tiếp tục chạy chậm chậm mấy phút nữa, rồi dừng hẳn trước cổng một khu nhà.

Đây hẳn là khu chung cư đẳng cấp nhất mà tôi từng thấy, cổng lớn lộng lẫy lạ thường, cánh bảo vệ trực ban ai nấy đều mặc đồng phục mới coóng. Khác một trời một vực với khu nhà tôi đang thuê (người gác cửa chỗ tôi ở là một bác già khá lãng tai).

Xe dừng lại liền có bảo vệ chạy ra hỏi, thấy Tưởng Nam, người đó bèn tỏ ra rất khách khí: “Ra là cô Tưởng, cô đã về rồi đấy ạ?”

Tưởng Nam lạnh lùng ừ một tiếng. Tôi chột chột dạ. Tại sao lại là cô Tưởng? Trông dáng vẻ và khí chất của Tưởng Nam, chị ta hẳn là phụ nữ đã có chồng rồi chứ.

Tưởng Nam lái xe thẳng vào cổng lớn, lòng vòng trái phải mấy phút sau thì đỗ lại trước một tòa nhà cao tầng. Tưởng Nam xuống xe, tôi định xuống theo nhưng chị ta ra hiệu cho tôi ngồi yên. Sau đó tôi thấy chị ta mở cửa nhà để xe, rồi đỗ xe vào bên trong.

Ra khỏi nhà để xe, Tưởng Nam dẫn tôi vào tòa nhà. Lúc cùng Tưởng Nam đứng trong thang máy, tôi bất giác nhớ lại đêm hôm đó với Bạch Lâm. Giờ nàng đang làm gì nhỉ?

Thang máy chậm chậm lên cao, mỗi hồ nghi trong lòng tôi cũng dần tăng lên, Tưởng Nam định dẫn tôi đi đâu đây? Nhưng hồ nghi thì hồ nghi, tôi vẫn không dám mở miệng nói bừa. Con người Tưởng Nam ghét nhất là người khác lảm lời, vì vậy trước mặt chị ta, tôi luôn tuân thủ câu châm ngôn “im lặng là vàng”.

Nhìn con số điện tử đỏ chói nhích dần từng số, tôi thầm nhủ: nếu như thang máy lại xảy ra sự cố không biết tình cảnh sẽ thành ra thế nào? Biểu hiện của Tưởng Nam liệu có gì khác Bạch Lâm?

Nghĩ bậy nghĩ bạ một hồi, thang máy thoát cái đã lên đến nơi. Đưa mắt nhìn, hình như là tầng 24. Cửa thang máy đã mở, Tưởng Nam bước ra trước. Tôi đành theo sau.

Ra khỏi thang máy, tới trước một cánh cửa, Tưởng Nam rút chìa khóa ra mở. Trước tình cảnh này, tôi không khỏi sợ hãi, cuối cùng đành mở miệng hỏi: “Phó giám đốc, đây, đây là đâu?”

“Nhà tôi.” Tưởng Nam đáp, rồi bước vào, ra hiệu cho tôi vào theo.

Sặc! Lòng tôi đầy bất an, thầm nghĩ: Tưởng Nam đưa tôi tới nhà chị ta làm gì? Không phải chị ta muốn xoi tôi thật đấy chứ...

13.

Vào nhà của Tưởng Nam ở Thượng Hải, có cảm giác phú quý ép người. Đừng nói là cả căn hộ này, có khi tôi phẩn đấu cả đời cũng không kiếm đủ tiền cho riêng khoản trang trí ấy chứ. Sặc! Bà chị Tưởng Nam này kiếm được bao nhiêu một năm vậy? Căn hộ tôi thuê e là còn bé hơn cả phòng vệ sinh ở đây (buồn lòng vài giây). Đây còn là Thượng Hải nữa! Tắc đất tắc vàng đấy!

Tôi kéo hành lý vào trong, đứng yên ở phòng khách, không dám tùy tiện đi lung tung, cũng không dám ngồi. Không hiểu vì sao, vừa bước vào đây đã có cảm giác gò bó mất tự nhiên. Xem ra hoàng cung ngày xưa xây cất trang hoàng uy nghiêm lộng lẫy cũng là có dụng ý cả, chỉ cần bước vào nơi đó, khí thế bức người cũng đủ để không ai dám sinh lòng lơ mãng rồi.

Đây chính là sức mạnh của đồng tiền! Tôi đứng thần người, lần đầu tiên cảm thấy mê lực của kim tiền rõ ràng đến vậy. Nực cười là trước kia hồi còn học đại học, vẫn tự ỉnh là thanh cao, tin vào mấy câu nhăng cuội gì mà phú quý bất năng dâm, không thể nào bị tiền bạc cám dỗ. Đến tuổi này rồi, chỉ cần anh giàu có, chẳng phải là muốn gì được nấy sao...

Nghĩ đến đây, thắc mắc lúc nãy lại lập tức hiện lên trong đầu tôi: Vì sao Tưởng Nam dẫn tôi về đây? Chị ta muốn bao tôi thật ư?

Tôi cũng biết, chuyện tôi thăm đoán già đoán non liệu có phải Tưởng Nam định dụ dỗ mình hay không thực ra chỉ là hoang tưởng viễn vông. Một sinh viên vừa tốt nghiệp như tôi, chẳng có gì trong tay, mẹ kiếp, còn là người nhà quê, mặt mũi tuy không đến nỗi nào, nhưng còn lâu mới đến đẳng cấp hào hoa đẹp trai. Tôi và Tưởng Nam, khác nhau như cóc ghẻ với thiên nga. Chị ta không đời nào, và cũng chẳng việc gì phải dụ dỗ tôi cả!

Thế nhưng, Tưởng Nam cho tôi cùng đi Thượng Hải cũng coi như là biệt đãi tôi rồi, giờ lại còn dẫn tôi về nhà chị ta nữa, việc này không thể không khiến tôi mơ tưởng hảo huyền.

“Ngồi đi, Tiểu Triệu!” Tôi đang suy lên nghĩ xuống trong lòng thì Tưởng Nam lên tiếng: “Cậu cứ đứng thế làm gì?”

Ừm, ừm. Bây giờ tôi mới dám ngồi, ngồi đã ngồi rồi, nhưng vẫn không dám đặt hành lý trong tay xuống, sàn nhà Tưởng Nam quá sạch, tôi chỉ e hành lý của mình dây bẩn ra thôi. (Thực ra vừa rồi, tôi cũng phải đắn đo mãi mới dám bỏ giày bước vào đây.)

“Hội nghị lần này có lẽ phải kéo dài mất bốn năm ngày.” Tưởng Nam cũng ngồi xuống, nói: “Cậu cứ tạm thời ở lại đây, công ty không phải thanh toán tiền khách sạn cho cậu nữa.”

“Gi ạ?” Nghe vậy tôi lập tức đứng bật dậy. “Phó giám đốc Tưởng!” Tôi lắp bắp: “Thế này... làm sao... làm sao được ạ? Tôi tìm bữa một cái nhà nghỉ là được rồi.”

“Nhà của tôi có phòng cho khách, tuy đã lâu rồi tôi không ở đây, nhưng hàng ngày đều có lao công tới quét dọn,” Tưởng Nam nói. “Cứ vậy đi!” Tôi vẫn định nói thêm nhưng Tưởng Nam vẻ như đã không còn nhẫn nại nữa, khoát tay làm tôi sợ không dám mở miệng.

Tiếp đó Tưởng Nam dẫn tôi vào phòng dành cho khách, mức độ hào nhoáng trong phòng này cũng không cần phải nói thêm. Tôi đặt hành lý xuống, rồi lại theo Tưởng Nam ra ngoài.

Lúc này chiếc đồng hồ lớn ngoài phòng khách đánh tinh tang lên sáu tiếng, Tưởng Nam nói: “Đã 6 giờ rồi à, cậu đói chưa?”

“Chưa ạ,” tôi đáp. Tưởng Nam nhướn cười, nói: “Vậy cậu đợi đấy, tôi đi tắm cái đã rồi chúng ta ra ngoài ăn, tiện thể rẽ vào siêu thị mua ít đồ.”

Trời! Đi tắm? Tôi chợt dạ, thầm nghĩ: không phải chị ta đang ra ám hiệu cho tôi đấy chứ? Tuy tôi đã coi qua không ít phim ảnh, kiến thức lý luận cũng thuộc nằm lòng, nhưng kinh nghiệm vẫn là con số không thôi! Giờ nên làm gì? Tiến hay lùi đây?

Tôi đứng chết lặng tại chỗ, Tưởng Nam lại nói: “Ngồi tàu hỏa nửa ngày trời cũng oải thật, cậu muốn tắm thì đợi một lát cũng đi tắm đi. Rồi chúng ta đi ăn đồ tây, thế nào?” Nói đoạn chị ta mỉm cười. Tôi bất giác dờ người, đã làm việc ở phòng Thu mua lâu vậy rồi, nói thực, chưa bao giờ thấy Tưởng Nam cười, mọi người đều nói chị ta là kiểu nữ lạnh lùng, hơn nữa còn là lãnh đạo, trước nay đối với chị ta tôi đều nhất kính nhì sợ. Chưa từng dám nghĩ một nụ cười như vậy có thể xuất hiện trên gương mặt chị ta. Tuy nhiên, nói đi thì cũng phải nói lại, chị ta cười nhìn cũng rất dễ thương, giống như Bạch Lâm trong thang máy đêm đó, sự dễ thương của một phụ nữ trưởng thành.

Tắm xong, Tưởng Nam và tôi ra ngoài, xuống dưới đánh xe đi ăn tối. Ngồi trong xe, tôi xem ra đã hiểu vừa nãy Tưởng Nam nói đi tắm hoàn toàn không phải muốn dụ dỗ tôi, nhưng nhớ lại lúc ấy, ngồi trong phòng khách nghe tiếng nước chảy thấp thoáng vọng ra từ phòng tắm, thật thấy khô khốc mồm miệng. Tưởng Nam tắm xong lại càng thơm tho thanh mát, vô cùng gợi cảm. Chị ta còn kêu tôi đi tắm, nhưng tôi ngại không dám đi. Giờ nghĩ lại, thật hối hận quá...

Lòng thầm nghĩ bấy bọ, chiếc xe do Tưởng Nam lái cứ thế bon bon tiến về phía trước. Cửa kính xe đóng kín, trong xe bật điều hòa, không nóng cũng không lạnh, thoải mái lạ thường. Thượng Hải phồn hoa bên ngoài như cách biệt hẳn với tôi, ngắm cảnh đường phố qua lớp cửa kính, dường như cảm thấy đẹp hơn mấy phần so với bình thường. Xem ra xe xịn đúng là xe xịn, ngay đến ngồi bên trong ngắm phong cảnh cũng thấy đẳng cấp hơn hẳn xe thường.

Tuy đã tới Thượng Hải một lần, nhưng vẫn còn rất xa lạ với nơi đây, lại thêm giờ là buổi tối, nên hoàn toàn không biết mình đang ở đâu. Chỉ thấy có vô số những tòa nhà cao tầng, cùng muôn ngàn ánh đèn neon. Rất lâu sau, xe mới dừng lại. Một người phục vụ ăn vận gọn gàng tới giúp chúng tôi mở cửa và đỗ xe hộ Tưởng Nam. Cảnh tượng này trước đây tôi chỉ mới nhìn thấy trên tivi.

Nói thực, cả đời tôi mới ăn đồ tây đúng một lần, đó là hồi đại học muốn cửa cấm một cô nàng nên mới đi ăn. Nhưng đẳng cấp của nơi tôi đến lần đó không thể sánh bằng nơi này được. Không khí ở đây rất tuyệt, phong cách rất sang trọng, nhưng tôi lại thấy không tự nhiên. Cảm giác không giống tới ăn cơm, mà là tới

chịu tội thì đúng hơn. Tôi không quen ăn đồ tây, mấy món như xa lát bít tết tôi chẳng biết gì đành để mặc Tưởng Nam gọi món rồi ăn theo. Đến phần ăn cũng rất khó khăn, như tống vào miệng chứ chẳng thấy ngon lành gì.

“Tiểu Triệu.” Tưởng Nam vừa dùng bữa, vừa nói: “Cậu mới tốt nghiệp phải không?”

“Vâng.” Tôi khẽ gật đầu, vẫn lóng ngóng cầm dao cắt bít tết. Tưởng Nam nhoẻn miệng cười, lại nói: “Thái độ làm việc của cậu tuy rất khá, nhưng vẫn còn thiếu hụt kiến thức nhiều mặt.”

Tôi nghe chị ta đột nhiên nói tới chuyện công việc, bèn dừng ngay dao đĩa, làm bộ chăm chú tiếp thu.

“Ví dụ như một số nghi thức xã giao và kiến thức về quan hệ xã hội, cậu vẫn chưa nắm được.” Tưởng Nam ngừng lại một thoáng, rồi nói tiếp: “Nói ngay như chuyện dùng bữa thôi, tuy là sinh hoạt thường ngày nhưng ở nơi trang trọng cũng có rất nhiều quy tắc phải học. Còn cả kết hợp trang phục, cùng nhiều mặt khác, đều phải học cả...”

Tôi vừa nghe vừa gật lấy gật để. Trong lòng dậy lên một cảm giác vô cùng lạ lùng. Bình thường Tưởng Nam khi ở công ty rất kiệm lời, không ngờ lúc này lại như một cô chị cả giảng giải cho tôi những kiến thức nhỏ nhặt nhất. Rốt cuộc nguyên nhân gì khiến chị coi trọng tôi như vậy? (Đừng nhắc đến cái tin nhắn đó với tôi! Đó hoàn toàn không thể là một giải thích hợp lý...)

“Phó giám đốc Tưởng,” trên đường trở về, cuối cùng tôi cũng không kiềm chế được, hỏi: “Sao chị lại tốt với tôi như vậy?”

14.

Tưởng Nam nghe thấy câu hỏi của tôi nhưng không trả lời, một lúc lâu sau, mới hỏi ngược lại tôi: “Nhà cậu còn anh chị em nào không?”

Tôi lắc đầu. Tưởng Nam không nói gì nữa. Vậy là mối băn khoăn đó vẫn dè dặt trong lòng tôi không được giải đáp.

Trên đường quay về nhà Tưởng Nam, ban đầu tôi còn hơi thiếu tự nhiên. Về sau tôi từ từ thả lỏng, thậm chí nghĩ: coi về Tưởng Nam cũng không có ác ý gì với tôi, chỉ bằng cứ thoải mái một chút. Hơn nữa, chị ta đàn bà con gái một thân một mình, có thể làm gì tôi được chứ? Nhiều nhất cũng chỉ là dụ dỗ tôi chút ít thôi. Tuy nhiên nếu bị chị ta dụ dỗ, dù xét ở góc độ nào cũng đều là chuyện vô cùng tốt đẹp mới đúng. Vì vậy, tôi dứt khoát thả lỏng tinh thần, hưởng thụ mọi thứ ở đây. Đã không cách nào phản kháng, vậy thì cố mà tận hưởng.

Về đến nơi, việc đầu tiên là đi tắm, sau đó vào phòng dành cho khách đánh một giấc. Lúc trong phòng tắm, lòng tôi có chút ảo tưởng, hồ như trong này vẫn còn vương lại mùi hương trên người của Tưởng Nam. Quay vào phòng khách, nhìn điện thoại, mới hơn 9 giờ. Nhưng đang ở nhà sắp, lạnh mạnh một chút thì hơn. Thế là tôi nằm lên giường nghe MP3, nghĩ ngợi chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay. Đầu tiên là nghĩ đến Tưởng Nam, nhưng có nghĩ nát óc cũng không hiểu vì sao chị ta lại đối tốt với tôi như thế. Rồi tôi nhớ đến Bạch Lâm, nàng quả phụ xinh đẹp, một cảm giác thật ấm áp dịu dàng dâng lên.

Đột nhiên, có tiếng cộc cộc! Tôi bỏ tai nghe ra, quả nhiên là có người gõ cửa, còn có cả tiếng Tưởng Nam: “Tiểu Triệu, ngủ chưa?”

Sặc! Bụng tôi đánh lô tô: Cái gì phải đến cuối cùng cũng đến rồi! Muộn thế này chị ta còn gõ cửa phòng tôi, rõ ràng là có ý đồ đây!

“Vẫn chưa!” Tôi do dự giây lát, đoạn xuống giường bước tới cửa. Bà nó chứ, lãnh đạo luôn đúng mà. Giả như Tưởng Nam có muốn làm chuyện đó thật thì tôi cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng thôi. Tục ngữ có câu này rất đúng: Binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, cứ xem ý của chị ta như thế nào đã rồi tính.

Tôi nghĩ vậy rồi ra mở cửa. Tưởng Nam xuất hiện trước mặt tôi trong bộ đồ ngủ.

Khi nhìn rõ Tưởng Nam đang đứng đối diện, tôi gần như tắc thở. Tôi chưa từng nghĩ Tưởng Nam lại quyến rũ nhường này. Bộ đồ ngủ màu bạc, nhìn trơn mượt như tơ. Nhưng da thịt Tưởng Nam còn mềm mượt hơn thế. Mái tóc buông lơ lửng trên bờ vai tựa những làn sóng. Chân đi đôi dép trong nhà, mắt cá chân và cổ chân

lộ ra trắng nõn, thế này muốn gọi cảm hút hồn ai mà chẳng được. Lòng tôi như dậy sấm, bỗng nhiên nảy sinh dự vọng luyến ái, suýt chút nữa phủ phục xuống mà hôn vào cổ chân Tưởng Nam.

“Tiểu Triệu!” Đến tận khi giọng nói mang chút phật ý của Tưởng Nam vang lên, tôi mới bàng hoàng bừng tỉnh. Nhất thời vừa kinh ngạc, sợ hãi lại vừa vui mừng xen lẫn xấu hổ, cảm giác hết như tân nương thời xưa khi được tân lang vén khăn trùm đầu vậy.

“Phó giám đốc Tưởng,” tôi đáp mà tim đập thành thịch. Vừa mong chờ vừa e ngại chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Tưởng Nam nhìn tôi, mặt cũng hơi ửng đỏ. Tôi cúi đầu nhìn lại mình, sắc, bên trên tuy vẫn mặc một cái áo phông, nhưng bên dưới lại chỉ đánh độc một cái quần đùi ngắn nhìn từ trên xuống dưới, cứ như không mặc quần vậy. Mặt tôi cũng đỏ bừng, mãi lâu sau mới ấp úng hỏi: “Chị tìm tôi có việc gì ạ?”

Tưởng Nam bật cười... đây là lần thứ hai chị ta cười với tôi rồi, nụ cười mới đẹp làm sao.

Tôi thầm nhủ: Xong rồi! Xong rồi! Tối nay bất kể chị muốn gì thì tôi cũng cho hết! Đang nghĩ vậy lại nghe Tưởng Nam nói: “Tiểu Triệu, tôi có mấy quyển sách về giao tiếp đây, cậu cầm mà xem. Ngày mai ngày kia có hội nghị, gặp phải rất nhiều người, tới lúc đó cậu đừng có lúng túng đấy.”

Gì cơ? Câu nói của Tưởng Nam như một cây gậy, thoát chốc đánh cho tôi tỉnh cả người. Cảm giác ấy giống như bạn vắt kiệt sức lực trèo lên một ngọn núi cao, kết quả sắp lên tới đỉnh rồi lại bị người ta giơ chân đạp cho một cái lặn xuống. Hóa ra Tưởng Nam tìm tôi là vì chuyện này ư? Nhìn kỹ lại, quả nhiên trong tay chị ta có cầm hai quyển sách. Sắc! Ban này chỉ lo sững sốt trước sắc đẹp mỹ nhân, chẳng để ý đến mấy quyển sách này.

Ừm. Tôi gật đầu, thất vọng tràn trề, nhưng đồng thời cũng nhẹ cả người.

Quay trở lại giường, tôi thấy cũng nực cười. Mới đầu còn lo Tưởng Nam muốn làm gì tôi, giờ đã chắc chắn chị ta chẳng hề có ý dụ dỗ thì tôi lại bắt đầu thất vọng. Xem ra tôi đúng là đáng mặt... khách hèn!

Cầm quyển sách lật lật mấy trang, cơn buồn ngủ dần kéo đến, đang định tắt đèn đi ngủ thì đột nhiên điện thoại đổ chuông. Cầm lên mở nghe, ra là điện thoại của Bạch Lâm.

“A lô, Tiểu Triệu! Cậu đã tới Thượng Hải chưa?”

“Tới rồi.” Miệng nói vậy, nhưng bụng lại nghĩ: Đúng là đồ ngốc, chỗ chúng tôi cách Thượng Hải có mấy tiếng chạy xe, làm sao mà chưa tới được chứ?

“Vậy, đã đưa đồ cho em gái tôi chưa?”

“Chưa. Hôm nay tôi bận quá, để ngày mai.”

“Cậu đừng quên đấy nhé!” Bạch Lâm nói.

Tôi vốn đang nửa nằm nửa ngồi trên giường nghe điện thoại, giờ thì nằm thẳng cẳng ra luôn. Chiếc giường này rất lớn, cực kỳ êm ái, nằm trên giường mà cứ như trôi trong mây vậy. Nghe tiếng Bạch Lâm bên tai, bất chợt tôi nghĩ: nếu có thể lừa Bạch Lâm lên cái giường này, thì có chết cũng đáng! Thế là, lời nói tự nhiên cũng hơi mang ý trêu ghẹo.

“Chị Lâm này.” Lần đầu tiên tôi gọi tên nàng thân mật như vậy. “Tôi giúp chị đường xa vạn dặm đưa đồ như thế, chị cũng nên báo đáp tôi chút gì chứ nhỉ!”

“Vậy...” Bạch Lâm nói, “vậy đợi cậu quay về tôi mời cậu ăn cơm, được không?”

“Ha ha.” Tôi bật cười, nói: “Ăn cơm xong thì sao?” Bạch Lâm ở đầu dây bên kia nghe rồi bèn lặng thinh, trong sự tĩnh lặng ấy, tôi dường như nghe thấy cả tiếng nàng thở qua điện thoại. Lòng tôi dậy lên cảm giác tán tỉnh ngọt ngào, thoải mái lật người một cái, nằm bò ra giường, tiếp tục trêu Bạch Lâm: “Hay thế này đi! Chị thơm tôi qua điện thoại một cái coi như xong.”

Bạch Lâm vẫn không đáp, nhưng cũng không đập máy. Tôi vẽ nên trong đầu hình ảnh Bạch Lâm xấu hổ đỏ ửng mặt, lòng ngứa ngáy như đang bị ai cào. Rất lâu sau, Bạch Lâm mới nói: “Cậu đừng quên đấy...”

Tôi nói: “Đừng quên cái gì? Đừng quên nụ hôn của chị à?” đoạn nói tiếp luôn bằng giọng cực kỳ nghiêm túc: “Chị yên tâm, nhất định tôi sẽ gửi giúp chị!”

15.

Ngày hôm sau Tưởng Nam vẫn rất bận, tôi tuy chỉ theo đuôi phất cờ hò hét nhưng cũng chẳng thoát đi đâu được. Mãi đến hơn bốn giờ chiều, mới xem như được tự do. Nhớ đến lời ủy thác của Bạch Lâm, bèn theo số điện thoại nàng đưa, gọi cho em gái nàng.

“A lô!” Một giọng con gái trẻ trung từ đầu bên kia truyền lại. Giọng nói thật ngọt ngào, rung động lòng người. Tôi chột dạ, cảm thấy giọng em này có gì đó rất giống giọng mối tình đầu của tôi thời đại học.

“Em là em gái chị Bạch Lâm phải không?” Tôi hỏi một câu thăm dò danh tính.

“Vâng. Anh là?” Đầu dây bên kia, giọng con gái trả lời.

“Anh là đồng nghiệp của chị em.” Tôi đổi tay cầm điện thoại, nói tiếp: “Giờ anh đang đi công tác ở Thượng Hải, chị em nhờ anh chuyển cho em ít đồ, em xem hôm nay có rảnh lúc nào, nói địa chỉ, anh chuyển qua cho em.”

Ừ, đúng là thế mà! Em gái Bạch Lâm nói: “Vậy sáu giờ tối đi, em giờ đang tập luyện. Địa điểm à, ở cổng trường bọn em được rồi!”

Tập luyện? Tôi nghe mà đoán già đoán non: Cô bé này tập luyện cái gì nhỉ?

“Em học trường nào?” tôi hỏi.

“Đại học Sư phạm Hoa Đông.”

Dập điện thoại xong tôi đi hỏi Tưởng Nam đường tới Đại học Sư phạm Hoa Đông. Trước đây tuy đã tới Thượng Hải một lần nhưng quả thực thành phố này quá lớn, có rất nhiều nơi tôi không nắm rõ. Về Đại học Sư phạm Hoa Đông, tôi chỉ biết Lưu Tường[1] từng học ở đó, còn đâu không biết gì nữa.

[1] Vận động viên điền kinh nổi tiếng Trung Quốc.

Tưởng Nam nghe tôi hỏi về Đại học Sư phạm Hoa Đông, bỗng lặng người, hỏi: “Cậu đi đến đấy làm gì?”

Tôi do dự giây lát, nói: “Tôi có một người bạn học nghiên cứu sinh ở đó, hôm qua chúng tôi có liên lạc với nhau, định hôm nay gặp mặt.”

“Bạn nữ à?” Tưởng Nam hỏi. Tôi đỏ mặt, không nhận cũng không chối. Không hiểu vì sao, tôi hơi sợ Tưởng Nam biết tôi đi chuyển đồ cho em gái Bạch Lâm. Thế nhưng tôi không phủ nhận mà chỉ đỏ mặt, lại khiến Tưởng Nam tin rằng người bạn tôi đi gặp là con gái thật.

Tôi nói với Tưởng Nam là còn đồ phải lấy, nên chị ta chở tôi về nhà. Vốn chị ta còn nói sẽ đưa tôi đi, nhưng tôi không dám, tự mình bắt xe vội vàng đi ngay.

Tới nơi đã là sáu giờ kém năm phút. Nhìn quanh bốn phía, không thấy cô sinh viên nào có vẻ như đang đứng đợi người. Vậy là tôi xách túi đồ Bạch Lâm đưa, ngơ ngẩn đứng đó đợi. Lúc này mặt trời đã ngả dần xuống đằng Tây nhưng vẫn còn hơi chói mắt. Ánh sáng vàng kim đan xen trên bầu không, cảnh vật xung quanh đều như đang phản quang. Tôi cũng cảm thấy người mình như được dát một lớp vàng. Đang chói mắt, tôi bỗng phát hiện một cô gái từ trong trường đi ra. (Thực ra lúc đó có rất nhiều nữ sinh viên cùng đi ra, nhưng cô gái này vừa xuất hiện, mắt tôi đã không thể rời em, đến nỗi tôi cứ ngỡ lúc đó chỉ có mình em từ cổng trường bước ra vậy!)

Tim tôi bỗng nhiên đập nhanh, đầu óc trống rỗng, lại như bị nhét đầy những thứ loạn xạ bát nháo, một giọng nói từ trong sâu thẳm hét lớn không biết mệt: Sặc! Sặc! Sặc! Em gái này cũng xinh đẹp quá đi, so với em, nào là Bạch Lâm, nào là Tưởng Nam, đều phải dạt sang một bên cả! Mẹ kiếp! Lòng tôi giật thót liên hồi: lẽ nào em lại là em gái của Bạch Lâm? Nếu là như vậy, tôi... tôi... nhất thời cơn sóng lòng không khỏi cuộn cuộn dâng trào.

Lòng đang chấn động, thì hình như em có liếc qua tôi và túi đồ tôi đang xách trên tay, vẻ mặt biến thành dò hỏi, cuối cùng thành khẳng định, tiếp đó em bước thẳng về phía tôi. Vừa đi vừa vẫy tay chào.

Thấy em từng bước từng bước tiến lại phía mình, tôi có chút choáng váng, dưới ánh mặt trời, một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần váy dài thướt tha dần dần tiến lại, hết như tiên nữ bước ra từ cõi hư không. Hơn nữa, em còn chào tôi, sặc, tôi sắp chết, tôi sắp chết rồi!

Đến khi cô gái ấy tới trước mặt tôi, tôi mới định thần lại. Nhìn em kỹ hơn một chút, cảm giác vẫn là một từ: đẹp! Đặc biệt là đôi mắt, long lanh vô ngần, dù cho có dùng hết những tính từ hoa lệ đẹp nhất hay nhất trên thế gian này cũng không thể nào miêu tả hết vẻ đẹp đôi mắt em. Dáng người cũng khá đẹp, đại khái cao hơn Bạch Lâm khoảng một đôi giày cao gót, đầu tóc ngực eo chân bụng, chỗ nào cũng đẹp đến cực điểm. Nhìn em, tự nhiên tôi lại nghĩ đến tên cận bã La già. Tên khốn đó từng nói với tôi mười bốn chữ miêu tả loại con gái đẹp tuyệt phẩm: người đẹp da trắng vú to eo thon hông cong chân dài nước lã. Theo như tôi thấy, cô em gái Bạch Lâm trước mặt kia một trăm phần trăm phù hợp với bảy cụm từ này. (Đương nhiên, cái cuối cùng là do tôi đoán thôi...)

Tôi còn đang ngây ngất trước sắc đẹp của em, người đẹp đã lên tiếng: “Anh là đồng nghiệp của chị gái em có phải không?”

Chính là em! Chính là giọng nói này! Chính là giọng nói rất giống giọng mỗi tình đầu của tôi! Em chính là em gái của Bạch Lâm!

“Ừ.” Tôi đáp, rồi chẳng biết nói gì thêm. Chắc hẳn vẻ mặt của tôi lúc này thộn lăm, em nhìn tôi tùm tùm cười. Không cười còn đỡ, em vừa cười, lúm đồng tiền hai bên má đã hiện ngay ra, suýt chút nữa làm tôi hồn xiêu phách lạc.

Em ngừng cười, đưa tay ra, nói: “Chào anh! Em là em gái chị Bạch Lâm, tên em là Bạch Lộ!”

“Chào em!” Tôi bắt tay em. (Tối qua vừa xem trong sách, nếu muốn bắt tay với các cô gái, thì thường các cô phải giơ tay ra trước mới được!) Vừa chạm vào bàn tay em, đầu óc tôi lập tức mê tơi. Tôi cố ý nói: “Bạch Lộ? Cái tên hay quá! Trong Kinh Thi chẳng phải có câu ‘Liên hà thương thương, bạch lộ vi sương’[2] đấy sao?”

[2] Bờ lau bụi lách xanh xanh, la đà mọc trắng đã thành giá sương.

Em nghe vậy liền ngẩn người, sau mới nhoẻn cười, nói: “Không phải bạch lộ ấy ạ!”

“Vậy thì chắc là Lộ trong từ ‘âu lộc[3]’ rồi!” Tôi không đợi em trả lời, vội vàng để thêm: “Bạch lộc trong câu thơ ‘Lưỡng chí hoàng ly minh thúy liễu, nhất hàng bạch lộc thượng thanh thiên’[4] của Đỗ Phủ, đúng không?”

[3] Lộc và Lộ trong tiếng Trung Quốc là từ đồng âm, đều đọc là “lu”.

[4] Hai con hoàng oanh kêu liễu liễu biếc, một hàng cò trắng vút trời xanh.

“Cũng không phải!”

“Ha ha.” Tôi bật cười rồi hỏi: “Chắc không phải bạch lộc trong ‘Phi tuyết liên thiên xạ bạch lộc, tiểu thư thần hiệp ý bách uyên’[5] chứ?”

[5] Tuyết bay đầy trời bắn hươu trắng, truyện cười thần hiệp tựa uyên xanh.

“Không phải ạ!” Nàng cười càng rạng rỡ, nói: “Được rồi được rồi, là chữ Lô có bộ Vương cơ!”

“Có bộ Vương?” Tôi tiếp tục khoe mẽ: “Chữ LU có bộ vương chắc có hai chữ! Một là lục trong ‘lục lục như ngọc’, hai là lộ trong từ ‘bảo lộ’, tên em là chữ nào?”

Thực ra trong lòng tôi sớm đã đoán ra tên em một trăm phần trăm là chữ lộ đó, vì lục là một từ hiếm thấy, không thể nào là tên em được. Quả nhiên, em nói: “Chính là chữ lộ có bộ Vương bên cạnh chữ lộ trong mã lộ!”

“Ồ,” tôi nói, “quan thiết vân chỉ thôi nguy, bị minh nguyệt hề bội bảo lộ’. Danh xưng trong thơ Khuất Nguyên, chắc chắn không thường!”

Nói đến đây, tôi cũng không khỏi khâm phục chính mình. Bà nó chứ, xem ra mấy thứ từ thuở đi học vẫn còn cả đây. Nhớ năm đó vì theo đuổi một cô nàng khoa Văn mà tôi đã khổ công không ít với Hán văn cổ!

Sau châu tán bữa vừa rồi, Bạch Lộ bắt đầu nhìn tôi bằng ánh mắt khác. Ha ha, con gái ai mà chả thích được tăng bốc. Đương nhiên là, anh phải tăng thể nào cho độc đáo mới được. Một cô gái có nhan sắc như Bạch Lộ, ngày ngày đám đàn ông con trai bám đuôi em còn nhiều hơn ong trong lùm hoa, có lời ong bướm ngọt ngào nào mà chưa từng nghe? Muốn thu hút sự chú ý của em, bắt buộc phải dốc ra chút thực tài. Ha ha, đến đây thì tôi dám tự tin mà khẳng định một câu, tràng bốc phét vừa rồi của tôi, em tuyệt đối chưa từng nghe qua. Cái này không chỉ cần một trình độ tu dưỡng văn học khá cao, mà cần cả khả năng ứng biến cực nhanh! Mấy cậu sinh viên bây giờ, ngoài ăn cơm đi ngủ cửa gái cũng chỉ còn biết đi vệ sinh, đào đâu ra hứng thú nghiên cứu di sản văn hóa nước nhà?

“Nói mãi chuyện tên em rồi,” Bạch Lộ nói. “Thế tên anh là gì?”

Sặc! Nói thực, với màn tự xưng danh này tôi vẫn có chút hơi e ngại. Cái tên xấu xí của tôi, nói ra thì quá bằng làm hỏng cả không khí! Có điều người đẹp đã hỏi, cũng không thể không trả lời, tôi đành nói: “À, anh họ Triệu!” Sợ em tiếp tục truy hỏi, tôi lập tức gơ túi đồ của Bạch Lâm đưa ra, nói: “Đây là đồ chị em nhờ anh chuyển cho em.”

“Cảm ơn anh.” Bạch Lộ đưa tay ra đón lấy túi đồ, lại hỏi thêm một câu nữa: “Vậy em nên gọi anh thế nào đây nhỉ?”

Sặc! Tôi thầm nhủ: Cô có thôi đi không? Nhưng lòng bỗng dừng lại rung động: Em hỏi tên tôi như vậy, chắc hẳn cũng khá có cảm tình với tôi đây. Tôi lập tức vững dạ, nói: “Anh tên là Triệu Căn Lư, mọi người đều gọi anh là Lư lư!”

Bạch Lộ vừa nghe xong liền ngẩn tò te, rõ là vẫn chưa hiểu tên tôi rốt cuộc là gì. Tôi đưa hai tay lên đầu làm hình tai lừa, nói: “Chính là chữ Lư trong từ con lừa ấy!” Bạch Lộ vừa nghe vậy đã cười, hai mắt cười như hai vầng trăng khuyết.

Nhìn em cười, tôi bỗng nhớ lại biểu hiện của Bạch Lâm trong thang máy đêm hôm đó sau khi biết tên của tôi, lòng thấy thật ảm áp. Bạch Lộ cười một hồi thỏa thuê, chợt nhìn tôi, dường như cảm thấy vừa nãy cười như vậy có hơi thất lễ, mặt lộ vẻ ngại ngùng. Tôi cười với em, nói: “Anh quen rồi.” (Chiêu này dụng bi kịch, để đạt được sự cảm thông.)

Quả nhiên Bạch Lộ càng thêm tự trách mình, bộ dạng không biết làm sao cho phải. Qua mấy giây, em đột nhiên hỏi: “Anh đã ăn tối chưa?”

Tôi lắc đầu, em lại nói: “Anh đi xa xôi như vậy chuyển đồ cho em, em mời anh ăn bữa cơm nhé!”

Ha! Lòng tôi vui sướng điên cuồng: xem ra mấy chiêu vừa rồi tôi diễn rất đúng bài bản! Lại còn mời tôi ăn cơm nữa chứ!

Bạch Lộ rút điện thoại ra xem giờ, rồi lại nói: “Buổi tối em còn phải đi tập, thời gian khá gấp, mình ăn luôn ở nhà ăn của trường nhé!” Em đỏ mặt, nói tiếp: “Lần sau có cơ hội, em sẽ mời anh ăn một bữa ra trò!”

Còn có lần sau ư? Tôi suýt chút nữa bật cười thành tiếng, bỗng nhiên nhớ lại một câu tục ngữ: Món ngon chẳng quá quá cà, thân nhau chẳng quá nặng đi họ xa.

Cùng Bạch Lộ đi vào trường, tôi đột nhiên có cảm giác quay ngược lại thời gian. Con đường phủ rợp bóng cây, những tia nắng len lỏi qua từng tầng lá, khu ký túc xá, khu giảng đường, nam sinh nữ sinh mặc đồng phục, và cả cô gái hay cười bên cạnh. Dường như tôi đã rời xa góc thế giới bụi bặm của mình, xa những ý nghĩ phức tạp, những tâm cơ mưu tính, xa những bộ mặt giả tạo, những lời nói chẳng thật lòng, xa những mối quan hệ phiến muộn chết, bỗng chốc trở lại những ngày tháng sinh viên trước kia, quãng thời gian vô lo vô nghĩ, mặc sức để trường học dày vò.

“Chị em vẫn ổn chứ ạ?” Bạch Lộ hỏi thăm.

Tôi ngoài miệng nói “vẫn ổn vẫn ổn”, trong lòng lại nghĩ: có tên “háo sắc” đang định dụ dỗ chị ấy, em nói xem thế có ổn hay không?

Dọc đường đi, có rất nhiều ánh mắt nhìn về phía chúng tôi, nhưng có lẽ đều là nhìn Bạch Lộ, đúng là người đẹp thường được người ta chú ý. Đang đi vào sâu trong trường, bỗng trước mặt xuất hiện mấy cậu nam

sinh đi ngược lại, một cậu cao cao gầy gầy trong đám nhìn thấy Bạch Lộ, bèn bước lại nói: “Bạch Lộ, tôi nay bảy rưỡi tập ở phòng dạy nhạc nhé, cậu đừng quên đấy.” Nói rồi đá mắt sang tôi một cái. Tôi thầm cười trong bụng: tên oắt này không phải tưởng tôi là bạn trai Bạch Lộ đấy chứ!

Bạch Lộ gật đầu. Đi xa khỏi đám nam sinh đó rồi, tôi mới hỏi: “Các em đang tập gì thế? Em học khoa Nghệ thuật trường sư phạm Hoa Đồng à?”

“Không phải ạ!” Bạch Lộ lắc đầu, nói: “Ngày kia là tết Trung thu, trong khoa em có tổ chức văn nghệ.”

“Văn nghệ tiết mục gì thế, múa à?” Tôi hỏi, lòng thầm nhủ: “Bạch Lộ đáng chuẩn thể này mà múa thì chắc chắn đẹp tuyệt.”

“Không ạ.” Bạch Lộ nói. “Mấy bạn vừa rồi thuộc đội văn nghệ khoa em, họ có một tiết mục, trong bài hát có một đoạn sáo nên muốn nhờ em thổi giùm.”

“Em còn biết thổi sáo nữa hả?” tôi hỏi.

Em nhún cười gật đầu: “Em thổi sáo dài trong đội văn nghệ trường, nhưng lần này là thổi sáo trúc.” Nói đoạn em đưa tay lên miệng, làm bộ như đang thổi sáo.

Đến nhà ăn, Bạch Lộ đi gọi cơm. Vốn mỗi phần cơm đều là hai món mặn một món rau, nhưng em lại gọi ỉnh ba món rau, cho tôi ba món mặn. Bê suất cơm tìm được chỗ ngồi, em lại chạy đi mua coca. Nhìn em chạy đi chạy lại, trong bụng đột nhiên nhớ ra cách kiểm định gái trinh do lão La già truyền thụ. Em Bạch Lộ này liệu có còn là gái trinh không? Nghĩ vậy tôi bèn lưu ý quan sát thần thái và động tác của Bạch Lộ.

Một mặt vừa âm thầm đoán già đoán non không biết Bạch Lộ có còn trinh hay không, một mặt tôi khinh bỉ chính mình. Nhớ lại trước kia, hồi mới lên đại học tôi khá dần, chỉ chăm chăm thích gái trinh. Hồi đó còn lấy một câu danh ngôn của Từ Chí Ma chế làm chữ ký trên QQ: Tôi ở giữa biển người mệnh mông, kiếm tìm nàng gái trinh hiếm có, được là hạnh phúc, mất là số mệnh, chỉ thế mà thôi (câu gốc là: Tôi ở giữa biển người mệnh mông, kiếm tìm kẻ tâm giao duy nhất, được là hạnh phúc, mất là số mệnh, chỉ thế mà thôi).

Đang lúc đầu óc bất kham thì Bạch Lộ đã bê hai cốc coca quay lại, ngồi xuống trước mặt tôi. Tôi sức nhớ, lại quan sát tư thế ngồi của em. Bình thường thì phụ nữ có bốn dáng ngồi cơ bản: khép chân, giạng háng, bắt chéo chân, và choãi chân hình chữ V.

Ngồi khép chân, là khi ngồi hai chân khép sát lại với nhau. Kiểu phụ nữ này thường khá dịu dàng. Khả năng vẫn còn trinh là rất lớn.

Ngồi giạng háng, là khi ngồi hai chân giạng ra hai bên. Kiểu phụ nữ này thường khá phóng khoáng. Khả năng là gái trinh rất thấp. Hơn nữa chân giạng càng rộng, khả năng lại càng thấp.

Ngồi bắt chéo chân, hay còn gọi là ngồi vắt chéo. Người phụ nữ vắt chéo chân khi ngồi thường khá tinh tế, thông minh. Không dễ gì đoán được còn trinh hay không.

Kiểu cuối cùng là choãi chân hình chữ V, là khi ngồi hai đùi khép chặt, nhưng hai cẳng chân lại tách ra, làm thành hình chữ V ngược. Người phụ nữ ngồi theo tư thế này thường khá dễ thương, khả năng còn trinh cũng khá lớn. Bạch Lộ chính là ngồi tư thế này, thuộc kiểu phụ nữ dễ thương. Còn Bạch Lâm là kiểu thứ nhất, Tưởng Nam là kiểu thứ ba. Xem ra, Bạch Lộ rất có khả năng là gái trinh đấy! (Việc này liên quan chớ gì đến tôi!)

Ngồi đối diện cùng em ăn cơm là một kiểu hưởng thụ khác. Khi cúi xuống ăn cơm, mắt Bạch Lộ cũng cụp xuống, hàng mi dài dài như hơi khẽ động đậy, lúc nói chuyện với tôi mắt em lại ngược lên, ánh mắt lúng liếng mê hoặc vạn người.

Lúc này ở gần là vậy, tôi tranh thủ quan sát em kỹ hơn một lượt. Khỏi phải nói, em đúng thật cũng có vài phần giống Bạch Lâm. Tôi nhìn em, lại nhớ đến Bạch Lâm. Nhớ Bạch Lâm thường không ăn cơm ở nhà ăn công ty. Thỉnh thoảng đi ăn cũng chỉ ăn rau, giống hệt Bạch Lộ hiện giờ. Thật không hiểu nổi chị em nhà này, lẽ nào đang giảm béo? Nhưng vóc dáng hai người đều vừa đẹp mà, hoàn toàn không cần giảm chút béo nào.

Có thể thấy, tính cách hai chị em Bạch Lộ Bạch Lâm có nhiều điểm không giống nhau. Bạch Lộ rất hay cười, cảm giác rất thoải mái hoạt bát, khắp người đều căng tràn sức sống. Bạch Lâm lại là một bông hoa

ưu tư, nhưng điều này cũng có thể lý giải được, dù gì nàng cũng là góa phụ mất chồng.

Miệng hút coca, lòng thầm so sánh ba người phụ nữ: Bạch Lộ giống cốc coca này, tràn đầy sức sống tươi trẻ; Bạch Lâm lại giống trà xanh, tĩnh lặng tươi mát; còn Tường Nam, hơi giống cà phê, là kiểu phụ nữ rất đậm đà thú vị.

17.

Tôi vừa ăn cơm vừa tán phét bốc giời với Bạch Lộ, chốc chốc lại chọc cho em cười tí mắt. Bữa ăn thật thoải mái, tuy chỉ là cơm suất, nhưng cảm giác còn tuyệt hơn cả ăn đại tiệc.

Ăn xong cũng gần bảy giờ, ra khỏi nhà ăn thì trời đã tối mịt. Nhờ bữa ăn này, tôi cảm thấy Bạch Lộ gần gũi hơn. Em là cô gái thích cười, tôi lại là gã trai ưa pha trò, hai người tuy không thể nói là tình yêu sét đánh, nhưng cảm giác thân mật giữa đôi bên quả thực đã được hình thành.

Vốn tôi đã thầm sợ ra khỏi cửa nhà ăn Bạch Lộ sẽ nói lời tạm biệt. Nào ngờ em lại nói muốn tiễn tôi ra cổng trường. Lòng tôi vui sướng điên cuồng, nhưng tức thì lại cảm thấy hơi bối rối. Tuy nói là “thân nhau chẳng quá nàng dì họ xa”, nhưng nếu tôi “xực” em thật thì chắc chắn không thể tiến triển gì được với Bạch Lâm nữa. Vì Bạch Lâm, xem ra đành từ bỏ em thôi. Có cách nào bắt được cả cá lẫn tay gấu cơ chứ...

Lòng rối bời bời, bốn bề xung quanh mỗi lúc một tối. Thả bước bên Bạch Lộ trong vườn trường, tôi nghe xung quanh có tiếng người rì rầm. Cơn gió đêm lành lạnh lướt qua tóc, qua mặt tôi, mang theo hương cỏ cây tươi mới.

Không hiểu vì sao, ra khỏi nhà ăn Bạch Lộ ít nói hẳn. Tôi dường như cũng mất đi khả năng ngôn ngữ, không biết nên nói gì. Chỉ lặng lẽ đi về phía cổng trường. Mắt thấy cổng trường càng lúc càng gần, cảm giác lưu luyến trong lòng càng mãnh liệt hơn.

“Thôi.” Cách cổng trường chừng dăm chục mét, Bạch Lộ đột nhiên dừng lại, nói: “Em chỉ tiễn anh đến đây thôi.”

Lòng tôi chùng xuống thất vọng nhưng nghĩ lại, dù em có đi cùng tôi thêm một đoạn nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tôi cười nói: “Vậy em quay vào đi, tạm biệt nhé!”

“Chào anh!” Bạch Lộ cũng nói câu tạm biệt, đưa tay vẫy vẫy mấy cái, miệng mỉm cười, làn tóc tung bay trong gió, dáng vẻ ly biệt thật rung động lòng người. Tôi chào tạm biệt lần nữa rồi quay người đi. Mới đi được mấy bước, bỗng nghe phía sau “phịch” một tiếng, như có gì đổ xuống đất. Quay đầu nhìn, lòng bất giác thất kinh.

Bạch Lộ vừa nãy còn khỏe mạnh, giờ đã ngã sòng soài ra đất!

Vạn lần tôi cũng chẳng ngờ khi quay đầu lại sẽ bắt gặp tình cảnh này. Bạch Lộ ngã soài xuống mặt đường, như bị ai đó bắn hạ. Tôi bất giác rung mình. Sặc! Đây đâu phải phim đấu súng, cũng không phải đang viết truyện kiếm hiệp, đây là hiện thực rành rành cơ mà! Sao nói ngã là ngã ngay được?

Dụi mắt, quả thực không phải nhìn nhầm, cắn lưỡi, quả thực không phải nằm mơ. Đầu tôi u u, nhất thời không biết làm sao. Phải đến mười mấy giây sau, mới có phản ứng. Tôi chạy vội lại, ngồi thụp xuống, lật người em lên. Toàn thân em mềm nhũn, như đã mất mọi tri giác. Tôi sợ hãi, đưa tay lên trước mũi em, thấy em vẫn còn thở mới hơi định thần lại.

Lúc này bên cạnh cũng đã có một số người nhận ra Bạch Lộ ngã ra đất, có người nói: “Mau đưa đến bệnh viện đi!” Tôi vội vàng ôm em dậy, sải chân chạy ra cổng trường. Vừa chạy, tim tôi vừa đập điên cuồng: Chuyện này là sao? Sao Bạch Lộ lại ngất thế này? Em sẽ không chết chứ?

Lúc ôm Bạch Lộ chạy, tôi thấy hơi kỳ lạ. Bạch Lộ tuy rất eo ót, nhưng cũng phải bốn mươi năm mươi cân là ít, thế mà tôi ôm em chạy lại không hề thấy nặng chút nào. Có thể người ta cứ cuống lên là có thêm sức mạnh, cũng có thể vì đàn ông con trai cứ ôm đàn bà con gái vào là không thấy nặng. Thân thể Bạch Lộ mềm mại, nằm gọn trong lòng tôi. Toàn thân tôi như được một hương thơm thoang thoảng bao bọc. Lẽ nào đây chính là hương gái trinh mà người ta vẫn hay đồn? (Sặc! Đã là lúc nào rồi mà vẫn còn động tà niệm! Tôi hết sức khinh bỉ bản thân!)

Tôi ôm Bạch Lộ chạy hết tốc lực ra khỏi trường, rồi chặn ngay một chiếc taxi nhanh nhất có thể, sau đó bảo tài xế taxi lái với tốc độ nhanh nhất nhất nhất tới bệnh viện lớn gần nhất nhất nhất. Bác tài thấy tôi ôm trong lòng một cô gái bất tỉnh nhân sự, cũng biết tình hình rất nghiêm trọng, bèn lái như bay đến bệnh viện. Tôi ngồi trên xe, trống ngực đập thình thịch liên hồi, cảm thấy như sinh mệnh của cô gái trong lòng đang dần tuột đi từng chút một. Bà nó chứ, em bị cái bệnh gì đây? Tôi cứ ôm em thế này đưa tới bệnh viện liệu có làm trầm trọng thêm bệnh của em không? Sặc! Vừa rồi lẽ ra phải gọi 120 mới phải! Em, không phải vì sai sót của tôi mà em sẽ vô phương cứu chữa đấy chứ? Càng nghĩ càng sợ, chỉ mong sao chóng tới bệnh viện, miệng tôi không ngừng thúc giục bác tài nhanh hơn chút nữa nhanh hơn chút nữa.

Dưới ánh sáng yếu ớt trong khoang xe, sắc mặt Bạch Lộ xanh xao hắc, hai mắt nhắm tịt, khác hẳn với một Bạch Lộ thần sắc tươi vui vừa rồi. Mãi mới tới được bệnh viện, tôi móc ra một tờ tiền, nhìn cũng chẳng buồn nhìn liền vứt qua bên bác tài, rồi nhảy xuống xe chạy cuống vào bệnh viện, vừa chạy vừa hét: “Cấp cứu, cấp cứu!” Đang là buổi tối, trong bệnh viện không còn mấy người, rất yên tĩnh. Tiếng hét của tôi vang vọng lạ thường. Khỏi phải nói, quả thực có hai vị bác sĩ nghe tiếng hét của tôi mà xuất hiện thật. (Xem ra bác sĩ thời đại xã hội chủ nghĩa chúng ta vẫn còn rất có trách nhiệm) Bọn họ nhìn tình trạng của Bạch Lộ, mặt mũi tỏ vẻ nghiêm trọng. Một vị bác sĩ sờ nhẹ lên cổ Bạch Lộ, rồi nhỏ tiếng thì thầm: “Mạch ở cổ mất rồi, có lẽ tim đã ngừng đập.” Tôi nghe vậy mà thót cả tim. Vị kia lập tức chạy vào gọi người đẩy cáng cứu thương ra.

Đặt Bạch Lộ lên cáng, tôi cũng thấy nhẹ nhõm phần nào. Đột nhiên cảm thấy người mình yếu ớt lạ thường, suýt chút nữa thì bò ra tại chỗ.

Bạch Lộ được bác sĩ y tá đẩy vào phòng cấp cứu, tôi cũng đi vào theo. Có vị bác sĩ hỏi tôi bệnh án trước đây của em, tôi lắc đầu nói không biết. Sau đó ông ta bảo tôi mau chóng đi đăng ký cho bệnh nhân. Sặc! Tôi thầm nhủ: có ông mới mau chóng đi cứu người mẹ nó đi mới đúng. Chút thiện cảm vừa nảy với bọn họ lập tức mất sạch.

Chạy đi đăng ký xong, tôi quay lại ngồi đợi bên ngoài phòng cấp cứu. Câu nói “tim ngừng đập” vừa nảy của bác sĩ khiến tâm trí tôi thấp thỏm không yên. Đến tim cũng ngừng đập rồi, vậy người còn sống được không? Nhất thời tôi nhớ đến lúc mới gặp Bạch Lộ, một cô gái sống động rực rỡ là vậy, cuộc sống của em sẽ không chấm dứt thế này chứ? Lẽ nào vì tôi quá xui xẻo, nên vừa gặp đã hại em ra thế này? Lòng rối bời, tôi chợt nhớ đến Bạch Lâm. Tôi có nên gọi điện thoại cho nàng không? Mẹ kiếp, chắc chắn là nên. Vừa rồi bác sĩ còn hỏi bệnh án của Bạch Lộ mà, nếu Bạch Lộ có bệnh tật gì, Bạch Lâm chắc chắn biết.

Nghĩ đến đây, tôi rút điện thoại ra, gọi cho Bạch Lâm.

“A lô! Tiểu Triệu à?” Giọng nói dịu dàng của Bạch Lâm lần nữa vang lên bên tai tôi.

“Vâng...” Tôi do dự đôi chút, nói: “Bạch Lâm, giờ tôi phải nói với chị một chuyện, chị nghe xong chớ cuống lên, cũng đừng sợ nhé.”

“Chuyện gì thế?” Bạch Lâm hỏi, sững lại giây lát, rồi từ đầu bên kia nàng hét lên thất thanh: “Có phải Bạch Lộ xảy ra chuyện gì không? Nó sao rồi? Nó sao rồi?”

Tôi vừa nghe vậy là biết ngay sức khỏe của Bạch Lộ vốn đã có vấn đề. Nếu không Bạch Lâm không thể lập tức đoán ra ngay em mình xảy ra chuyện.

“Cô ấy đột nhiên bị ngất, giờ đang trong phòng cấp cứu của bệnh viện.” Tôi hạ giọng nói.

Bạch Lâm kêu lên thảng thốt, giọng hoảng loạn. Tôi bỗng nhớ lại tình cảnh trong thang máy đêm đó, khi ấy nàng cũng hét lên thất thanh thế này.

“Con bé sao rồi? Bạch Lộ không sao chứ? Hai người đang ở đâu? Bệnh viện nào? Giờ tôi đến ngay đây, đến ngay đây...” Tiếng nấc nghẹn ngào của Bạch Lâm truyền đến tai tôi từng hồi. Lòng tôi không ngăn nổi xót xa.

“Hai người rốt cuộc đang ở bệnh viện nào?” Bạch Lâm không thấy tôi trả lời, liền quát lên hỏi. Nghe tình hình, ở đâu đây bên kia chắc nàng đang khóc rồi.

“Bệnh viện Hiệp Hòa,” tôi đáp, khựng lại giây lát, rồi nói tiếp: “Ở đây tận Thượng Hải mà. Chị yên tâm, tôi sẽ giúp chị chăm sóc cô ấy.” Còn chưa nói hết câu, Bạch Lâm đã ngắt máy. Trước khi điện thoại bị ngắt,

tôi nghe loáng thoáng những âm thanh hỗn tạp từ đầu bên kia.

Không phải Bạch Lâm định sẽ đến đây thật chứ? Tôi thầm nhủ: Xem đồng hồ, đã bảy rưỡi. Tôi ôm điện thoại trong lòng, bắt đầu sốt ruột chờ đợi.

Một lát sau, có cô y tá từ phòng cấp cứu bước ra, tôi vội vàng chạy tới hỏi: “Thế nào rồi ạ, thế nào rồi?” Y tá nói: “Anh là người nhà bệnh nhân?” Tôi thoáng do dự, gật gật đầu. Cô y tá nói tiếp: “Bệnh nhân có vấn đề về tim, vừa cấp cứu xong, giờ hô hấp và mạch đập đều có rồi, nhưng vẫn rất yếu, phải chuyển tiếp vào phòng điều dưỡng đặc biệt để tiếp tục theo dõi.”

“Cô ấy sẽ không sao chứ?” tôi hỏi. Cô y tá gật đầu, rồi lập tức chạy đi thông báo cho phòng điều dưỡng đặc biệt. Không lâu sau, một giường cấp cứu được đẩy sang. Sau đó rất nhiều bác sĩ y tá cùng đẩy chiếc giường về phòng điều dưỡng đặc biệt. Tôi theo sát họ mấy bước, rồi bỗng thấy chân mềm nhũn, tôi khụy xuống đất.

18.

Tới tận khi ngồi đợi bên ngoài phòng điều dưỡng đặc biệt, tôi vẫn cảm thấy suy nhược lạ thường. Vốn cứ nghĩ chuyện thế này chỉ có thể xảy ra trong phim truyền hình hoặc mấy tiểu thuyết rẻ tiền, trên đời làm gì có nhiều bất hạnh đến thế? Nhưng khi ôm Bạch Lộ ngất lịm trong lòng, tôi mới thực sự cảm nhận được hóa ra sinh mệnh con người mong manh đến thế, sinh tử chỉ cách nhau có một hơi thở mà thôi. Lúc này Bạch Lộ đang được cứu chữa bên trong, bất cứ lúc nào cũng có thể lìa bỏ thế giới. Dầu lòng tôi không muốn, nhưng lại không kìm nổi ý nghĩ nếu như quả thật Bạch Lộ qua đời, tình cảnh sẽ ra sao. Bạch Lâm biết chuyện sẽ thế nào? Mẹ kiếp, Thượng đế thật chẳng ra cái thứ gì, vì sao lại đối xử nghiệt ngã với một cô gái xinh đẹp như Bạch Lộ? Tôi chợt nhớ đến một câu nói: Thượng đế cho con người ta một thứ, thì cũng lấy đi một thứ. Lẽ nào Thượng đế cho Bạch Lộ sắc đẹp, nhưng lại không cho em được sống lâu hay sao?

Thời gian chậm chạp trôi đi cùng mớ suy nghĩ hỗn loạn của tôi. Tôi lúc ngồi, lúc đứng, lúc đi đi lại lại. Có lúc chỉ muốn xông thẳng vào phòng bệnh hỏi bác sĩ xem Bạch Lộ đã khỏe lại chưa. Chừng hai tiếng sau, cửa phòng bệnh bật mở. Một vị bác sĩ từ bên trong bước ra. Phản ứng đầu tiên của tôi là quan sát mặt bác sĩ, xem thái độ trên khuôn mặt đó thế nào.

May sao đó là một khuôn mặt nhẹ nhõm. Tim tôi cũng theo đó mà thả lỏng, tôi vội chạy lại hỏi bác sĩ tình hình. Như tôi đã đoán, Bạch Lộ không chết. Tôi thở hắt ra một hơi. Sau đó, vị bác sĩ bắt đầu nói với tôi về tình hình bệnh của Bạch Lộ, gì mà thất tim, gì mà vành vành (không phải vành ngực), tôi nghe mà chẳng hiểu gì. Tóm lại là liên quan tới bệnh tim. Cuối cùng bác sĩ nói: “Anh đi làm thủ tục nhập viện đi.”

Sặc! Không ngờ cuối cùng ông bác sĩ lại buông một câu như vậy. Thật khó mà tưởng tượng nổi bộ dáng cứu người độ thế của ông ta trong phòng bệnh khi này.

Tôi không đáp gì, chỉ hỏi có thể vào thăm Bạch Lộ được không. Ông ta gật đầu. Thế là tôi khề khàng bước vào phòng bệnh. Lúc này cô y tá cuối cùng đã đi ra, trong phòng tĩnh lặng đến nỗi tôi có thể nghe rõ hơi thở yếu ớt của Bạch Lộ.

Tới trước giường bệnh, tôi chỉ biết đứng nhìn Bạch Lộ nằm đó. Vẻ mặt em rất an nhiên, không hề giống một người vừa vượt qua một cơn sinh tử. Nước trong bình truyền bên cạnh lặng lẽ nhỏ từng giọt, cảm giác rất yên bình. Lúc này tôi mới yên tâm hoàn toàn, ra khỏi phòng bệnh liền chạy đi làm thủ tục nhập viện.

Đến khi thu phí, nhìn hóa đơn tôi giật mình, hỏi: “Sao lại đắt thế?”

Nhân viên trực thu phí cười nhạt, đáp: “Phòng đó là phòng CCU[6]!” Hoàn toàn là thái độ khầu khí của con buôn. Không! Đến con buôn cũng chẳng bằng chị ta!

[6] Coronary Care Unit, phòng chăm sóc bệnh mạch vành.

Tôi nghe mà chỉ muốn nhổ cho chị ta bãi nước bọt. Mẹ kiếp, bệnh viện các người ngoài tiền ra còn nhìn thấy gì khác không hả?

Tiền mặt trên người tôi chỉ có vài trăm tệ, rút sạch tiền trong thẻ mới miễn cưỡng đóng đủ viện phí. Làm xong mọi thủ tục cũng đã hơn mười giờ gần mười một giờ đêm, quay lại phòng bệnh thấy mệt mệt, tôi bèn ngồi xuống ghế nghỉ ngơi. Lúc này con tim vẫn thất lại đã được thả lỏng hoàn toàn, Bạch Lộ xem ra không

sao rồi. Tình hình này, tôi cũng có thể xem như ân nhân cứu mạng của em, em sẽ báo đáp tôi thế nào nhỉ? Bỗng nghĩ ngay đến Bạch Lâm, qua điện thoại nghe về tình cảm giữa hai chị em nàng khá tốt, nếu đã như vậy, Bạch Lâm chẳng phải cũng cần đặc biệt cảm kích tôi hay sao? Nàng sẽ lấy gì để cảm kích tôi đây? Càng nghĩ lòng tôi càng thêm hỉ hả, xem ra sự việc lần này rất có thể sẽ giúp tôi bắt một mũi tên trúng hai đích.

Tôi vừa nghĩ, tay vừa bất giác cầm túi đồ vẫn đặt bên cạnh giường bệnh lên nghịch nghịch. Trong túi này là đồ Bạch Lâm nhờ tôi chuyển cho Bạch Lộ. Bạch Lộ nhận xong liền đeo luôn bên người, sau đó em ngắt đi phải vào bệnh viện, túi đồ được y tá lấy ra, rồi đặt lại đây.

Cầm túi đồ nghịch hồi lâu, tôi không tìm được muốn xem bên trong là thứ gì. Mở túi đồ ra, thấy bên trong là một hộp kim loại, đang định tiến thêm bước nữa thì di động đổ chuông. Rất có thể là Bạch Lâm, tôi đóng túi đồ đặt xuống bên cạnh rồi rút điện thoại ra nghe.

Quả nhiên là Bạch Lâm gọi.

“A lô!” Nàng lo lắng hỏi qua điện thoại: “Tiểu Lộ thế nào rồi? Nó sao rồi?”

“Cô ấy không sao.” Tôi cố nói giọng nhẹ nhõm.

Đầu giây bên kia Bạch Lâm hỏi: “Giờ hai người đang ở đâu, phòng bệnh nào?” Tôi nói cho Bạch Lâm số phòng bệnh, không ngờ nàng đáp luôn: “Tôi tới ngay đây.” Tôi kinh ngạc hỏi: “Sao, chị tới Thượng Hải rồi à?”

“Ừ,” Bạch Lâm đáp, tiếp đó tôi nghe giọng nàng nói với ai đó: “Tới bệnh viện Hiệp Hòa.”

Tôi chột dạ, thầm nghĩ: “Không phải nàng thuê xe riêng chạy tới đây đấy chứ, bằng không sao có thể nhanh thế được?”

Khoảng chừng mười phút sau, bên ngoài vang lên tiếng bước chân. Tôi giật mình, vội bật dậy khỏi ghế. Sau đó cửa phòng bệnh bật mở, một người ulla vào. Là Bạch Lâm!

Hai ngày không gặp, cuối cùng hôm nay cũng được thấy nàng. Gương mặt nàng không còn nét dịu dàng bình tĩnh vốn có, thay vào đó là vẻ hoảng loạn. Mắt nàng đỏ hoe, rõ ràng là đã khóc. Tôi đang định lên tiếng, nhưng dường như nàng chẳng để ý đến sự tồn tại của tôi, mà xông thẳng tới bên giường bệnh, lặng người nhìn Bạch Lộ, vẻ mặt đầy yêu thương trù mến.

Một lúc sau, nàng phủ phục xuống, khe khẽ gọi tên Bạch Lộ: “Tiểu Lộ ơi, Tiểu Lộ!” Bạch Lộ đương nhiên không thể trả lời.

Bạch Lâm gọi mấy tiếng, trên mặt bắt đầu xuất hiện những giọt nước mắt, nước mắt cứ thi nhau tuôn rơi, nàng cũng cứ hết lần này đến lần khác đưa tay gạt đi. Tôi đứng bên cạnh mà xót xa, chỉ muốn ôm lấy Bạch Lâm vào lòng an ủi vài câu. Đúng lúc ấy, cửa phòng bệnh lại mở ra, tôi quay đầu lại nhìn, thấy một người đàn ông chừng ba mươi tuổi bước vào, bất giác ngây người.

Người đàn ông bước vào, đi thẳng tới bên Bạch Lâm, đưa tay khẽ vỗ vai nàng, nói: “Lâm à, em khóc gì chứ, Tiểu Lộ không sao rồi mà.”

Bạch Lâm nghe tiếng liền quay người lại, đột nhiên gục đầu trên vai người đàn ông ấy, òa khóc tức tưởi.

Sặc! Khi thấy gã đàn ông đó bước vào, tôi đã có ngay dự cảm chẳng lành; khi gã vỗ về Bạch Lâm, tim tôi đập liên hồi; khi gã gọi Bạch Lâm hai tiếng “Lâm à”, tôi đã thấy ngay đại sự bất ổn; nhưng khi Bạch Lâm gục đầu vào lòng gã, thì tôi gần như mất hết khí thế lâm trận! Dường như có một cây chùy lớn vô hình giáng mạnh xuống lồng ngực tôi, đầu tôi ong ong, lòng chỉ quanh quẩn một câu hỏi: Gã đàn ông này là ai? Gã là ai? Vì sao Bạch Lâm có thể gục vào lòng gã mà khóc? Vì sao?

Lòng tôi đang cuộn sóng thần ngất trời, bên giường bệnh, gã đàn ông xấu xa kia vẫn ra sức vỗ về Bạch Lâm: “Lâm à, Tiểu Lộ vẫn ổn đấy thôi? Đừng khóc, đừng khóc nữa!”

Tôi đứng bên nhìn mà suýt nữa muốn nhảy vào vụn cổ thằng cha ấy. Mày này! Con mẹ mày dám cả gan cướp vai cướp lời của ông (còn cả Bạch Lâm của ông nữa)! Cái đầu lợn khôn khiếp nhà mày, ông đây mới là nhân vật chính trong màn này nghe chưa!

Bạch Lâm nghe lời gã kia, cũng dần nén lại tiếng khóc thảm thương. Sau đó, rời khỏi vòng tay của gã. Động tác rất dịu dàng, vẻ mặt vô cùng thuần phục, đó rõ ràng là biểu hiện của tình yêu! Suýt chút nữa tôi đã đưa tay lên bịt hai mắt mình, quả thực tôi không muốn tiếp tục chứng kiến cảnh tượng này nữa. Gã đàn ông này chắc chắn là “người đó” của Bạch Lâm. Trước nay tôi chưa từng thấy Bạch Lâm cư xử thế này với bất kỳ người đàn ông nào (bao gồm cả tôi)!

Lại một lúc sau, Bạch Lâm mới như nhận ra tôi cũng có mặt ở đó. “Tiểu Triệu,” nàng gọi tôi, mặt khẽ ửng đỏ, không biết vì thấy có lỗi khi bây giờ mới chú ý đến tôi, hay vì xấu hổ chuyện vừa nãy lao vào lòng gã đàn ông kia ngay trước mặt tôi.

Tôi có cảm giác bị bỏ rơi, cứ ngỡ lần này mình làm anh hùng cứu mỹ nhân, không chỉ ghi điểm bên phía Bạch Lộ, mà hơn nữa còn khiến trái tim Bạch Lâm cảm động, từ đó tung lưới tóm gọn hai bông hoa tử muội này. Thật không ngờ Bạch Lâm kể từ khi bước vào phòng bệnh tới giờ, vẫn coi như tôi không tồn tại! Đáng ghét hơn nữa là, nàng còn gục đầu vào vòng tay gã đàn ông khác. Tôi dường như đã phần nộ tới cực hạn, đồng thời cũng đau thương đến cùng cực. Xem ra trong màn diễn này, tôi chỉ là một vai thừa, chẳng bằng thằng diễn viên phụ.

“Lần này may mà có cậu!” nàng lên tiếng, giọng đầy cảm kích.

Tôi cố tỏ vẻ bình tĩnh, cười hờ hững, rồi lướt ánh mắt qua gã đàn ông, ý hỏi: “Anh ta là ai?”

Bạch Lâm lại đỏ mặt, giới thiệu: “Anh ấy là bạn học của tôi, anh ấy có xe, tôi...” Vốn dĩ tôi vẫn ôm một hy vọng, mong sao gã đàn ông đó là anh trai hay họ hàng gì đấy của Bạch Lâm. Nhưng câu giới thiệu của nàng đã cắt đứt luôn niềm hy vọng cuối cùng của tôi, ha ha, bạn học? Muộn thế này, có thể lặn lội xa xôi như thế đưa Bạch Lâm đến Thượng Hải, chắc chắn không phải bạn học bình thường! Còn nữa, bộ dạng Bạch Lâm lao vào lòng người ấy, rồi thái độ của Bạch Lâm, không thể sai được, gã này chính là “người tình” của nàng! Tôi thấy đầu óc ong ong, lòng dạ lộn tung phèo, chỉ muốn ọc máu, tiếp đó nàng nói những gì, tôi đều không nghe rõ. Tôi muốn nói câu gì đó, nhưng cổ họng cứ bị nghẹn, không thốt nổi nên lời. Tôi cố nặn ra một câu, rồi quay người đi thẳng. Tôi nói câu gì nhỉ? “Tôi không sao, tôi đi trước đây.” Hay là: “Bạch Lâm, tôi hận chị!” Tôi cũng không nhớ nữa!

4. Chương 4: Dưới Ánh Trăng Trung Thu

19.

Tôi đi rất nhanh, như chạy trốn khỏi bệnh viện. Lòng ngực ứ nghẹn những đồ kị, ghen ghét, và cả đau đớn. Hình ảnh ban nãy như ăn sâu vào trái tim tôi, có xua đuổi thế nào cũng không biến mất. Vẻ ngoan ngoãn, dựa dẫm của Bạch Lâm đối với gã đàn ông đó, ánh mắt nàng, nếu như ánh mắt đó nhìn về phía tôi, tôi hẳn sẽ hạnh phúc nhường nào! Đáng tiếc là, người nàng nhìn chẳng phải tôi, trước nay nàng chưa từng nhìn tôi bằng ánh mắt rung động đó. Tôi vừa chạy vừa nghĩ.

Ra khỏi bệnh viện, bên ngoài là màn đêm mát rượi. Vầng trăng sắp tròn treo lơ lửng giữa tầng không, ánh trăng chiếu xuống như mang theo cả nỗi cảm thương trong từng tia sáng. Tôi bất giác bước chậm lại, cũng không hiểu mình đang đi tới đâu. Chỉ là mơ màng rời khỏi bệnh viện, đi ra đường lớn.

Đêm đã khuya, con phố rất tĩnh lặng. Thỉnh thoảng mới có tiếng xe đi qua. Tiếng xe từ xa tiến lại, sát gần, rồi sau đó lại xa vút đi. Như nghiêng qua đầu óc đang tê dại của tôi. Tôi bước về phía trước như người mất hồn, tới một ngã tư, tôi dừng lại. Ánh đèn xanh đỏ đan lại với nhau, tôi nên đi đâu đây?

Ý nghĩ đầu tiên là về chỗ Tưởng Nam, ở Thượng Hải này, đó coi như là nhà tôi rồi. Nghĩ đến Tưởng Nam, lòng tôi bắt đầu oán hận, mẹ kiếp, muộn thế này rồi tôi chưa về mà chị ta đến một cú điện thoại cũng không gọi hỏi thăm. Rồi bỗng nhiên, tôi lại nghĩ: Có thể chị ta vẫn cho rằng tôi đang vui vẻ bên cô bạn học gì gì đó kia! Đương nhiên là không tiện quấy rầy tôi rồi.

Ý nghĩ thứ hai là quay lại bệnh viện. Chẳng vì lý do gì khác, chỉ là vì Bạch Lâm đang ở đó. Lúc này đây, trong lòng tôi nảy sinh một ý nghĩ vô cùng hèn kém, mặc cho Bạch Lâm có nhìn tôi hay không, mặc cho kẻ nàng nhìn là ai, chỉ cần tôi được thấy nàng, lại được thấy vẻ yếu đuối kiêu diễm của nàng, là tôi cam lòng mãn nguyện.

Tôi đứng giữa ngã tư rất lâu, cuối cùng không về chỗ Tưởng Nam, cũng không quay lại bệnh viện, mà rẽ vào một quán net gần đó. Trọn đêm 10 tệ! Sặc, không ngờ Thượng Hải vẫn có quán net rẻ thế này. Tôi vào quán, lên mạng, chơi điện tử đã đời, chửi bới điên cuồng trên diễn đàn. Bỗng nhiên nhận ra mình rất biếng thái, cũng rất vô dụng. Biếng thái đến nỗi phải chửi người để xả giận, vô dụng tới nỗi chỉ có thể lên mạng mà chửi bới.

Điện cuồng trên mạng tới hơn năm giờ, thực sự là quá mệt. Tôi nằm bò ra bên cái máy tính ngủ một giấc, đến bảy giờ ông chủ quán “giải phóng mặt bằng” mới bị gọi dậy. Ra khỏi quán net, bên ngoài trời đã sáng bạch, qua một đêm phát tiết, buồn phiền trong tôi cũng vơi đi phần nào. Rút điện thoại ra xem, thấy còn lâu mới đến giờ đi làm là chín giờ, tôi bèn dạo quanh phố phường mấy vòng, rồi mới bắt xe tới thẳng tổng công ty.

Vừa đến trước cổng công ty, đã thấy chiếc xe màu trắng của Tưởng Nam đang tiến tới. Tưởng Nam từ xa nhìn thấy tôi, đưa tay vẫy vẫy rồi nói: “Tiểu Triệu, đợi tôi, tôi đỗ xe đã”. Thế là tôi đứng đợi chị ta. Tưởng Nam cất xe vào trong bãi đỗ rồi quay ra chỗ tôi, lại gần thấy thần sắc mệt mỏi trên mặt tôi, mới đầu chị ta còn sưng người, sau đó đã nở ngay một nụ cười mờ ám. Tôi thầm nghĩ: Chắc không phải chị ta cho rằng tôi và cô bạn học gì đây “hì hục” cả đêm qua đây chứ...

Tôi định giải thích mấy câu, nhưng Tưởng Nam có lẽ đã chắc mẩm trong lòng nên cũng chẳng hỏi tôi xem tôi qua ở đâu. Tôi thấy, chuyện đêm qua cũng không tiện nói với chị ta, bèn không dă động tới nữa, cứ thế cùng chị ta bước vào công ty.

Hôm nay là ngày chính thức khai mạc, cuộc họp sẽ diễn ra ở phòng hội nghị trong tòa nhà. Tôi và Tưởng Nam là hai người tới phòng hội nghị sớm nhất, lúc đó trong phòng chẳng có ai. Tưởng Nam dẫn tôi sang phòng nghỉ bên cạnh. Vừa ngồi xuống đã có em nhân viên tới rót trà. Đảo mắt qua thấy mặt mũi cũng không đến nỗi nào, chỉ có điều răng cửa hơi nhô ra ngoài mấy milimet, kể cũng hơi phá tướng.

Tôi vừa uống trà vừa cùng Tưởng Nam nói chuyện phiếm mấy câu, lại vừa nghĩ đến Bạch Lâm. Đang cố gắng kháng cự lại màn thăm kích tối qua, bỗng ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó có người bước vào phòng hội nghị. Người đó vừa vào đã nói: “Ồ, em Tưởng à!”. Nói đoạn sấn lại gần, đưa tay khê vỗ lên vai Tưởng Nam, rồi nói: “Hai tháng rồi không gặp, em còn đẹp hơn xưa”.

Kể từ khi người đó bước vào, tôi đã quan sát rất kỹ, tuổi tác khoảng hơn bốn mươi gần năm mươi, mặt mũi dung tục hết mấy vai nam chính trong phim sex Nhật. Bàn tay xấu xí của lão ta vỗ lên vai Tưởng Nam rồi cứ lì ra đấy, lại còn vuốt ve không ngừng. Tôi cứ ngỡ với bản tính cao ngạo của Tưởng Nam, chị ta sẽ lập tức trở mặt, không chừng cả cốc nước gội đầu trắng đầu lão kia như chơi. Không ngờ Tưởng Nam chẳng hề tỏ nửa vẻ tức giận, mà còn tươi cười chào lại tên gốc đó: “Giám đốc Lâm ạ”.

Lão già ngồi xuống kề sát sạt bên Tưởng Nam. Tôi ngồi phía đối diện, nhìn vẻ mặt bộ dạng lão ta như thể chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Tưởng Nam ngay, lòng dội lên cục tức, chỉ muốn sút cho lão một chưởng.

Cứ vậy chừng khoảng hơn mười phút, lão già như thể chẳng nhìn thấy tôi, chỉ biết có Tưởng Nam. Dần dần người đến đông hơn, sắp vào họp rồi, lão mới đi ra chào hỏi những người khác. Lão đi rồi, tôi mới nhỏ tiếng hỏi Tưởng Nam: “Vừa rồi là ai ạ?”.

Tưởng Nam nói: “Là một trong các sếp của công ty chúng ta, họ Lâm”. Tôi nhìn Tưởng Nam, tự nhiên nhớ ra trước đây từng nghe người ta nói chị ta có ô dù gì đó, liền nhủ thầm: không phải chị có gì với lão ta đấy chứ! Tưởng Nam vẫn tỉnh bơ, như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra.

Cuộc họp thật dài, liên tục từ sáng cho tới tận giờ nghỉ trưa. Đầu óc tôi loạn hết cả, lúc nghĩ đến chuyện Bạch Lâm cùng gã đàn ông đó, lúc lại nghĩ Bạch Lộ không biết đã tỉnh chưa, khi lại thắc mắc Tưởng Nam liệu có phải là bồ của lão giám đốc Lâm kia. Còn về cuộc họp diễn ra thế nào, tôi còn tâm trí đâu mà để ý.

Buổi chiều tiếp tục họp tới hơn ba giờ rưỡi mới xong. Tôi bước khỏi phòng họp mà thấy choáng váng đầu óc. Đang định cáo mệt với Tưởng Nam về sớm ngủ một giấc, thì chị ta đã lên tiếng trước: “Tiểu Triệu, chiều

nay cậu không có việc gì chứ? Đi cùng tôi tới chỗ này được không?”.

Tuy chị ta hỏi với giọng điệu rất nhẹ nhàng nhưng tôi nào dám trái ý đành lập tức nói: “Không bận gì ạ, không bận gì ạ”.

Tưởng Nam thấy tôi nhận lời, bèn mỉm cười. Tôi bất giác sững người, cảm thấy Tưởng Nam khi mỉm cười cũng có vài phần giống Bạch Lâm.

Cùng Tưởng Nam rời khỏi công ty, chị lái xe đưa tôi ra đường lớn. Thượng Hải quả thật rất phồn hoa, về điểm này thì ban ngày hay ban đêm đều có thể cảm nhận thấu triệt. Tâm trạng Tưởng Nam có vẻ rất tốt, chị ta bật CD trên xe. Tiếng nhạc vang lên, là bản “Yesterday” của The Beatles, tôi bất giác ngẩn ra, không kìm được hỏi: “Phó giám đốc Tưởng, hóa ra chị cũng thích nghe nhạc The Beatles à?”.

Tưởng Nam không trả lời, ánh mắt vẫn hướng về phía trước, vừa như đang nhìn đường, vừa như đang nghĩ ngợi điều gì.

Xe chạy thẳng theo đường lớn, khoảng ba mươi phút sau thì dừng lại. Tôi nhìn ra bên ngoài, lòng thoáng chút kinh ngạc. Chiếc xe đỗ trước cổng một nhà trẻ!

Còn đang ngạc nhiên đã thấy Tưởng Nam ra hiệu cho tôi xuống xe, rồi chị ta cũng bước xuống. Lòng tôi đầy nghi hoặc, thầm nghĩ: Tưởng Nam dẫn tôi tới nhà trẻ làm gì? Tôi đã quá tuổi rồi mà!

“Ha ha”. Tưởng Nam nhìn về mặt kính ngạc của tôi bật cười, nói: “Tiểu Triệu, hôm nay tôi giới thiệu với cậu một người bạn nhỏ”. Tôi chột dạ, thầm nghĩ: Người bạn nhỏ nào, lẽ nào là con của Tưởng Nam? Không phải chứ, bảo vệ khu nhà chị ta ở rõ ràng gọi chị ta là cô Tưởng cơ mà.

Tôi ôm mối nghi vấn, cùng Tưởng Nam bước vào nhà trẻ. Người trong nhà trẻ có vẻ đều biết Tưởng Nam, có người còn chào hỏi chị. Vào bên trong, một người có vẻ là giáo viên trông thấy Tưởng Nam liền vội vàng bước lại, cười hỏi: “Cô Tưởng, lại đến thăm Đá Nhỏ à?”. Tưởng Nam mỉm cười gật đầu, hỏi: “Đá Nhỏ gần đây thế nào? Có ngoan ngoãn nghe lời không? Học vẽ thế nào rồi? Cả tiếng Anh nữa?”.

Nhìn thái độ của Tưởng Nam, chắc đến tám phần mười Đá Nhỏ kia là con chị ta. Sặc! Nhưng người ta rõ ràng gọi chị là cô Tưởng mà! Trừ phi Tưởng Nam là bà mẹ đơn thân? Hoặc đã ly hôn?

20.

Đến khi Đá Nhỏ xuất hiện, tôi cuối cùng xác định thằng bé chính là con trai của Tưởng Nam. Bởi nó vừa nhìn thấy Tưởng Nam đã bổ nhào vào lòng chị ta, miệng gọi mẹ mẹ.

Đá Nhỏ chừng bốn năm tuổi, trông rất đáng yêu, đôi mắt tròn đảo hết bên này đến bên khác, vừa nhìn đã biết ngay là một đứa trẻ hiếu động. Khuôn mặt cũng khá giống Tưởng Nam, trắng trắng phúng phính. Tưởng Nam ôm thằng bé vào lòng, thơm lên má trái rồi lại thơm lên má phải Đá Nhỏ.

Thằng bé ngồi trong lòng Tưởng Nam, vẫn không bớt tinh nghịch, cái đầu nhỏ cứ lúc lắc bên này bên kia, thấy tôi nó bèn hỏi: “Mẹ ơi, mẹ ơi, chú này là ai?”. Vừa hỏi nó vừa chỉ ngón tay mũm mĩm về phía tôi.

“Không được hỗn!”. Tưởng Nam nói. “Đây là cậu!”. Tôi nghe vậy liền ngẩn người, nhủ thầm: Thông thường phải gọi là chú mới đúng chứ! Sao thế nhỉ? Lẽ nào ở Thượng Hải quen gọi là cậu hơn? Đá Nhỏ lập tức gọi to: “Cậu ơi, cậu ơi!”. Đến nỗi tôi cũng có chút ái ngại.

Tiếp đó, Đá Nhỏ nằng nặc đòi tôi bế, Tưởng Nam cười đưa thằng bé qua cho tôi. Tôi bế nó vào lòng, nặng thật, còn nặng hơn cả Bạch Lộ hôm qua.

Vừa đón lấy thằng bé, đã nghe nó kêu gào đòi đi ăn McDonald. Tưởng Nam liền quay sang vị giáo viên nọ nói vài câu, rồi đưa hai chúng tôi ra xe đi ăn McDonald.

Ngồi trong quán McDonald được khoảng nửa tiếng, điện thoại của Tưởng Nam đổ chuông. Chị nhận điện thoại, có vẻ không được tự nhiên cho lắm, nói với người kia hồi lâu, cuối cùng kết bằng một câu: “VẬY anh qua đi”.

Nghe điện thoại xong, sắc mặt Tưởng Nam sa sầm xuống. Tôi vốn định hỏi xem ai gọi tới, nhưng nhìn về mặt chị ta là lại chẳng dám mở miệng. Mười phút sau, Đá Nhỏ đột nhiên nhảy xuống khỏi ghế, chạy thẳng ra ngoài, vừa chạy vừa gọi: Bố ơi, bố ơi! Tôi sững sờ, quay đầu nhìn, chỉ thấy một người đàn ông cao to

phong độ đang bế Đá Nhỏ lên. Quay lại nhìn Tường Nam, thấy mặt chị ta đầy vẻ mỉa mai, như thể rất khinh thường bố của Đá Nhỏ.

Người đàn ông đó bế Đá Nhỏ bước đến, tới gần hơn tôi mới phát hiện ra anh ta quả thực không chỉ đẹp trai thông thường, nhìn chắc khoảng hơn ba mươi tuổi, rất xứng đôi với Tường Nam. (Lão họ Lâm ban sáng thua xa!).

Có điều về mặt anh ta lại vô cùng khó chịu, anh ta tới trước mặt Tường Nam, mở đầu luôn một câu: “Sao cô lại tự ý đưa con ra ngoài nữa hả?”.

“Con là con tôi, tôi muốn đưa ra thì đưa ra!”. Tường Nam nói, về mặt cũng chẳng lộ chút thiện chí gì.

Người đàn ông cười nhạt: “Tòa đã phán quyết thế rồi, cô còn muốn sao nữa?”. Nói đoạn anh ta chuyển ánh mắt qua tôi, nhìn lướt một cái rồi nói: “Đây là ai? Không phải con gà nào cô mới chán chứ?”.

Tôi đang làm bộ hút coca, nghe anh ta nói mà suýt sặc chết. Xem ra tên này học vấn cũng khá đây, còn biết từ “gà” trong ngôn ngữ văn minh bây giờ nữa. Tường Nam nghe vậy liền nổi giận, đứng bật dậy nói: “Cố Minh Hạo, anh ăn nói cho sạch sẽ chút đi!”.

Gã Cố Minh Hạo kia lại cười khẩy: “Cô là người thế nào hai chúng ta trong lòng đều rõ cả! Hai năm nay mấy gã trai cô dụ dỗ còn ít ư?”. Đá Nhỏ thấy bố mẹ cãi vã thì òa lên khóc. Tường Nam nói: “Tôi không thêm đôi co với anh, nghĩ lại xem anh ăn nói kiểu gì trước mặt con thế hả?”.

Cố Minh Hạo đập lại ngay: “Cô làm được, lẽ nào tôi không nói được?”. Dứt lời anh ta bế Đá Nhỏ đi thẳng ra ngoài, như thể vô cùng căm ghét Tường Nam. “Mẹ ơi, mẹ ơi!”. Đá Nhỏ bị bố bế đi, cánh tay vẫn hươ loạn xạ gào mẹ.

Tôi chẳng thể ngờ chỉ đi McDonald ăn một bữa lại dẫn đến màn kịch này, hóa ra Tường Nam đúng thật đã ly hôn à, nghe ngóng tình hình thì xem ra chị ta còn là một phụ nữ “lãng loạn” nữa? Vậy nên mới dẫn đến hôn nhân đổ vỡ? Nhớ lại bộ dạng buồn nôn của lão giám đốc Lâm ban sáng, hẳn sự thật có lẽ là vậy rồi.

“Đi thôi!”. Tôi đang đoán già đoán non, Tường Nam đã lạnh lùng nói. Tôi sợ thót tim, vội vàng đứng dậy, cùng phó giám đốc Tường ra khỏi cửa hàng McDonald.

Lên xe rồi nhưng Tường Nam không hề có ý định lái xe, chỉ ngồi lẳng người trên ghế lái, ngực phập phồng thở gấp. Trái tim tôi cũng theo nhịp phập phồng ấy mà đập thình thịch thình thịch, chỉ lo chị ta sẽ trút hết cơn giận lên đầu mình.

Tình trạng này kéo dài trong khoảng ba bốn phút, tim tôi cũng đập loạn lên ba bốn phút. Lòng thầm kể khổ: Tường Nam đang dồn nén cơn tức giận! Đến một lúc nào đó tất cả bùng phát, liệu tôi có chống đỡ nổi không?

Đang nghĩ đến chuyện mở cửa xe chạy thoát thân, bỗng nhiên Tường Nam òa lên khóc nức nở, gục đầu vào vai tôi.

Hành động bất ngờ của Tường Nam khiến trái tim tôi loạn nhịp. Trong đầu chỉ nghe rầm một tiếng, sau đó là cảm giác ngơ ngẩn đờ đẫn. Tôi vốn không hề nghĩ một người phụ nữ như Tường Nam có thể khóc, càng ngàn vạn lần không thể nghĩ chị lại gục vào tôi mà khóc.

Tim tôi đập thình thịch, chỉ muốn đẩy chị ra. Nhưng một là không dám, hai là không nỡ. Đột nhiên tôi lại nhớ đến tối qua khi Bạch Lâm gục lên vai gã bạn học của nàng khóc lóc. Giá trước mặt tôi là Bạch Lâm chứ không phải Tường Nam thì tốt biết bao. Nếu như vậy, tôi nhất định sẽ ôm chặt nàng, sau đó thì... he he he...

Thế nhưng hiện giờ người đang khóc trên vai tôi lại là sếp Tường Nam chứ không phải người tình trong mộng Bạch Lâm. Tôi đâu dám làm liều, đành ngồi im bất động, để nước mắt sếp mặc sức tưới ướm đầm áo mình.

Tường Nam khóc lóc một hồi mới thôi, tôi trước sau không dám động dậy, người cũng đã hơi tê cứng. Tường Nam ngồi thẳng dậy, nhìn bộ dạng khó xử của tôi, mặt thoáng ửng đỏ.

Tôi hơi thót tim, thầm nghĩ: Một người như Tường Nam cũng biết đỏ mặt ư?

Trong khoảnh khắc Tưởng Nam đỏ mặt, tôi thấy chị ta và Bạch Lâm rất giống nhau. Thực ra về tính cách Tưởng Nam và Bạch Lâm có vài phần tương đồng, đều thuộc kiểu phụ nữ khá cô độc, không quá hòa đồng với đám đông. Khác ở chỗ Tưởng Nam là kiểu cô độc lạnh lùng kiêu ngạo khiến người ta chỉ dám đứng từ xa kính trọng. Còn Bạch Lâm lại thuộc kiểu cô độc nhút nhát dịu dàng khiến người ta không kìm nổi sinh lòng thương cảm.

Vừa rồi Tưởng Nam gục lên vai tôi khóc, sau đó mặt lại ửng đỏ, thần thái này thật quá giống Bạch Lâm. Tôi chợt nhận ra: Hóa ra Tưởng Nam cũng là phụ nữ! Trước đây, tôi vẫn luôn coi chị ta như một vị sếp nghiêm khắc. Nhưng giờ nhìn lại, chị và Bạch Lâm chẳng khác gì nhau, đều là những người phụ nữ nhỏ bé yếu ớt cần có người bao bọc.

Tôi mãi nghĩ ngợi, thành ra cứ thần người nhìn chằm chằm vào Tưởng Nam. Mặt Tưởng Nam lại càng đỏ. Lòng tôi dậy lên một cảm giác kỳ lạ, đột nhiên bốc đồng muốn ôm chầm lấy Tưởng Nam vào lòng. Tưởng Nam vẫn chỉ lúng túng nhìn tôi, không nói lời nào. Không khí trong xe nhất thời trầm lặng, dường như còn nghe được cả tiếng tim hai chúng tôi đang đập.

Một giây, hai giây, ba giây... thời gian chậm chạp trôi qua trong sự tĩnh lặng mờ ám. Tình cảnh trong bệnh viện tối qua chợt tái xuất trong đầu tôi. Bạch Lâm, Bạch Lâm! Trái tim tôi đau nhói, bao ảm ức đêm qua bỗng chốc dồn hết lên nghẹn ứ, Bạch Lâm, chị không màng đến tôi, hừ hừ, giờ đã có Tưởng Nam đối tốt với tôi rồi! Một ý nghĩ dè hèn chợt nảy sinh trong đầu tôi: Tiến tới với Tưởng Nam cũng chẳng phải chuyện gì xấu! Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng về tâm lý tôi vẫn luôn e sợ Tưởng Nam, sao dám động chân động tay thật. Tưởng Nam thì vẫn nhìn tôi như thế, ánh mắt lấp lánh, như thể đang nói: Tiểu Triệu, tôi rất buồn, cậu hãy ôm tôi, hôn tôi, có được không?

Tôi đang do dự không biết có nên động thủ hay không thì có tiếng nhạc ở đâu vang lên. Mới đầu tôi còn ngẩn ra, ngu ngơ nghĩ rằng có ai đang phối nhạc àn cao trào giữa tôi và Tưởng Nam. Sau mới phát hiện, đó là nhạc chuông điện thoại của Tưởng Nam.

Tưởng Nam cũng bị tiếng nhạc làm sự tỉnh, không khí tế nhị lay động lòng người khi này cũng bay biến sạch.

“A lô!” Tưởng Nam nghe điện thoại.

“Tiểu Tưởng à?”. Giọng nói đầu dây bên kia rất to, tôi ngồi bên cạnh cũng có thể nghe thấy. Giọng nói thô lỗ này, có vẻ là của lão sếp họ Lâm kia.

“Vâng”. Tưởng Nam đáp rồi nhìn sang tôi, chị mở cửa xe, ra ngoài nghe điện thoại. Tôi bắt giắc thần thờ, nhìn chằm chằm vào Tưởng Nam qua lớp kính xe. Hai người nói chuyện với nhau rất lâu mới cúp máy. Nhìn thái độ của Tưởng Nam có vẻ không thoải mái, nhưng vẫn cố chịu đựng.

Tưởng Nam lên xe chẳng nói chẳng rằng liền nổ máy lái đi rất nhanh. Tôi thảm gào thét kêu xúi quẩy: Mẹ kiếp, vì sao lần nào Tưởng Nam bị đàn ông chọc tức, tôi đều phải ở bên cạnh chị ta hồi hộp lo sợ thế này?

Xe chạy như bay, rất nhanh đã tới nhà Tưởng Nam. Dừng xe trước cổng khu nhà, Tưởng Nam quay sang hỏi tôi: “Tiểu Triệu, cậu vào trước đi, tối nay tôi còn có chút việc, không về nhà nữa. Đây là chìa khóa dự phòng nhà tôi, cậu cầm lấy mà dùng”, nói rồi chị đưa chìa khóa cho tôi. Tôi im lặng nhận chìa khóa, lòng thầm nghĩ: Chị ta có việc gì? Không phải định tới chỗ của lão họ Lâm đó chứ?

Thần thờ đứng trước cổng khu nhà, nhìn chiếc xe của Tưởng Nam mất hút cuối tầm mắt, lòng tôi bỗng dậy lên một cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

21.

Tiu ngưu quay về nhà Tưởng Nam, tôi đi thẳng vào phòng ngủ cho khách, nằm vật ra giường, thật muốn chẳng nghĩ ngợi gì nữa cứ thế ngủ thiếp đi. Nhưng nào có được. Có phải Tưởng Nam đi gặp lão họ Lâm kia không? Nhất định là thế! Chị ta sẽ không làm chuyện đó với lão khốn nạn ấy chứ? Sặc! Việc này liên quan quái gì đến tôi! Lại nhớ đến Bạch Lâm, con người này từ tối qua tới bây giờ chẳng thấy gọi điện thoại cho tôi! Hơ, dù gì tôi cũng là ân nhân cứu mạng em gái chị đấy! Cứ im lìm, chẳng hỏi han gì thế sao được? Chưa kể, tiền viện phí của em gái chị cũng là do tôi ứng ra nữa!

Càng nghĩ càng xót xa, chẳng buồn dậy ăn uống gì. Tôi nằm trên giường nghĩ ngợi lung tung hồi lâu, cuối cùng buồn bực ngủ thiếp đi. Không biết ngủ được bao lâu rồi mắc tiểu mà tỉnh dậy. Mơ mơ màng màng mở mắt, rờ lấy điện thoại xem giờ, đã hơn hai giờ sáng.

Xuống giường chuẩn bị đi vệ sinh, tôi rùng mình phát hiện trong nhà tắm có tiếng nước chảy xối xả, nghe có vẻ vòi nước đang mở hết công suất. Nhìn vào thấy bên trong sáng ánh đèn. Tôi chợt dạ, chắc là Tường Nam về rồi, đang tắm đây. Nhưng không cần phải mở nước to thế chứ? Người tắm tiên có khác! Nhưng nghĩ kỹ lại thấy có gì không đúng, tiếng nước chảy này dường như còn ẩn chứa điều gì đó. Một tia sáng lóe lên trong đầu tôi, cuối cùng cũng biết Tường Nam đi làm gì rồi. Chắc chắn trăm phần trăm là chị ta đi làm chuyện đó với lão già họ Lâm, vậy nên lúc về mới ra sức tắm rửa như thế.

Vấn đề đã được sáng tỏ, tôi không hiểu lòng mình đang có cảm giác gì. Chỉ biết chẳng còn hứng đi tiểu nữa, bèn lặng lẽ quay trở lại phòng. Về giường rồi chẳng ngủ tiếp được, cứ nằm đấy mông lung mơ màng. Trong phòng không gian tĩnh lặng, tiếng nước chảy loáng thoáng vọng lại, dường như suốt cả đêm.

Ngày hôm sau gặp Tường Nam, chị ta vẫn mang bộ mặt xinh đẹp lạnh lùng thường lệ, chẳng hề lộ nửa vẻ đau khổ. Công việc hôm nay vẫn là họp, bận bịu cả một ngày. Tối chiều, Tường Nam nói: “Hôm nay là Trung thu, chúng ta ăn cơm ở nhà nhé, chị sẽ nấu cho cậu mấy món ngon”. Chị ta xưng chị cứ tự nhiên như không, đến mức tôi nghe mà cũng chẳng cảm thấy có gì lạ, mãi về sau mới nhận ra điều gì đó không đúng, được cưng chiều quá mà rùng mình.

Rời công ty, Tường Nam lái xe chở tôi đi siêu thị mua thức ăn rồi về nhà. Tôi vốn nghĩ người như Tường Nam làm sao biết xào nấu bếp núc gì, không ngờ về đến nhà, chị ta thay quần áo, quần tạp dề trông hệt như một bà nội trợ đích thực. Lúc nấu ăn tôi cũng muốn vào trong bếp phụ giúp, nhưng chị ta không cho, khăng khăng bắt tôi ngồi ngoài phòng khách xem ti vi. Thế là tôi vừa xem ti vi, vừa đóng tai nghe tiếng Tường Nam lúi húi trong bếp, lòng thấy vô cùng sướng khoái. Ngỡ mình như ông lớn. Sặc! Lại còn được phó giám đốc Tường hầu hạ săn sóc nữa chứ!

Chẳng bao lâu sau thức ăn đã làm xong. Bốn món một canh, thịt có rau có. Ngửi mùi thơm phưng phức, nhìn ngoài cũng rất ngon mắt. Tôi bất giác nhìn Tường Nam bằng con mắt khác: Kỳ thực chị hẳn phải là một người vợ mẫu mực đây! Hơn nữa chồng trước của chị xem ra cũng rất trẻ trung phong độ, chị chẳng lý gì mà lại phải đi dụ dỗ tay giám đốc Lâm kia! Lẽ nào sự thực chẳng hề như tôi tưởng tượng?

Thức ăn đã được bày hết lên bàn, Tường Nam lấy thêm vài lon bia, rồi kêu tôi ra ăn cơm. Tôi vừa ngồi xuống thì di động đổ chuông. Lôi ra nghe, là điện thoại của Bạch Lâm. Tìm tôi chẳng chút nhuệ khí, liền nháy từng từng mấy cái, vốn định ra về uy phong không thèm nghe, nhưng cuối cùng cũng vẫn nhận cuộc gọi.

“A lô! Tiểu Triệu à?”. Giọng nói vừa đáng yêu vừa đáng hận của Bạch Lâm truyền tới. Tôi nhủ thầm lặng xet, miệng nói: “Vâng”. Giọng rất bình thần.

“Ừm...”. Bạch Lâm do dự một thoáng, nói: “Tối nay cậu có rảnh không?”.

Tôi suýt chút nữa đã buột miệng đáp: Rảnh, rảnh! Nhưng tôi cố kiềm chế, bà nó chứ, xem thái độ của chị hôm trước thì tôi cũng nên chỉnh cho chị một bài: “Không”, tôi thờ ơ nói.

Đầu dây bên kia Bạch Lâm im lặng. Lòng tôi dậy lên một khoái cảm phục thù. Mãi lâu sau, Bạch Lâm mới tiếp lời: “Là thế này, Tiểu Lộ tỉnh lại rồi, nó nói muốn gặp cậu cảm ơn”.

“Cô ấy tỉnh rồi à?”. Tôi không khỏi thốt lên hỏi lại, trong đầu đã hiện lên hình ảnh cô gái Bạch Lộ hay cười vô cùng xinh đẹp, lòng thấy ấm áp nhưng cũng hơi có chút thất vọng. Vốn cứ nghĩ là Bạch Lâm muốn gặp tôi cơ! Nghĩ đến đây, cơn giận nhen nhóm trở lại, chỉ muốn hỏi Bạch Lâm xem tự nàng có muốn gặp tôi hay không. Nhưng cuối cùng vẫn không hỏi. Trầm ngâm một lúc lâu, tôi nói: “Vậy được, tám giờ tôi qua”.

Bạch Lâm im lặng, phải đến ba mươi giây sau nàng mới nói: “Cậu qua sớm hơn được không? Lần trước tôi nói sẽ mời cậu ăn cơm...”. Câu này mới nói được một nửa, trong đầu tôi đã nổ đoàng một tiếng, tim đập thình thịch, kích động đến nỗi suýt làm rơi điện thoại xuống đất, đoạn sau nàng nói những gì tôi chẳng nghe rõ nữa. Chỉ thấy trong lòng như nổ pháo hoa, vui vẻ khắp khối không tả xiết.

Bạch Lâm muốn mời tôi ăn cơm, Bạch Lâm muốn mời tôi ăn cơm! Tôi chỉ muốn hét lớn lên như thế. Mẹ

kiếp, tôi đợi ngày này đã bao lâu rồi. Hơn nữa, hôm nay còn là ngày gì, là Trung thu đấy! Một ngày như ngày hôm nay, nàng có thể để em gái một mình trong bệnh viện mà đi ăn cơm với tôi, há chẳng phải rất rất coi trọng tôi sao?

Tôi thật hận một nỗi không thể lập tức bay thẳng tới bên Bạch Lâm, cùng nàng tận hưởng bữa tối. Nhưng nhìn sang Tưởng Nam, chị đang ngồi đối diện thần người nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng, hoàn toàn không một chút ghê gớm nào như trước kia. Tôi động lòng, Tưởng Nam đã đặc biệt nấu cả bàn thức ăn này cho tôi, làm sao tôi có thể bỏ chị lại chạy đến ăn cơm cùng Bạch Lâm cơ chứ? Như thế là trái với đạo lý, chưa kể tôi mà không nể mặt Tưởng Nam thật, về sau biết sống trong công ty thế nào?

“Hôm nay là Trung thu, chị không phải ở bên Tiểu Lộ sao?”. Tôi cố ý hỏi, chẳng biết tự lúc nào đã bắt chước Bạch Lâm gọi Bạch Lộ thành Tiểu Lộ. Bạch Lâm đáp: “Cùng ăn trong phòng bệnh, tôi, cậu, với Tiểu Lộ... Cậu sẽ không chê quá đậm bạc chứ...”.

Nghe vậy, tôi lại càng rung rinh: Thế là sao? Bữa cơm gia đình à? Thật lòng mà nói, tôi quả thực rất rất muốn tới ăn cơm cùng Bạch Lâm, muốn đến phát điên lên được. Nhưng tôi cũng không muốn làm tổn thương Tưởng Nam bên này, hơn cả là không dám đắc tội. Sặc, tôi nên làm thế nào đây?

Tôi thầm đong đếm cân nhắc hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định ở lại ăn cơm Tưởng Nam. Tôi làm vậy là bởi ba nguyên nhân: Một là, tôi không muốn đắc tội với Tưởng Nam. Dù gì chị cũng là cấp trên, tôi không thể đắc tội với chị được. Hai là, tôi không muốn làm Tưởng Nam đau lòng. Trải qua bao việc hôm qua, tôi cảm thấy Tưởng Nam tuy bề ngoài phóng khoáng cao ngạo là thế, nhưng thực ra lại là một người phụ nữ rất đáng thương. Hơn nữa chị đối với tôi quả thực rất tốt. Tôi thực lòng không muốn khiến chị phải buồn. Ba là, nguyên nhân này là quan trọng nhất, tôi không muốn quá quỵ lụy Bạch Lâm. Tôi muốn nàng hiểu rằng tôi cũng biết nói không! Tôi phải lạnh nhạt với nàng một chút, phải cho nàng biết mùi vị thất vọng là thế nào!

Vậy là với một giọng vô cùng bình thản, tôi nói qua điện thoại: “Xin lỗi, tối nay tôi có bữa cơm quan trọng, chỉ có thể qua lúc tám giờ thôi”. Đầu bên kia, Bạch Lâm im lặng hồi lâu, trong tôi tuy vẫn xuất hiện khoái cảm phục thù, nhưng nhiều hơn cả lại là thương cảm.

Ngắt máy xong, Tưởng Nam hỏi: “Điện thoại của ai thế? Nghe giọng có vẻ vui nhỉ?”.

Tôi bật cười, đáp: “Bạn học, nói tối nay muốn mời tôi ăn cơm, nhưng tôi từ chối rồi”.

22.

Trong cả bữa ăn, Tưởng Nam rất vui vẻ, liên tục gấp thức ăn cho tôi, cũng không ngắt kể với tôi chuyện này chuyện kia. Tôi có thể cảm thấy rõ ràng hiệu quả tốt đẹp sau khi mình từ chối Bạch Lâm. Có thể bởi câu cuối cùng tôi nói với Bạch Lâm quá oách, khiến Tưởng Nam ngồi bên nghe tự nhiên lòng như nở hoa. Sặc! Hóa ra tài nịnh hót của tôi đã xuất chúng đến nhường này rồi!

Ăn xong cơm, Tưởng Nam nói: “Cậu còn có việc phải không, mau đi đi!”. Nói rồi còn cười với tôi, cảm giác vô cùng thân thiết, khiến tôi thấy thật ấm áp. Tôi nói: “Tôi rửa bát xong rồi mới đi!”. Tưởng Nam ngăn tôi lại: “Đàn ông con trai, rửa bát cái gì! Để chị rửa được rồi!”. Nói đoạn vui vẻ thu dọn bát đĩa. Tôi nhìn Tưởng Nam tất bật dọn dẹp, lòng thoáng xúc động. Hồi mới biết Tưởng Nam, sao có thể nghĩ được chị lại có lúc thế này? Hơn nữa chị đối với tôi tốt như vậy, xem ra giữa người với người chỉ cần thêm chút quan tâm lẫn nhau, tình cảm sẽ ngày càng tốt đẹp, ngày càng thân thiết. Bỗng nhiên lại nghĩ đến Bạch Lâm: tôi cố ý lạnh nhạt với nàng, không biết liệu có đẩy nàng càng lúc càng xa tôi không?

Rời nhà Tưởng Nam, tôi bắt taxi đến bệnh viện. Trên đường đi tôi cứ thấp thỏm không yên, lo không biết Bạch Lâm bị tôi từ chối thái độ sẽ thế nào, nàng có buồn không? Cứ vậy, chẳng mấy chốc đã tới bệnh viện.

Tới nơi mới hơn bảy giờ một chút, tôi tìm đến phòng bệnh Bạch Lộ nằm lẫn trước, đang định đưa tay gõ thì cửa đã đột nhiên bật mở, từ bên trong Bạch Lâm bước ra. Hai chúng tôi nhìn nhau, đều sững người. Mãi sau Bạch Lâm mới lên tiếng: “Tiểu Triệu, cậu đến rồi à!”. Lúc này tôi cũng mới định thần lại, ừ một tiếng. Quan sát một chút, thấy trên tay nàng đang cầm hộp cơm. Nàng thấy tôi nhìn hộp cơm, bèn gượng gạo cười, nói: “Ăn ít bánh bao, vốn định cùng cậu...”. Nói đến đây nàng khựng lại, mặt đỏ rần.

Tôi xúc động, thầm nghĩ: Liệu có phải vốn định cùng tôi ăn không nhỉ?

“Mau vào đi!”. Bạch Lâm nhường đường cho tôi vào phòng. Tôi thận trọng dò xét xung quanh, không thấy bóng dáng gã bạn học của Bạch Lâm đâu cả, bèn hỏi: “Bạn học của chị đâu?”. Giọng cũng hơi chua xót. Bạch Lâm đáp: “Anh ấy còn có việc, nên đã về rồi”. Nàng nói giọng rất tự nhiên, như một người vợ đang nói chuyện chồng mình. Tôi lại thấy không thoải mái.

Bạch Lâm đặt hộp cơm xuống, bước lại trước giường bệnh, gọi nhỏ: “Tiểu Lộ, Tiểu Triệu cậu ấy đến rồi này!”.

Tôi cũng bước lại bên giường bệnh, nhìn Bạch Lộ đang nằm trên giường. Em đã tỉnh rồi, đang mở mắt nhìn tôi. Tôi mỉm cười, nói: “Em tỉnh rồi à? Hôm trước đúng là dọa anh sợ quá”.

“Cảm ơn anh”, Bạch Lộ thì thào, giọng vẫn còn rất yếu. Bạch Lâm chuyển một cái ghế từ bên cạnh sang, nói: “Tiểu Triệu, ngồi đi!”.

Tôi chẳng khách sáo gì, liền ngồi xuống bên giường bệnh. Nhìn gần mới thấy, sắc mặt của Bạch Lộ rất xanh, màu môi bạc phếch, hàng lông mi dài không ngừng run rẩy, như thể mở mắt ra cũng là một việc rất khó khăn. Tôi hoảng hốt, chợt cảm thấy Bạch Lộ sau khi mất đi vẻ kiêu diễm thường ngày, nét bơ phờ này hệt như đúc cùng một khuôn với Bạch Lâm.

Bạch Lâm đứng cạnh tôi, nhìn Bạch Lộ, ánh mắt đầy vẻ dịu dàng. Một lúc sau, nàng mới nói: “Tiểu Triệu, cậu nói chuyện với Tiểu Lộ nhé, tôi ra ngoài rửa hộp cơm đã”. Nói rồi cầm hộp cơm lúc trước lên, ra khỏi phòng. Trong phòng bệnh chỉ còn lại tôi và Bạch Lộ.

“Chị em tốt với em thật đấy!”. Tôi nhìn Bạch Lộ mà lòng lại nghĩ đến Bạch Lâm.

“Vâng”. Bạch Lộ khẽ gật đầu, nói: “Chị em lớn hơn em mười tuổi, từ nhỏ đã rất tốt với em, có lúc em cảm thấy chị như mẹ vậy”. Em mỉm cười, lúm đồng tiền ẩn hiện trên má. (Tôi ngất mắt, đúng là cô bé hay cười!).

Tiếng cười của em tuy rất yếu, nhưng lại như cơn gió mùa xuân. Thật khó tưởng tượng mới hôm kia thôi em còn suýt từ bỏ cõi trần thế vì tim ngừng đập. Tôi sức nhớ, bèn hỏi Bạch Lộ: “Hôm đó chị em rất căng thẳng, nghe tin liền chạy tới đây ngay trong đêm. Đi cùng chị em lúc đó còn có một người đàn ông, à, người đó rất thân thiết với hai chị em phải không?”.

“Đàn ông?”. Bạch Lộ kinh ngạc nói: “Chắc là anh Hình! Hi, anh ấy chỉ thân với chị em thôi”.

Nghe Bạch Lộ gọi gã đó là anh Hình, tôi có dùng mộng nghĩ cũng biết quan hệ giữa gã và Bạch Lâm tuyệt đối không bình thường. Nhất thời lại rầu cả lòng. Định tiếp tục moi thông tin, nhưng có vẻ Bạch Lộ không hứng thú nói về chủ đề này nữa. Hai chúng tôi cũng trầm xuống. Chừng hai mươi giây sau, Bạch Lộ bỗng thở dài.

“Sao thế?”, tôi hỏi. Bạch Lộ không trả lời ngay, một lúc sau, em mới nói: “Sau này em có thể gọi anh là Lư lừa được không?”. Tôi sững người, Bạch Lộ đỏ mặt, nói: “Nếu anh thấy không tiện thì thôi vậy”.

“Có gì đâu”, tôi nói rồi bật cười, Bạch Lộ cũng cười theo. Tôi thầm nghĩ: câu nói vừa rồi của Bạch Lộ rất đáng để nghiên cứu đây, em nói sau này muốn gọi tôi là Lư lừa. Đầu tiên, cụm “sau này” không hề đơn giản, ít nhất cũng cho thấy sau này em vẫn muốn gặp lại tôi. Thứ hai, cái tên Lư lừa là biệt danh của tôi, em chủ động đề nghị gọi tôi như vậy, lẽ nào là có ý với tôi? Đang mộng lung nghĩ ngợi, tôi nghe Bạch Lộ nói tiếp: “Anh Lư lừa, anh có thể đưa cho em cái hộp bên kia được không?”.

Tôi thấy Bạch Lộ đang nhìn về phía chiếc tủ đầu giường, bèn trông theo, thấy trên tủ đặt một cái hộp. Vừa thấy cái hộp, tôi liền giật mình: Đây chẳng phải thứ Bạch Lâm nhờ tôi chuyển cho Bạch Lộ hay sao? Lòng đoán già đoán non trong hộp đựng thứ gì, tôi đưa tay nhắc cái hộp qua bên mình.

“Giúp em mở ra được không?”. Bạch Lộ nói.

Được! Vừa đúng ý tôi, tôi cũng muốn xem bên trong rốt cuộc đựng thứ gì đáng để bản thiếu gia phải đường sá xa xôi mang đến đây. Nghĩ vậy tôi nhẹ nhàng mở nắp hộp. Vừa nhìn tôi đã thoáng ngẩn người, chỉ thấy bên trong đựng đầy vật gì tròn tròn, được xếp ngăn nắp còn dùng màng bọc thực phẩm bọc kín.

Bạch Lộ mỉm cười, nói: “Đây là bánh Trung thu chị em làm, ngon lắm đấy”. Bấy giờ tôi mới hiểu, hóa ra thứ Bạch Lâm nhờ tôi mang cho em gái là bánh Trung thu. Xem ra nàng quả thực rất thương em gái. Nhìn

về mặt thêm thường của Bạch Lộ, tôi cũng bất giác muốn nếm thử tay nghề của Bạch Lâm.

“Em thêm ăn quá!”. Bạch Lộ nói. Tôi ngẩn người, thầm nghĩ: Nhóc con, không phải em định ám chỉ anh bón cho em chứ? Còn đang thăm đoán, Bạch Lộ quả thực đã lên tiếng: “Em giờ vẫn không được cử động bữa bãi, anh có thể bón cho em một miếng được không...”.

23.

Tôi sắp bị Bạch Lộ hạ gục rồi! Xem ra cô dì nhỏ này đã trúng độc của tôi. Có điều nói đi cũng phải nói lại, kể cũng khó trách. Tuy chúng tôi lúc trước chỉ gặp nhau có một lần, nhưng lần đó lại xảy ra quá nhiều biến cố. Đầu tiên là tôi để lộ khí chất tài hoa trước mặt em, tiếp đó là em ngất lả ra đất, để tôi diễn vai anh hùng cứu mỹ nhân. Vậy nên, trong mắt Bạch Lộ tôi đương nhiên trở thành bậc “anh hùng + tài tử”, em có cảm tình với tôi cũng là chuyện dễ hiểu đương nhiên mà thôi.

Xời, làm hay không làm đây? Nhìn mặt em háo hức mong chờ thế kia, tôi không thể khiến em thất vọng. Hơn nữa, em xinh đẹp như thế, tôi lớn từng này tuổi đầu rồi vẫn chưa từng được người đẹp nào như em yêu cầu nhờ vả. Tôi cố nở một nụ cười thật tự nhiên, tiếp đó nâng giường bệnh lên một chút, để Bạch Lộ hơi ngồi dậy. Sau đó lấy ra một chiếc bánh, cẩn thận nhẹ nhàng bỏ lớp màng bọc bên ngoài ra, rồi đưa lại gần miệng em.

Chiếc bánh Trung thu Bạch Lâm làm rất nhỏ, cỡ như tôi chỉ ngoạm một miếng là hết bay. Nhưng Bạch Lộ ăn rất chậm, cắn từng chút từng chút một, nhai khẽ khàng như mèo, như thế đây là mỹ vị ngon nhất trần gian. Tôi nhìn điệu bộ ăn bánh của em, nói lòng không rung động thì là nói dối. Em ăn đến miếng cuối cùng, môi còn chạm nhẹ vào tay tôi, cảm giác đó vừa ấm áp lại ngọt ngào biết bao, tôi dám nói nếu như không quen Bạch Lâm từ trước, tôi tuyệt đối sẽ yêu Bạch Lộ. Nghĩ đến Bạch Lâm, lòng tôi chợt thấy lo sợ, lỡ như giờ nàng đột nhiên bước vào thì chẳng phải sẽ nguy cho tôi sao?

Nhưng may sao, đến tận khi tôi bón xong chiếc bánh cho Bạch Lộ, Bạch Lâm vẫn chưa bước vào, chỉ là tôi lo hão mà thôi. Nhưng có cho tiền tôi cũng không dám dứt thêm chiếc thứ hai, bèn đóng nắp hộp, đặt về chỗ cũ, rồi quay sang hạ giường xuống như cũ. Bạch Lộ cũng không đòi tôi bón thêm, chỉ im lặng nằm trên giường bệnh, mặt đỏ phừng phừng. Tim tôi đập thình thịch, vừa kích động lại có chút hưng phấn, cảm giác hệt như lên lút giấu bà xã tòm tem với cô dì vậy. Phòng bệnh trở nên tĩnh lặng vô cùng, chỉ có tiếng thở của hai chúng tôi giao hòa với nhau.

Đúng lúc không khí đã trở nên mờ ám đến kỳ dị thì cửa phòng bệnh bật mở, Bạch Lâm từ bên ngoài bước vào. Tôi thấy nàng quay lại, liền đứng bật dậy khỏi ghế, rồi nói: “Tôi còn có chút việc, nên xin phép đi trước”. Lời vừa thốt ra miệng đã khiến hai chị em Bạch Lâm Bạch Lộ đổ dồn ánh nhìn về phía tôi. Tôi thầm nhủ: Nơi này thật lắm thị phi, không thể ở lại lâu được! Cứ tiếp tục ngẩn người thế này, không chỉ khiến Bạch Lâm nhận ra em gái nàng thích tôi, mà còn khiến Bạch Lộ phát hiện tôi thích chị gái em nữa. Dù khả năng nào xảy ra thì cũng chẳng có kết cục tốt đẹp cho tôi. Mẹ kiếp, ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách!

Bạch Lâm nghe tôi nói phải về, bèn vội vàng bảo: “Mới đến cái đã về ngay, ở lại thêm lúc nữa đi!”. Bạch Lộ nhìn tôi mấp má môi, nhưng cuối cùng chẳng nói thành lời. Xem chừng chuyện vừa nãy cũng khiến em có chút ngượng ngập.

“Tôi quả thực còn có chút việc”. Tôi nói xong bèn tỏ ý muốn đi. Bạch Lâm thấy không giữ nổi tôi, đành nói: “Vậy để tôi tiễn cậu!”.

Ra khỏi phòng bệnh tôi mới nhận ra sắc mặt Bạch Lâm có gì đó không ổn, lòng chợt hồi hộp, thầm nghĩ: Lê nào nàng đã phát hiện ra em gái nàng thích tôi? Nghĩ đến đây tôi lại thấy chán nản. Mẹ kiếp, là tên bà đậu nào nghĩ ra cái câu “thân nhau chẳng quá nàng dì họ xa”. Nguy hiểm với các cô dì có chỉ số cao nhất đấy, lúc nào cũng có khả năng bùng phát! Chìm trong suy nghĩ rối như tơ vò, tôi cứ thế bước đi, tới trước cửa thang máy những tưởng Bạch Lâm sẽ không tiễn tôi nữa, nào ngờ nàng theo tôi cùng vào thang máy.

Sặc! Ở nơi này mà cũng có thể cùng Bạch Lâm đi thang máy? Tôi không khỏi nhớ lại buồng thang máy chỉ thuộc về hai chúng tôi đêm đó. Len lén nhìn sang Bạch Lâm, nàng dường như cũng đang nhìn tôi, lòng tôi thoáng dâng lên một cảm giác ngọt ngào.

Ra khỏi thang máy, tới tầng trệt, tôi cho rằng Bạch Lâm sẽ dừng lại không tiễn nữa, không ngờ nàng vẫn đi theo, lòng tôi vui sướng mê tơi. Đi mãi đi mãi, đột nhiên Bạch Lâm hỏi: “Tiểu Triệu, cậu vội vàng đi đâu

thế?”.

Tôi không ngờ nàng sẽ hỏi câu này, áp ứng nhất thời chẳng nghĩ ra lời nói dối nào cho hợp lý. Bạch Lâm hỏi tiếp: “Tôi nay cậu cùng ai ăn cơm vậy?”.

Tôi chột dạ, nhớ lại câu mình đã nói với Bạch Lâm qua điện thoại. Câu nói đó chắc chắn đã dả thương Bạch Lâm rồi, nếu không sao nàng lại muốn biết tối nay tôi ăn cơm với ai. Tôi còn đang âm thầm soạn câu trả lời, Bạch Lâm đã hỏi tiếp: “Là cùng ăn cơm với phó giám đốc Tưởng phải không?”.

Tôi thật không ngờ Bạch Lâm thông minh như thế, vừa đoán đã trúng phóc, khiến tôi nhất thời hơi hoảng loạn. Len lén liếc trộm Bạch Lâm, nét mặt nàng dường như có chút tức tối. Xem ra câu nói của tôi qua điện thoại đã khiến nàng không vui, từ từ đã, chắc nàng không cho rằng giờ tôi vội vàng bỏ đi cũng là để đi gặp Tưởng Nam chứ? Có khả năng lắm! Lẽ nào nàng ghen rồi? Nhưng nàng có thích tôi đâu? Vì sao lại ghen với tôi? Chẳng phải nàng đã có anh Hình của nàng rồi đấy sao?

Thoáng nghĩ đã hiểu ra nguyên nhân. Kỳ thực đây là bệnh chứng của đám đàn bà. Tuy không thích tôi, nhưng đến tận bây giờ, dù nàng có chậm hiểu thế nào đi nữa chắc cũng biết rằng tôi thích nàng. Vậy mà giờ tôi lại đột nhiên quay ngoắt sang một người phụ nữ khác mà lạnh nhạt với nàng, dù không thích tôi, nhưng về tâm lý nàng vẫn sẽ cảm thấy bị bỏ rơi.

Mẹ kiếp, đúng là chẳng còn đạo lý gì nữa! Người thực sự chịu tổn thương chính là tôi đây! Tối hôm đó tôi mở to mắt chứng kiến người phụ nữ mình yêu vùi đầu vào lòng gã đàn ông khác, tôi còn có thể tới đâu kêu oan chứ? Nghĩ tới đây, cơn tức trong tôi lại dâng lên, tôi lạnh lùng đáp: “Tôi ăn cơm với ai thì có liên quan gì tới chị? Chị là gì của tôi?”.

Nàng nghe tôi đáp thế liền bị hẫng, quay sang nhìn tôi vẻ như không dám tin, tròn mắt bắt giắc đỏ hoe. Có lẽ nàng nằm mơ cũng không nghĩ tôi có thể nói với nàng bằng cái giọng này. Nhìn bộ dạng ấy, lòng tôi lại chùng xuống, vẻ nhu mì này chính là điểm tôi thích ở nàng! Tim tôi đột nhiên thất lại, dường như tôi đã bắt đầu nắm bắt được tình cảm Bạch Lâm dành ỉnh.

24.

Thực ra Bạch Lâm hẳn là rất có cảm tình với tôi. Bởi lần kẹt trong thang máy ấy tôi đã khiến nàng cảm thấy mình là người đàn ông khá đáng tin cậy. Tuy nàng luôn vờ như không quen biết tôi, nhưng đó chỉ là một dạng hành động tự vệ, chứ trong thâm tâm hẳn nàng cũng thấy tôi khá gần gũi. Nếu không nàng đã chẳng nhờ tôi chuyển đồ cho em gái như thế. Hơn nữa lần này, tôi lại có công cứu em gái nàng, chắc chắn trong lòng cũng rất cảm kích, và thế là, cảm tình ngày một tăng lên. Đương nhiên thứ cảm tình này còn lâu mới đạt đến mức độ thích hay yêu gì đó, nhưng chắc chắn có tồn tại!

Bỏ qua chút cảm tình đó, Bạch Lâm hiện giờ còn đang mang hai dạng cảm xúc đối với tôi. Một là cảm giác áy náy, và hai là cảm giác giận dữ. Áy náy vì chuyện hôm trước. Tôi cứu em nàng, vậy mà nàng sắp ngã chạy đến rồi quên bằng tôi luôn, cuối cùng còn diễn màn thân mật với gã đàn ông khác ngay trước mặt tôi nữa. Chỉ nhìn đã biết Bạch Lâm là người phụ nữ chu đáo, nàng biết tôi thích nàng, tuy không thích lại tôi nhưng cũng không muốn làm tôi tổn thương. Thế nhưng nàng đã làm tổn thương tôi rồi. Giờ đây tôi đã quên đêm hôm ấy rồi cuộc mình đã nói câu gì trước lúc bỏ đi, nhưng có lẽ câu nói đó khiến nàng hiểu rằng nàng đã làm tổn thương tôi. Bởi vậy tối nay nàng mới muốn mời tôi ăn cơm, là vì nàng áy náy!

Nàng giận dữ là vì câu nói lúc trước của tôi qua điện thoại, rõ ràng đã xếp nàng xuống vị trí thứ yếu, nàng đương nhiên ầm ức thôi. Hơn nữa nghe giọng tôi vừa nãy, nàng không tức mới lạ!

Nghĩ kỹ lại thì lúc này cảm giác của tôi đối với Bạch Lâm dường như cũng vậy. Giận nàng, vì nàng thích kẻ khác. Áy náy, vì lúc nãy đã khiến nàng buồn. Duy chỉ khác có một điểm, đó là tình yêu tôi dành cho nàng vô cùng vô cùng sâu sắc, cảm tình hồi hợt nàng dành cho tôi hoàn toàn không thể sánh được.

Được rồi, giờ xem như tôi đã hiểu rõ tâm trạng Bạch Lâm, phải cố gắng lợi dụng tâm trạng áy náy xen lẫn ầm ức của nàng để làm tăng thêm cảm tình của nàng đối với tôi!

“Bạch Lâm!”. Kế sách đã vạch rõ, tôi đột ngột dịu dàng gọi tên nàng.

Bạch Lâm sững người, nhìn sang tôi, rồi nhanh chóng hướng mắt đi chỗ khác, có thể thấy rõ nàng vẫn còn đang giận. Tôi thầm hỉ hả: Giận là tốt, ít ra cũng thể hiện nàng vẫn quan tâm đến tôi. Nghĩ vậy, tôi lại

nói: “Thực ra tối nay tôi không có cuộc hẹn ăn cơm nào cả, thậm chí đến giờ cơm còn chưa ăn đây”. Giọng nói rất chân thành, chân thành tới nỗi ngay đến tôi cũng còn hơi tin đó là sự thật.

Bạch Lâm ngẩn người, nhìn sang tôi, tỏ vẻ “có quỷ mới tin cậu”. (Tôi có cách khiến chị tin đấy!).

“Ha ha”. Tôi bật cười, rồi nói: “Chị chắc chắn không tin tôi, chị sẽ nghĩ, cậu đã không hẹn ai thì sao không tới đây ăn chứ gì? Để tôi nói chị nghe, đó là vì tôi cố ý muốn chọc tức chị đấy! Tôi cố ý nói mình có một cuộc hẹn ăn tối rất quan trọng, chính là vì muốn chọc tức chị!”. Nghe đến đây, vẻ mặt Bạch Lâm đã có chút biến đổi, vẻ như đã bắt đầu tin lời tôi. Tôi chớp lấy thời cơ nói như súng liên thanh: “Chắc chị cũng hiểu vì sao tôi muốn chọc tức chị! Ha ha...”. Đến đây tôi cười gượng mấy tiếng, rồi dừng lại.

“Tiểu Triệu...”. Xem ra Bạch Lâm đã sập bẫy rồi, còn lên tiếng nữa. (Nói vậy là để bắt nàng phải tin! Có thể nàng sẽ nghĩ lý do tôi không tới là muốn trả thù nàng. Giờ tôi đã nói trắng ra thế rồi, nàng còn không tin sao được?).

Tôi mạnh mẽ khoát tay, ra ý nàng chớ nói tiếp, rồi tự làm vánh làm vẻ than thở: “Thực ra tôi không tới ăn cơm, là còn vì một lý do. Đó là vì tôi sợ, sợ tới đây lại gặp phải người mình không muốn gặp! Tuy chị nói chỉ có ba người tôi, chị cùng Bạch Lộ, nhưng tôi vẫn sợ, sợ gặp phải người đó, cũng sợ thấy cảnh anh ta bên chị!”. (Chiêu bi lụy này tuy có vẻ hơi hèn kém, nhưng cũng phải cố dùng thôi!).

“Tiểu Triệu!”. Bạch Lâm lại lên tiếng. Tôi gượng cười, ngắt lời nàng: “Tôi biết! Tôi biết có nhiều chuyện không thể miễn cưỡng, tôi... tôi cũng không muốn miễn cưỡng... Tôi... tôi đi đây... Chào, chào chị!”. Nói đoạn tôi quay người đi thẳng, lòng thầm nghĩ: Bạch Lâm, Bạch Lâm, còn không mau đuổi theo đi? Chị mà không đuổi theo thì đúng là không nể mặt tôi đấy!

Tôi có lý do để tin rằng Bạch Lâm sẽ đuổi theo. Bởi tôi hiểu nàng là người thế nào, lại càng hiểu hơn tâm trạng của nàng giờ phút này. Hơn nữa tôi đã chuyển hóa hết nỗi bức dọc của nàng đối với tôi thành cảm giác áy náy, chắc chắn nàng sẽ đuổi theo tôi!

Quả nhiên, sau lưng vang lên tiếng bước chân Bạch Lâm.

Tôi không ngoảnh lại, cắm đầu đi thẳng, Bạch Lâm cũng không gọi, chỉ lặng lẽ theo sau. Tới khi tôi gần ra đến cửa bệnh viện, nàng cuối cùng mới lên tiếng: “Tiểu Triệu!”.

“Có chuyện gì?”. Tôi dừng lại, bình tĩnh hỏi. (Trong lòng đang kích động muốn chết!).

“Ừm... Chuyện là... là... ừm...”. (Áp a áp ứng làm gì, mau nói ra đi!).

“Tiểu Triệu!”. Cuối cùng Bạch Lâm cũng nói: “Cậu... lần trước... tiền viện phí của Bạch Lộ là do cậu ứng ra phải không?”.

Hả! Tôi suýt chút nữa ngã oạch ra đất, đã là lúc nào rồi, sắp đến cao trào mà chị còn nói mấy chuyện vặt vãnh đấy à.

Tôi “ừm” một tiếng.

“Giờ Tiểu Lộ vẫn đang nằm viện, số tiền đó để mấy ngày nữa tôi trả cậu có được không?”.

“Được”, miệng nói vậy mà trong lòng tôi rửa thầm, mẹ kiếp, giờ đâu phải lúc nói chuyện tiền nong, phải nói chuyện tình cảm chứ! Sau này thành người một nhà rồi, còn trả cái nỗi gì?

Bạch Lâm nhắc tới chuyện tiền nong rồi chẳng nói thêm gì nữa. Sặc, xem ra mấy chiêu vừa rồi không tác động được gì đến nàng! Nghĩ đến đây, tôi chậm chậm quay người, nhìn thẳng Bạch Lâm. Dưới ánh đèn và ánh trăng, Bạch Lâm đứng cách tôi chừng ba bốn bước, xinh đẹp vô cùng.

Tôi cắn chặt răng, tiến tới hai bước, nói: “Chị không còn lời nào khác muốn nói sao?”. Bạch Lâm như thể bị tôi dọa giật mình, mặt tỏ ra hoảng loạn, bất giác lùi lại một bước. Tôi thầm nhủ: vừa rồi là chị tiến tôi lùi, giờ chị lùi thì đến lúc tôi phải tiến thôi! Nghĩ vậy, tôi đột ngột với tay ra, ôm lấy Bạch Lâm vào lòng.

Bạch Lâm kêu “á” một tiếng, vùng vẫy trong lòng tôi. Nhưng chuyện này đã nằm trong dự liệu, hai tay tôi càng siết chặt nàng hơn, miệng ghé sát vào tai nàng khẽ thủ thủ: “Cho tôi một phút thôi! Một phút sau tôi sẽ hoàn toàn biến mất!”.

Đường như Bạch Lâm ngẩn người, những kháng cự của nàng cũng yếu dần đi, cuối cùng, nàng chỉ đứng im không nhúc nhích, để mặc tôi ôm vào lòng. Tôi thầm thở phào, biết rằng bước này coi như mình đã đi đúng rồi.

Thực ra lần này đánh liều ôm Bạch Lâm, tôi rất sợ nàng sẽ phản ứng dữ dội, đẩy tôi ra, cho tôi hai cái bạt tai rồi chửi rửa tôi vô liêm sỉ. Nếu là như vậy thì cái ôm này chỉ làm hỏng mọi chuyện. Nhưng chuyện đã bị ép đến bước này, tôi không thể không chủ động mãi được. Xem ra cảm tình Bạch Lâm dành cho tôi có hạn, bao nhiêu chiêu bài bi lụy vừa này bày ra hoàn toàn chẳng đủ khiến nàng bớt dữ dội. Bất đắc dĩ tôi đành phải liều tấn công, chủ động quay lại ôm nàng thôi.

Tôi chắc chừng 90% Bạch Lâm sẽ không chống cự quá quyết liệt, bởi tôi hiểu con người nàng. Một phụ nữ dịu hiền như nàng, lòng đồng cảm cũng rất lớn. Tôi vừa làm bộ này nọ, suýt chút nữa còn khóc lóc sụt sùi được, nàng chắc chắn nảy sinh chút cảm thông với tôi, và nhất định đang cảm thấy rất áy náy. Theo tâm lý thông thường, nếu một người cảm thấy áy náy với một người khác, chắc chắn người ấy sẽ nghĩ cách bù đắp. Bạch Lâm giờ đang mang tâm trạng này, nàng nghĩ nàng có lỗi với tôi, nên muốn bù đắp cho tôi ít nhiều. Nếu không, nàng đã chẳng theo tôi mãi tới tận cửa bệnh viện. Còn một điểm nữa, đó là tôi đã cứu em gái nàng, cũng coi như là ân nhân của nàng, lòng nàng chắc cũng có ý muốn báo đáp tôi. Chính nhờ đặt cược vào ý muốn bù đắp và báo đáp này mà tôi mới dám to gan quay lại ôm nàng. Đương nhiên, vì quá bất ngờ, vì bản năng hay vì e sợ hành động tiếp theo của tôi, nàng chắc chắn sẽ cố giãy giụa, chính vì thế tôi mới nói ra câu vừa rồi. Tôi thừa thỉ rằng, tôi chỉ muốn ôm nàng một phút thôi, sau một phút đó tôi sẽ hoàn toàn biến mất. Nàng nghe xong, cũng dần an tâm. Bởi ít ra trong một phút ấy tôi cũng chẳng thể làm gì được nàng? (Vậy thì tôi lại nhanh quá!). Hoặc nàng sẽ nghĩ, cứ cho cậu ta ôm một phút đi, coi như đó là bù đắp cho cậu ta! He! Nàng đâu có ngờ, mọi chuyện đều đã được tôi tính toán kỹ lưỡng! Cho đến giờ phút này, màn kịch vẫn diễn ra đúng theo sắp xếp của tôi!

Bù đắp? Chẳng gì có thể bù đắp nổi cho tôi, ngoại trừ tình yêu toàn tâm toàn ý của nàng!

25.

Bạch Lâm mềm nhũn ngã vào lòng tôi, ngoài hơi thở và trái tim đang đập dường như nàng không còn bất kỳ cử động nào khác. Tôi thở phào một hơi, gan cũng to lên, tay càng siết chặt hơn. Còn nàng vẫn chỉ im lặng chịu đựng. Tôi như được cổ vũ, liền vùi đầu vào vai nàng. Hương thơm phảng phất trong tóc nàng liền lập tức bao trọn lấy tôi, một cảm giác ngọt ngào, lại xen lẫn một nỗi buồn vu vơ. Hai gò bồng đảo đầy đặn trước ngực nàng ép chặt vào ngực tôi, một cảm giác kích thích tươi mới chưa từng có, khiến tôi vừa choáng váng mê man, lại vừa run rẩy phấn khích, linh hồn như đã vọt thẳng lên trời.

Qua bầu ngực mềm mại của nàng, tôi có thể cảm nhận tim nàng đang đập. Thành thật thành thật, âm thanh ấy mới dữ dội làm sao, đến nỗi tôi ý thức rất rõ giờ phút này đây tôi và nàng đang gần nhau đến thế nào. Vậy lúc này đây nàng có thể nghe thấy những khao khát cùng nỗi bất an trong lòng tôi không?

Tôi ôm nàng như vậy, rất lâu rất lâu. Dưới ánh trăng, bóng hai chúng tôi hòa vào nhau trong một thời gian rất dài. (Phải đến năm phút rồi chứ ít à! Xem ra Bạch Lâm cũng ngây ngất quá rồi đây! Sặc! Cứ thế này thì giờ tôi kiss nàng một cái, chắc nàng cũng sẽ không đưa ra kháng nghị gì đâu!).

Tôi phải dừng đến ý chí vô cùng sắt thép, cuối cùng mới có thể gạt bỏ vô vàn tà niệm đối với nàng. (Bao gồm đủ loại ý nghĩ hèn hạ như muốn cứ ôm nàng mãi thế này, muốn kiss nàng, thậm chí là muốn làm chuyện đó với nàng!).

Giờ tuyệt đối không thể làm tới, nếu tôi hôn nàng thật, nhiều khả năng sẽ khiến nàng phản cảm, bởi dù gì nàng cũng chỉ đang trong tâm trạng muốn bù đắp và báo đáp mà thôi. Hơn nữa, biết dừng lại đúng lúc mới là đạo lý căn bản của việc làm người. Tôi cố đánh hít một hơi thật sâu mùi hương của nàng, rồi nhẹ nhàng đẩy nàng ra, không buồn nhìn nàng lần cuối mà quay lưng đi, mang theo mùi hương vương vấn của nàng ra khỏi bệnh viện. Tôi chắc mẩm nhìn từ phía sau trông mình nhất định rất tuyệt đấy, không biết Bạch Lâm có bị bóng lưng tôi làm rung động hay không. Còn nữa, lúc này hẳn nàng đang mặt đỏ tía tai, ngực nàng không biết có đang nhấp nhô hay không?

Một bước, hai bước, ba bước... Tôi bước chừng mười bước đã ra tới cửa bệnh viện. Sau đó, tôi quay người lần nữa, nhìn về phía Bạch Lâm. Như tôi dự liệu, Bạch Lâm vẫn còn đứng đó, mắt dõi theo hướng tôi. (Ha ha, xem chừng nàng đã bắt đầu cần câu rồi đây...).

Tôi đứng đó, nhìn về phía Bạch Lâm đủ ba bốn phút, rồi đi giật lùi khỏi bệnh viện, mắt vẫn nhìn nàng. Dưới ánh trăng đêm Trung thu, bóng hình hai chúng tôi mỗi lúc một cách xa. Tôi vừa rút lui vừa thầm nghĩ: Bạch Lâm, kể từ giờ phút này, tôi chính thức thưa chị!

Mãi đến khi về nhà Tưởng Nam, lòng tôi vẫn còn nghĩ về chuyện tối nay. Cuối cùng tôi cũng tìm ra điểm yếu của Bạch Lâm! Đó chính là cảm giác áy náy và lòng biết ơn nàng dành cho tôi. Xem ra sách lược tiếp cận của tôi đối với Bạch Lâm trước đây đều sai hết cả! Trước đây tôi có trêu tức hay chọc giận đều chẳng khiến nàng tỏ thái độ gì với tôi, nhưng lần này tôi vờ ngu bắt hổ, lại thu được hiệu quả cực tốt. Nghĩ lại thì với một quả phụ như Bạch Lâm, những người nhìn nàng chòng chọc như muốn ăn tươi nuốt sống tuyệt đối không ít, nếu tôi cũng nhìn nàng hau háu thế há chẳng phải cùng một giuộc với đám đồi bại kia ư, đương nhiên không thể khiến nàng động lòng rồi. He he, giờ tôi phải làm ngược lại, lùi mà tiến, lợi dụng tâm trạng của nàng đối với tôi để dẫn dắt nàng, cứ thế nàng sẽ chủ động ngược lại. Con người là thế đấy, nàng cảm thấy có lỗi với tôi, còn tôi hiện giờ rõ ràng chẳng còn yêu cầu gì ở nàng nữa, nàng muốn tìm kiếm trạng thái cân bằng tâm lý, nên nhất định sẽ chủ động đối tốt với tôi. Nàng càng muốn đối tốt với tôi, tôi lại càng không cho nàng cơ hội, tới lúc ý tốt của nàng càng lúc càng lớn, ha ha, tôi sẽ vẫn lơ nàng đi, đến tận khi...

Đứng trước cửa nhà Tưởng Nam mơ mộng hão huyền hồi lâu, chẳng hề nghĩ tới chuyện gọi cửa. Tới khi đưa tay gõ cửa, chắc tôi đã đứng trước cửa nhà đến mười phút rồi. Cốc cốc cốc, gõ mấy tiếng, không thấy động tĩnh gì. Lại bấm chuông, không ai ra mở cửa. Tôi chợt dạ: lẽ nào Tưởng Nam ra ngoài rồi! Nghĩ đoạn bèn móc chìa khóa dự phòng ra mở cửa.

Vào trong nhà ngó nghiêng bốn phía, Tưởng Nam quả nhiên không có nhà. Bát đĩa trong phòng bếp mới rửa có một nửa, có lẽ chị có việc gấp nên ra ngoài rồi. Hi hi, xem ra tối nay quả là diễm phúc vô biên. Đầu tiên là Tưởng Nam nấu cơm cho tôi ăn, sau là Bạch Lộ kêu tôi bón bánh Trung thu, cuối cùng tôi rốt cuộc cũng tìm ra thủ đoạn dụ dỗ người phụ nữ tôi yêu nhất nhất, Bạch Lâm. Cái tết Trung thu này thật quá, sắc, thật quá tuyệt vời.

Nghĩ đoạn tôi vịn vôi nước, bắt đầu giúp Tưởng Nam rửa nốt chỗ bát đĩa còn lại. Đang rửa bát, bộ dạng lão giám đốc họ Lâm bỗng nhiên lướt qua đầu tôi, người tôi như hứng chịu một cơn địa chấn, mẹ kiếp, đến tám phần mười là Tưởng Nam lại đi gặp lão già ấy rồi! Mà có vẻ là đi rất vội nữa, đến bát đĩa còn chưa rửa xong! Vừa nghĩ tới đây, tâm trạng hỉ hả vừa nãy chợt bay biến hết. Lòng tôi dội lên cảm giác oán trách Tưởng Nam, sắc, làm một bà chủ gia đình đường hoàng thì không làm, có gì cứ phải mèo mả gà đồng với cái ngữ cận bã ấy cơ chứ?

Rửa xong bát, tôi ỉu xiu nằm vật ra giường, cũng không biết nên vui hay nên buồn. Tới mười một giờ, Tưởng Nam vẫn chưa về, tôi thở dài đánh sụt, biết chắc Tưởng Nam đến chỗ lão cận bã kia rồi. Không hiểu vì sao lòng tôi lại thấy hơi hận chị ta. Xem ra không biết tự lúc nào, cảm giác của tôi đối với Tưởng Nam cũng đã thay đổi rồi. Nếu là trước kia, dù chị đi gặp gã đàn ông nào, tôi cũng thêm vào mà quan tâm.

Đợi đến mười hai giờ, cuối cùng không chịu nổi nữa, tôi đi tắm. Trong lúc tắm, lại nhớ tới chuyện đêm qua, lòng tôi càng buồn bực: Tưởng Nam làm được đến chức này có lẽ đã phải chịu không ít khổ ải!

26.

Đến lúc gặp được Tưởng Nam thì đã là buổi sáng ngày hôm sau, tôi từ phòng ngủ bước ra, thấy chị đang ngồi lặng người trong phòng khách. Vẻ mặt âu sầu, không biết đang nghĩ ngợi điều gì. Mãi tới khi tôi gọi một tiếng “phó giám đốc Tưởng”, chị mới sực tỉnh. Thấy tôi, mặt Tưởng Nam đỏ ửng, cảm xúc rất phức tạp, sau đó, chị bắt lực thở dài. Lòng tôi chùng xuống lo lắng, cảm giác như một người rất thân thiết của mình bị người khác làm nhục vậy.

Buổi sáng đi họp gặp phải tên khốn họ Lâm mà tôi chỉ muốn tấn cho lão một trận. Nhưng Tưởng Nam vẫn nói nói cười cười với lão, như chẳng màng chuyện mình đã bị lão ăn sống. Sáng nay là nửa ngày hội nghị cuối cùng, đến buổi trưa hội nghị kết thúc, các vị lãnh đạo cấp cao cùng nhau đi ăn (đương nhiên không có phân tôi). Trước khi đi Tưởng Nam nói ngày mai chúng tôi quay về, tôi nghe mà thấy hụt hẫng, sắp phải rời khỏi nơi này rồi, khi mới đến chẳng thể nào nghĩ rằng ở chính nơi đây, Thượng Hải tôi vốn không hề ưa, lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

Trưa về nhà Tưởng Nam ăn chút bánh mì, đến buổi chiều tự dưng nhớ đến Bạch Lâm. Hôm qua bỏ đi như thế, cũng không rõ chiến thuật lùi mà tiến của tôi có sức sát thương thế nào với nàng? Dù gì buổi chiều tôi

cũng rồi rã, vừa hay đi thăm dò đôi chút, cũng tiện từ biệt Bạch Lộ luôn.

Tôi xuống xe ở bệnh viện, tới trước cổng rồi mới nhớ ra mình chẳng mua gì mang đến. Lần trước tới tâm trạng cũng đang nhốn nháo, đến chút hoa quả hay lẵng hoa gì đó cũng không mang, đi thăm người bệnh thế này hình như có hơi không chu đáo! Vậy là tôi mua một giỏ hoa quả ngay gần đây rồi mới tiến vào bệnh viện.

Không ngờ vừa bước đến phòng bệnh đã thấy Bạch Lâm đang ngồi trên dãy ghế dài ngoài hành lang. Tôi bất giác sững người, chào: “Chị Bạch Lâm, chào chị!”. Bạch Lâm ngẩng đầu thấy tôi, liền tỏ ra ngạc nhiên, tôi đoán lúc này chắc hẳn nàng đang nghĩ sao tôi đột nhiên lại chào hỏi nàng khách sáo như vậy. He he, tôi muốn thế đấy, thứ tôi muốn chính là rạch ròi khoảng cách với nàng, từ đó làm tăng nỗi bất an trong lòng nàng.

“Sao chị lại ngồi bên ngoài thế này?”. Tôi thấy nàng không trả lời, bèn hỏi tiếp, giọng vẫn rất khách sáo.

“Ừm...”. Bạch Lâm giờ mới định thần lại, nói: “Bạn học của Tiểu Lộ tới thăm, đang ở bên trong nói chuyện, nên tôi ra ngoài để mọi người đỡ thấy gò bó”.

“Ồ!”. Tôi nói: “Tôi cũng tới thăm em gái chị, à, lần trước tới mà quên mang theo quà, thật lờ ngơ quá!”.

Bạch Lâm nhìn giỏ hoa quả trong tay tôi, nói: “Cậu không phải khách sáo vậy đâu, hôm đó nếu không có cậu thì Tiểu Lộ không biết có còn...”. Nói đến đây nàng ngừng lại, mặt đầy vẻ cảm kích xen lẫn bất an (cảm kích là vì tôi đã cứu Bạch Lộ, còn bất an lại là vì thái độ hiện giờ của tôi với nàng).

Tôi cười nhạt, không nói gì nữa. Một lúc sau, Bạch Lâm lại lên tiếng: “Cậu vào thăm nó đi”, nói đoạn liền đứng dậy đi tới bên cửa, gọi với vào trong: “Tiểu Lộ, có Tiểu Triệu tới thăm em này!”.

Không lâu sau, cửa phòng bệnh mở ra. Người mở cửa là một cô gái, nhìn mặt mũi cũng khá vừa mắt, nhưng về vóc dáng thì tôi không dám ca ngợi, vòng một nhỏ hơn kích thước chuẩn đến mười mấy centimet, vòng hai lại to hơn tiêu chuẩn đến mười mấy centimet, hết cái thùng phuy.

Vào phòng rồi mới thấy bên trong quả không ít người, phần lớn đều là nữ, cũng có vài cậu nam sinh. Trong số đó có một cậu cao cao gầy gầy hình như đã gặp ở đâu rồi, thoáng nhớ lại, thì ra cậu ta chính là người nhắc Bạch Lộ đi tập biểu diễn hôm đó.

Bạch Lộ nằm trên giường bệnh, thấy tôi bước vào liền nhìn về phía tôi. Tôi khẽ gật đầu với em, bước lại đặt giỏ hoa quả lên chỗ tủ đầu giường rồi nói: “Lần trước ngại quá, đến thăm em mà quên mang hoa quả, lần này coi như bù lại”.

Bạch Lộ nhoẻn cười, nói: “Cảm ơn anh!”. Đoạn lại mấp máy môi như định nói tiếp, nhưng lại không cất thành tiếng. Tôi cũng thấy xung quanh đông người, không được thoải mái lắm, chẳng có cảm giác vụng trộm như tối hôm trước, bèn nói: “Ngày mai anh rời Thượng Hải rồi, hôm nay đến để chào tạm biệt, em phải dưỡng bệnh cho tốt nhé!”.

“Ngày mai anh đã đi rồi à?”. Bạch Lộ không kìm nổi bật ra một câu. Tôi gật đầu, lại nói: “Anh còn có chút việc nên phải đi trước đây. Em và các bạn nói chuyện tiếp đi”.

Bạch Lộ vâng một tiếng, nhìn em có vẻ rất hụt hẫng. Lòng tôi cũng rầu rầu, quay người đi ra ngoài, bất chợt cảm thấy như có người đang nhìn mình, liếc mắt trông lại, hóa ra là cậu nam sinh kia. Tôi chợt dạ: lẽ nào tên nhóc đó cũng thích Bạch Lộ? Nghĩ vậy trong lòng hơi thấy hổ thẹn, thầm nghĩ: xin lỗi nhé, người cậu thích đã yêu tôi mất rồi!

Ra khỏi phòng bệnh, Bạch Lâm liền nói muốn tiễn tôi. Tôi khách khí nói không cần, nhưng nàng vẫn một mực tiễn tôi xuống tầng. Ra khỏi khu phòng bệnh nhân, Bạch Lâm đột nhiên nói: “Tiểu Triệu, sao hôm nay cậu lạ thế?”. Tôi cười đáp: “Tôi có gì lạ?”. Bạch Lâm bảo: “Trước đây cậu không thế này”.

“Thế ư?”. Tôi nói: “Sao tôi lại không thấy thế nhỉ? Tôi nhớ trước đây tôi vẫn thế này mà!”.

“Nói dối!” . Bạch Lâm thốt lên. Lòng tôi rung động, liền cảm thấy Bạch Lâm lúc này đây cũng đáng yêu hệt như Bạch Lâm trong thang máy đêm hôm đó.

“Hi hi”, tôi thoáng cười nhìn nàng nói: “Vậy chị muốn tôi phải thế nào?”. Bạch Lâm sững người, mặt thoáng đỏ bừng.

Tôi nói câu tạm biệt, rồi quay người bỏ đi. Vừa đi vừa nghĩ thầm trong bụng: xem ra kế sách của tôi đã bắt đầu có hiệu quả rồi đây, ha ha, Bạch Lâm đang từng bước rơi vào cái bẫy của tôi rồi!

5. Chương 5: Dọn Đến Nhà Bạch Lâm

27.

Ngày hôm sau tôi cùng Tưởng Nam rời Thượng Hải. Về đến công ty, cảm tưởng mọi chuyện xảy ra ở Thượng Hải đều như một giấc mơ. Cuộc sống lại trở về với những yên ả và bất lực thường ngày. Đương nhiên, vì chuyển công tác đến Thượng Hải cùng Tưởng Nam lần này, đồng nghiệp trong phòng vừa ghen ghét vừa ngưỡng mộ tôi. Tên cận bã La già cứ cười bỉ ổi hỏi tôi có phải đã bị Tưởng Nam thụt rồi không. Mỗi lần nghe hần hỏi vậy, tôi đều vờ làm bộ bí hiểm, không trả lời.

Chiều ngày thứ hai sau khi quay về công ty, chị gái Trần Hữu Dung ngược bực đột nhiên hỏi tôi: “Tiểu Triệu, cậu có gặp Bạch Lâm ở Thượng Hải không?”.

“Không”. Tôi chớp chớp mắt nói: “Sao cơ? Chị ấy cũng tới Thượng Hải à?”.

“Nghe nói vậy”. Trần Hữu Dung làm vẻ bí mật nói: “Người ta còn xin nghỉ phép tận một tháng cơ”.

“Một tháng?”. Tôi sững người, buột miệng hỏi: “Sao lại xin được nghỉ phép dài thế?”.

“Hi hi. Cậu đừng có xem thường Bạch Lâm, cô nàng quả phụ đó lợi hại lắm đấy, nghe đâu đích thân sếp Cao phê chuẩn đơn xin nghỉ phép của cô nàng. Nghe người ta nói, cô nàng gọi điện đến phòng nhân sự xin nghỉ, phòng nhân sự không dám quyết, cô nàng liền gọi thẳng lên sếp Cao, sếp không nói nhiều lời, chấp thuận luôn...”.

Nghe vậy tôi thấy chột dạ. Vị sếp Cao mà Trần Hữu Dung nói chắc là giám đốc công ty chúng tôi, sớm đã nghe nói tay này là cận bã trong các loại cận bã, háo sắc trong các loại háo sắc, nghe đồn trong công ty ông ta có không dưới mười cô nhân tình, lẽ nào Bạch Lâm cũng là một trong số đó? Sặc! Chỉ một mình “anh Hình” kia đã đủ khiến tôi nuốt không trôi rồi, giờ lại còn thêm một lão sếp Cao, mẹ kiếp, các người đều đã mấy chục tuổi đầu rồi, hà cớ gì cứ phải tranh giành một người phụ nữ với thằng nhóc như tôi cơ chứ?

Đang ủ ê thì Tưởng Nam từ ngoài bước vào. “Tiểu Triệu!”. Chị gọi: “Cậu vào phòng tôi một chút”. Nói rồi đi thẳng về phòng làm việc. Trần Hữu Dung ở trước mặt đưa mắt nhìn tôi đầy vẻ ám muội. Tôi chửi thầm trong bụng. Có khối mà như chị nghĩ đấy, tôi đâu phải gà của chị ta!

Vào phòng làm việc của Tưởng Nam, Tưởng Nam nói: “Tiểu Triệu, còn nhớ lần trước tôi nói cho cậu đi học lái xe không? Sáng nay tôi gọi điện đến trường dạy lái đăng ký cho cậu rồi, cậu rảnh rồi thì đi học đi”. Tôi “vâng” một tiếng, Tưởng Nam lại nói tiếp: “Học phí công ty đã trả rồi, cậu phải học hành cho tử tế đấy!”. Nói đoạn chị nhìn tôi mỉm cười dịu dàng, tôi vô cùng cảm kích, không khỏi hỏi lại lần nữa: “Phó giám đốc Tưởng, sao chị lại đối tốt với tôi thế?”. Tưởng Nam không trả lời ngay, hồi lâu sau mới đáp: “Tiểu Triệu, về sau khi không có ai cậu đừng gọi tôi là phó giám đốc Tưởng nữa”. Ngừng một lúc, chị nói tiếp: “Nếu cậu không ngại, về sau cứ gọi tôi là chị đi...”.

Tôi nghe mà sững sờ, nhớ lại lần trước cùng Tưởng Nam đi thăm con trai chị, chị cũng kêu thằng bé gọi tôi là cậu. Thật không hiểu nổi Tưởng Nam, lẽ nào nhìn tôi giống em trai chị ta? Nhớ lại thời gian đó Tưởng Nam quan tâm chăm sóc mình, thật giống một người chị đối với em trai. Lòng chợt thấy ấm áp, tôi buột miệng gọi: “Chị!”. Tưởng Nam nghe vậy vui không để đâu cho hết, ánh mắt nhìn tôi ngập tràn hân hoan.

Tôi thấy chị vui như vậy, lòng lại có chút hụt hẫng: Thực ra từ trước đến nay, tôi vẫn luôn có chút ảo tưởng với Tưởng Nam (gì thì chị ấy nhìn cũng giống em Ran...), vì thế dạo này tôi vẫn luôn ngờ rằng Tưởng Nam

đối với tôi tốt vậy liệu có phải vì cũng có ý đồ với tôi hay không, thế nhưng giờ xem ra chẳng phải, thôi thôi, tôi quan tâm làm gì, chỉ cần một mình Bạch Lâm là đủ rồi!

Kể từ hôm đó, cuộc sống của tôi bắt đầu có thêm một mối quan tâm mới: ô tô. Bình thường vào giờ đi làm, tôi có thể dễ dàng xin Tưởng Nam cho nghỉ, rồi đến trường học lái xe. Vào cuối tuần Tưởng Nam còn đích thân dạy tôi trên chiếc xe công ty cấp cho chị, lúc thì tìm một bài tập dạy tôi hạ cần sang số, lúc lại lái về vùng ngoại ô tập chạy đường trường. Thoắt cái đã hai tuần trôi qua, trong mười bốn ngày nay, ngày nào tôi cũng đợi Bạch Lâm quay về. Nhưng Bạch Lâm vẫn không đến công ty, xem ra chuyện nàng xin nghỉ phép một tháng là thật rồi. (Sặc! Từ đó suy ra, chuyện giữa nàng và sếp Cao lẽ nào cũng là thật?).

Ban đầu tôi vốn không ngờ Bạch Lâm xin nghỉ phép tận một tháng, thời gian dài như vậy nàng sẽ sống ở Thượng Hải thế nào? Hình như tối hôm nàng đến Thượng Hải cũng không thấy mang theo đồ đạc gì. Chăn màn quần áo đều không mang, nàng sống ra sao ở Thượng Hải chứ? Tự nhiên tôi lại nhớ đến gã họ Hình nọ, hẳn ta có ô tô, chắc có thể giúp nàng mang qua vài thứ. Nhưng cứ nghĩ đến đây, tâm trạng tôi lại xấu đi rất nhiều.

Thứ Ba của tuần thứ ba sau khi quay về công ty, tôi nhận được một tin nhắn. Nội dung là: Đang làm gì đấy? Lư Lừa! Số điện thoại nhắn tin rất lạ. Mới đầu tôi còn tưởng là số bạn cũ nào từ thời đại học, sau mới mơ hồ nhớ ra số điện thoại này hơi giống số của Bạch Lộ. Nghĩ đến là em, lòng tôi dậy lên cảm giác áy náy: Về được bao ngày rồi, mỗi ngày tôi đều nhớ đến Bạch Lâm không mười thì tám lần, nhưng lại chẳng hề nhớ đến em. Nghĩ vậy tôi liền nhắn lại: Bạch Lộ à? Em đã khỏe lên chưa? Số điện thoại kia nhắn tin trả lời, quả nhiên là Bạch Lộ!

Lòng thâm hổ thẹn, nhưng đồng thời cũng hơi có chút tự đắc: không ngờ lâu thế rồi, cô dì nhỏ này vẫn còn chưa quên tôi...

Ngẫm thấy cô bé Bạch Lộ này quả không tệ, tối giờ vẫn nhớ đến tôi. Chẳng bù cho nàng Bạch Lâm đáng nghìn nhất kiếm kia, đến nửa mẩu tin cũng chẳng thêm gửi. Phí công tôi vất óc bao nhiêu vì nàng.

Vì tự cảm thấy có lỗi với Bạch Lộ, nên kể từ hôm đó, cứ lúc nào rảnh rỗi là tôi nhắn tin qua lại bầu bạn cùng em. Đương nhiên, tôi nhắn tin với em cũng vì một mục đích quan trọng, đó là muốn thông qua em thăm dò tình hình Bạch Lâm. Thực lòng tôi rất muốn tự gọi điện hay làm gì đó cho Bạch Lâm, nhưng đã quyết theo kế lùi mà tiến, cố ý lánh xa Bạch Lâm, tôi nhất định không thể chủ động được, kéo bao công lao trước đây đổ xuống sông xuống bể hết.

Tình hình tôi thăm dò được qua Bạch Lộ lại chẳng lạc quan chút nào. Đáng ghét nhất chính là cái tay họ Hình ấy, nghe Bạch Lộ kể dạo gần đây hẳn ta tới Thượng Hải không dưới bốn lần, xem ra tên này cũng giỏi sẵn đón nịnh bợ lắm đây!

Cứ vậy lại qua mười ngày nữa, một buổi trưa tôi cùng ăn cơm tán phét với đám chị em ở nhà ăn công ty. Vì Chu Tĩnh chuẩn bị kết hôn mua nhà, nên cả đám bắt đầu thảo luận về vấn đề giá bất động sản. Cuộc bàn tán đi đến hồi kết, hầu hết mọi người đều rửa xả mấy công ty bất động sản với mấy tay cò đất. Tôi ngồi bên nghe chỉ cười nói: “Thực ra giá bán nhà cao chủ yếu vẫn phải trách người mua nhà, nếu như người người không đổ xô đi mua nhà thì chẳng phải giá nhà sẽ tự động hạ xuống sao!”.

Chu Tĩnh lườm tôi, nói: “Người ta ai chả phải kết hôn, nếu kết hôn mà không mua nhà thì sao được?”. Nói rồi thở dài đánh sụt. Một phụ nữ kiểu mẫu khác trong phòng, Trần Đình lên tiếng: “Xem ra tuyệt đối không nên yêu một anh không có nhà rồi!”. Trần Hữu Dung cũng đã thêm: “Đúng thế, đúng thế! Giờ các cô gái tìm đối tượng thông thường câu đầu tiên là hỏi xem đối phương có nhà hay không, không có nhà thì không có chuyện trò gì nữa! Thời đại này, không có nhà thì ma nó yêu!”.

Tôi nghe mà lòng nặng trĩu, chẳng phải tôi thuộc loại không có nhà đó sao? Nghĩ vậy tôi chen vào một câu: “Xem ra nguyên nhân cốt lõi của giá nhà quá cao đều là bởi mấy người vô vị các chị đấy!”. Vừa nói dứt lời, lòng dạ tự nhiên giật thót, bất giác nhìn ra phía cửa. Không nhìn còn không căng thẳng, ánh mắt vừa liếc qua đầu tôi đã nổ một tiếng long trời: Bạch Lâm! Là Bạch Lâm! Người phụ nữ ngày đêm tôi mong nhớ cuối cùng cũng quay về rồi!

Cả tháng nay không gặp, giờ Bạch Lâm đang đứng trước cửa văn phòng, ánh mắt như nhìn về phía tôi. Đầu óc tôi choáng váng, suýt chút nữa nhảy cẫng lên chạy lại ôm chầm lấy nàng. Tôi cố kiềm chế cơn kích động

mãnh liệt trong lòng, ánh mắt quét một vòng trên người Bạch Lâm, lịch sự gật đầu chào nàng, rồi cứng nhắc quay đầu lại, nói tiếp câu chuyện còn dang dở: “Bảo sao chính phủ không điều chỉnh nổi giá nhà, hóa ra đều tại đám đàn bà con gái các chị đội lên, xem ra mấy công ty bất động sản còn phải cảm ơn các chị đấy! Chẳng trách có một triết gia từng nói: mọi tội ác đều bắt nguồn từ phụ nữ!”.

Vừa nói dứt câu đã hứng đủ một tràng mắng chửi, Chu Tĩnh nói: “Tiểu Triệu, có giỏi thì cậu đừng kết hôn!”.

“Ha ha!”. Tôi cười nói: “Nếu bắt tôi vì kết hôn mà móc ra mấy chục vạn mua nhà, tôi thà đi tìm gái còn hơn. Chị nghĩ xem, cứ cho là sáu mươi vạn đi, nếu theo mức hai trăm một lần, thì ít ra cũng phải được hơn ba nghìn lần đấy! Mức lãi ngọ ngang hoàng đế thời xưa í chứ! Hơn nữa theo số liệu điều tra chính thức, số lần quan hệ tình dục bình quân hằng năm của người Trung Quốc là 62 lần, ba nghìn chia cho 62 phải được năm mươi năm chứ ít, thế là đủ bảo đảm cho nhu cầu sinh lý bình thường của tôi sau này rồi...”.

Trần Hữu Dung cười nói: “Tiểu Triệu đúng là tên lưu manh, chủ đề nào cũng ngoặt sang chuyện này được, trong mắt cậu ta chỉ có tình dục thôi, có biết tình yêu là gì đâu”.

“Đúng thế!”. Tôi nói: “Các cô đều đi yêu bất động sản hết cả rồi, tôi cũng chẳng cần biết tình yêu là cái khi gì nữa”.

Nói đến đây, Bạch Lâm đã bước vào văn phòng. Những người khác cũng đều đã thấy nàng, liền nô nức chào hỏi. Tôi liếc qua Bạch Lâm, bỗng dừng chợt dạ: Bạch Lâm chắc chắn có nhà, nàng sẽ không đi yêu bất động sản đấy chứ, hẳn tôi vẫn có thể nghe ngóng từ nàng thế nào là tình yêu?

28.

Sau khi Bạch Lâm quay về, tôi vẫn quán triệt sách lược lạt mềm buộc chặt, cố ý giữ khoảng cách với nàng. Dùng chiêu này đối phó với Bạch Lâm quả nhiên hiệu nghiệm. Trước khi đi Thượng Hải, nàng chẳng bao giờ thèm để ý đến tôi, thế mà bây giờ đã bắt đầu thường xuyên chủ động tìm tôi nói chuyện. Nhưng thiện chí ở mức độ này sao thỏa mãn nổi tôi? Tôi vẫn cứ tiếp tục lùi, lần nào nói chuyện với nàng cũng đều rất lịch sự, bình thản, xa cách. Nhiều lần khiến Bạch Lâm phát怒, có lúc nàng cũng bực mình không thêm để ý đến tôi nữa, nhưng có lẽ xuất phát từ cảm giác áy náy, không quá hai ngày sau nàng lại chủ động đến nói chuyện với tôi.

Nói vậy song tôi cũng rất nóng ruột. Mãi thế này cũng không phải cách hay, cứ mặng không ra mặng, nhạt chẳng ra nhạt vậy thì bao giờ mới có nàng trong tay đây?

Hai tháng sau khi Bạch Lâm quay về, căn hộ tôi thuê cũng sắp đến hạn đóng tiền, lần trước ở Thượng Hải đóng tiền viện phí cho Bạch Lộ tôi đã quẹt hết thẻ tín dụng rồi, giờ đến cơm cũng sắp chẳng có mà ăn. Đã thế chủ nhà lại đòi thu ba tháng tiền thuê một lần, đúng là đen tận mạng, bản cùng bất đắc dĩ đành phải mượn tiền mấy người trong công ty. Nhưng cái đám hèn mọn ấy, bình thường những lúc nói dóc tán phét ai nấy đều tươi tỉnh niềm nở cứ như đồng nghiệp cực tốt của tôi, giờ nói đến tiền một cái là sắc mặt ai cũng đều khó coi cứ như chết bố chết mẹ vậy. Chẳng còn cách nào khác, đành nghe ngóng xem có chỗ nào rẻ rẻ mà chỉ cần đóng một tháng tiền nhà là có thể vào ở được không. Nhưng nghe đi ngóng lại vẫn chẳng được chỗ nào hợp lý.

Trước mắt đã là cảnh bị chủ nhà đá ra đường, một buổi chiều nọ, Tưởng Nam đột nhiên gọi tôi vào phòng làm việc, hỏi tôi có phải đang thiếu tiền không, tôi ngại không muốn mượn tiền chị, liền nói không phải. Nhưng Tưởng Nam vẫn ượn 4.000 tệ, nói đợi đến khi nào có lương mới bắt tôi trả.

Vấn đề tiền nong coi như đã giải quyết xong, lòng cũng đã vững, buổi tối về đến nhà, đang định tìm lão chủ nhà đóng tiền thuê thì bỗng nhiên điện thoại đổ chuông, hóa ra là Bạch Lâm. Tôi giật thót, thầm nghĩ: nàng tìm mình có việc gì? Có phải biết dạo này tôi đang thiếu tiền, nên muốn trả lại tiền cho tôi không?

“A lô!”. Tôi nghe máy. Đầu dây bên kia vang lên tiếng Bạch Lâm: “Tiểu Triệu, dạo này cậu đang rất thiếu tiền phải không?”.

Tôi ừ một tiếng, nói: “Sắp đến hạn đóng tiền thuê nhà, chủ nhà đang giục, mẹ kiếp, thật không muốn thuê nhà của lão ta nữa”.

Bạch Lâm nói: “Giờ tôi cũng không có tiền, Bạch Lộ nằm viện nên phải chi rất nhiều”. Giọng nàng rất hối lỗi, chắc hẳn ở công ty nàng đã thấy bộ mặt khổ sở vì tiền với nhà của tôi.

“Không sao”, tôi nói, “Tôi đã lo xong đầu vào đấy rồi, số tiền kia chị lúc nào trả cũng được”.

Những lời tôi nói đều là thật, không ngờ Bạch Lâm lại nghĩ tôi đang lừa nàng. Nàng nói trong điện thoại: “Tiểu Triệu, cậu đừng gạt tôi, tôi ở công ty cũng thấy cả rồi...”. Ngừng lại một lúc, nàng nói tiếp: “Cậu đã thiếu tiền như thế mà sao vẫn không bảo tôi trả?”.

Bà nó, chẳng phải chị đang hết tiền còn gì? Bảo chị trả bằng gì! Hơn nữa, tôi không thể bắt chị trả tiền được. Tôi không bắt chị trả, là vì muốn chị mãi mãi thấy mắc nợ tôi!

Bạch Lâm thấy tôi không nói gì, tiếp tục nói: “Tiểu Triệu... tuy dạo gần đây cậu luôn cố ý tránh mặt tôi, nhưng tôi biết cậu vẫn rất quan tâm... (tôi)... Cậu là người tốt... Nếu lần trước không có cậu, Tiểu Lộ có lẽ đã...”. Giọng nàng dịu dàng kỳ lạ, từng tiếng truyền qua điện thoại đều dội thẳng vào trái tim tôi. Đây có lẽ là lần đầu tiên Bạch Lâm nói với tôi bằng giọng ấm áp thế này! Đây có lẽ là lần đầu tiên Bạch Lâm trực tiếp khen tôi là người tốt thế này! Tôi nghe mà nước mắt bỗng chảy ra, thật sự! Tôi chợt cảm thấy mọi chuyện mình làm cho Bạch Lâm trước kia đều rất đáng, lúc này đây dù nàng có muốn tôi chết vì nàng tôi cũng chẳng hề do dự.

Tiếng Bạch Lâm vẫn vang lên từ đầu bên kia: “Tôi cũng không biết mình có chỗ nào đắc tội với cậu, để đến nỗi thời gian này cậu cứ né tránh tôi...”.

Hừ! Chị không biết sao? Rõ ràng là giả vờ! Đang cười thầm trong bụng, chợt nghe Bạch Lâm chuyển đề tài: “Nhà tôi vẫn còn một phòng trống, vốn là của Tiểu Lộ, nhưng giờ con bé ở Thượng Hải rồi... Nếu cậu... nếu cậu...”. Nói đến đây tiếng nàng trở nên lí nhí: “Nếu cậu quả thực không còn chỗ nào ở nữa, có thể qua chỗ tôi...”.

Sặc! Chuyện này là thật sao?

Tôi thực không dám tin vào tai mình nữa! Không phải mơ đấy chứ! Bạch Lâm kêu tôi đến ở nhà nàng? Suýt chút nữa tôi đã tắc thở vì vui sướng. Xem ra đầu tiên Bạch Lâm hỏi tôi vì sao không đòi tiền nàng, sau lại khen tôi này nọ đều chẳng phải không có mục đích, mục đích của nàng chính là muốn tôi đến chỗ nàng ở. Nhưng nàng lại lo tôi không chịu, nên mới cố ý dịu dàng khen ngợi tôi trước, định làm dịu bớt thái độ lạnh nhạt của tôi đối với nàng, sau đó mới nói có thể cho tôi đến ở nhờ. Sặc! Nàng quả là lương thiện! Biết giờ tôi đang trong cảnh không chốn dung thân nên chủ động đề nghị tôi đến ở nhà nàng. Có điều, nàng quả là ngốc thật, chẳng hề nhận ra lòng dạ đen tối của tôi, cứ vậy dẫn sói vào nhà thì khó mà giữ nổi tiết tháo đấy!

Tôi rất muốn tiếp tục lạnh lùng từ chối nàng, nhưng quả thực không sao nói nổi câu chối từ. Tôi cũng muốn nói với nàng rằng mình đã mượn được tiền rồi, nhưng tôi lại không phải thẳng ngốc, sao có thể bộc trực thế được? Hơn nữa, vừa rồi tôi cũng nói đã lo liệu được rồi, nhưng Bạch Lâm có tin đâu!

Đầu dây bên kia, Bạch Lâm thấy tôi mãi không trả lời, lại tưởng tôi không đồng ý, bèn nói tiếp: “Tiểu Triệu, không phải cậu đang tìm nhà còn gì? Hay là, coi như cậu thuê nhà chỗ tôi đi, tiền thuê sẽ trừ dần vào số tiền tôi nợ cậu, thế có được không?”. Giọng nàng như đang khẩn nài, có thể nhận thấy, tôi càng không đồng ý, nàng lại càng bất an. Vậy giờ tôi có nên tiếp tục quay nàng thêm chút nữa không nhỉ? Tôi trầm nghĩ trong bụng, nhưng rất nhanh đã dẹp bỏ suy nghĩ ấy. Nhỡ mà chữa lợn lành thành lợn què thì chẳng phải trộm gà không xong còn mất nắm thóc sao? Nghĩ đến đây, tôi ngập ngừng nói: “Thế thì... bao nhiêu tiền một tháng?”.

“Ba trăm, thế nào? Nếu không hai trăm rưỡi cũng được!”. Bạch Lâm nói.

“Vây... được!”. Tôi “khó xử” đáp. Lòng lại trầm tính toán: Hai trăm rưỡi! Thế thì quá quá quá quá rẻ! Cứ tính như thế thì tiền nàng thiếu tôi chẳng thể trả hết trong một hai năm được, tới lúc đó chỉ e thế hệ sau đã trưởng thành rồi ấy chứ!

Thấy tôi nhận lời, Bạch Lâm ở đầu bên kia rất vui, giọng nói cũng thoải mái hơn nhiều: “Vây lúc nào thì cậu dọn tới?”.

“Lúc nào cũng được”, tôi trả lời. Bạch Lâm nói: “Ngày kia là thứ Bảy, hay là ngày kia cậu dọn tới nhé”. Tôi đáp “ừ”, đầu dây bên kia Bạch Lâm hình như do dự giây lát, rồi đột nhiên nói: “Tiểu Triệu, cậu nhận lời tôi một việc, có được không?”.

Tôi sững người, nói: “Chuyện gì?”. Bạch Lâm nói: “Chuyện này, chuyện cậu dọn đến nhà tôi ấy, là bí mật, được không?”.

Tôi vừa nghe đã hiểu ra ngay, Bạch Lâm dù gì vẫn là Bạch Lâm, nàng rất sợ những lời đàm tiếu không hay của mọi người xung quanh. Tôi gạt đầu, lát sau, Bạch Lâm lại hỏi: “Cậu có đồng ý không?”. Lúc này tôi mới nhớ ra chúng tôi đang nói chuyện qua điện thoại, bèn nói: “Được, không vấn đề gì”.

Ngày hôm sau tới công ty, gặp Bạch Lâm, nàng dường như đã thoải mái hơn rất nhiều, có lẽ vì trước đây lúc nào cũng thấy có lỗi với tôi, giờ cuối cùng đã cởi bỏ được gút mắc ấy rồi. Buổi tối chúng tôi lại nói chuyện điện thoại, tôi hẹn sẽ dọn đến vào buổi chiều thứ Bảy, đúng ba giờ chiều nàng sẽ đứng đợi tôi trước cổng khu nhà (Ban ngày ở công ty đông người lắm tai mắt, Bạch Lâm đương nhiên không dám bàn chuyện chuyển nhà với tôi).

Nói chuyện điện thoại xong, lòng tôi vui sướng lâng lâng, bắt đầu thu dọn đồ đạc, lúc dọn dẹp, tự nhiên nghĩ đến một câu thành ngữ rất nổi tiếng: Không vào hang cọp, sao bắt được cọp (cái)!

29.

Hơn hai giờ chiều hôm sau, tôi chuẩn bị đến chỗ Bạch Lâm. Nhưng đồ đạc quả thực hơi nhiều, một lần không chuyển hết được, đành phải chia làm hai lần chuyển. Tôi ngẫm nghĩ rồi thấy hơi chột dạ, nhớ Bạch Lâm nói trong điện thoại muốn tôi giữ bí mật chuyện chuyển đến nhà nàng. Chắc hẳn một quả phụ như nàng bỗng dưng rước một cậu trai trẻ về nhà, mọi người uốn vài tắc lưỡi thì chắc chắn nàng không chống đỡ nổi. Nghĩ đến đây, tôi không mang hành lý gì nữa, người không đi đến khu nhà nàng.

Đứng trước cổng khu nhà đợi một lúc liền thấy Bạch Lâm từ bên trong bước ra. Nàng nhìn thấy tôi, thoáng ngạc nhiên: “Tiểu Triệu, sao cậu không mang theo hành lý?”. Nói đoạn nhìn chằm chằm vào tôi, như sợ tôi đột nhiên đổi ý không chuyển đến nhà nàng nữa. Tôi mỉm cười, nói: “Tôi nghĩ rồi, sợ mình xách hòm xiêng cùng chị về nhà lại khiến mọi người chú ý, thế này đi, tôi nhớ cửa nhà chị trước đã, rồi sẽ một mình chuyển đồ sau, chị xem có được không?”.

Bạch Lâm mới đầu còn sững sờ, nhưng ngay sau đó đã nhận ra đây là tôi đang nghĩ cho nàng, sợ nàng bị hàng xóm láng giềng đàm tiếu. Bạch Lâm đỏ bừng mặt, lát sau mới nói: “Cảm ơn cậu, Tiểu Triệu”. Lòng tôi thầm hí hửng: xem ra lần này vờ chu đáo cũng giành được chút cảm tình của Bạch Lâm đây! Sau đó Bạch Lâm dẫn tôi lên nhà nàng cho quen nhà quen cổng.

Nhà nàng là căn hộ hai gian hai sảnh, đương nhiên không thể so sánh với căn hộ của Tưởng Nam, nhưng bên trong bày biện cũng rất vừa mắt, cốt lõi nhất là trong nhà sạch sẽ gọn gàng vô cùng. Có thể thấy Bạch Lâm đích thị là mẫu vợ đảm mẹ hiền (Đúng kiểu tôi thích!).

Biết nhà rồi, tôi quay lại chuyển đồ. Đầu tiên là dàn máy tính cùng hai cây guitar tôi quý nhất, lượt thứ hai là chăn màn quần áo các loại. Nói ra cũng thật trùng hợp, lượt chuyển đồ thứ hai, tôi vừa khoác một ba lô to dùng đến trước cửa nhà Bạch Lâm, đúng lúc nàng đang mở cửa cho tôi vào nhà thì cánh cửa nhà đối diện bỗng bật mở, một người phụ nữ trung niên rất ra dáng bà chủ gia đình từ trong bước ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền ngăn người. Tôi và Bạch Lâm cũng sững người, vài giây sau, người kia mới cất tiếng hỏi: “Tiểu Lâm à, đây là...”.

Bất ngờ bị hỏi thế, tôi cũng có chút bàng hoàng, chỉ nhìn đã biết bà cô này thuộc loại thích buôn dưa, lần này chẳng phải thanh danh của Bạch Lâm sẽ hồng bét cả sao? Đứng nghĩ xem nên trả lời thế nào đã nghe tiếng Bạch Lâm thần nhiên đáp: “Bác Trình à, đây là cậu em họ cháu, mới từ Dương Châu đến...”.

Sặc! Tôi thực không ngờ Bạch Lâm lại cao thủ đến vậy, bịa chuyện cứ như thật. Bác Trình quả nhiên tin ngay, nhìn tôi nở nụ cười rồi đi xuống tầng. Tôi thở hắt, nhìn sang Bạch Lâm, nàng đỏ ửng mặt, nói: “Mau vào thôi!”.

Căn hộ của Bạch Lâm có hai phòng ngủ, một của nàng, một của Bạch Lộ. Vì giờ Bạch Lộ đang ở Thượng Hải nên phòng này để không. Đương nhiên, kể từ hôm nay trở đi, căn phòng sẽ thuộc về tôi. Lớn từng này

rồi tôi vẫn chưa ở trong khuê phòng con gái bao giờ, nghĩ đến chuyện mình sắp được ngủ trên chiếc giường Bạch Lộ từng ngủ, có khi còn được đắp tấm chăn Bạch Lộ từng đắp, lòng tôi thực sự hơi kích động.

Căn phòng tuy không có người ở nhưng vẫn được quét dọn sạch sẽ, không biết có phải vì tôi chuyển đến hay không. Đặt đồ đạc xuống đầu vào đây, Bạch Lâm nói với tôi: “Tiểu Triệu, buổi tối nếu cậu không ăn cơm ở đây thì có thể ăn luôn ở đây, còn hơn là đi ăn ngoài...”. Nàng ngập ngừng nói tiếp: “Hằng tháng tôi thu thêm của cậu năm mươi tệ tiền ăn là được!”.

Năm mươi tệ! Rõ ràng là chị muốn chăm lo ăn uống cho tôi đây, đã thế ăn thì ăn, ai sợ ai chứ! Còn chưa rõ ai ăn ai nữa kia. Nghĩ vậy tôi bèn đáp: “Cảm ơn chị, chị họ!”.

Bạch Lâm nghe tôi gọi nàng là chị họ, mặt lại đỏ bừng, nói: “Vừa rồi tôi nói đùa thôi, nếu không bác ấy không biết sẽ nghĩ thế nào nữa”. Tôi mỉm cười tỏ vẻ hiểu chuyện, lòng thầm nghĩ: e là trước khi tôi tới Bạch Lâm đã nghĩ đến tình huống này rồi, nếu không vừa rồi không thể trả lời thần tốc vậy được.

Sau khi chuyển đến nhà Bạch Lâm, gần như từng giờ từng phút tôi đều trông mong một số tình huống. Ví dụ như Bạch Lâm đi tắm quên không đóng cửa, đi ngủ quên gài chốt, nửa đêm gõ cửa phòng tôi, hoặc là đi tắm quên mang khăn tắm xà bông, hoặc là đang tắm tự nhiên mất nước cắt điện vùn vùn, những tình huống có thể dẫn đến cao trào, nhưng chuyện tốt chẳng bao giờ thấy đâu.

Nghĩ lại nếu chuyển đến đây từ hai tháng trước có phải sung sướng biết bao, lúc đó trời còn nóng, mọi người đều mặc ít quần áo, ít nhất cũng được đã con mắt. Chỉ tiếc rằng giờ đã là tháng Mười một, trời đã chuyển sang man mát, không khí lạnh phá tan luôn cơ hội của tôi. Tôi cũng hy vọng Bạch Lâm có thể ra cho tôi vài ám hiệu, nhưng nàng vốn chẳng phải loại người đó! Hang cạp tôi đã vào rồi, nhưng con cạp (cái) này có vẻ chẳng có ý gì với tôi! Còn con cạp (đực) thì vẫn còn là một ẩn số...

Thế là đêm nào tôi cũng nằm trên giường Bạch Lộ nghĩ đến Bạch Lâm, nàng chỉ đang ngủ cách tôi có vài gang tay mà tôi vẫn chẳng thể làm gì nổi nàng! Cũng giống như ngày nào cũng có một món khoái khẩu đặt ngay trước mặt mà chẳng được cho vào miệng, cảm giác đó thật xót xa không để đâu cho hết!

Hằng ngày đi làm tan sở Bạch Lâm cũng không bao giờ đi cùng đường với tôi, mà đều không sớm hơn thì muộn hơn, làm tôi không tài nào trải nghiệm lạc thú hằng ngày được cùng nàng đi làm rồi về nhà. Cứ vậy đã qua mười ngày, tôi phải kìm nén ngọt ngào đến nỗi chỉ muốn hú lên như sói, đêm đêm trần trọc không sao ngủ nổi, trong đầu toàn là hình ảnh Bạch Lâm.

Vì vậy đêm nào tôi cũng ngủ rất muộn, buổi sáng thường nằm mãi không dậy nổi, lần nào đến công ty cũng chỉ vừa kịp giờ. Bạch Lâm đi sớm hơn tôi nhiều, đến nỗi sáng nào ngủ dậy tôi cũng chẳng thấy nàng đâu. Thứ Hai tuần thứ ba sau khi chuyển tới nhà nàng, tôi vẫn dậy rất muộn như thường ngày. Ra khỏi phòng ngủ liền xông thẳng vào WC, không ngờ phòng vệ sinh lại chốt cửa. Mơ mơ màng màng gõ nhắng gõ cuội mấy cái, từ bên trong vang lên tiếng Bạch Lâm: “Tôi đang ở trong!”. Chỉ một câu đó thôi đã làm cơn ngái ngủ của tôi bay biến sạch, lòng lập tức thầm nghĩ: Sao Bạch Lâm vẫn chưa đi thế này? Đúng lúc ấy cửa WC bật mở, Bạch Lâm từ bên trong bước ra, thần sắc tiêu tụy, nhìn thấy tôi, mặt nàng chột đỏ bừng lên. Trông bộ dạng nàng, tôi chợt nghĩ: Hay là nàng đến ngày? Nên hôm nay mới dậy muộn thế này?

Nghĩ thì nghĩ vậy, đương nhiên tôi không dám mở miệng hỏi nàng. Nhưng hiềm lắm mới có dịp Bạch Lâm dậy muộn, hôm nay hai chúng tôi có thể cùng nhau đi làm rồi.

Dậy muộn nên chẳng kịp ăn sáng gì, chúng tôi nhanh nhanh chóng chóng bắt taxi đến công ty, tới trước cổng công ty, tôi nhìn điện thoại, vẫn còn vài phút nữa mới đến giờ làm, bèn nói Bạch Lâm đợi một lát, rồi chạy tới một quán bán đồ ăn sáng ngay gần đó, mua một hộp sữa một cái bánh mì rồi lại chạy như bay về. Mẹ kiếp, tôi không ăn sáng cũng không sao, nhưng Bạch Lâm đang bụng dạ thế kia, không ăn sáng sao được?

Đặt bánh và sữa vào tay Bạch Lâm, tôi có thể thấy rõ nàng rất cảm động. Tuyệt, chỉ vì vẻ cảm động này của chị, bảo tôi làm gì cũng được. Bạch Lâm đón lấy túi đồ ăn sáng rồi cùng tôi bước vào công ty, bỗng nghe phía sau có người gọi: “Tiểu Bạch!”. Chúng tôi cùng quay đầu lại, chỉ thấy người vừa lên tiếng là một người đàn ông trung niên chừng bốn năm mươi tuổi, nhìn rất không cân đối, tướng mạo phủ bụi vô cùng. Tôi còn chưa nhận ra là ai, Bạch Lâm bên cạnh đã lên tiếng: “Sếp Cao!”.

Tôi cũng người, lúc này mới biết hóa ra đây chính là tổng giám đốc Cao Trào của công ty chúng tôi! Công ty tôi tuy chỉ là công ty con, nhưng quy mô vẫn rất lớn, bên dưới còn không ít các chi nhánh. Tôi vào làm việc ở đây vẫn chưa lâu, tuy có nghe nói đến ông Cao Trào này, nhưng trước sau vẫn chưa từng diện kiến. Lúc này nghe Bạch Lâm gọi sếp Cao mới coi như nhận biết được tổng giám đốc Cao Trào. Lão này họ đã hay, tên đặt lại càng hay, thật không hiểu bố mẹ ông ta nghĩ thế nào. Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, thời ông ta sinh ra có lẽ từ cao trào vẫn chưa được dùng cho “chuyện ấy”. Có lẽ ông ta sinh ra trong thời kỳ đại nhảy vọt, lúc đó khắp nơi đâu đâu cũng là cao trào xây dựng chủ nghĩa xã hội, vậy nên bố mẹ ông ta mới đặt cho con trai cái tên đầy ý nghĩa này. Tôi nhìn lão già, ngẫm nghĩ tên lão ta, bỗng dưng thấy thật hài hước. Nhưng cũng đột nhiên lại nhớ lại lời Trần Hữu Dung nói hôm đó – chắc không phải Bạch Lâm qua lại với lão già này thật đấy chứ?

Cao Trào thấy Bạch Lâm chào mình liền bước vội lại, thân mật nói: “Tiểu Bạch, sao thế? Chưa ăn sáng à?”.

Bạch Lâm gật đầu. Cao Trào lại cười bảo: “Bữa sáng không được bỏ đâu, cơ thể là vốn liếng Cách mạng mà!” (Sặc! Cơ thể? Ý gì đây?).

Tôi đứng bên nhìn điệu cười thâm đả đàng ti tiện của lão ta mà chỉ muốn tung một chưởng “khỉ trộm đào”. Bạch Lâm “văng” một tiếng, dường như cũng không để tâm lắm. Cao Trào hoàn toàn không bận lòng, sánh bước cùng Bạch Lâm đi vào công ty, miệng ân cần hỏi han năng, còn tôi giờ đã bị cho ra rìa. Nhìn Cao Trào cùng Bạch Lâm sững bước đi trước mặt, lòng tôi cực kỳ không thoải mái, nhưng tôi còn có thể làm gì được đây? Tuy nhiên xét điệu bộ của Cao Trào đối với Bạch Lâm có thể thấy lão ta vẫn chưa ăn tươi nuốt sống được năng, bằng không đã chẳng miệng lưỡi như thế. Mẹ kiếp, cái thể loại gì thế này? Còn là lãnh đạo ư? Nói trắng ra cũng cùng một giuộc với tôi thôi, đều là hạng hạ lưu cả!

Về đến phòng tôi rầu rĩ chẳng vui nổi, còn Bạch Lâm hình như lại rất vui, ăn đồ tôi mua cho năng, ánh mắt thỉnh thoảng lại dạt về phía tôi. Được năng nhìn, lòng tôi thấy ấm áp phần nào, dần dần cũng quên luôn chuyện Cao Trào kia.

6. Chương 6: Ba Ý Nguyên

30.

Ngày hôm sau tôi dậy từ tỉnh mơ, ra khỏi phòng ngủ xem xét quanh nhà, Bạch Lâm vẫn chưa dậy. Xem ra đúng là năng đang trong mấy ngày ấy rồi. Tôi lại chạy xuống dưới tầng, đi mua đồ ăn sáng. Quay về đợi một lúc nữa Bạch Lâm mới dậy. Thấy tôi dậy sớm hình như năng hơi ngạc nhiên, nhưng khi nhìn thấy đồ ăn sáng bày trên bàn, mới đầu năng lộ vẻ hoan hỉ rồi rất nhanh sau đó mặt chợt đỏ rần lên, có lẽ năng biết tôi đã phát hiện ra bí mật của năng.

Thời gian chậm chậm trôi đi, vô hình trung, tình cảm giữa tôi và Bạch Lâm cũng lớn lên theo từng ngày. Buổi tối Bạch Lâm hiếm khi ra ngoài, chỉ có tối thứ Năm hằng tuần năng không những không ở nhà, mà còn về rất muộn, không biết có phải đi cùng tay họ Hình kia không. Nhưng hẳn ta có vẻ không mấy khi qua lại nhà Bạch Lâm (Thực không hiểu nổi hai người họ có quan hệ thế nào!).

Mùng 1 tháng Mười hai dương lịch, là một ngày đáng để kỷ niệm, cuối cùng tôi cũng đã qua ở lần thi lái thứ ba, học lái xe hai tháng nay thế là cũng có tấm bằng cầm trên tay rồi. Thực ra dưới sự chỉ dạy tận tình của Tưởng Nam, kỹ thuật của tôi cũng khá vững. Nhả côn tôi đã làm được ngay trong lần thử đầu tiên, nhưng khi thi lái thì không hiểu ma nhập thế nào mà thi hai lần đều trượt. Lần đầu tiên khá căng thẳng, vừa vào xe, đến tay phanh còn chưa buông đã đạp ga khởi động, kết quả giám khảo chẳng nói nhiều lời đã luôn tôi khỏi xe. Lần thứ hai mới đầu làm rất tốt, khởi động vào số đều làm ra vành ra vẻ, xe chạy đến ngã tư, giám khảo nói: “Cậu cho xe tấp vào lề đường đi”. Tôi cứ ngỡ thế là qua rồi, sung sướng hỉ hả đỗ xe lại bên đường. Không ngờ lão giám khảo biến thái đó liền đổi sắc mặt, sa sầm nói: “Luật giao thông có quy định không được đỗ xe nơi ngã ba ngã tư, cậu không biết à?”. Thế là lại bị đá khỏi xe. Cho đến hôm nay là lần thi lại thứ ba tôi mới coi như qua.

Buổi chiều quay về công ty, tâm trạng tôi rất vui vẻ. Vốn định hẹn Bạch Lâm buổi tối cùng ra ngoài ăn, không ngờ Bạch Lâm đã nhanh hơn một bước, gửi tin nhắn cho tôi nói tối nay nàng không về nhà ăn cơm. Lòng rầu rĩ, tan làm đang định một mình đi ăn linh tinh gì đó, không ngờ Tưởng Nam lại gọi điện nói muốn mời tôi đi ăn chúc mừng tôi đã qua kỳ thi lái xe. Tuy thấy hồ thẹn trong lòng nhưng tôi vẫn đi. Lúc ăn cơm Tưởng Nam rất cao hứng, nói lần sau nếu đi công tác mấy nơi gần gần như Thượng Hải, Vô Tích, Tô Châu sẽ kêu tôi lái xe đi cùng.

Ăn xong cũng đã hơn tám giờ, lòng cứ nghĩ đến Bạch Lâm nên tôi nói với Tưởng Nam mình còn có việc, nhanh nhanh chóng chóng quay về nhà Bạch Lâm. Về đến nhà mở cửa ra chỉ thấy tối om chẳng một ánh đèn. Lòng đang chùng xuống bỗng thấy cửa phòng tôi vẫn hay ngủ đột nhiên bật mở, bên trong hiện ra ánh nến lấp lóa, tiếp đó là tiếng con gái hát: “Mừng ngày sinh nhật chị yêu! Mừng ngày sinh nhật chị yêu! Mừng ngày đó chị sinh ra đời! Nắm tay cùng hát vang!”.

Ban đầu tôi sợ hết hồn hết vía, sau bình tĩnh nhìn kỹ lại, chỉ thấy dưới ánh nến lung linh là khuôn mặt một cô gái bừng sáng. Sặc! Tôi ngẩn người: Đây chẳng phải Bạch Lộ sao? Em về từ bao giờ thế này?

Bao lâu không gặp, Bạch Lộ giờ đang đứng trước mặt tôi tay bưng một chiếc bánh sinh nhật, trên bánh cắm bao nhiêu là nến, tôi kinh ngạc thầm nghĩ: Thế này là thế nào? Đến đây Bạch Lộ cũng đã nhìn rõ mặt tôi, em “a” lên một tiếng, giọng ngập tràn ngạc nhiên vui sướng.

“Lư lừa!”. Bạch Lộ gọi: “Sao lại là anh? Sao anh lại ở đây? Còn chị em đâu?”.

Tôi thầm nhủ: “Anh cũng đang không biết chị em ở đâu đây!” nhưng miệng vẫn nói: “Tiểu Lộ à! Sao em lại về đây thế này?”.

“Hôm nay là sinh nhật của chị, em chạy về chuẩn bị cho chị một niềm vui bất ngờ”, em nói. “Thế còn anh? Sao anh lại có chìa khóa chỗ này?”.

Mặt tôi đỏ bừng, đáp: “Đột trước kẹt tiền quá, anh bị chủ nhà đá ra ngoài, may có chị em thương tình cho anh thuê phòng giá rẻ, nên...”.

“Chẳng trách mà”. Bạch Lộ bật cười. “Bảo sao em cứ thấy phòng mình như có người khác ở, hóa ra là anh à!”. Đang nói giọng em bỗng trở nên e thẹn. Dưới ánh nến lung linh, hai má em ửng đỏ, trông thật rung động lòng người.

“Hôm nay là sinh nhật chị gái em à?”. Tôi vừa hỏi vừa đưa tay bật công tắc đèn phòng khách. Bạch Lộ vâng một tiếng rồi nói: “Ngày kia là cuối tuần rồi, em xin nghỉ hai ngày, định về đây cho chị bất ngờ”. Nói đến đây giọng em buồn thiu: “Em về đây từ chiều rồi, đợi chị mãi mà chẳng thấy chị về. Sau đó trời bắt đầu tối, em trốn trong phòng mình (Phòng đó giờ đang là của tôi!), mở hộp bánh sinh nhật, cắm nến đầy đủ rồi nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, định đợi chị về làm chị bất ngờ. Vừa nãy nghe có người về, em thấp thỏm đi ra, không ngờ lại là anh”. Nói rồi em nhìn lên tôi, mặt cũng không đến nỗi quá thất vọng, như thể em còn muốn gặp tôi hơn. Tôi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của em, chợt nghĩ: nếu sinh nhật tôi em cũng làm tôi bất ngờ thế này thì hay quá. Nghĩ vậy tôi nói: “Nếu hôm nay là sinh nhật anh thì anh vui chết mất”.

“Thật không?”. Bạch Lộ hỏi, giọng vô cùng phấn khởi. Tôi gật đầu, nhìn em. Bạch Lộ cũng nhìn tôi, mắt lấp lánh thật mê hồn. Ánh mắt chúng tôi đan vào nhau như thể phải đến hơn bốn mươi giây. Không khí nhất thời trở nên kỳ lạ, tim tôi đập thình thịch chẳng ra thể thống gì, mãi một lúc lâu mới bình tâm lại, hỏi Bạch Lộ: “Muộn thế này rồi chị em vẫn chưa về, không phải đang đón sinh nhật cùng ai rồi chứ?”.

“Có lẽ thế...”. Bạch Lộ nghĩ ngợi một lúc rồi bỗng nói: “Đúng rồi! Chắc chắn là đi với anh Hình, không chừng giờ hai người đang ngồi ăn tối dưới ánh nến cũng nên”. Em bật cười, “Em đúng là ngốc thật, có thế mà không nghĩ ra...”.

Câu nói này dội thẳng vào tai tôi, thật đáng ghét. Trái tim tôi như bị người ta vút lên Nam Cực, lạnh hóa băng! Chẳng nói cái mẹ gì nữa, nước mắt chực tuôn ào ào!

31.

Bạch Lộ chắc chẳng hiểu nổi tâm trạng tôi lúc này, đứng bên cạnh cười tít mắt nói: “Chắc sinh nhật năm nay chị em vui lắm đây”.

“Ha ha”. Tôi cười khan, thực ra đã âm thầm khóc một trận tơi bời. Hồi lâu sau mới bình tâm lại được. Bạch Lộ nói: “Xem ra em phí công chuẩn bị bánh sinh nhật rồi!”. Ngập ngừng một lúc lại nói tiếp: “Hay là hai chúng ta cùng ăn cái bánh này đi!”.

“Thế sao được?”, tôi nói. “Đây là bánh sinh nhật của chị em mà!”. Bạch Lộ nghe vậy liền nhoẻn cười: “Chị đã có người cùng đón sinh nhật rồi, đợi đến lúc về chắc chẳng còn ăn nổi thứ gì nữa đâu!”. Tôi nghe mà lòng phùng phùng lửa hận: mẹ kiếp, Bạch Lộ chắc giờ này đang vui vẻ hù hì với tay họ Hình kia rồi. Lại nghe Bạch Lộ nói: “Chúng ta để lại cho chị một phần, bữa tối em vẫn chưa ăn gì, đang đói quá!”.

Tôi ngẩn người, thâm nghĩ giờ đã hơn tám giờ rồi, cô bé này thật là! Xem ra tình cảm giữa hai chị em khăng khít quá!

“Vậy được!”, tôi nói. Vừa dứt lời đã thấy Bạch Lộ vui vẻ chạy đi lấy dao, tôi nhìn theo dáng vẻ mừng rỡ của em, bỗng thấy cảm động: Nhìn em như đang mừng sinh nhật cho tôi vậy! So với Bạch Lâm, chị của em thì, sặc, chỉ cần Bạch Lâm đối tốt với tôi bằng một phần mười Bạch Lộ, tôi có thể chết vì nàng ngàn vạn lần cũng cam lòng.

Lúc ăn bánh ga tô, Bạch Lộ tươi cười rạng rỡ như thể đang được ăn chiếc bánh quý giá ngon nhất trần đời. Tôi lại nhớ đến cảnh đêm Trung thu hôm đó bốn bánh cho em, lòng bỗng thấy ngọt ngào. Ăn xong, tôi bảo: “Tiểu Lộ, thế này thì là mừng sinh nhật chị em hay mừng sinh nhật anh đây?”.

Bạch Lộ đỏ mặt, nói: “Vừa rồi anh chẳng nói rất muốn hôm nay là sinh nhật mình còn gì?”. Tôi cười bảo: “Thực ra hôm nay cũng đúng là sinh nhật anh đấy!”.

“Thật à?”. Bạch Lộ reo lên, giọng đầy ngạc nhiên. Tôi nhìn vẻ mặt đáng yêu của em, không kìm được phá lên cười. Lúc ấy Bạch Lộ mới biết bị tôi lừa, hứ một tiếng, nói: “Người ta đã mời anh ăn bánh ga tô mà còn đi lừa người ta, em giận rồi!”. Nói đoạn quay ngoắt đầu đi, ra vẻ một khi đã để Tiểu Lộ phải giận thì hậu quả khôn lường.

He! Lại còn làm nũng thế này nữa. Tôi cười thầm, nhưng rồi tự nhiên nghĩ đến Bạch Lâm: lúc này liệu nàng có đang làm nũng với tay họ Hình kia không? Bạch Lộ đang quay lưng lại với tôi, nhìn bờ vai em gầy mảnh tôi lại tự trách mình: Bạch Lộ tốt với tôi thế này mà sao lúc nào tôi cũng nghĩ đến Bạch Lâm? Càng nghĩ càng thấy có lỗi với Bạch Lộ. Hai phút trôi qua, Bạch Lộ vẫn chưa quay đầu lại, tôi thâm nghĩ: không phải em giận thật đấy chứ? Nghĩ vậy tôi bèn lên tiếng: “Tiểu Lộ, anh sai rồi, em đừng giận nữa!”. Bạch Lộ không nói gì, cũng chẳng trả lời. Tôi cuống lên hỏi: “Vậy em muốn thế nào mới không giận nữa?”.

Bạch Lộ đáp: “Muốn em không giận nữa, anh phải nhận lỗi với em ba việc!”.

“Việc gì?”, tôi hỏi, lòng thâm nghĩ: chắc không phải muốn anh yêu em chứ?

“Anh phải đồng ý rồi em mới nói!”.

“Được rồi! Anh đồng ý!”.

“Anh nói rồi đấy nhé!”. Bạch Lộ quay ngay đầu lại, không nhìn được phá lên cười. Tôi thâm nghĩ: mẹ kiếp, đúng là kẻ cấp gặp bà già, lại đi mắc bẫy Bạch Lộ thế này!

“Anh không được xỏ lá đâu đấy!”. Bạch Lộ nói, cặp mắt to tròn cười híp lại thành vầng trăng khuyết, sặc, chẳng còn thấy giận dỗi buồn bực gì cả! Tôi nhìn em cười tươi như hoa, lòng nghĩ: em muốn anh làm gì cho em chứ? Lẽ nào muốn cùng anh...

Đang nghĩ thần nghĩ quỷ trong bụng lại nghe Bạch Lộ lên tiếng: “Được rồi! Giờ làm việc đầu tiên”. Tôi nghe mà giật thót, không biết em sẽ ra thách đồ gian nan nhường nào ình đây.

“Việc đầu tiên em muốn anh làm cho em là...”. Bạch Lộ nhìn tôi mỉm cười: “Chính là... muốn anh... mời em ăn hạt dẻ xào đường!”.

Sặc! Trái tim đang chực dâng lên đến cổ họng của tôi thoát chốc rơi tọt xuống bụng, cô bé này thật là con nít, chỉ muốn ăn hạt dẻ xào đường thôi sao? Có đáng phải giương cờ khua chiêng thế không? Nghĩ vậy, tôi cười bảo: “Đi, ra chợ đêm mua hạt dẻ xào đường!”.

Phía sau khu nhà này có một cái chợ đêm, tối nào cũng tập trung bao nhiêu hàng quán, bán đủ loại mặt hàng ăn uống, vui chơi giải trí, hợp pháp có, phi pháp có... Trong mấy thứ đó đương nhiên có cả hạt dẻ xào đường.

Tôi cùng Bạch Lộ xuống tầng đi chợ đêm. Trên đường đi em cười thích chí nói đủ chuyện trên trời dưới bể, dường như rất vui vẻ. Tôi bỗng thấy mình cũng hơi thích Bạch Lộ, cô bé này thật ngây thơ trong sáng. Ngay đầu chợ đêm đã có hàng bán hạt dẻ xào đường, dựng một cái chảo to, dùng cái mai đảo qua đảo lại, từ xa đã ngửi thấy hương thơm nức mũi. Cách chừng mười bước Bạch Lộ đã xuýt xoa khen thơm quá, lại gần rồi, tôi nói với người bán hàng: “Cho một cân hạt dẻ!”. Vừa dứt lời đã nghe Bạch Lộ nói chen vào: “Không cần một cân đâu, bốn lạng rưỡi là được rồi!”. Tôi hơi sững sờ, không hiểu bốn lạng rưỡi rốt cuộc là khái niệm gì? Một cân mà sợ nhiều thì có thể lấy nửa cân thôi! Người bán hàng bảo: “Lấy luôn năm lạng đi!”.

“Không!”. Bạch Lộ khẳng khái: “Chỉ lấy bốn lạng rưỡi thôi!”. Tôi đứng bên cạnh nghe vậy thấy bản khoăn: em nhất quyết chỉ lấy bốn lạng rưỡi là có ý gì? Lẽ nào liên quan gì đến chuyện hai chúng tôi?

Nghĩ đến đây tôi đành nói với người bán hàng: “Thế thì lấy bốn lạng rưỡi thôi!”. Người bán lăm bằm mấy câu rồi cân cho chúng tôi bốn lạng rưỡi, lấy giấy cuộn thành hình cái phễu rồi đổ hạt dẻ vào. Tôi trả tiền, Bạch Lộ đón lấy phễu hạt dẻ liền cầm khư khư trong tay, vừa đi vừa nhấm nháp. Nhưng em không đi ngược về mà lại bước tiếp vào sâu trong chợ. Tôi rút điện thoại ra xem giờ, vẫn chưa đến chín giờ, nên cũng đi theo em luôn.

Hôm nay ngày nắng, nên lúc này trên bầu trời lấp lánh vô vàn vì sao, cách chúng tôi vời vợi, bí hiểm vô cùng. Xung quanh vài cơn gió khẽ thổi mơn man vào má, mát lạnh dễ chịu. Tôi và Bạch Lộ đi bên nhau, dưới ánh sao ánh trăng và cả ánh đèn, dường như có một mùi hương thoang thoảng vẫn vít lấy tôi, quên lấy hương thơm của hạt dẻ, gợi nên một xúc cảm vô cùng đặc biệt. Tôi chợt nhớ lại thời đại học, hồi đó cũng đã từng đi dạo với mối tình đầu thế này.

“Anh ăn không?”. Đang đi, Bạch Lộ đột nhiên hỏi. Tôi giật mình, giọng Bạch Lộ giống giọng mối tình đầu của tôi quá, đến nỗi khiến tôi hơi có chút ảo giác nhầm lẫn giữa hai người. “Em dứt thì anh ăn!”. Tôi buột miệng nói. Vừa dứt lời tôi đã hối hận, bà nó chứ, đây là Bạch Lộ mà, đâu phải bạn gái cũ của tôi!

Bạch Lộ đỏ bừng mặt, tôi cũng cảm thấy mặt tự nhiên, không biết em sẽ phản ứng thế nào. Hồi lâu sau mới thấy em đưa tay nhón một hạt gơ ra trước mặt tôi, nói: “Này!”. Nghĩ đến lời mình vừa nói, thấy thật cảm động, tôi cũng định há miệng ra thật, nhưng cuối cùng chỉ lặng lẽ đưa tay ra nhận. Lúc cầm hạt dẻ, ngón tay tôi sượt qua bàn tay em, thấy hơi tê tê.

Đi chừng hai mươi phút, Bạch Lộ đã ăn hết sạch hạt dẻ, chúng tôi cũng đã cách nhà một quãng khá xa. Bạch Lộ bỏ phễu giấy vào thùng rác bên đường, phủi phủi tay rồi quay lại bên tôi, nhìn tôi nói: “Giờ đến việc thứ hai nhé!”.

“Ha ha”, tôi bật cười, “Em nói đi! Còn muốn ăn gì nữa? Hạt dưa xào? Khoai lang nướng? Hay là kẹo bông?”.

“Lần này không ăn nữa!”. Bạch Lộ nói, giọng ít nhiều có chút xấu hổ. “Em muốn một bông hoa, anh tặng em được không?”.

Hoa? Tim tôi hồi hộp, tuy sớm đã biết Bạch Lộ có ý với mình, nhưng em thẳng thừng đòi tôi tặng hoa thế này thì quả cũng hơi bất ngờ. Tặng hay không đây? Không tặng? Nhưng tôi đã nhận lời sẽ làm cho em ba việc rồi! Tặng? Nhớ dẫn đến phản ứng liên hoàn nào thì biết làm sao? Dù gì người tôi thích cũng là Bạch Lộ cơ mà! Nếu để nàng biết em gái nàng thích tôi thì trăm phần trăm chuyện tôi với nàng sẽ tan thành mây khói!

“Em muốn hoa gì?”. Tôi đánh liều hỏi.

“Hoa tuyết liên!”. Bạch Lộ nhìn thẳng vào tôi, nói rành rọt từng chữ: “Em thích nhất là hoa tuyết liên!”.

32.

Tuyết liên? Tôi sững người, nghĩ từ trước đến nay chưa từng mua loại hoa này bao giờ, cũng không biết trong cửa hàng hoa có bán không nữa? Bèn nói: “Hoa này hiếm lắm hả? Chúng ta qua hàng hoa xem có

không?”.

“Cửa hàng hoa không có đâu!”. Bạch Lộ nói. “Mà có đi chẳng nữa, cũng chỉ là thạch liên được trồng thôi, không phải là hoa tuyết liên! Hoa tuyết liên xanh mướt xanh mướt em muốn anh tặng mọc trên Tuyết Sơn kia! Anh đừng hòng lấy hoa thạch liên lấp liếm cho qua!”.

Sặc! Tôi nói: “Anh phải đến đâu mới tìm được hoa tuyết liên em nói? Em nghĩ anh thần thông quảng đại lắm hả?”.

“Cái đây em không quan tâm! Dù gì anh cũng nhận lời em rồi!”. Bạch Lộ khẳng khái nói. Vốn cứ nghĩ yêu cầu thứ hai của Bạch Lộ cũng sẽ đơn giản như yêu cầu thứ nhất, không ngờ lại là một chuyện không sao thực hiện nổi như vậy! (Xem ra con gái vẫn cứ là con gái, mãi mãi chẳng thể phân biệt nổi thực tế và mộng tưởng. Tôi đâu phải Trần Gia Lạc, em cứ tưởng sẽ giống trong sách viết, bay lên tận vách núi cao hái hoa cho em chắc? Tôi lại tự nhủ: mà nếu anh là Trần Gia Lạc, thì em chẳng hóa Công chúa Hương Hương à? Sặc! Chị em chẳng phải là Hoắc Thanh Đồng sao? Lời còn chưa nói đã ẩn ý vậy rồi! Sớm biết thế này thì chẳng học lái xe làm gì, đi luyện hai tháng khinh công, giờ chưa biết chừng lại bay lên được Tuyết Sơn cũng nên!).

“Em nói ra việc thứ ba em muốn anh làm đi, hoa này thì anh chịu không tặng em được rồi!”, tôi nói, tuy có hơi không cam lòng, nhưng phần nhiều lại là nhẹ nhõm, Bạch Lộ mà đòi hoa hồng, bách hợp gì đấy, tôi tặng em, rồi em cầm hoa theo tôi về nhà, bị Bạch Lộ trông thấy, chắc chắn là phiền phức. Giờ thì tốt rồi, không phải tôi không muốn tặng, mà quả thực không có cách nào kiếm được!

Bạch Lộ nghe tôi nói vậy chỉ lặng lẽ thở dài, lòng tôi chợt dâng lên một cảm giác bất lực. Có lẽ Bạch Lộ thực sự tin rằng tôi có thể tặng cho em một bông hoa tuyết liên, tiếc là tôi quá vô dụng!

Nói với anh việc thứ ba đi! Nhìn vẻ mặt thất vọng của Bạch Lộ, tôi lại mềm lòng, nói: “Việc thứ ba bằng bất kể giá nào anh cũng sẽ làm cho em!”.

“Không!”. Bạch Lộ lắc đầu. “Em vẫn muốn anh tặng em một bông tuyết liên!”.

Ngất mắt! Anh đã nói là anh không thể rồi, sao em vẫn cố chấp không tỉnh ngộ ra nhỉ? Bỗng nhiên, tôi nhớ lại một câu đã đọc được trong quyển sách nào đó, con gái khi yêu, thường cho rằng bạn trai mình có thể làm được mọi thứ! Sặc! Lúc này chắc Bạch Lộ cũng đang có tâm lý ấy đây!

Tôi thấy em vẫn cố chấp như vậy, cũng không tiện nói thêm gì nữa, đành im lặng đi bên cạnh em. Rẽ ở một ngã tư, thấy bên đường có một tiệm nệm gôm, từ bên trong vọng ra tiếng đàn guitar, trong vắt u buồn, là bản song tấu “Tây Ban Nha đau thương”. Bạch Lộ cũng nhận ra tiếng đàn, em nói: “Đây là bản ‘Tây Ban Nha đau thương’, nghe hay quá”.

“Ừ”. Tôi tiếp lời: “Đây là bản guitar kinh điển của Angelis, đương nhiên là hay rồi!”.

“Anh cũng biết à?”. Bạch Lộ nhìn sang tôi, có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó em như nhớ ra điều gì, nói: “Hôm nay em thấy trong phòng có hai cây guitar, là của anh phải không? Anh cũng biết chơi guitar à?”.

“Hồi đại học cũng có chơi”. Tôi cười, chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu, tôi nói với Bạch Lộ: “Chúng ta vào tiệm gôm chơi đi, anh sẽ tặng em một bông tuyết liên ở đó”.

“Thật không?!” Bạch Lộ vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên, ngập ngừng một lát, như hiểu ra điều gì đó, em nói: “Không phải anh định nặn một bông tuyết liên bằng gôm tặng em đấy chứ?”.

Đây là một tiệm gôm rất cổ kính tao nhã, ánh đèn mờ mờ, tiếng guitar lặng lẽ, còn có vài người đang nặn gôm, cảm giác êm dịu hài hòa. Tôi chú ý nhất vào hai tay guitar trên một bục vuông nhỏ giữa tiệm, lúc này họ đang đánh bản “Tây Ban Nha đau thương”. Còn Bạch Lộ lại chú ý hơn vào tay mấy người đang nặn gôm và bùn sét trên tay họ.

Tìm một chỗ ngồi xuống, ông chủ đi đến hỏi chúng tôi xem có cần hướng dẫn không. Tôi nói không cần. Tuy chưa từng thử qua trò này, nhưng để ông ta chỉ dạy chẳng phải quá mất mặt sao? Bạch Lộ rõ ràng rất khá, hai bàn tay nhỏ thuần thục về nặn phôi đất. Tôi nhìn chăm chăm vào đôi tay cùng chiếc bàn xoay vùn vút phía em, tự nhiên lại nhớ đến Demi Moore (Nhớ hồi trước tôi vô cùng mê mẩn chị này!).

Bạch Lộ nặn một lúc, ngẩng đầu lên thấy tôi đang ngồi ngẩn ngơ bên cạnh, bèn hỏi: “Sao anh không làm gốm đi? Không phải anh định nặn một bông tuyết liên cho em à?”.

Tôi thầm thấy hổ thẹn: tay nghề kém là một nhẽ, nhưng dù tôi có biết nặn đi chẳng nữa thì cũng đã thấy bông tuyết liên mềm ngang mũi dọc thế nào đâu, sao mà làm cho được? Thấy Bạch Lộ mặt rạng ngời chờ mong, tôi nở một nụ cười bí hiểm, nói: “Anh sẽ tặng em một bông tuyết liên không thể nhìn thấy bằng mắt!”.

“Bông tuyết liên không thể nhìn thấy bằng mắt?”. Bạch Lộ hỏi lại, vẻ khó hiểu.

Tôi nhìn em cười, đứng dậy, phủi tay cho sạch rồi bước tới bên bục vuông chỗ hai tay guitar, nói với họ: “Các cậu có thể cho tôi mượn cây guitar một lúc không?”. Hai bọn họ vừa đánh xong bài “Tình yêu của tình yêu”, đang ngồi nghỉ, thấy tôi lại mượn đàn họ đều ngơ ngác nhìn tôi. Tôi chỉ Bạch Lộ nói: “Tôi muốn đánh một bài tặng cô gái kia”. Bọn họ bấy giờ mới hiểu ra, nhìn qua Bạch Lộ, rồi lại nhìn tôi, cười cười ra vẻ hiểu chuyện. Cậu bạn chơi chính đưa cây guitar cho tôi rồi bước xuống bục. Cậu bạn chơi đệm cũng định đặt đàn xuống, nhưng tôi giữ lại: “Cậu đánh đệm cho tôi được không?”.

“Bài gì cơ?”. Cậu ta nhướn mày hỏi tôi. Tôi nói: “Lam liên hoa”, bài của Hứa Ngụy ấy, chắc chắn là cậu biết!”. Cậu ta gật đầu. Sau đó chúng tôi cùng ngồi trên bục, tôi ôm đàn, so dây, đánh thử đoạn đầu bài “Lam liên hoa” để lấy giai điệu, rồi hát: “Không gì ngăn cản được, tôi hướng về tự do...”. Tiếng hát vang vọng trong không gian tiệm gốm chật hẹp, hòa cùng tiếng đàn. Hát đến đoạn chuyển, tiếng đàn của cậu bạn bên cạnh đệm vào, rồi tôi hát tiếp. Có lẽ trong tiệm gốm yên tĩnh, nên tiếng hát và tiếng đàn cùng vang lên nghe rất tuyệt.

Đến khi hát xong quay lại bên Bạch Lộ, chỉ thấy em đang thần người ra, mặt rạng ngời hạnh phúc. Tôi lấy làm đắc ý, hỏi: “Bông hoa anh tặng em thấy thế nào?”.

Lúc này Bạch Lộ mới định thần lại, ngơ ngàng nhìn tôi, hồi lâu mới nói: “Sao anh biết em thích bài ‘Lam liên hoa’?”.

Lần này thì đến tôi sững sờ. Thật đúng là “mèo mù vớ cá rán”! Không ngờ Bạch Lộ đã từng nghe bài này, mà còn rất thích nữa! Nhìn em ngời hạnh phúc, tôi cũng thầm hãnh diện, cười bảo: “Ha ha! Vậy là việc thứ hai xong rồi nhé?”.

“Tính cho anh đấy!”. Bạch Lộ nói. Tôi phần khởi hét lên trong lòng, cảm giác như chơi điện tử vừa qua được một bàn. Tiếp theo là việc thứ ba nhỉ? Tôi ngồi xuống bên Bạch Lộ, khe khẽ đưa người, nói: “Mau nói cho anh ý nguyện thứ ba của em đi!”.

“Ừm...”. Bạch Lộ nhìn tôi, đôi mắt lấp lánh cười: “Em... em muốn...”, em nói mà mặt bỗng dưng đỏ bừng. Tôi giật thót, nghĩ: Sặc! Tôi đang làm cái gì đây? Chẳng phải tôi đang đùa giỡn với cô bé thuần khiết này ư? Người tôi yêu là chị Bạch Lâm chứ không phải em, vì sao tôi vẫn còn trêu ghẹo Bạch Lộ thế này? Là vì giọng nói của em giống với mối tình đầu của tôi? Là vì em rất xinh? Là vì cảm giác kích thích vụng trộm? Hay là bởi thực lòng tôi cũng có chút tình cảm với em... Nhìn Bạch Lộ ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi, tôi hối hận rồi, hối hận đã cùng em ra ngoài chơi, hối hận đã mua hạt dẻ cho em, hối hận đã hát cho em, nếu Bạch Lộ quay về kể hết mọi chuyện cho Bạch Lâm, sặc, thế tôi chẳng phải biến thành kẻ chơi bời hay sao? Lỡ như yêu cầu thứ ba của Bạch Lộ là muốn tôi trở thành bạn trai hay cái gì đó, thì tôi phải làm sao?

“Ngày cuối cùng của tháng này là sinh nhật em”, Bạch Lộ nói. “Sao cơ?”, tôi hỏi, thấy em không đưa ra yêu cầu kia thì thở phào nhẹ nhõm. “Em muốn... muốn...”, Bạch Lộ do dự nói tiếp: “Tối lúc đó anh tặng em một chiếc bánh sinh nhật nhé!”.

Ha ha, miễn cưỡng có thể chấp nhận được. Xem ra đi qua được ải này rồi. Nhưng cứ tiếp tục thế này cũng không phải cách hay! Có vẻ Bạch Lộ càng ngày càng thích tôi rồi, nếu như đến một lúc nào đó em biết được người tôi thích thực ra lại là chị gái em thì em sẽ thế nào? Còn nữa, vừa nãy giọng em lấp bắp như vậy, hẳn điều em thực lòng muốn chẳng hề đơn giản chỉ là một chiếc bánh ga tô! Lỡ như em muốn con người tôi thì sao? Trao cho em ư?

33.

Ở lại trong tiệm gốm chơi thêm lúc nữa, cuối cùng Bạch Lộ cũng cho ra sản phẩm là một cái lọ nho nhỏ,

trước khi đem nung em dùng dao khắc lên lọ mấy chữ. Tôi nhìn mà thấy chột dạ, chỉ sợ em khắc gì trở thành chứng cứ để đến lúc Bạch Lâm nắm thóp. Thế nên tôi bèn hỏi: Tiểu Lộ, em khắc gì thế?

Tiểu Lộ đáp: “Em khắc mấy chữ chúc mừng sinh nhật, em định đem cái lọ này tặng chị làm quà sinh nhật!”.

Trời! Xem ra tôi lo hão rồi.

Ra khỏi tiệm gốm đã là tối muộn, trời trở gió nên trên phố lúc này chẳng còn mấy người, mặt đường hiện lên dưới ánh đèn cũng có chút hiu quạnh. Chẳng hiểu vì sao tôi thấy buồn buồn. Bạch Lâm đã về nhà chưa? Có thật nàng đi cùng tay họ Hình ấy không... Bất chợt tôi đã hiểu ra lý do vì sao hôm nay mình cứ trêu ghẹo Bạch Lộ rồi! Mẹ kiếp, đó là bởi tôi quá thất vọng về Bạch Lâm! Bao lâu nay, tôi đã làm bao nhiêu việc cho nàng như thế! Có chiêu nào tôi còn chưa giở ra cơ chứ! Lùi mà tiến, diễn màn bi kịch, vờ chu đáo quan tâm... nhưng Bạch Lâm trước sau đều lúc gần lúc xa tôi. Hôm nay nàng còn đi đón sinh nhật cùng tay họ Hình kia nữa, rõ ràng là trong lòng nàng chẳng hề có tôi! Sặc! Thật chẳng hiểu vì sao tôi lại đi thích nàng! Về tướng mạo nàng đâu bằng Bạch Lộ! Về tiền tài danh vọng nàng chẳng sánh nổi Tưởng Nam! Về trái tim dành cho tôi, nàng thua đứt Bạch Lộ! Về quan tâm săn sóc tôi, nàng còn kém xa Tưởng Nam! Vì sao tôi lại thích nàng cơ chứ? Lẽ nào bẩm sinh tôi đã là một thằng vô liêm sỉ chẳng biết tốt xấu? Bạch Lộ, Tưởng Nam tốt thế kia chẳng tán, lại chỉ trước sau nặng tình với một mình Bạch Lâm! Xem ra trò chơi ái tình thật chẳng màng đến lý do! Yêu là yêu thôi, chẳng thể nào khác được!

Bạch Lộ dường như rất vui, vừa đi vừa ngâm nga bài “Lam liên hoa”. Đi được một đoạn, thấy tôi không nói gì, em bèn chủ động bắt chuyện: “Anh Lư lừa, anh có biết vì sao em thích nghe bài ‘Lam liên hoa’ không?”.

“Vì sao?”, tôi lơ đãng hỏi. Bạch Lộ nói: “Là vì phần thiện tâm trong đó!”.

“Thiện tâm?”. Tôi ngẩn người, quả thực không sao liên kết nổi Thiện của nhà Phật với cô gái xinh đẹp trước mắt.

“Vâng”, Bạch Lộ đáp: “Thực ra từ hồi còn rất nhỏ em đã bắt đầu cùng chị ăn chay rồi”.

“Thật sao?”. Tôi chợt nhớ lại hôm đó đi ăn ở nhà ăn sinh viên với Bạch Lộ, em quả nhiên chỉ ăn đồ chay. Bạch Lâm cũng thế, sống cùng nhà với Bạch Lâm một thời gian dài vậy rồi, hình như chưa thấy nàng động tới đồ tanh bao giờ. Hằng ngày cùng nàng ăn cơm tối quả thực khiến tôi nhạt mồm nhạt miệng!

“Vì sao lại ăn chay?”, tôi hỏi. “Hai người theo đạo Phật à?”. Bạch Lộ đáp: “Mẹ em theo đạo Phật, rồi đến chị em, cuối cùng là em theo”. Nghe em nói mà tôi thấy hơi choáng váng, Bạch Lộ cười rồi lại nói: “Thực ra mẹ và chị theo đạo Phật đều là vì em!”.

“Sao lại thế?”. Tôi lại chợt nhớ đến cảnh Bạch Lộ ngắt đi hôm đó, lẽ nào Bạch Lâm và mẹ nàng theo đạo Phật là vì bệnh của Bạch Lộ? Thực ra hôm đó Bạch Lộ nằm viện, nghe giọng Bạch Lâm qua điện thoại, tôi cũng đã ngỡ trước kia Bạch Lộ từng bị ngắt thế này. Về sau tôi từng hỏi dò Bạch Lâm mấy lần, nhưng nàng đều nhất quyết không nói. Hôm nay nghe Bạch Lộ nói Bạch Lâm ăn chay là vì em, tôi đoán rằng rất có khả năng từ nhỏ em đã bị bệnh gì đó? (Bệnh tim? Có thể lắm.)

Lòng tôi tràn ngập hy vọng Bạch Lộ sẽ đưa ra đáp án ỉn, nhưng em nhìn tôi do dự hồi lâu, cuối cùng chỉ nói: “Thực ra cũng không có gì đâu”. Tôi thoáng thất vọng. Lại đi thêm một đoạn nữa, Bạch Lộ đột nhiên hỏi tôi: “Trên đời này có bông hoa nào nở mãi không tàn không?”. Tôi nhớ đến lời bài hát của Hứa Ngụy, lòng dâng lên nỗi buồn vô cớ.

Lại đi một đoạn nữa, đã về rất gần nhà Bạch Lâm. Rút điện thoại ra xem giờ, gần mười một giờ rồi, không biết Bạch Lâm đã về chưa? Nàng không định đi qua đêm với tay họ Hình ấy chứ? Ý nghĩ của tôi lại đã ngao du đến chỗ Bạch Lâm, đang nghĩ ngợi lung tung chợt nghe Bạch Lộ thốt lên: “Úi! Kia chẳng phải chị em với anh Hình sao?”. Tôi vừa nghe vậy từ đầu tới chân đã căng thẳng, ánh mắt hướng ngay sang phía Bạch Lộ đang nhìn.

Trong một góc khuất cách cổng khu nhà Bạch Lâm ở không xa có một chiếc xe hơi đang đỗ, giờ tôi đã có chút ít kiến thức về xe cộ, nhìn từ xa có vẻ là một con Santana 2000, mẹ kiếp, rác rưởi! Lái con xe ghê này mà cũng đòi đi cửa gái? Lại còn cửa gái của tôi nữa chứ? Đứng cạnh chiếc xe có hai người, một người là Bạch Lâm, người còn lại đương nhiên là tên rác rưởi họ Hình kia. Hai người đang nói chuyện gì đó. Bạch

Lộ trông thấy chị mình và anh Hình bèn định qua chào hỏi một tiếng, nhưng tôi đưa tay kéo em lại, ra ý bảo em dừng lại chỗ đó.

Bạch Lâm và tay họ Hình nói chuyện một hồi, sau đó, bà nó, sau đó tôi thấy tay họ Hình kia ôm chầm lấy Bạch Lâm, sau đó nữa, tôi thấy hình như hắn ta định hôn Bạch Lâm. Bạch Lâm mới đầu còn tránh né, nhưng sau vẫn để mặc cho hắn hôn.

Mới đầu tôi còn chưa hiểu chuyện gì, lúc sau mới định thần lại. Mẹ kiếp! Tên đàn đó dám hôn Bạch Lâm? Bà nó chứ, hắn dám hôn Bạch Lâm của tôi? Đầu tôi như muốn nổ tung, đầu tiên là không dám tin, sau là lòng đau dữ dội, tiếp đó trái tim tôi buốt lạnh từng hồi, và cuối cùng là hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thời gian: 11 tháng Mười hai năm 200x.

Địa điểm: Gần cổng khu nhà Bạch Lâm ở.

Sự kiện: Bạch Lâm và tên gốc họ Hình hôn nhau.

Tâm trạng: Tôi rất buồn.

Hậu quả: Thằng họ Hình kia, mày dám hôn Bạch Lâm của ông thì tự gánh lấy hậu quả đấy! Ông đây không cướp lại Bạch Lâm từ tay mày thì ông mang họ mày!

7. Chương 7: Chuột Xâm Lược

34.

Giờ thì tôi đúng là mười hai vạn lần hối hận, hối hận vì lúc nãy đã kéo Bạch Lộ lại. Nếu lúc đó cứ để Bạch Lộ ra chào hỏi hai người kia thì tôi đã không phải chứng kiến cảnh tượng khiến người ta sặc máu thế này. Tôi thà chết ngoéo luôn trước đó một giây, còn hơn là phải chứng kiến Bạch Lâm người tôi yêu thương đi hôn gã đàn ông khác. Đau khổ, bi thương, đổ kị, căm hận, căm xúc nào cũng khiến người ta khó chịu, thế mà giờ tất cả đổ ập vào tim tôi.

Ngược lại, Bạch Lộ đứng bên cạnh hí hửng. “Anh Lư lừa!” Em thì ào gọi tôi. “Xem ra chị em cuối cùng cũng quyết định ở bên anh Hình rồi, hi hi, đêm nay chưa biết chừng hai người còn lãng mạn một hồi ấy!” Câu em nói sao chứng tai gai lòng vậy! Tôi từ từ buông tay em ra, muốn giấu cọt câu gì đó, nhưng mọi lời lẽ đều mắc nghẹn trong cổ họng.

“Thực ra anh Hình cũng quá si tình với chị em.” Bạch Lộ như đang vui mừng giùm chị, hào hứng nói: “Anh ấy đợi chị em bao năm nay, trước khi chị em yêu anh rể, anh ấy đã thích chị rồi, chị em kết hôn rồi anh ấy cũng không đi tìm người con gái nào khác, sống một mình mãi như thế. Giờ cũng coi như đã vén được mây đen nhìn thấy trăng sáng...”

Nghe giọng có thể thấy em rất có thiện cảm với tay Hình này. Ha! Những gã si tình thường rất được lòng chị em mà! Gã họ Hình đã chịu đợi Bạch Lâm bao năm như thế, đổi lại nếu tôi là Bạch Lâm, cũng sẽ rất cảm động! Bỗng nhiên tôi chợt nhận ra mình vốn chẳng thể nào cạnh tranh với gã, xét về thời gian quen nàng, tôi không thể bằng gã. Xét mức độ si tình chung thủy, tôi cũng không bằng. (Ít ra tôi cũng hơi có cảm tình với Bạch Lộ.) Gã ta dù chỉ đi một chiếc xe ghê, nhưng vẫn còn hơn vạn lần cái thằng tôi tay trắng! Lòng tôi tê tái, bắt đầu cảm thấy tự ti.

Lúc này Bạch Lâm và “anh Hình” ở bên kia đã tách nhau ra, trông có vẻ như “anh Hình” vẫn còn muốn lên nhà cùng Bạch Lâm. (Sặc! Tên khốn này không phải định tranh thủ thời cơ đi đến tận Z trong đêm nay đấy chứ? Ha ha, yên tâm đi, tôi có thể lấy nhân cách ra bảo đảm, Bạch Lâm tuyệt đối không cho hắn vào nhà đâu! Vì nàng biết trong nhà nàng còn đang có một người đàn ông khác!) Quả nhiên, Bạch Lâm nói câu gì đó với hắn ta rồi một mình đi vào khu nhà. Gã họ Hình đứng một chỗ ngẩn người nhìn theo bóng Bạch Lâm hồi lâu mới lên xe đi mất.

Tay họ Hình lái xe đi rồi, tôi và Bạch Lộ mới tiếp tục về nhà. Trên đường, Bạch Lộ rất vui vẻ hào hứng, hẳn đang cho rằng chị mình đã tìm được một nơi chốn tốt rồi. Trong khi đó tôi ghen tuông bức bối phát điên, chỉ là cố kiềm chế để không phát tiết. Về đến nhà Bạch Lâm, Bạch Lộ đưa tay gõ cửa, chỉ lúc sau cánh cửa đã được mở, Bạch Lâm còn đang ngất ngậy trong không khí sinh nhật xuất hiện trước mặt chúng tôi.

Trong khoảnh khắc cánh cửa bật mở, tôi tưởng mình sắp đứt hơi. Tôi có thể thề với cái bóng điện trên đầu rằng Bạch Lâm lúc này đây là Bạch Lâm đẹp nhất tôi từng nhìn thấy! Ngay sau đó, trái tim tôi lập tức thất lại, bởi tôi biết vẻ đẹp của nàng chẳng phải để dành cho tôi. Cảm giác này đau thương vậy đó.

Bạch Lâm thấy hai chúng tôi liền sững người, Bạch Lộ nhanh nhẩu nói: “Chị, hôm nay chị đẹp quá!” Nói đoạn gơ chiếc lọ em đã làm trong tiệm gốm ban nãy ra trước mặt Bạch Lâm: “Chúc mừng sinh nhật chị!” Bạch Lâm nhìn thoáng qua tôi giây lát rồi mới nói với em gái: “Tiểu Lộ! Sao em lại về đây?”

“Em định dành cho chị một bất ngờ thú vị!” Bạch Lộ cười khà khà: “Nhưng xem ra lại là thừa, vì chị đã có người đón sinh nhật cùng rồi!”

“Đừng nói bừa!” Bạch Lâm đỏ mặt. Bạch Lộ nói: “He he, lúc nãy em và anh Lư lừa đã thấy cả rồi, chị đừng lừa bọn em.”

“Gì cơ?” Bạch Lâm sững sờ, ánh mắt lập tức hướng sang tôi. Tôi rút tay vào túi quần, mắt nhìn đi chỗ khác, mặt đỏ ửng về phía mai.

“Chị đã quyết định rồi phải không?” Bạch Lộ lại hỏi.

“Quyết định cái gì?” Bạch Lâm nói, giọng hơi hoảng.

“Thì chuyện với anh Hình ấy!”

Nghe Bạch Lộ hỏi vậy, tôi cũng chuyển hướng mắt, nhìn chằm chằm vào Bạch Lâm, xem nàng sẽ trả lời thế nào. Bạch Lâm đỏ bừng mặt như phát sốt, nói: “Trẻ con, đừng nói linh tinh!” Ngừng một lúc, nàng nói lảng: “Cái lọ này em mua ở đâu thế?”

Tối hôm đó, Bạch Lộ ngủ cùng chị, còn tôi vẫn ngủ trong phòng Bạch Lộ. Co ro trong chăn, nhưng tôi chẳng thấy buồn ngủ chút nào. Màn kiss giữa Bạch Lâm và tay họ Hình như đóng đinh trong đầu tôi, rõ là một thảm kịch. Còn thê thảm hơn cả lần trong bệnh viện Bạch Lâm nhào vào vòng tay tên khốn đó! Chỉ thế thôi đã đủ để tôi không sao ngủ yên giấc. Huống hồ lại có thêm Bạch Lộ, rõ ràng là em thích tôi, giờ này không biết có phải em đang nằm trong chăn rủ rỉ tâm sự cùng Bạch Lâm? Liệu em có kể với chị mình chuyện em thích tôi hay không? Lòng rối như tơ vò, tôi cứ nằm vậy suốt đêm, sáng hôm sau đi làm vì thế mà cứ gật gà gật gù. Tinh thần Bạch Lâm có vẻ cũng không được tốt, lẽ nào đêm qua nàng cũng không ngủ được?

Bạch Lộ ở lại nhà chị gái hai ngày, đến ngày thứ ba thì quay về Thượng Hải. Trong hai ngày đó, quả tim nhỏ của tôi lúc nào cũng như bị treo lơ lửng. Tôi không dám chọc ghẹo Bạch Lộ như bình thường nữa. Mỗi lần nói câu gì, làm việc gì đều phải hết sức suy nghĩ cân nhắc, sợ Bạch Lâm phát hiện ra bí mật nhỏ nhỏ giữa tôi và em gái nàng. Cho đến khi bà dì nhỏ Bạch Lộ đi rồi, tôi mới xem như có thể thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Lộ đi rồi, thế giới lại trở lại là thế giới của hai người. Tôi cứ nghĩ sau buổi tối tay họ Hình hôn Bạch Lâm, nàng sẽ thường xuyên hẹn hò cùng gã ta mới đúng, nhưng Bạch Lâm vẫn không ra ngoài nhiều. Thỉnh thoảng buổi tối có không ăn cơm nhà, cũng chỉ hơn mười một giờ là quay về. Dù có như vậy, mỗi lần Bạch Lâm ra ngoài, tôi đều sợ nàng sẽ đi luôn qua đêm không về. May sao màn kịch đáng sợ ấy vẫn chưa hề xảy ra. (Điều này chứng tỏ tôi đây vẫn còn cơ hội!)

Thứ Ba tuần thứ ba sau khi Bạch Lộ quay lại Thượng Hải, buổi tối tôi nằm trên giường, vẫn như mọi khi trong đầu chỉ toàn hình ảnh của Bạch Lâm, không sao ngủ nổi. Trong không gian yên tĩnh chợt nghe có tiếng gì là lạ. Lục đục lục đục mãi dưới chiếc bàn tôi đặt máy tính. Sặc! Không phải là chuột chứ, tôi bò dậy bật đèn, nhưng chẳng phát hiện được gì khác thường. Lại chui lên giường tiếp tục nghĩ về Bạch Lâm. Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên cảm thấy có thứ gì đang trèo lên chăn, đưa chân lên đạp đạp chân mấy cái, thứ đó liền rơi phịch xuống đất, một tiếng chút truyền tới tai tôi. Sặc, xem ra đúng là chuột rồi. Tôi lại bò dậy lần nữa, bật đèn, tìm hết gầm giường đến gầm bàn mà vẫn không phát hiện bóng dáng tên oắt ấy đâu. Chẳng còn cách nào khác lại phải trèo lên giường ngủ tiếp.

Ngày hôm sau ngủ dậy trông thấy Bạch Lâm, nhớ ra chuyện ban tối, tôi thuận miệng hỏi: “Tối qua hình như có con chuột chui vào nhà, sau này chị đừng để thức ăn bên ngoài.” Không ngờ Bạch Lâm nghe xong mặt mũi liền trắng bệch ra, cứ hỏi tôi xem nên làm thế nào. Thấy nàng lo lắng vậy tôi không khỏi buồn cười, nói: “Chị đừng sợ! Tôi có cách xử lý bọn chuột này, hai ba hôm nữa chúng nó xong đời với tôi.”

Đến công ty, Bạch Lâm vẫn hồn bay phách lạc, xem ra rất sợ cái thứ vừa đột nhập vào nhà nàng. Nhìn bộ dạng sợ sệt ấy, mới đầu lòng tôi còn dấy lên cảm giác muốn bảo vệ nàng, nhưng sau đó tôi lập tức ý thức đến chuyện: đây quả là thời cơ lớn cho tôi thể hiện trước nàng đây! Nếu như trong trận chiến với chuột tôi thể hiện ra khí khái anh hùng của bậc nam nhi, chưa biết chừng Bạch Lâm sẽ quỳ rạp xuống ống quần bỏ của tôi cũng nên! (Đương nhiên, khả năng này khá thấp, nhưng dù cho đó là một cơ hội nhỏ nhoi tôi cũng sẽ không bỏ qua! Giờ tay họ Hình kia đã hôn được Bạch Lâm rồi, tôi mới chỉ có một lần bày mưu ôm được nàng, ngoài ra chẳng có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào nữa! Tôi không thể buông lời tiếp được! Song tôi cũng có ưu thế, đó là tôi và Bạch Lâm ở chung một nhà, haha, nhất cự ly nhĩ tốc độ! Cơ hội của tôi đương nhiên nhiều hơn hẳn ta!)

35.

Buổi chiều tôi xin nghỉ một lúc chạy ra ngoài thu thập dụng cụ bắt chuột, keo dính chuột, bả chuột, kẹp bẫy chuột, lồng bẫy chuột... Trên thị trường có công cụ gì diệt chuột tôi gần như đã lùng sạch, buổi tối về nhà liền bố trí đặt bẫy. Từ lúc về nhà, Bạch Lâm lúc nào cũng bám sát tôi, tôi tới đâu là nàng theo tới đó. Tôi nghĩ thầm: mình có dùng keo dính chuột dính nàng và tôi lại với nhau đâu, sao Bạch Lâm cứ như dính lấy tôi thế này! Lòng thầm hỉ hả, trông Bạch Lâm đi đằng sau rón ra rón rén, tôi bỗng nhớ lại đêm trong thang máy. Bạch Lâm khi đó cũng giống lúc này, bộ dạng kính sợ, tất cả đều dựa vào tôi.

Ăn xong bữa tối, Bạch Lâm nhất quyết kéo tôi ngồi lại phòng khách xem ti vi với nàng. Ti vi chiếu phim “Trái tim mùa thu”, tôi xem mà cứ gà gât, Bạch Lâm bên cạnh lại rất nhập tâm, có lúc còn thấy mắt nàng hoe đỏ. Về sau tôi không xem ti vi nữa mà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Bạch Lâm, quan sát biểu cảm của nàng. Về mặt chợt buồn chợt vui, thật đáng yêu biết bao! Có lúc Bạch Lâm nhìn sang tôi, phát hiện tôi đang nhìn nàng, nàng sẽ hoặc quay ngoắt đi vờ như không biết, hoặc kiêu kỳ trừng mắt nhìn tôi, mặt thoáng ửng đỏ. Tôi thực sự tan chảy rồi, cảm giác này thật giống như đang ngồi xem ti vi cùng vợ mình. Khoảnh khắc này, mọi sự việc giữa nàng và gã họ Hình kia đã bị tôi quét sạch đến chín tầng mây. Mẹ kiếp, chỉ cần ngày nào Bạch Lâm cũng cho tôi những giây phút thế này, tôi sẽ nguyện giết sạch chuột trên thế gian vì nàng!

Bạch Lâm xem ti vi, nhưng vẫn chưa quên chuyện lũ chuột, lần nào phát quảng cáo nàng cũng đều hỏi tôi đã bắt được chuột chưa. Tôi bèn dẫn nàng đi tuần tra những vị trí đã đặt bẫy, nhưng chưa phát hiện được thi thể con chuột nào. Bà nó chứ, thời này chuột còn khó lừa hơn người!

Phim phát đến mười một giờ là hết, Bạch Lâm cũng đã gà gât, nhưng hình như vẫn chưa muốn về phòng ngủ. Nàng ngồi nán lại xem bản tin tối một lúc, rồi quay sang hỏi tôi có xem nữa không. Tôi lắc đầu, nàng tắt ti vi đi, rồi vào phòng vệ sinh. Tôi quay về phòng mình, đóng cửa rồi lại thấy hơi thất vọng: Bạch Lâm đã sợ chuột như thế, sao không dính lấy tôi đến tận lúc lên giường đi ngủ đi? Đang nghĩ ngợi lung tung, bỗng nghe Bạch Lâm hét một tiếng thất thanh, có vẻ là tiếng hét vọng ra từ phòng nàng. Tôi giật thót, vội vàng mở cửa xông ra, chạy tới thấy cửa phòng Bạch Lâm không hề đóng bèn xông thẳng vào. Vừa đưa mắt đã thấy Bạch Lâm đang đứng trên giường, bộ dạng rất lo lắng sợ sệt. Tôi bước lại bên nàng, hỏi: Có chuyện gì thế? Bạch Lâm chỉ xuống giường bảo: “Tiểu Triệu! Cậu xem kia là cái gì?” Tôi cúi xuống quan sát kỹ càng, sặc, ra là hai viên phân chuột. Xem ra con chuột này to gan gớm đây! Giường của Bạch Lâm đến ông mày còn chưa trèo lên mà mày đã dám lan chanh đi trước rồi!

“Chỉ là hai viên phân chuột thôi mà?” tôi nói. “Cũng có gì to tát đâu!”

“Ghê lắm!” Bạch Lâm nói. “Ai mà biết đến đêm nó có trèo lên giường tôi hay không?”

Tôi chợt nhớ ra, nói: “Chị có biết vì sao đêm qua tôi phát hiện ra nhà có chuột không? Chính là vì nửa đêm nó trèo lên chặn tôi...” Còn chưa nói hết, Bạch Lâm đã chen ngang: “Đừng nói nữa đừng nói nữa, ghê quá!”

Tôi bật cười, lấy tờ giấy dọn hai viên phân chuột khỏi giường nàng, rồi nói: “Chị thấy ghê thì thay ga đi rồi hăng ngủ!” Nói đoạn liền ra khỏi phòng, vừa đi vừa quan sát phòng Bạch Lâm. Nói thật là đã dọn về nhà nàng bao lâu nay nhưng tôi quả thực chưa bước vào phòng nàng bao giờ. Nhìn thoáng qua, thứ bắt mắt

nhất chính là một tấm ảnh lớn treo trên đầu giường, là ảnh cưới! Cô dâu là Bạch Lâm, còn người đàn ông kia chắc là chồng nàng. Xem ra nàng vẫn chưa nở dứt tình với người chồng đã mất! Bỗng nhiên tôi nhận ra, mình lại có thêm một tình địch!

Lần thứ hai quay về phòng, tôi đóng cửa lại, ngồi tựa xuống giường, chỉ đợi Bạch Lâm tới gõ cửa phòng. Ha ha, tôi không tin nàng dám một mình ngủ lại trong căn phòng có chuột! Càng hướng hồ vừa rồi tôi đã hạ một chiêu, cố ý nói về chuyện đêm qua chuột trèo lên giường tôi hòng dọa nàng, tối nay nàng dám ngủ một mình trên cái giường ấy mới là lạ!

Lại nhớ đến Bạch Lâm lúc ở trong thang máy, vẻ đáng yêu ngốc nghếch của nàng lúc đó, cả niềm tin của nàng đối với tôi đều đã trở lại. Nếu như nàng lại ngủ bên cạnh tôi như đêm đó lần nữa, thì tôi có nên hạ thủ không? Đang nghĩ viễn vông, quả nhiên có tiếng Bạch Lâm gõ cửa phòng từ bên ngoài. Tôi sợ hãi, suýt chút nữa phun máu tung tóe. Lòng phờ phớt, tôi xuống giường ra mở cửa, chỉ thấy Bạch Lâm đang ôm chăn đứng ngoài. Tôi choáng váng, thời khắc ngàn vàng mong chờ đã lâu cuối cùng cũng tới rồi, nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ ra ngạc nhiên, hỏi nàng: “Sao thế?”

“Ồ... Tiểu Triệu...” Bạch Lâm nhìn tôi, mặt ngượng chín như phủ vải đỏ. “Tối... tối nay... tôi... có thể... có thể... (ngủ)... ở chỗ cậu... được không?”

Lòng tôi réo vang có thể có thể, nhưng miệng lại nói: “Sao cơ? Chị định đổi phòng với tôi?”

“Không phải thế!” Bạch Lâm nói: “Tôi sợ phòng tôi có chuột...”

Ồ... Tôi tiếp tục vờ lùì để tiến: “Vậy được! Chị vào phòng tôi mà ngủ, tôi ra phòng khách tạm một đêm.” Nói đoạn liền quay đi chuẩn bị ôm chăn gối. “Tiểu Triệu!” Bạch Lâm gọi từ sau lưng tôi, giọng nói như kéo linh hồn tôi bay bay. “Cậu cũng đừng ra ngoài, tôi... một mình... sợ...”

“Vậy thì ngủ thế nào?” Tôi quay người lại, nói giọng hơi khiêu khích.

Trong khoảnh khắc quay người lại ấy, tôi chết sững. Tôi dám đem tình yêu của mình dành cho Bạch Lâm ra thế, đời này kiếp này, tôi tuyệt đối không thể nào quên cảnh tượng trước mắt. Bạch Lâm đứng ngoài cửa, đưa mắt nhìn tôi. Mặt nàng thoáng ửng đỏ, từ mắt nàng, những con sóng mềm mại tuôn trào, ào qua trái tim tôi, cảm giác thật ấm áp. Phút giây này, cuối cùng tôi đã hiểu ra vì sao mình lại yêu Bạch Lâm đến vậy. Tôi yêu nàng chính bởi vẻ kiều diễm dịu dàng chẳng hề kiểu cách này! Tôi yêu nàng chính bởi nét đáng yêu của người phụ nữ từng trải này! Tôi yêu nàng chính bởi dáng vẻ yếu ớt cần có người che chở này! Mẹ kiếp, giờ tôi thực chỉ muốn bị cái đầu Medusa làm cho hóa đá, có như vậy tôi sẽ mãi mãi được đắm chìm trong mắt Bạch Lâm của tôi.

Ánh mắt chúng tôi đan vào nhau hồi lâu, trước cái nhìn chăm chú của tôi, Bạch Lâm trở nên hoảng loạn. Tôi thầm cười, nhắc lại câu vừa nói: “Chỉ có một chiếc giường thôi, chúng ta ngủ thế nào đây?”

Bạch Lâm nói: “Tôi trải chăn xuống đất nằm là được.”

“Thật không?” tôi lại nói. “Chuột thích nhất là chạy qua chạy lại dưới đất đấy!” Bạch Lâm nghe vậy mặt liền lộ vẻ sợ hãi, tôi nói tiếp: “Chị ngủ trên giường đi!”

“Thế còn cậu?” Bạch Lâm hỏi.

“Chị muốn tôi ngủ đâu thì tôi ngủ đó!”

36.

Thực ra tối nay tôi không định ngủ cùng một giường với Bạch Lâm. Trong lòng tôi rất muốn làm chuyện đó với nàng, muốn đến chết đi được! Nhưng vấn đề bây giờ là nàng chắc chắn sẽ không chịu! Trong trường hợp nàng không chịu mà tôi vẫn cứ làm, xét từ góc độ pháp luật thì có thể cấu thành tội danh được rồi. Vì Bạch Lâm, có ngồi ba đến bảy năm tù tôi cũng cam lòng, nhưng như vậy sẽ làm tổn thương nàng! Hơn nữa, làm thế có ý nghĩa không? Chẳng có chút ý nghĩa gì! Vì vậy, tôi nhất định khiến Bạch Lâm tự nguyện dâng hiến cho tôi, chỉ như thế, chuyện này mới có ý nghĩa! Mà các chú cảnh sát cũng không thể tới bắt người được!

Tuy nhiên tôi cũng không thể bỏ qua cơ hội được đùa nghịch chút xíu với Bạch Lâm. Vậy nên tôi mới cố tình trêu nàng, để xem nàng sắp xếp tôi nằm chỗ nào. Tôi chuyển bóng sang cho nàng, nói ra thì cũng là

một mũi tên nhằm tới hai đích. Nếu như đích thân nàng nói để tôi ngủ dưới đất, vậy thì trong lòng này sẽ có cảm giác áy náy với tôi, mà cảm giác áy náy luôn là huyết tử của nàng, tôi sẽ có thể tiếp tục đi sâu vào huyết này, đến khi nào thu phục được nàng mới thôi. Còn nếu như nàng nhất thời kích động, nhất thời hứng lên, nhất thời yếu lòng, hoặc lỡ miệng nói hớ, để tôi được cùng nàng chung giường thì, he he, coi như là nàng tự nguyện đấy nhé, tôi không chịu trách nhiệm hình sự đâu!

Chỉ một câu nói của tôi cũng đủ để Bạch Lâm ngăn người, nàng đứng ngoài cửa ấp úng hồi lâu vẫn không nói nổi rồi cuộc muốn tôi ngủ ở đâu. Xem ra nàng đang tiến thoái lưỡng nan đây! Để tôi ngủ dưới đất thì trời lạnh. Để tôi ngủ trên giường lại sợ tôi làm gì tấy má.

Trông vẻ do dự của nàng, tôi lại mềm lòng, cười nói: “Tôi ngủ dưới đất được rồi!”

“Như thế sao được?” Bạch Lâm vội vàng nói: “Trời lạnh lắm!”

Sặc! Nàng nói câu này có ý gì đây? Lẽ nào đang ám chỉ tôi có thể ngủ chung giường với nàng? Tôi căng thẳng quá, đây chẳng phải điều bao đêm tôi mơ tưởng sao! Có điều đó mới chỉ là ám hiệu của nàng, cũng có thể do tôi tưởng bở lắm. Nếu như tôi vội vàng lên giường ngay thì thành ra háo hức quá. Thế là tôi nhìn nàng, hy vọng nàng có thể nói rõ hơn một chút, tiếc thay Bạch Lâm vẫn chẳng nói ra câu muốn tôi cùng nàng ngủ trên giường.

Tôi âm thầm thở dài, xem ra vẫn phải tiếp tục quán triệt sách lược lùi mà tiến thôi. Tôi nói: “Chị cứ vào đây trước đã!” Bạch Lâm đỏ mặt, bước vào phòng tôi. Tôi không nhìn nàng nữa, quay người bước tới bàn máy tính, bật máy lên. Bạch Lâm từ phía sau hỏi: “Tiểu Triệu, cậu còn chơi máy tính à?”

“Ừm!” tôi nói. “Chị cứ ngủ trước đi! Tôi chơi điện tử chút rồi ngủ...” Ngập ngừng một lúc lại tiếp: “Không phiền đến chị chứ...”

“Không đâu.” Bạch Lâm nói nhỏ, rồi đặt chân gối lên giường tôi.

Tôi quay lưng lại với Bạch Lâm, im lặng đợi máy tính khởi động, tai thì đóng lên nghe ngóng động tĩnh sau lưng. Có tiếng sột soạt, hình như nàng đang trải chăn, rồi lại có tiếng nàng ra khỏi phòng, sặc, hay là nàng không định ngủ ở đây với tôi nữa? Tôi vội vàng quay đầu lại, quả nhiên đã không thấy Bạch Lâm trong phòng. Thế nhưng chăn nàng vẫn đang trải trên một nửa giường tôi, nửa còn lại chắc là dành cho tôi. Tim tôi nhảy nhót loạn xạ, chỉ muốn phi ngay lên giường. Một lúc sau, tiếng bước chân Bạch Lâm lại truyền tới, tôi vội vàng quay đầu lại nhìn màn hình máy tính. Bạch Lâm bước vào phòng, lại có tiếng động khe khẽ, sau đó là tiếng nàng vang đến tai tôi: Tiểu Triệu, tối đi ngủ đừng tắt đèn nhé, tôi sợ!

Tôi quay đầu lại, thấy Bạch Lâm đã chui vào chăn, cả người trên dưới đều quấn chặt trong chăn, chỉ hở ra mỗi đầu và mặt. Tóc búi khi nãy của nàng không biết từ lúc nào đã được xòa ra, thả dài đen bóng trên nền gối, thật mê hồn.

Hóa ra nàng vừa đi thay đồ ngủ! Tôi tiếc đứt ruột, hừ, sao lúc nãy lại quay đầu đi cơ chứ, tôi chưa bao giờ được nhìn thấy Bạch Lâm trong đồ ngủ! Không biết so với Tưởng Nam thì ai mê hồn hơn.

“Ừ!” Tôi thần người nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nàng, đáp một tiếng. Bạch Lâm đỏ ửng mặt, quay người đi, xoay lưng về phía tôi. Nhìn phần giường nàng chừa lại ỳnh, tim tôi cứ nhảy rộn lên.

Giờ tôi đã có thể chắc chắn rằng Bạch Lâm muốn tôi ngủ trên giường. Đương nhiên, điều này không có nghĩa nàng chịu cùng tôi làm chuyện đó. Nàng nằm quay đầu sang hướng khác là có ý bảo tôi, lên giường thì được, nhưng cậu nằm phần cậu, tôi nằm phần tôi. Tôi còn có thể khẳng định, Bạch Lâm còn lâu mới ngủ được. Nàng quay lưng lại phía tôi, có lẽ giờ đang mở trừng mắt nghĩ xem tôi có lên giường hay không.

He, Bạch Lâm à, tôi đây cũng rất muốn lên giường, nằm ngủ bên cạnh em. Dù cho chẳng làm được gì chẳng nữa, chỉ riêng hít hà mùi hương của em là đã thỏa nguyện lắm rồi. Hửn em cũng rất muốn tôi lên giường ngủ phải không, vì trong lòng em không muốn quá mắc nợ tôi mà. Ha ha, em càng không muốn nợ tôi, tôi lại càng muốn để em nợ tôi. Em muốn tôi lên giường ngủ ư, he he, tôi cứ không lên đấy!

Nghĩ đến đây, tôi bịn rịn nhìn tấm lưng nàng đang quay về phía mình, cắn răng quay đi nhìn vào máy tính. Lên mạng, đăng nhập tài khoản CGA[1]. CS, Starcraft, Empire, chơi hết trò này đến trò khác, nhưng chẳng trò nào quá nổi mười phút. Tâm trí tôi vốn đã để hết lại sau lưng rồi. Sặc! Tôi còn tự vờ vịt gì nữa chứ?

[1] China Gamer Alliance: Liên minh game thủ Trung Quốc.

Tôi thoát mạng, quay người lại lần nữa, ngắm dáng Bạch Lâm ngủ. Nàng chỉ để lại cho tôi mái tóc đen nhánh, nhưng thế cũng đủ hấp hồn tôi lắm rồi. Tôi chợt có một mong muốn cứ được chết lặng thế này cả đời. Thời gian trôi qua từng phút, hình như đêm cũng đã khuya. Bạch Lâm nằm trên giường đã ngủ chưa? Giờ tôi rón rén bước đến, hôn nhẹ lên tóc nàng, chắc nàng sẽ không phát hiện chứ...

37.

Đang nghĩ ngợi mông lung, chợt nghe một tiếng “bịch” từ trên bàn phía sau lưng, tôi thót tim, quay ngoắt đầu lại, liền thấy một con chuột to tướng đang mau lẹ chui xuống gầm bàn. Cái webcam trên bàn của tôi bị nó đụng cho đổ kênh. Bà nó chứ, đến cả đồ của ông đây mà mày cũng dám động hử? Hôm nay ông nhất quyết phải tóm lấy mày lột da xẻ thịt! Nghĩ vậy, tôi phăm phăm định ra ngoài kiếm cây gậy đánh chuột. Mới đứng lên đi được hai bước, tôi đã khựng lại, tục ngữ có câu, thỏ chết chó sẵn bị thịt, hết chim cung tên đem cất, tối nay tôi mà tiêu diệt con chuột này thì sáng mai Bạch Lâm sẽ ngó lơ tôi. Tới khi đó nàng về phòng nàng ngủ, tôi làm sao xớ mui gì nàng được nữa? Tôi phải học theo lão già Viên[2], đầu tiên dùng chiêu nhường địch củng cố địa vị, một mặt nhún nhường đẳng cách mạng, một mặt vẫn xuôi theo chính quyền nhà Thanh, cuối cùng lừa trọn giang sơn gấm vóc Đại Thanh về tay. Giờ bản thiếu gia tôi cũng phải sử dụng chiêu nhường chuột củng cố địa vị, tha không giết con chuột này. Chỉ cần con chuột này sống thêm một ngày, sẽ thêm một ngày Bạch Lâm không dám ngủ một mình, nàng bắt buộc phải bám lấy tôi, he he, ngày dài sinh tình đêm dài động tình, sau này đêm nào chúng tôi cũng ngủ cùng nhau như thế, không xảy ra chuyện gì mới là lạ! Nghĩ tới đây, tôi lại bắt đầu thấy thích con chuột này! Nó không phải do Nguyệt lão trên trời phái xuống, se dây tơ hồng cho tôi và Bạch Lâm đây chứ?

[2] Viên Thế Khải

Quyết xong vụ chuột, tôi cũng thấy hơi buồn ngủ. Nhìn màn hình máy tính, đã gần hai giờ sáng. Sặc, không ngờ mình đã thần người vì Bạch Lâm lâu như vậy. Tôi nằm bò ra bàn, ngủ thiếp đi. Cũng không biết bao lâu sau, chỉ thấy người rùng mình vì lạnh, nhưng đang ngủ ngon, nên chẳng muốn động dậy. Cuối cùng quả thực lạnh không chịu nổi, tôi mới choàng tỉnh dậy, ngẩng đầu lên hoảng hốt nhìn quanh bốn phía, đột ngột nhớ ra Bạch Lâm đang nằm ngủ trên giường mình. Quay người lại nhìn, không biết từ lúc nào nàng đã xoay người lại. Mặt nàng ở ngay trước mắt tôi, an nhiên hiền lành.

Vẻ đẹp của Bạch Lâm lúc ngủ quả thực quá mê hồn. Bỗng dưng tôi nhớ tình cảnh trong thang máy đêm đó, đúng giây phút có điện, tôi cũng được ngắm nàng say ngủ thế này. Khuôn mặt nàng khi đó giống hệt bây giờ, không hề có chút bất an nào. Xem ra trong sâu thẳm lòng mình, nàng vẫn rất tin tưởng tôi. Nghĩ vậy, tôi lại giật mình: xem ra lúc này Bạch Lâm chắc chắn đã say giấc nồng rồi. Nếu không nàng đã chẳng quay người lại trong vô thức thế này!

Ngắm nhìn khuôn mặt nàng, tôi không thể khống chế dục vọng trong lòng được nữa. Khẽ kháng đứng dậy, lén lút đến bên giường, rồi chậm rãi phủ phục người xuống. Tôi cũng không biết lúc này trong đầu mình đang nghĩ những gì, không biết rốt cuộc mình muốn làm cái gì. Tôi chỉ thấy vô cùng kích thích, vô cùng căng thẳng, trái tim đập thành thịch điên cuồng.

Bạch Lâm càng lúc càng gần tôi hơn! Trong giấc ngủ nàng có tựa mình nên giờ tấm chăn không còn quấn chặt quanh nàng như trước nữa, bờ vai lấp ló ra ngoài, có thể nhìn thấy cả chiếc áo choàng ngủ màu tím nhạt nàng đang khoác trên người. Thực lòng tôi chỉ muốn lật tung lớp chăn để nhìn ngắm dáng nàng đang ngủ, nhưng vẫn ráng kìm lại. Lúc này mặt nàng cách tôi chưa đầy nửa mét, tôi có thể nhìn rõ cái cổ trắng ngần thon dài như cổ thiên nga của nàng.

Thần người nhìn chăm chăm vào cổ nàng một lúc lâu, tôi nhẹ nhàng đặt hai tay lên giường, người cũng tiếp tục nhích lên, cứ thế này, chúng tôi đã gần nhau trong gang tấc rồi! Hơi thở của nàng phả vào mặt tôi, làm tôi thấy hơi nhồn nhột, một cảm giác khoan khoái không sao tả xiết, lòng rộn lên xao động. Quân “đơn đầu”[3] đang ở trước mặt, vấn này tôi có nên ừ không đây?

[3] Thuật ngữ trong chơi bài mạt chược, chỉ quân còn thiếu để ù bài.

Tôi cứ thế khom lưng đứng một hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhích thêm phân nào nữa. Đầu tôi che khuất ánh đèn, đổ bóng lên khuôn mặt của Bạch Lâm. Lúc này trái tim tôi dường như cũng đang che khuất thứ

gì đó, rất u tối. Nếu như tôi tiếp tục, thì sẽ thành thế nào? Đó có gọi là tình yêu không? Tôi ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu. Trong không khí có mùi hương của Bạch Lâm, rất ngọt ngào, rất đau buồn.

Tôi lặng lẽ rời giường, quay trở lại bên bàn máy tính. Di di con chuột đánh thức màn hình. Đã hơn năm giờ sáng, không ngờ một đêm đã sắp trôi qua. Quay lại nhìn Bạch Lâm, nàng vẫn đang say giấc như một đứa trẻ, dường như chẳng hề hay biết chuyện vừa xảy ra. Thần người nhìn Bạch Lâm một lúc, tôi bỗng nhớ tới bài hát “Nàng trong giấc mơ” của Phác Thụ. Tôi rất muốn ngồi bên Bạch Lâm đánh bản nhạc này cho nàng, nhưng lại sợ làm ồn. Do dự mất mấy giây, tôi đứng lên lấy cây đàn guitar, bước ra phòng khách, tiện tay đóng luôn cửa phòng lại.

Ngoài phòng khách tối om, tôi đứng trước cửa phòng ngủ một lúc lâu mới quen được với bóng tối. Mò mẫm tới sofa, ngồi xuống, ôm cây guitar vào lòng, khe khẽ gảy đàn, tiếng guitar vang lên nhẹ nhàng trong đêm tĩnh mịch, tôi hát khẽ:

Tĩnh lặng quá đêm nay của ta... yeah,,,

Ngắm em ngủ bên anh... như một đứa trẻ...

Muốn đánh thức em biết bao... nói với em anh yêu em nhường nào... yeah...

Người tình ơi... tỉnh dậy đi... hãy nhìn anh nói rằng em cũng yêu anh...

Ừ... ừ... ừ...

Vì yêu anh em mới đến... nhân gian này...

Vượt qua biển người mệnh mang... say giấc bên anh...

Anh rất muốn... nằm bên em mãi... đêm ngày say sưa cùng em...

Người tình ơi... nhìn anh... già đi trong tuyệt tình...

Yeah... yeah... yeah...

Yeah... yeah anh yêu em... Yeah... yeah... yeah...

Bài hát yên ả như ánh trăng, dịu dàng như dòng nước, tôi vừa đàn vừa hát mà tim cũng say theo. Nếu có thể ôm Bạch Lâm nhảy một điệu Slow trong tiếng hát này thì hạnh phúc biết bao...

Đúng vào lúc tôi đang quên bẵng tất cả, một tiếng động khe khẽ vang lên, cửa phòng ngủ hé mở, ánh sáng từ bên trong hắt ra. Tôi giật mình, khựng lại, đưa mắt nhìn lên, là Bạch Lâm! Bạch Lâm trong bộ áo choàng ngủ đang đứng trước cửa phòng sáng đèn, dường như chẳng phải người phàm.

38.

Tôi nhìn trân trân Bạch Lâm phải đến ba mươi giây, trầm nghĩ: cuối cùng nàng đã bị tôi đánh thức. (He he, thực ra đây chính là điều tôi mong muốn...) Bạch Lâm cũng nhìn tôi, không cử động, cũng không lên tiếng. Trên mặt nàng dạt dào một thần thái mê hồn. Nhìn về mặt nàng, tôi biết có lẽ nàng đã tỉnh dậy một lúc rồi, chắc nàng cũng đã nghe thấy bài ca tôi hát cho nàng. Nàng đang nghĩ gì nhỉ? Tôi cứ vậy chìm trong suy tư, cũng im lặng không lên tiếng. Chúng tôi cứ thế nhìn nhau, một người ngoài sáng, một người trong tối. Bốn bề dường như trở nên tĩnh mịch, lại dường như vẫn còn phảng phất tiếng đàn lời ca ban nãy trong không trung.

Tôi nhìn Bạch Lâm, chợt cảm thấy từ khi quen nhau tới giờ, đây chắc là giây phút lãng mạn nhất giữa tôi và nàng. Phụ nữ đều thích lãng mạn, quang cảnh này thời khắc này, có thể làm rung động trái tim người phụ nữ của tôi không?

Thời gian trôi chậm chạp, chúng tôi vẫn lặng im. Nhìn Bạch Lâm yêu kiều trước mắt, tôi bất giác mừng thầm: Mẹ kiếp, xem ra lúc này không vội ù bài lại hay! Nhìn về mặt Bạch Lâm, đến tám phần mười là muốn “châm pháo” rồi... Ha ha! Chắc lần này tôi có muốn không ù cũng khó!

Giữa lúc mộng đang đẹp tuyệt vời như thế, tự nhiên tôi lại thấy mũi mình hơi nhột nhột. Mẹ nó chứ, chắc lúc này nằm bò ra bàn ngủ, bị cảm lạnh nên muốn hắt hơi đây.

Giữa màn đêm tĩnh mịch, tôi hắt xì một tiếng như sấm rền, Bạch Lâm cũng theo đó sức tỉnh, tôi thầm khóc ròng, tan tành rồi. Sặc! Cái hắt hơi này thật không đúng lúc!

Khoảnh khắc lãng mạn cuối cùng lại kết thúc một cách thê thảm vậy đấy. Lòng tôi vô cùng rầu rĩ, nếu như ông trời cho tôi một cơ hội nữa, tôi nhất định sẽ cố nín cái hắt hơi ấy vào trong!

Bạch Lâm như bừng tỉnh, nhìn tôi, hai má đỏ ửng. Phải mấy giây sau nàng mới lên tiếng: “Tiểu Triệu... tôi qua cậu... không ngủ à?”

“À,” tôi điềm nhiên cười, nói: “tối qua chơi điện tử hăng quá... ờm... tôi không làm phiền chị chứ?”

Bạch Lâm không trả lời, chỉ lặng im nhìn cây đàn trong lòng tôi.

Buổi sáng đi làm buồn ngủ rũ rượi, mí mắt trên với mí mắt dưới cứ kiss nhau liên tục. Cuối cùng không gắng gượng nổi nữa, tôi dứt khoát nằm bò ra bàn. Thầm nghĩ, dù sao Tưởng Nam cũng là chị tôi, sợ quái gì!

Ngủ cả buổi sáng, đến trưa đi ăn cơm thấy hơi lão đảo khó chịu. Khoang mũi lạnh toát, nước mũi cứ thế chực trào ra. Xem ra đêm qua cảm lạnh thật rồi, hơi có dấu hiệu bị cúm. Ngồi suốt cả buổi chiều, hắt hơi, sổ mũi, nhức đầu, triệu chứng nào quảng cáo Bạch Gia Hắc[4] cũng đều ứng lên người tôi cả rồi. Đến khi tan làm, khắp người tôi đã khó chịu vô cùng. Tự sờ lên trán, chỉ thấy nóng hằm hập. Khi thật, tôi hắt hơi lúc nào Bạch Lâm cũng nghe thấy, trông thấy cả rồi, thế mà tan làm nàng đã một mình chạy biến luôn. Đến hỏi thăm một câu cũng không thèm hỏi, bỏ rơi tôi một mình bệnh tật ốm đau ở đây! Nghĩ lại tôi vì nàng mới bị cảm lạnh, thế mà nàng vô tình như thế, thật là trái tim băng giá!

[4] Một nhãn hiệu thuốc cảm cúm phổ biến ở Trung Quốc.

Cố lấy lại tinh thần rời công ty, đi ra trạm xe buýt. Đi được nửa đường chợt tôi loáng thoáng nghe tiếng Bạch Lâm: “Tiểu Triệu!” Nhìn về phía tiếng gọi, Bạch Lâm đang đứng ngay bên đường. Tôi sững người, nói: “Chị vẫn chưa về à?” Nàng bảo: “Tôi đợi cậu ở đây lâu lắm rồi! Cậu bị cảm rồi, đến bệnh viện khám đi!”

Sặc! Hóa ra nàng không hề vứt bỏ tôi! Chắc nàng sợ mọi người trông thấy. Lòng tôi chợt thấy ấm áp, tinh thần cũng khá hẳn lên.

Tới bệnh viện khám, vừa kiểm tra nhiệt độ đã thấy cao tới 39.3 độ! Bác sĩ không nhiều lời, kê đơn thuốc rồi cho tôi truyền nước. Quả thực tôi thấy hơi áy ngại, bao lâu rồi chưa ốm đau gì, không ngờ ốm một trận lại nghiêm trọng thế này. Có điều nói đi cũng phải nói lại, bệnh tôi càng nặng, Bạch Lâm lại càng thấy áy náy bứt rứt. Ha ha! Nghĩ vậy đã thấy vui rồi. (Em y tá cầm kim truyền cho tôi thấy bộ dạng hạnh phúc này hẳn phải cười tôi thần kinh mất...)

Trong lúc truyền nước, Bạch Lâm luôn ngồi cạnh tôi. Đương nhiên, ngoài truyền nước bác sĩ còn kê rất nhiều loại thuốc, Bạch Lâm đều đi lấy cả rồi. Truyền xong cũng đã gần tám giờ tối, về đến nhà, Bạch Lâm hỏi tôi muốn ăn gì. Tôi bị sốt, chẳng có hứng ăn gì, nhưng hiếm có cơ hội được Bạch Lâm chăm sóc dịu dàng thế này, nên tôi nói mình muốn ăn mì. Bạch Lâm thấy tôi muốn ăn, cuống cuống chạy vào bếp nấu mì. Nhìn Bạch Lâm vì tôi mà bận bịu rối rít, tôi lại bắt đầu mong sao mình ốm mãi không dậy được là hay nhất.

Chẳng bao lâu sao, Bạch Lâm đã bê một bát mì nghi ngút khói ra đặt trước mặt tôi. Lúc tôi ăn nàng còn ngồi xuống đối diện nhìn tôi. Tôi vui đến ngất được mắt, thực ra chính nàng cũng đã ăn gì đâu! Nhìn nàng lo lắng cho tôi thế này, tôi thực, sặc, thực không tìm ra lời nào diễn tả nổi!

Mới ăn được một nửa, Bạch Lâm bỗng kêu “a” lên một tiếng. “Sao thế?” tôi hỏi. Nàng lắp bắp nói: “Tôi... tôi để quên thuốc ở bệnh viện rồi.” Nói đoạn nàng đứng phắt dậy đi thay quần áo, mặc áo khoác, mở cửa chạy ra ngoài, hệt như một cơn gió. Tôi định bảo nàng mượn thể này thôi đừng tới bệnh viện nữa, nhưng chưa kịp nói gì nàng đã chạy mất hút rồi.

8. Chương 8: Cuộc Chiến Tình Ái

39.

Bạch Lâm đi rồi, tôi tiếp tục ăn nốt bát mì ngon nhất trong đời mình, nhớ lại bộ dạng căng thẳng vừa nãy của nàng, sắc, thứ tôi đang ăn đây nào phải là mì! Thứ trong bát này thậm chí còn ngọt hơn mật ấy chứ.

Ăn xong mì, đang định đem bát vào bếp thì chợt nghe có tiếng cạch từ trong bếp văng ra. Bước vào xem, hóa ra kẻ xâm lược lén lút kia đã bị bẫy chuột kẹp trúng, chết tươi. Nhìn xác con chuột chổng gọng, lòng tôi lại dâng lên một nỗi bi thương, nói gì thì nói nó cũng là công thần trong bước tiến triển giữa tôi và Bạch Lâm! Thế mà giờ lại chết thế này? Thôi vậy, đành kìm nén đau thương! Cùng lắm trao cho nó cái giải diện viên phụ xuất sắc nhất là được!

Im lặng mặc niệm con chuột xấu số một lúc, chợt tôi nghĩ: giờ chuột chết rồi, Bạch Lâm sẽ không còn ngủ trong phòng tôi nữa! Nghĩ đến đây, tôi đặt cái bát xuống, đem thi thể con chuột quăng ra ngoài cửa sổ, tiêu hủy tang chứng. Đợi đến khi Bạch Lâm quay về sẽ nói với nàng là vẫn chưa bắt được chuột.

Làm xong mọi việc, tôi lại hơi có cảm giác tội lỗi. Quay về phòng, cởi bỏ áo khoác quần dài rồi chui vào chăn, đợi Bạch Lâm về tiếp tục chăm sóc tôi. Nằm được một lúc thì nghe bên ngoài có tiếng người gõ cửa. Trời, chắc chắn là Bạch Lâm quên đem chìa khóa rồi. Tôi vội xỏ dép, chạy ra mở cửa, tay mở miệng nói: “Có phải chị quay lại bệnh viện lấy thuốc...” Còn chưa nói hết câu, tôi đã chết sững.

Người đang đứng ngoài cửa không phải Bạch Lâm, mà là kẻ đã hôn nàng ngay trước mặt tôi, anh Hình.

Tôi hoàn toàn không ngờ người gõ cửa lại là anh ta, nên vô cùng kinh ngạc. Nhưng tôi có kinh ngạc thế nào chẳng nữa, cũng không là gì so với vẻ kinh hoàng khủng khiếp tên mặt anh Hình. Nhìn bộ dạng anh ta, tôi lại thấy hơi buồn cười. Có điều nói đi cũng phải nói lại, tôi ở đây bao lâu vậy rồi, có thấy anh ta qua lại lần nào đâu! Sao hôm nay tâm trạng lại phấn khởi, chạy đến đây góp vui thế này? Tự nhiên nhớ ra hôm nay là thứ Năm, bình thường cứ đến thứ Năm là Bạch Lâm đi với anh ta. Có lẽ hôm nay không thấy nàng nên anh ta mới chạy đến đây.

Tay Hình lùi lại hai bước, đưa mắt nhìn lại số nhà và bốn bề xung quanh, sau khi chắc chắn mình không tìm nhầm nhà mới lên tiếng hỏi, giọng nói cực kỳ gượng gạo, nghi hoặc, xen lẫn khó chịu: “Cậu là...”

Tình cảnh trước mắt khiến tôi bừng tỉnh, tôi đã nắm được một điểm yếu của tay Hình. Sự hoài nghi của gã này quá lớn, hơn nữa lòng khoan dung chắc chắn cũng không nhiều. Điểm này hẳn có lợi cho tôi. Đã đến lúc dùng chiêu “thật mà ngỡ giả” ông cụ Tiên Trung Thư từng nói rồi. Tôi lập tức đáp: “Anh là bạn của Bạch Lâm phải không? À, tôi là khách thuê nhà ở đây!”

Tôi quá rõ tâm trạng tay Hình lúc này, tôi càng nói thật anh ta lại càng không tin.

“Ồ.” Tay Hình quả nhiên mắc lừa, ồ một tiếng đầy nghi vấn. Anh ta nhìn chằm chằm vào tôi, dò xét từ trên xuống dưới. Ha ha, quần áo tôi đang lếch thếch xộc xệch thế này, chỉ càng làm tăng thêm nghi ngờ của anh ta mà thôi.

“Anh vào nhà ngồi đã!” Tôi mở rộng cửa, nói: “Bạch Lâm ra ngoài có chút việc, lát nữa là về thôi.” Tay Hình do dự một chút rồi bước vào nhà. Hai chúng tôi nhất thời cũng thấy rất gượng gạo, không ai nói câu nào. Chừng sáu bảy phút sau, bên ngoài có tiếng người mở cửa, tôi căng thẳng thót tim, đưa mắt nhìn ra phía cửa. Đúng lúc ấy, tay Hình cũng hướng ánh mắt ra cửa chính.

Cửa mở ra, Bạch Lâm từ bên ngoài bước vào, trong tay cầm túi thuốc, thở hồng hộc. Vào đến nhà, đột nhiên thấy tay Hình giữa phòng, nàng lập tức chết sững. Tay Hình nhìn thái độ ấy của nàng, sa sầm mặt xuống, ánh mắt đá qua phía tôi, rồi lại ập xuống khuôn mặt Bạch Lâm. Bạch Lâm vội vàng giải thích: “Đây là cậu em họ, vừa từ Dương Châu tới...”

Nghe Bạch Lâm nói vậy, trong lòng tôi nửa vui nửa buồn. Vui vì lời giải thích này của nàng hoàn toàn trật lất với khẩu cung ban nãy của tôi, tay Hình kia không rầu chết mới lạ. Buồn vì Bạch Lâm căng thẳng giấu giếm với tay Hình như thế, chứng tỏ nàng vẫn rất quan tâm tới anh ta.

Tay Hình đứng bên nghe nàng giải thích, sắc mặt lập tức khó coi vô cùng. Bạch Lâm dường như cũng tự nhận thấy mình vừa nói sai điều gì, vẻ mặt liền trở lên gượng gạo. Tay Hình hừ một tiếng, nói: “Ồ Dương

Châu em còn một cậu em họ cơ à? Sao anh chưa thấy em nhắc đến bao giờ nhỉ?” Bạch Lâm áp úng, mấp máy môi nhưng chẳng nói được lời nào.

Tay Hình lại hừ một tiếng, nhìn sang tôi, mãi lúc sau mới nói tiếp: “Lần trước người ở bệnh viện cũng là cậu ta phải không? Lúc đó vì bệnh của Tiểu Lộ, anh biết tâm trạng em không được tốt nên mới không hỏi em, em nghĩ anh không nhớ mặt mũi cậu ta ư?”

Anh ta vừa dứt lời, cả tôi và Bạch Lâm đều sững người. Tôi cứ ngỡ lần trước ở bệnh viện thời gian ít ỏi, hơn nữa lúc đó anh ta cũng chẳng chú ý gì đến tôi, lại thêm đã bao lâu như vậy, hẳn không nhớ ra tôi nữa mới phải. Nào ngờ anh ta còn nhận ra tôi chính là người ở bệnh viện đêm đó! Sặc, thế cũng tốt. Thế này anh ta lại càng có thêm lý do nghi ngờ quan hệ mờ ám giữa tôi và Bạch Lâm. Ha ha, chuyện càng lúc càng vui rồi đây. Chi bằng tôi cứ tọa sơn quan hổ đấu, vát kiệu vọng thủy lưu xem xem Bạch Lâm và tay Hình sẽ cãi cọ thành thế nào!

Chắc Bạch Lâm cũng không ngờ tay Hình lại nhớ ra tôi, thấy anh ta hỏi vậy tinh thần liền hoảng loạn lên. Trời! Nàng càng hoảng, tay Hình lại càng nghi ngờ cho xem! Quả nhiên, tay Hình thấy bộ dạng nàng như vậy lại càng tức tối, giận bưng bưng nói: “Em nói xem, hả? Cậu ta là em họ đẳng nào của em?”

Bạch Lâm áp úng, mấp máy môi nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Sau đó vẻ mặt nàng trở nên u ám, nặng trĩu. Thế rồi, tôi lại được thấy Bạch Lâm mà tôi muốn thấy nhất, một Bạch Lâm luống cuống sợ sệt, khiến người ta chỉ muốn thương yêu.

Không thể phủ nhận, cứ im lặng không nói thế này chính là tuyệt chiêu “tắt sạt kỹ” của Bạch Lâm. (Dù gì đối với tôi cũng luôn hiệu nghiệm!) Mẹ kiếp, nếu như tay Hình còn là thằng đàn ông, nhìn vẻ mặt Bạch Lâm lúc này chắc chẳng còn nói gì được nữa rồi.

Tay Hình cũng không ngờ Bạch Lâm lại im lặng chẳng nói chẳng rằng, thấy bộ dạng như sắp khóc của nàng, anh ta dường như cũng mềm lòng, thở dài đánh sượt rồi không nói gì thêm nữa. Thế rồi anh ta tiến lại phía Bạch Lâm, hẳn muốn vỗ về nàng. Nhưng đến nửa đường anh ta lại khựng lại. Từ vị trí của anh ta lúc này, vừa vặn có thể bao quát hết cảnh tượng trong phòng tôi.

Tôi giật thót, chợt nhớ ra chân gối của Bạch Lâm vẫn đang trên giường mình!

Sặc! Tôi thảm hỉ hã: lần này đúng là tay Hình được mở rộng tầm mắt rồi! Khéo sao tối qua Bạch Lâm ngủ lại phòng tôi, cũng khéo sao tay Hình tối nay lại dẫn xác tới đây. Ha ha, thực ra đêm qua chúng tôi hoàn toàn trong sáng, nhưng đối lại bạn là tay Hình bây giờ, thì bạn có thể tin sự thật này không?

Tôi đoán không sai, quả nhiên tay Hình đã nhìn thấy chân gối của Bạch Lâm. Lúc này tôi đang đứng chếch sau anh ta, nên có thể thấy rõ hai nắm đấm của anh ta siết chặt, mặt đanh lại nổi gân xanh trông rất khủng khiếp. Tôi bất giác lùi lại mấy bước, hôm nay đang bị sốt, sức khỏe không ra sao, nếu như đấu tay đôi thì chắc chắn không chọi nổi rồi! Mất tôi liếc nhanh vào bếp, nếu như lát nữa anh ta định đánh tôi thật thì đầu tiên phải chạy đi lấy con dao!

Bạch Lâm đứng đối diện cũng bị tay Hình dọa phát khiếp, hẳn nàng cũng đã nhớ ra chân gối mình vẫn còn đang trên giường tôi. “Không phải thế!” Nàng không im lặng được nữa: “Anh đừng hiểu nhầm!” (Hà! Lúc này chị có nói gì cũng vô ích thôi, càng tỏ càng đen! Chuyện chúng ta ở chung một nhà, tay Hình có lẽ còn ôm chút hy vọng. Nhưng giờ rõ ràng là chúng ta đã ngủ chung một giường rồi, chị cho rằng anh ta cũng trong sáng như tôi sao?)

Tay Hình không nghe tiếp nổi nữa, bực bội khoát tay, định mắng chửi gì đó nhưng rồi cũng kìm lại. Hẳn giờ đây anh ta đã đạt đến cực hạn, bất kỳ lúc nào cũng có thể bùng nổ. Tôi không khỏi lại dịch thêm mấy bước về phía bếp. Nắm đấm của anh siết chặt hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng buông lỏng ra. Sau đó, anh ta cười nhạt mấy tiếng, nói: “Đã là lần thứ hai rồi, anh vẫn nên tin em ư?”

Ở phía sau, tôi nghe mà sững sờ: lần thứ hai? Mẹ kiếp! Vậy lần đầu là Bạch Lâm với ai?

40.

Bạch Lâm nghe tay Hình nói ra câu này mặt liền biến sắc, tay buông thông, thuốc trên tay rơi hết xuống sàn. Sau đó nàng ngẩng mặt lên, trừng trừng nhìn anh Hình, vẻ mặt đầy phức tạp. Nhìn thấy Bạch Lâm như vậy, tôi không khỏi ngạc nhiên, đồng thời có một cảm giác: xem ra thời khắc mình xuất hiện trong cuộc

đời Bạch Lâm quá muộn! Cứ theo những gì này giờ, thì giữa nàng và tay Hình đã xảy ra không ít chuyện, hơn nữa đều là những chuyện tôi không hề biết.

Hai người họ mắt đối mắt nhìn nhau hơn một phút ngay trước mặt tôi, rồi sau tay Hình thở dài. “Mười một năm rồi!” anh ta nói. “Vì sao lần nào anh ngỡ rằng sắp thành công, em đều khiến anh thất vọng?” Giọng anh ta trầm xuống bất lực, nghe rất truyền cảm. Bụng tôi như đánh lô tô, thầm nghĩ: Không ngờ tên khốn này cũng biết diễn trò bi kịch! Đó là tuyệt chiêu “tắt sất kỹ” của ông đây cơ mà!

“Lần này tuyệt đối không phải như anh nghĩ!” Bạch Lâm nói, giọng lạnh băng. Không hiểu vì sao, kể từ lúc tay Hình nhắc đến chuyện gì đó lần trước, Bạch Lâm đã thay đổi hoàn toàn. Cả về thái độ lẫn lời nói.

“Thật ư? Thế vì sao tối nay em không đến lớp?” (Đến lớp? Sao càng lúc tôi càng mù mờ thế này!)

“Em có việc.”

“Thế sao em không gọi điện cho anh, anh gọi cho em em cũng không nghe?”

“Em quên mang điện thoại,” Bạch Lâm nói. Tôi đứng bên nghe giọng nàng có vẻ ngập ngừng, chắc chuyện nàng quên điện thoại là thật, nhưng theo tôi thấy nàng vốn đã không nghĩ đến việc phải gọi điện cho tay Hình. Vì chuyện đêm qua và bệnh tình của tôi hôm nay, có lẽ toàn bộ tâm trí nàng đã dành hết cho tôi chẳng? He he! Tự nhiên tôi có chút đắc ý...

Hình cười nhạt, hiển nhiên, anh ta cũng nghe ra vẻ ngập ngừng trong câu trả lời của Bạch Lâm. “VẬY...” anh ta tiếp tục truy hỏi, “lần trước thì sao?”

Lần này Bạch Lâm không trả lời, mà đột nhiên quay ngoắt đầu đi, không nhìn anh ta nữa. Tay Hình đứng đống đĩnh tại chỗ chừng hơn hai mươi giây, rồi hừ một tiếng, bước qua chỗ Bạch Lâm, tiến thẳng ra cửa. Sau khi về đến nhà, nhìn thấy tay Hình, Bạch Lâm thần trí kích động nên vẫn chưa đóng cửa. Tay Hình cứ thế bước qua cánh cửa đang để ngỏ, nhìn từ đằng sau quả có chút thê lương.

Bạch Lâm thấy tay Hình đi rồi liền quay người lại, hình như có ý đuổi theo. Nhưng đột nhiên không biết nghĩ gì nàng lại đứng lại. Rồi nàng lấy tay đóng sập cửa vào.

Rầm một tiếng, tim tôi cũng như bị thứ gì đâm sầm vào, tự nhiên cảm thấy hơi sợ hãi.

Lần đầu tiên tôi được diện kiến cơn tức giận của Bạch Lâm, từ trước tới nay, trong mắt tôi nàng luôn mềm yếu dịu dàng. Tôi thực sự không thể nào liên kết nàng với tiếng sập cửa ban nãy được. Thứ khiến nàng trở nên như vậy chắc hẳn chính là chuyện tay Hình vừa nói đến, rốt cuộc đó là chuyện gì nhỉ? Chuyện gì có thể khiến một người phụ nữ dịu dàng như Bạch Lâm ngùn ngụt lửa giận thế này?

Bạch Lâm đứng lặng người trước cửa, còn tôi vẫn lặng lẽ đứng phía sau nhìn nàng, rất lâu rất lâu. Sau đó tôi thấy nàng chậm chậm quay người lại, mắt nàng đong đầy nước mắt, nét sầu muộn hằn sâu giữa chân mày nàng đè nặng lên trái tim tôi. Tôi không kìm được muốn bật khóc. Còn nàng lại dường như chẳng hề để ý đến tôi, nặng nề cất từng bước chân quay về phòng mình.

Nàng không đóng cửa phòng, cũng không bật đèn, chỉ lặng lẽ ngồi xuống giường, ngẩng người nhìn vào bức ảnh cưới treo đầu giường. Tôi nghĩ, nước mắt nàng chắc đang lăn dài trên hai gò má.

Tôi đứng bên ngoài phòng Bạch Lâm, im lặng nhìn nàng. Bỗng nhiên tôi cảm thấy, Bạch Lâm phức tạp hơn tôi tưởng rất nhiều, trong lòng nàng nhất định cất giấu rất nhiều bí mật tôi không hề biết. Xem ra quan hệ giữa nàng và tay Hình cũng rất tế nhị: vừa như tình nhân, lại vừa như không phải. Trừ mỗi thứ Năm hằng tuần, còn đâu nàng rất hiếm khi hẹn hò với anh ta. Mà cuộc hẹn thứ Năm ấy, qua lời tay Hình nói, dường như còn phải mượn thêm cái mác lên lớp gì đó nữa. Tay Hình cũng rất ít tới nhà nàng, ít ra là tôi vẫn chưa thấy lần nào. (Nhưng chắc chắn là anh ta đã từng tới, nếu không hôm nay đã chẳng thể tìm lên tận đây.)

Có vẻ như tay Hình đã đợi Bạch Lâm suốt bao năm, nhưng nàng vẫn còn do dự. Tối hôm đó Bạch Lộ chẳng nói câu “Cuối cùng chị cũng quyết định bắt đầu với anh Hình rồi phải không” sao? Xem ra Bạch Lâm không chỉ lúc nóng lúc lạnh với tôi mà còn với cả tay Hình nữa!

Một trong những lý do nàng do dự, hẳn chính là người chồng đã mất kia. Tối ở nhà Bạch Lâm lâu như vậy, tôi có thể cảm thấy nàng vẫn chưa quên được người chồng quá cố. Chẳng phải lúc này đây, nàng đang ngồi ngắm ảnh chồng lặng lẽ khóc thầm là gì? Còn một nguyên nhân khác nữa, e chính là chuyện tay Hình ban

này nhắc tới. Qua giọng điệu của anh ta thì chuyện này tuyệt đối là chuyện trai gái. Cũng chính vì chuyện này mà trong lòng anh ta luôn bị phủ một bóng đen, thành ra lần này mới nổi cơn nghi ngờ như vậy. Thực ra cứ coi như tôi sống cùng nhà với Bạch Lâm đi nữa thì cũng có gì to tát đâu? Anh ta có trông thấy chăn gối nàng trong phòng khách thì cũng có gì to tát? Nói đi cũng phải nói lại, biểu hiện của Bạch Lâm lúc đó cũng thật dở quá, nàng giấu giếm hết lần này đến lần khác như vậy chẳng phải càng khiến anh ta nghi giữa chúng tôi có gì đó ư? Có vẻ chuyện kia cũng đã phủ bóng đen tâm lý lên Bạch Lâm! Vậy rốt cuộc đó là chuyện gì? Người đàn ông bí mật trong câu chuyện đó rốt cuộc là ai?

Cứ vậy, Bạch Lâm ngồi khóc trong phòng, còn tôi thần người đứng bên ngoài. Hai chúng tôi duy trì không khí nặng nề tĩnh mịch đó phải đến hơn mười phút. Trước khi tay Hình tới, tôi đã cởi bỏ quần áo dài định chui vào chăn. Về sau anh ta đến, tôi ngỡ là Bạch Lâm quay về, nên cũng không mặc thêm gì mà chạy thẳng ra mở cửa. Đến giờ tôi vẫn chỉ đánh độc quần mỏng áo cộc đứng giữa phòng khách. Mới đầu do kích động nên chưa cảm thấy lạnh. Nhưng giờ cảm thấy lạnh đã xộc đến, mà tôi còn đang bị cảm nữa, không kìm được hắt hơi liên mấy cái.

Tiếng động liên hoàn này lập tức đem Bạch Lâm về với thực tại, nàng quay đầu nhìn tôi. Thấy tôi quần mỏng áo cộc đứng như thằng ngốc trước cửa phòng, nàng bắt giắc lạnh người. Sau đó nàng lấy tay gạt nước mắt, đứng dậy ra khỏi phòng, nói: “Tiểu Triệu, sao lại đứng đây? Còn mặc phong phanh thế này nữa? Cậu đang bị cảm mà, mau về phòng đi!”

Nhìn vẻ mặt có thể thấy thái độ quan tâm của nàng đối với tôi không giống giả vờ. Tôi gạt đầu, ngoan ngoãn như một đứa trẻ quay về phòng mình. Mới chui vào chăn không bao lâu, Bạch Lâm từ ngoài bước vào, tay phải cầm một bình nước lọc, tay trái cầm túi thuốc vừa lấy về. Nàng đến bên giường tôi, đặt bình nước xuống bên chiếc máy tính, rồi lại đặt thuốc xuống, hơi gượng gạo nói: “Hôm nay tôi đúng là ngớ ngẩn, lại bỏ quên thuốc ở bệnh viện, may mà có cô y tá cất hộ.” Vừa nói nàng vừa cầm lấy cốc, rót đầy nước vào. Tiếp đó nàng lấy thuốc ra, vừa đọc hướng dẫn sử dụng vừa nói: “Đây là thuốc cảm, uống một viên; đây là thuốc tiêu viêm, mỗi lần uống ba viên...”

Tôi thấy nàng chăm chú như vậy, lại nghĩ đến bộ dạng vừa khóc ban nãy, lòng chợt thấy ngọt ngào, lại cũng có chút xót xa, không kìm được nói: “Chị về phòng nghỉ đi, tự tôi uống cũng được!” Nàng nghe vậy liền đưa mắt nhìn tôi, hơi lạnh người đi. Tôi lại nói tiếp: “Lúc này chị đi lấy thuốc, con chuột kia đã bị tôi trừng trị rồi.”

41.

Bạch Lâm vẫn chờ tôi uống xong thuốc mới quay về phòng. Thấy nàng đi rồi tôi lại bắt đầu hối hận. Hối hận mình đã mềm lòng không tiếp tục kể sách ban đầu. Tôi nằm trên giường, miên man nghĩ đến Bạch Lâm mãi hồi lâu, cuối cùng không chống chọi nổi với cơn buồn ngủ và tác dụng phụ của thuốc cảm, dần dần thiếp đi.

Ngày hôm sau trông thấy Bạch Lâm, có vẻ nàng đã trở lại trạng thái bình thường. Tôi không biết nàng sẽ giải quyết chuyện với tay Hình ra sao. Trong lòng tuy cứ nghĩ mãi đến chuyện này nhưng trước sau tôi không hề mở miệng ra hỏi, thậm chí: Chỉ cần đợi đến thứ Năm tuần sau, tới lúc đó xem buổi tối nàng có ra ngoài không và về mặt lúc về nhà thế nào là biết ngay.

Nhờ sự chăm sóc của Bạch Lâm, chưa đến hai ngày sau tôi đã khỏi bệnh. Qua chuyện lần này, tôi thấy Bạch Lâm thân thiết với mình thêm rất nhiều, đương nhiên trong lòng rất vui, một là vì nàng đối xử ngày càng tốt với tôi, hai là có khả năng tay Hình kia đã bị đá bay ra khỏi trận chiến. Nhưng rốt cuộc chuyện giữa tay Hình và Bạch Lâm đã kết thúc hay chưa thì tôi không rõ. Xem ra vẫn phải đợi đến thứ Năm thì mới biết được.

Vốn định là thế, nhưng không ngờ kế hoạch lại có thay đổi nhanh chóng. Sáng thứ Tư, Tưởng Nam gọi tôi vào phòng làm việc, bảo tôi chiều thứ Năm lái xe đưa chị đi Côn Sơn, sau đó rẽ qua Thượng Hải, qua Tết Tây mới quay về. Tôi định xin Tưởng Nam lùi lại một ngày, nhưng trước nay trong công việc chị rất nghiêm túc, đương nhiên tôi không dám mở miệng nói bừa! Haiz!

Bạch Lâm biết chuyện này xong, thái độ có vẻ là lạ. Có lẽ nàng vẫn luôn nghi ngờ giữa tôi và Tưởng Nam có gì đó chẳng? Buổi trưa Bạch Lâm khê khàng kéo tôi ra ngoài ăn. Lúc ăn, nàng hỏi: “Tiểu Triệu, cậu nhất định phải qua Tết dương lịch mới quay lại được à?” Tôi gạt đầu, nàng đột nhiên nói tiếp: “Cuối tháng

này là sinh nhật Tiểu Lộ, cậu giúp tôi mang quà sinh nhật cho nó nhé?” Tôi bất giác ngẩn người, bấy giờ mới nhớ đến Bạch Lộ. A! Tôi đã nhận lời sẽ mua bánh sinh nhật cho em! Không ngờ lại quên mất!

Thoạt nghe Bạch Lâm nhắc tới Bạch Lộ, bất giác tôi thầm hổ thẹn. Mẹ kiếp, dạo này cứ mãi đắm chìm trong niềm vui thân mật với Bạch Lâm, sớm đã quên bống chuyện nhận lời với Bạch Lộ từ lúc nào. Nếu không có Bạch Lâm nhắc nhở, e rằng đến sinh nhật Bạch Lộ rồi tôi cũng quên khuấy mất. Nhớ lại ba ý nguyện Bạch Lộ nói tối hôm đó, lòng tôi thấy hơi ảm áp, nhưng nhiều hơn cả vẫn là cảm giác áy náy. Nhìn Bạch Lâm đang ngồi trước mặt, lòng tôi chợt thất lại: có lẽ tình cảm tôi dành cho Bạch Lâm cũng giống như tình cảm Bạch Lâm dành cho tôi, đều là áy náy nhiều hơn tình yêu!

Bạch Lâm chẳng hề hay biết tâm trạng tôi lúc này, nói tiếp: “Tiểu Lộ cứ đòi mãi một chiếc MP3, thứ Bảy tuần trước tôi đã đi mua một cái rồi, tới lúc đó cậu giúp tôi chuyển cho con bé nhé!” Tôi thần thờ gật đầu, lòng ngập nỗi hổ thẹn với Bạch Lộ.

Buổi tối về đến nhà, Bạch Lâm đưa cho tôi chiếc MP3 nàng đã mua, tôi nhìn qua, là dòng Sony NW-A605 mới ra, màu tím. Mẹ kiếp, cái máy này phải hơn nghìn tệ đấy! Xem ra Bạch Lâm đối với em mình tốt đến mức không còn gì để nói nữa!

Cầm chiếc MP3 quay về phòng, tôi tải trên mạng về mấy bài nghe thử, sắc, âm thanh hay đến thần kỳ, so với cái Newman của tôi thì phải hơn gấp nghìn vạn lần. Hơn nữa kiểu dáng cũng rất tinh tế, màu violet, kiểu diêm như Bạch Lộ. Em nhận được món quà này nhất định sẽ vui lắm.

Nghe nhạc được một lúc, tự nhiên lại nghĩ: Bạch Lâm tặng em món quà này rồi, còn tôi thì sao? Tôi nên tặng em cái gì thì hay nhỉ?

Trong đầu đang nghĩ ngợi, từ tai nghe vang tới bài “Lam liên hoa” của Hứa Ngụy, nghĩ mãi nghĩ mãi, chợt nhớ đến cảnh tối đó ôm đàn hát tặng Bạch Lâm, hay là thu âm một bài hát tặng em? Nghĩ đến đây, tôi lập tức đứng dậy tiến hành. Nhưng đột nhiên nhớ ra Bạch Lâm lúc này đang ở ngay phòng bên cạnh, tôi không thể trắng trợn thu thiếp gì được. Thôi để sáng mai xin nghĩ làm ở nhà thu vậy!

Tôi lại nằm xuống giường, vừa nghe MP3 vừa nghĩ xem nên thu bài hát thể nào. Nghĩ một hồi, tự nhiên thấy mình đang bắt đầu hơi hơi quan tâm đến Bạch Lộ. Hoặc có thể là do thứ cảm giác áy náy kia đang gây chuyện chẳng? Lúc này đây, tôi có một ý nguyện khẩn thiết, tôi rất muốn mang đến cho Bạch Lộ một ngày sinh nhật không thể nào quên. Tôi cũng biết mình làm như vậy có thể dẫn tới một số phản ứng liên hoàn, thậm chí còn có thể khiến tôi lật thuyền bên bến Bạch Lâm. Nhưng lúc này, nghe đi nghe lại bài “Lam liên hoa”, nghĩ tới nghĩ lui về buổi tối hôm đó cùng Bạch Lộ, trong tôi lại nảy sinh một sự kích động, thôi thúc tôi mặc kệ tất cả.

Sáng hôm sau tôi gọi điện cho Tưởng Nam, nói mình có chút việc phải giải quyết trước khi đi công tác, muốn xin nghỉ phép buổi sáng, Tưởng Nam đồng ý ngay. Bạch Lâm vẫn luôn đi sớm hơn tôi nên không hề biết chuyện này. Đợi nàng đi làm rồi, tôi bắt đầu thu âm. Làm theo phiên bản Hứa Ngụy hát live, thu xong nghe lại thấy cũng khá ổn. Sở dĩ dùng bản hát live là vì như thế tôi có thể cài vào trong đó một con trojan[1]. Chỉ cần tôi khởi động nó sẽ có thể tấn công vào trái tim Bạch Lộ bất kỳ lúc nào. (Trời! Rốt cuộc tôi định làm gì đây?)

[1]. Virus Trojan, chương trình virus nội gián thường được các tin tặc sử dụng để đánh cắp thông tin dữ liệu trong máy tính người dùng.

42.

Buổi chiều, tôi lái xe cùng Tưởng Nam tới Côn Sơn. Nói thực, từ sau khi nhận bằng đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi chạy đường trường nên cũng hơi căng thẳng. Ngược lại, Tưởng Nam tỏ ra rất an tâm về tôi. Con xe tôi lái êm ru, là BMW 525, giá chừng năm triệu tệ. Trên đường đi, tôi hỏi Tưởng Nam sao lần trước không lái xe tới Thượng Hải, chị ta bảo lái xe lâu sẽ mệt, lần này nếu không có tôi thì chị cũng không đi xe.

Quả nhiên, cho đến tận Côn Sơn, Tưởng Nam vẫn chẳng buồn chạm đến tay lái. Chị không nói chuyện với tôi thì cũng dựa vào ghế phụ chợp mắt, hoặc lạng người ngắm phong cảnh bên ngoài. Ổ CD trong xe phát những bản nhạc của The Beatles: “Hey Jude”, “Let it be”, “Yellow Submarine”... bài nào cũng khiến tôi nhớ đến quãng thời gian điên cuồng say mê The Beatles thời còn đi học. Bài Tưởng Nam thích nhất dường

như vẫn là “Yesterday”, mỗi lần tiếng đàn guitar và violin hòa cùng giọng John Lennon cất lên, ánh mắt chị lại xa xăm mơ màng.

Ở Côn Sơn có một công ty con của công ty chúng tôi, còn có một công ty do tổng công ty bên tôi góp cổ phần, vì vậy chỗ này cũng có thể coi như sào huyệt của chúng tôi. Giám đốc công ty con họ Đặng, da đen đậm người, trông rất khôi hài. Ông ta lúc nào cũng tiền hô hậu ủng, nịnh nọt Tưởng Nam, như chỉ sợ đắc tội không bằng. Về phần tôi, vì trông giống trợ thủ đắc lực bên cạnh Tưởng Nam nên cũng được đối xử khá khách khí.

Tuy chỗ chúng tôi rất gần Côn Sơn, nhưng tôi không biết nhiều về nơi đây. Nói chuyện với giám đốc Đặng hồi lâu mới biết hóa ra Cổ Viêm Vũ tiếng tăm lừng lẫy lại chính là người Côn Sơn, mà Côn khúc cũng là được khởi nguồn từ đây. (Trước đây tôi cứ nghĩ Côn khúc bắt nguồn từ Côn Minh...)

Sự đời là thế đấy, bạn càng không muốn thấy thứ gì thì nó lại càng dễ xuất hiện trước mặt bạn. Tôi hoàn toàn không muốn gặp lại cái lão cặn bã họ Lâm kia, thì rồi vẫn cứ đụng phải. Buổi tối nghỉ lại trong khách sạn cùng Tưởng Nam, lúc dùng bữa tối trên nhà hàng tầng hai, lại gặp ngay lão họ Lâm cũng ở đó. Trông có vẻ như lão đang dùng bữa với mấy người Đài Loan, chúng tôi vừa bước vào nhà hàng, lão khốn đó ngay lập tức phát hiện ra Tưởng Nam. Sau đó tôi thấy lão thì thâm to nhỏ gì với mấy người đi cùng, rồi cả bọn cùng cười rộ lên khà ồ. Lúc ấy Tưởng Nam cũng đã thấy lão ta, sắc mặt có vẻ không tự nhiên, nói nhỏ với tôi: “Đi thôi. Tôi không muốn ở lại đây.” Không ngờ lão khốn đã kịp đứng dậy bước tới, gọi với từ xa: “Tiểu Tưởng, sao em cũng tới Côn Sơn thế này?”

Tưởng Nam thấy lão ta tiến lại, vẻ khó chịu trên mặt thoát cái đã biến mất, thay vào đó là bộ mặt tươi cười vui vẻ: “Ồ!” chị thốt lên. “Giám đốc Lâm ạ!”

Lúc này lão khốn Lâm cũng đã tới gần, nói tiếp với Tưởng Nam: Tiểu Tưởng (sặc, còn dám gọi Tưởng Nam của tôi như thế nữa), bên kia có mấy người bạn của anh, qua ngồi cùng đi!” Tưởng Nam nghe vậy cũng không do dự, quay sang tôi, nói giọng cấp trên với cấp dưới: “Tiểu Triệu! Cậu về trước đi!”

Sặc! Tôi thảm rửa trong bụng: ông đây cơm tối còn chưa ăn, đã bị bắt đi về?

Phần nộ rời khỏi nhà hàng, tôi không đi chỗ khác ăn mà về thẳng phòng luôn. Vừa nằm xuống giường thì di động đổ chuông, rút ra xem, là Tưởng Nam. Tôi lập tức bắt máy, từ đầu dây bên kia, giọng Tưởng Nam dịu dàng truyền tới: “Giận rồi phải không?” Cả một cục tức trong lòng tôi, sau câu nói này của chị liền tiêu tan sạch. Đầu bên kia Tưởng Nam lại nói tiếp: “Em trai ngoan, đừng giận.”

“Tôi không giận,” tôi nói, giọng thoảng bất lực. “Nhưng tôi không hiểu, vì sao chị lại sợ lão họ Lâm ấy đến thế?”

“Không phải chị sợ lão ta,” Tưởng Nam nói, ngập ngừng một thoáng. “Có một số chuyện cậu không hiểu được đâu.” Tôi không nói gì nữa, tiếng Tưởng Nam lại vang lên: “Nhớ này, mười một giờ rưỡi gọi điện cho chị, rồi lái xe tới Ngụ Lạc Thành đón chị, tuyệt đối đừng quên đấy!”

Nghe giọng chị ta rất nghiêm trọng, tôi không khỏi tò mò hỏi: “Sao thế?” Tưởng Nam đáp: “Chẳng sao cả, cậu không quên là được!” Nói xong liền dập máy.

Không hiểu vì sao, gặp điện thoại lại rồi, tự nhiên tôi thấy vô cùng sợ hãi. Lúc này quả thực không nằm được nữa, tôi đứng lên đi đi lại lại trong phòng. Cuối cùng tôi quyết định xuống lấy xe, lái tới đỗ bên ngoài Ngụ Lạc Thành mà Tưởng Nam đã nhắc tới trong điện thoại, chỉ đợi đến mười một giờ rưỡi để gọi điện cho chị.

Chưa đến tám giờ tối, tôi đã tới bên ngoài Ngụ Lạc Thành. Trời ạ! Còn phải đợi hơn ba tiếng nữa! Nhưng có ở lại trong khách sạn cũng không chịu nổi, vậy là tôi đỗ xe gần cửa sảnh Ngụ Lạc Thành, ngồi trong tháp thờ quan sát. Quy mô của Ngụ Lạc Thành rất lớn, đèn neon nhấp nháy rực rỡ lộng lẫy. Nhưng thực chất chỉ cần không phải kẻ ngốc, ai cũng hiểu bên trong cảnh hào hoa tráng lệ kia toàn là những thức loạn xạ bát nháo. Tưởng Nam ở trong đó sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nhớ lại tràng cười khà ồ của đám người đi cùng lão họ Lâm trong nhà hàng ban nãy, tim tôi cứ đập thình thịch.

Ngồi trên ghế lái mà nhấp nhồm không yên, tôi vừa trông mong đến mười một rưỡi, vừa lo sợ thời khắc ấy đến. Thời gian như bị gỉ sét, trôi chậm như rùa. Đầu CD trong xe vẫn đang bật đĩa tình tuyến The Beatles,

giọng John Lennon vang lên bên tai tôi. Thật kỳ lạ, bài hát bình thường nghe rất say mê giờ lại khiến tôi muộn phiền lạ thường. Tôi gần như không thể nghe trọn vẹn bài nào, chỉ liên tục ấn chuyển bài sau. Ngay đến bài “Yesterday” trầm lắng sâu sắc là vậy cũng không thể khiến tôi bình tĩnh lại. Lôi điện thoại ra, xem giờ, gập điện thoại lại, cứ thế tôi lặp đi lặp lại chuỗi hành động này phải đến bốn năm trăm lần.

Chín giờ, mười giờ, mười một giờ... thời khắc đó cuối cùng cũng dần xích lại.

Vừa qua mười một giờ, tôi đã không nhận nại được nữa. Gọi điện cho Tưởng Nam, đáp lại là những tiếng tút dài, nhưng không có ai nhắc máy. Mẹ kiếp, tiếp tục gọi, vẫn không ai nghe. Nỗi bất an trong lòng càng tăng lên, tôi xuống xe, định xông vào trong xem sự thể thế nào.

Bên ngoài rất lạnh, gió tấp vào mặt tôi, buốt giá. Trong màn đêm, ánh đèn neon ngoài Ngu Lạc Thành tỏa sáng lạ thường, từ trong chốc chốc lại có người ôm eo một em tiếp viên bước ra, trông có vẻ đi tìm chốn qua đêm. Tôi gọi cho Tưởng Nam lần nữa, nhưng chị vẫn không nghe điện thoại. Xem giờ, đã mười một giờ hai mươi phút. Lòng căng thẳng không để đâu cho hết, nhìn từng đôi từng đôi người đẹp và quái vật từ trong Ngu Lạc Thành bước ra, tôi cũng loáng thoáng biết rằng, Tưởng Nam và lão khốn họ Lâm đó ở cùng nhau chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp! (Ông trời ơi, sao ông chẳng phân tốt xấu ngày đêm gì thế! Vì sao những người phụ nữ tốt đều bị bọn biến thái lưu manh ấy lấy đi cả rồi? Vì sao thịt thiên nga luôn để mấy con cóc ghê gớm? Ông nói xem, nói thử tôi xem?)

Nhớ lại giọng Tưởng Nam trong điện thoại lúc trước, tôi chỉ sợ chị gặp phải chuyện gì. Nếu như Tưởng Nam có mệnh hệ gì, ông đây nhất định sẽ cho lão già họ Lâm kia thành tàn phế. (Vừa nãy đi vội quá, sớm biết trước thì đã giắt theo người máy con dao rồi.)

Vào trong Ngu Lạc Thanh, thấy hơi choáng váng chỗ này quá lớn, tôi lại chả biết Tưởng Nam ở đâu, nên tìm thế nào đây? Tầng một toàn người đánh bi a, chắc không phải ở đây. Từ tầng hai trở lên là khu phòng karaoke, tối tăm huyền ảo, khiến người ta hoa mày chóng mặt. Chẳng lẽ gõ cửa từng phòng tìm? Sặc, làm vậy thì chưa tìm thấy Tưởng Nam tôi đã bị đánh chết rồi. Không còn cách nào khác, tôi lại gọi điện thoại lần nữa.

Tút... tút... Tôi đưa điện thoại lên tai, lòng nhủ thầm: Tưởng Nam, bắt máy đi! Chị nhất định phải bắt máy! Cũng may, sau quãng chờ đợi dài đằng đẳng, đầu dây bên kia cuối cùng cũng có người bắt máy.

43.

“A lô!” Là giọng Tưởng Nam, chỉ có điều nghe hơi phóng túng, đầy hơi rượu, hoàn toàn khác với giọng nói lạnh lùng thường ngày.

Trái tim tôi như bị ai đó găm một miếng. “Chị!” Tôi gọi, gần như rít lên vì nóng ruột. Đầu dây bên kia, Tưởng Nam dường như sững người, sau đó là mấy chục giây im lặng. Từ điện thoại thấp thoáng vọng lại tiếng cười, tiếng nói lẽ nhè của kẻ say rượu, còn cả tiếng ai đang hát bằng tiếng Phúc Kiến.

“Chị, chị nói gì đi chứ!” Tôi tiếp tục gào lên. Nói thực, tuy Tưởng Nam bảo tôi gọi chị là chị, nhưng tôi rất hiếm khi gọi như vậy, mà có đi chăng nữa thì cũng thấy rất ngượng mồm. Nhưng hôm nay không hiểu vì sao, tôi lại gọi tiếng “chị” rất tự nhiên.

“Tiểu Triệu à!” Tưởng Nam dường như đã tỉnh táo lại, sau đó chị tỏ vẻ ngạc nhiên nói qua điện thoại: “Sao cơ? Công ty có việc gấp hả? Cậu nói to lên chút, ở đây ồn quá... ừ... ừ...” Tôi mới đầu nghe còn ngẩn người, nhưng sau đã lập tức hiểu ra, Tưởng Nam đang qua mặt lão họ Lâm đây. Tôi cũng nhập vai luôn, phối hợp cùng Tưởng Lâm diễn xuất một đoạn, sau đó nghe tiếng chị nói với lão họ Lâm bên cạnh: “Giám đốc Lâm, bên công ty con của chúng em có chút việc gấp, bắt buộc phải đợi em về xử lý, xem ra... em phải đứng lên trước thôi!” Tiếp đó là tiếng lão họ Lâm kia vọng lại: “Có chuyện gì? Ngày mai rồi xử lý, em ngắt ngưỡng thế này rồi, ngoài việc lên giường ra thì còn xử lý được gì?”

“Hình như là khách hàng bên Vô Tích... á... đáng ghét...” Tưởng Nam tiếp tục bịa chuyện, nói đến nửa chừng bất ngờ á lên một tiếng, nghe có vẻ vừa bị lão họ Lâm véo một cái. Lòng tôi bưng bưng cơn hận nhưng cũng chả làm được gì. Đang nghĩ không biết tên khốn kia có làm tới với Tưởng Nam hay không thì một giọng nói lạ hoắc vang lên oang oang: “Cô Tưởng muốn đi cũng được, nhưng phải uống hết ba chai rượu này trước đã.”

Lòng tôi thất lại: vừa nãy Tưởng Nam đã say túy lúy thế rồi, chỉ thêm nửa chai nữa là nằm bẹp rồi chứ đừng nói là ba chai... Bà nó chứ, tới lúc đó đám khốn ấy muốn gì Tưởng Nam mà chẳng được?

Nghĩ đến đây mà tôi lờn lộn, điện thoại trong tay suýt rơi xuống đất. Tôi gào lên: “Phó giám đốc, phó giám đốc Tưởng!” Vừa gọi vừa chạy dọc dãy hành lang, chỉ mong có thể tìm ra phòng Tưởng Nam đang ngồi. Tôi gọi to như vậy cũng là để cảnh tỉnh Tưởng Nam, nhắc chị tuyệt đối phải tự chủ. Nhưng đầu dây bên kia chỉ đáp lại cách một tiếng, hình như dập máy rồi. Trước mắt tôi tối sầm lại, chỉ muốn ngã nhào xuống đất, nhất thời cuồng đến độ suýt bật khóc. Tưởng Nam! Tưởng Nam! Tôi gào khản giọng: “Chị ơi! Chị!” nhưng chẳng có ai trả lời! Trong hành lang cũng có vài tiếp viên, thấy bộ dạng tôi đều như thấy ma. Có người rì rầm to nhỏ, có vẻ như muốn đi gọi bảo vệ. Tôi chột dạ, nếu như bị đuổi ra ngoài thì làm sao tìm được Tưởng Nam. Lập tức thôi không gào thét nữa, mà chỉ chạy dọc hành lang từ đầu này đến đầu kia.

Chạy một mạch đến cuối hành lang cũng không có kết quả gì. Chạy theo cầu thang lên tầng ba, đến chiếu nghỉ vừa hay có một người từ trên đi xuống, tôi khựng người, ngẩng đầu nhìn, chính là Tưởng Nam của tôi. Tính toán một chút, thời gian ngắn như vậy, chắc tên khốn họ Lâm kia chưa thể ăn tươi Tưởng Nam được. Xem ra cuối cùng chị cũng thoát khỏi miệng cẩu rồi! Nghĩ đến đây tôi bất giác sướng điên, nhớ lại cảm giác bất lực hoảng hốt của mình ban nãy, không kìm nổi bước lên trước mấy bậc, đưa tay ôm chầm Tưởng Nam vào lòng.

Tôi cũng không biết vì sao mình lại ôm lấy Tưởng Nam, quả thực tôi quá vui mừng, vì Tưởng Nam, và cũng vì chính tôi. Tôi nghĩ, lúc này ngoài việc ôm chị, tôi cũng chẳng thể nghĩ nổi việc gì khác để làm.

Tưởng Nam cũng đã nhận ra tôi, vừa gọi một tiếng Tiểu Triệu đã bị tôi ôm gọn vào lòng. Chắc lúc này chị say bí tỉ rồi, cả người mềm oặt như bông, đến nỗi dường như chỉ cần tôi buông tay một chút chị cũng có thể đổ ngay xuống đất. Trên người chị toàn mùi rượu, hòa lẫn với hương nước hoa, mạnh mẽ kích thích khứu giác tôi. Khiến tôi có đôi phần rung động!

Đúng lúc ấy, Tưởng Nam đang gục trên vai tôi bỗng ọe một tiếng, nôn thốc nôn tháo. Trong lòng tôi mới chỉ nhen nhóm lằng lằng, giờ chị lại thỉnh linh nôn ọe thế này, thật buồn đến rầu cả ruột. Mùi chua chua của men rượu xộc lên, sặc, bộ âu phục của tôi (mua mất hơn ngàn tệ đấy!), mẹ kiếp, nhưng cũng đáng, chỉ cần Tưởng Nam không sao thì thế nào cũng được!

Đợi Tưởng Nam nôn xong, tôi cởi áo vest ra, một tay cầm áo, một tay đỡ Tưởng Nam xuống tầng. Ra khỏi Ngu Lạc Thành, lập tức thấy không khí thoáng đãng hơn nhiều. Dìu Tưởng Nam vào xe, tôi quay xe trở lại khách sạn. Tưởng Nam dựa lên ghế nhũn như bùn, hai mắt nhắm nghiền, dường như đã chẳng còn biết trời trăng gì nữa. Về đến khách sạn, đỗ xe xong xuôi rồi tôi mới lay lay vai chị, gọi: “Phó giám đốc Tưởng, phó giám đốc Tưởng!” Tưởng Nam vẫn mê man. Dưới ánh đèn trong xe, có thể thấy rõ mặt chị đỏ lựng, khuôn ngực khẽ nhấp nhô, đáng vẻ vô cùng mê hồn. Những ý nghĩ bỉ ổi lại trỗi dậy trong tôi: Mẹ kiếp, đám khốn kia chúc cho Tưởng Nam say thế này, chẳng lẽ định dâng dê lên miệng tôi?

44.

Sặc! Cầm thú! Tôi tự chửi mình, nghĩ đến Tưởng Nam đối tốt với tôi bao nhiêu, lúc này tôi lại muốn ăn tươi người ta, thật là đồ hạ lưu. Ít nhất tôi cũng tìm được ba lý do để cảnh tỉnh bản thân không nên có ý nghĩ động đến Tưởng Nam. Đầu tiên là Tưởng Nam tuy trước nay vẫn luôn rất thân thiết với tôi, nhưng đó dường như đều là tình cảm giữa chị gái và em trai, hoàn toàn không có chút tình ý nào, hơn nữa chúng tôi cũng đã nhận nhau làm chị em rồi, giờ động đến chị chẳng phải là loạn luân à! Thứ hai, nếu như tôi nhân cơ hội Tưởng Nam đang không biết trời trăng gì để làm chuyện đó thì cũng có khác gì lão khốn họ Lâm kia? Thứ ba, người tôi yêu là Bạch Lâm cơ mà! Lần đầu tiên quý giá của tôi phải dành cho nàng mới đúng!

Nói thì nói vậy, nhưng, Tưởng Nam lúc này quả thực vô cùng quyến rũ! Hai má đỏ ửng, toàn thân mềm nhũn, khuôn ngực phập phồng, hoàn toàn không có chút khả năng phòng vệ nào. Chỉ sợ anh Liễu Hạ Huệ có tới đây cũng chẳng kiên cường được bao lâu. Làm sao đây? Tiếp tục ngồi trong xe chịu đựng giày vò? Hay là bế Tưởng Nam lên phòng? Sặc, làm vậy e càng gây tiếp xúc da thịt chỉ tổ không kìm lại nổi! Hay là cứ để Tưởng Nam lại trong xe, còn mình quay về phòng? Cũng không được, nhớ chị xảy ra chuyện gì thì biết làm sao?

Đang do dự không sao quyết định nổi thì di động đổ chuông, là chuông báo tin nhắn. Muộn thế này rồi, còn ai nhắn tin cho tôi nhỉ? Lẽ nào... lẽ nào là nàng?

Vừa nghĩ đến Bạch Lâm, trong lòng tôi liền thấyayH ngọt ngào. Chợt nhớ ra hôm nay là thứ Năm, lẽ nào giữa Bạch Lâm và tay Hình đã xảy ra chuyện gì? Thế nên nàng mới nhắn tin cho tôi muộn thế này, muốn khóc lóc trút nỗi lòng với tôi?

Vừa rút điện thoại, tôi vừa nghĩ không biết có phải Bạch Lâm đã chính thức bye bye tay Hình hay không. Sặc, nếu thật như vậy thì quả là tin đại hỷ! Lúc này tôi đã sớm gạt chuyện Tưởng Nam sang một bên, phần khích mở điện thoại, chỉ nhìn qua đã thất vọng cực độ, là tin nhắn của Bạch Lộ: Lư lư, ngủ chưa?

Chưa. Tôi nhắn lại. Em vẫn chưa ngủ à? Còn làm gì thế? Vừa bấm điện thoại vừa thấy kỳ lạ: muộn thế này Bạch Lộ còn nhắn tin cho tôi làm gì?

Ừ. Em không ngủ được.

Sao thế?

Chị vừa gọi điện cho em, hình như đang đau lòng lắm, nhưng rút cuộc vì chuyện gì thì chị không nói... Anh có biết đã xảy ra chuyện gì không?

Thật không? Tôi vội vàng nhắn lại: Giờ anh đang ở Côn Sơn, không ở cạnh chị em.

Ừm. Bạch Lộ lại nhắn: Em nghỉ chị và anh Hình xảy ra chuyện rồi! Hai người chắc sắp chia tay.

Tim tôi lập tức đập loạn lên: nếu lựa chọn A là tay Hình rút đài, thì lựa chọn B là tôi chẳng phải... ha ha! Lựa chọn B là tôi phải nên đường nhập thất thôi...

Nghĩ tới đây, tôi sung sướng hỉ hả khỏi nói. Nhất thời quên luôn chuyện nhắn tin lại cho Bạch Lộ. Một lúc sau, Bạch Lộ lại gửi tin tới. Ngủ rồi à? Em hỏi.

Lúc này tôi mới nhớ ra trên đời vẫn còn một em gái xinh đẹp Bạch Lộ, cảm giác hối hận ủa đến, tôi nhắn lại: Vẫn chưa. Gõ xong hai từ đó bỗng nhiên nhận thấy mình không còn nghĩ nổi lời nào đáp lại Bạch Lộ nữa, bèn cứ thế gửi đi.

Mãi lâu sau, Bạch Lộ mới gửi tin lại: Xem ra anh buồn ngủ lắm rồi, vậy thì ngủ ngon nhé! Xem ra em có vẻ giận rồi. Tôi thăm thở dài, quay lại màn hình ban đầu, đang định gấp máy, chợt tôi sững người, góc phải màn hình hiển thị rõ ràng: 0 giờ 16 phút ngày 31 tháng 12 năm 200x...

A! Không ngờ hôm nay đã là ngày 31 rồi! Vậy, hôm nay là sinh nhật Bạch Lộ!

Chẳng trách mà em giận. Hóa ra thẩm thoát đã đến sinh nhật Bạch Lộ. Em nhắn tin cho tôi, có thể cũng là muốn nhắc tôi đây! Nhưng tôi lại chẳng chịu hiểu tâm tư em. Tôi nghĩ ngợi, định gửi tin nhắn chúc mừng sinh nhật, bảo với em ngày mai (mà không, hôm nay chứ) tôi sẽ tới Thượng Hải, tới lúc đó sẽ mua bánh sinh nhật cho em.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn không thể gửi tin nhắn này. Nếu như vừa rồi Bạch Lộ không nói với tôi chuyện tay Hình và Bạch Lâm thì có thể tôi sẽ gửi. Nhưng giờ có vẻ như tay Hình đã bị loại, cơ hội cho tôi và Bạch Lâm đang tăng cao, nếu như tôi còn tiếp tục đùa giỡn với Bạch Lộ thì hơi có phần không được tử tế. Thà cứ vờ quên luôn đi, không làm sinh nhật gì cho Bạch Lộ nữa, cứ để em thất vọng về tôi.

Nhưng, nếu làm như vậy chắc chắn Bạch Lộ rất đau lòng. Hơn nữa, Bạch Lâm còn nhờ tôi tặng máy MP3 cho em. Sặc, tôi nên làm thế nào đây? Nghĩ đoạn, tôi lại bất giác nhìn sang Tưởng Nam không có ý gì với mình, nếu không hẳn tôi lại càng khó xử.

Chị và Bạch Lộ, một người có ơn với tôi, một người có tình với tôi, tôi đều không muốn làm cả hai tổn thương.

Lúc này Tưởng Nam đã ngủ rất say, hẳn vừa rồi đã uống quá nhiều rượu. Nghĩ lại, cũng thật không hiểu làm sao chị thoát được khỏi móng vuốt đám dâm đảng kia. Tội gặp điện thoại, hạ ghế xuống để Tưởng Nam ngủ cho thoải mái một chút, rồi cũng tự hạ ghế mình xuống, ngả người nằm, định ngủ qua đêm luôn trong xe. Nằm thì nằm rồi, nhưng chẳng thấy buồn ngủ chút nào. Lúc nghĩ chuyện Bạch Lâm và tay Hình, lúc lại nhớ đến sinh nhật Bạch Lộ. Hai chuyện này cứ lặp đi lặp lại, giằng co trong đầu tôi. Đến nỗi rốt cuộc đầu tôi đau như có lưỡi cưa kéo cọt bên trong. Buồn bực quá, tôi ngồi dậy, khe khẽ bật nhạc, vặn âm

lượng đến mức nhỏ nhất, rồi lại nằm xuống. Nhắm mắt lại, chậm chậm tìm kiếm giấc mơ trong tiếng nhạc của The Beatles.

Cũng không biết bao lâu sau, đầu óc tôi bắt đầu mơ màng, như thể đang ở ranh giới giữa tỉnh và mơ. Có lúc nghe thấy tiếng nhạc từ đầu CD, có lúc không. Muốn nhóm người dậy tắt nhạc, nhưng lại lười chẳng buồn nhúc nhích. Mãi mấy phút sau, tôi gắng hết sức mở mắt, định tắt đầu CD. Vừa mở mắt ra tôi đã có một cảm giác kỳ lạ. Bất giác quay sang nhìn, thấy Tường Nam ngồi bên cũng đã tỉnh, đang mở mắt nhìn tôi trân trân.

“Phó giám đốc Tường!” Con buồn ngủ lập tức tiêu tan, tôi thốt lên.

Tường Nam nhìn tôi mỉm cười, sau cắn môi nói: “Cảm ơn cậu, Tiểu Triệu!”

Tuy ánh sáng trong xe rất yếu, nhưng tôi vẫn thấy rất rõ hành động cắn môi của Tường Nam. Bất giác tôi sững người: bình thường không thấy biểu hiện mềm yếu mong manh này ở Tường Nam bao giờ! Khoảnh khắc vừa rồi, thật khiến người ta rung động!

Nghĩ đến đây, đầu CD vừa vặn phát bài “Yesterday”. Sau hai nhịp guitar, tiếng hát của ca sĩ cất lên: Yesterday, All my troubles...

9. Chương 9: Trojan Tình Yêu

45.

Chừng bảy giờ sáng, tôi và Tường Nam rời Côn Sơn. Thực ra ở Côn Sơn vẫn còn vài việc chưa làm, nhưng Tường Nam bảo cứ tới Thượng Hải trước đã. Tôi biết thừa chị sợ lại đụng phải lão khốn họ Lâm kia nên mới vội vàng vàng rời khỏi đây như vậy.

Côn Sơn chỉ cách Thượng Hải có một bước chân, đạp ga một cái là tới. Tường Nam không đến tổng công ty mà trực tiếp bảo tôi lái xe thẳng về nhà chị. Đến nhà rồi, lại bảo tôi ở nhà xem ti vi, rồi một mình đi ra ngoài. Tôi không hiểu chị định làm gì, chỉ đành rầu rầu ngồi xem ti vi, đợi chị về.

Tường Nam ra ngoài không bao lâu thì có một bà bác từ ngoài mở cửa bước vào, trông ăn vận có thể là người quét dọn hằng ngày Tường Nam từng nhắc đến. Bà bác nhìn thấy tôi liền ngẩn người, tôi vội vàng giải thích mình là đồng nghiệp của Tường Nam. Sau đó bà bắt đầu quét dọn vệ sinh, tôi cũng tắt ti vi để nói chuyện với bà về Tường Nam. Nhưng hình như bà ta chẳng biết gì cả, chỉ nói cô Tường là người rất tốt. Tôi nhớ đến những bình phẩm về Tường Nam của mọi người trong phòng, không khỏi băn khoăn thầm hỏi: Vì sao ở công ty Tường Nam lại hung hăng ngang ngược thế?

Bà bác dọn vệ sinh vừa rời khỏi không lâu, Tường Nam đã quay về. Nhìn mới biết hóa ra chị đi mua đồ ăn. Tiếp đó là màn nấu nướng bận rộn khiến tôi bỗng nghĩ đến tối Trung thu nọ, chị cũng làm cơm cho tôi thế này. Rồi chợt nhớ đến Bạch Lâm Bạch Lộ, những kỷ ức tối hôm đó với cả hai chị em đều thật khó quên!

Đang ăn bữa trưa, Tường Nam đột nhiên hỏi: “Tiểu Triệu! Tối qua ở Ngu Lạc Thành hình như chị nghe có tiếng người gọi chị... chị..., có phải cậu không?”

Tôi sững người, không ngờ chị lại nhắc đến chuyện này, mặt bất giác đỏ bừng, vội vàng ăn cơm không trả lời. “Tiểu Triệu, cậu nói xem người đó có phải rất lo cho chị cậu ta không?” Tường Nam nhìn tôi, cười mà như không cười.

Tôi ậm ừ cho qua, bỗng nhận ra tim mình đang đập điên cuồng.

Ăn xong cơm, Tường Nam kêu tôi cùng ra ngoài. Xuống dưới tầng, chị lái xe chở tôi đi. Tôi hỏi chị định đi đâu, nhưng chị không trả lời, chỉ mỉm cười thần bí. Tôi nơi tôi mới biết, nơi Tường Nam đưa tôi đến hóa ra là đường Nam Kinh. Tôi không khỏi có chút kinh ngạc. Lúc này Tường Nam mới nói: “Tiểu Triệu, hôm qua chị nôn làm bẩn hết quần áo cậu, giờ đưa cậu đến đây mua quần áo.”

Tôi vội vàng nói không cần đâu, nhưng Tường Nam vẫn khẳng khái muốn mua cho tôi, thực chẳng còn cách nào khác. Khó khăn lắm mới tìm được một chỗ đỗ xe, sau đó tôi đi theo chị dạo hết cửa hàng này đến cửa hàng khác. Mua mấy bộ quần áo, chỉ toàn đồ hiệu, quẹt thẻ cũng phải hơn một vạn tệ. Tôi luôn mồm nói không cần, nhưng Tường Nam cứ không nghe, ra sức mua cho tôi. Mỗi lần thử đồ ra, Tường Nam đều ngăn người nhìn tôi, nhìn đến mức tôi thấy phát ngượng. Mấy cô em xinh đẹp bán quần áo cũng nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ, xong rồi, chắc chắn bọn họ cho rằng tôi là trai bao của Tường Nam! Sặc! Tôi đây quả thực không phải trai bao mà! Giữa tôi và người phụ nữ đang mua quần áo cho tôi kia chỉ là quan hệ trong sáng thôi...

Mua xong quần áo cũng đã gần năm giờ, nhớ đến hôm nay là sinh nhật Bạch Lộ, tâm trạng tôi lại trở nên phức tạp. Cả ngày hôm nay Bạch Lộ không gọi cho tôi cuộc nào, tin nhắn cũng không, không phải em vẫn đang giận chứ? Đổi lại nếu tôi là Bạch Lộ thì tôi cũng sẽ giận. Rõ ràng đã nhận lời tổ chức sinh nhật cho em mà cả nghe chẳng thấy động tĩnh gì. Đã nhắc khéo rồi mà đến một tin nhắn chúc mừng sinh nhật cũng không có. Đổi là ai mà chẳng tức?

Sau khi quay về nhà Tường Nam, tôi đứng ngồi không yên, gần như cứ cách một phút lại xem đồng hồ một lần. Tường Nam thấy vậy bèn hỏi: “Sao thế, Tiểu Triệu, cậu còn có việc gì à?” Tôi gật đầu, nói: “Chị, có thể cho em mượn xe một lát được không?”

Tường Nam mới đầu còn ngăn người, sau liền cười cười, nói: “Từ lúc nào miệng đã ngọt thế?” Ngừng một lúc lại nói tiếp: “Mượn xe làm gì? Có phải lại muốn đi gặp cô bạn học đó không?”

“Vâng. Hôm nay là sinh nhật cô ấy,” tôi nói.

“Thế thì phải đi rồi,” Tường Nam nói. Không hiểu vì sao, hôm nay nghe Tường Nam nói câu này lại có cảm giác hơi gượng gạo, dường như không giống ở Thượng Hải lần trước. Tôi chợt dạ: lẽ nào chuyện ngày hôm qua có ảnh hưởng gì tới Tường Nam, khiến chị nảy sinh tình cảm với tôi? Nghĩ đến đây bất giác thấy sợ: một mình Bạch Lộ đã đủ làm tôi đau hết cả đầu rồi, lại thêm Tường Nam nữa thì tôi chết chắc...

Tường Nam do dự giây lát rồi đưa chìa khóa cho tôi. Tôi thần thờ đưa tay đón lấy, định chạy luôn xuống tầng. Vừa ra đến cửa đã bị Tường Nam kéo lại. “Cậu cứ thế này mà đi hẹn hò à!” chị nói. Tôi sững người, lúc ấy mới nhận ra đến áo khoác mình vẫn chưa mặc. Nói “Quên mất,” rồi vội quay lại mặc thêm áo. Tường Nam lại nói: “Cậu mặc bộ hôm nay mới mua ấy!”

Tôi lắc đầu, chị ta nói: “Sinh nhật bạn gái, đương nhiên phải ăn mặc long trọng một chút chứ!”

Tôi nói: “Cô ấy không phải bạn gái em! Hôm nay em đi là muốn nói rõ với cô ấy một số chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Em muốn nói với cô ấy là em đã thích người khác rồi!” (Thực ra câu này của tôi cũng là để nói với Tường Nam, tôi đã có người trong mộng rồi...)

“Thật à?” Tường Nam hỏi.

“Ừm,” tôi nói. “Hôm qua em đã nghĩ cả buổi tối, thấy có một số chuyện nhất định phải nói rõ với cô ấy thì hơn, nếu không thì thật bất công với cô ấy!” Nói thì nói vậy, nhưng trong tôi quả thực vẫn đang hoài nghi về quyết định này.

Cảnh tượng tôi không ngờ tới nhất đã diễn ra. Tường Nam nghe xong câu nói của tôi, hàng lông mày đang nhíu lại lập tức dần ra, miệng nở một nụ cười, trông rất vui mừng. Nhìn biểu hiện của chị mới đầu tôi còn ngăn người, nhưng ngay sau đó đã lập tức hiểu ra, Oh my God! Tường Nam không tưởng nhầm người tôi thích là chị đấy chứ! Vừa khéo tối qua xảy ra chuyện kia, tôi lo lắng cho Tường Nam như vậy, chắc chắn chị cũng đã nhận ra. Lại thêm tôi vừa nói hôm qua nghĩ cả một buổi tối, sặc, nhất định chị sẽ nghĩ hôm qua tôi phát hiện ra người mình thích là chị nên hôm nay mới muốn đi nói rõ ràng với cô bạn học gì đó kia. Sặc, Bạch Lộ còn chưa xong giờ lại thêm Tường Nam xen vào nữa. Trời ơi! Vì sao ông trời chọc tôi thế này?

46.

Cuối cùng tôi vẫn chẳng thể làm trái được Tường Nam, mặc bộ đồ mới rồi đi xuống tầng, vào gara lấy xe, lái thẳng tới trường Bạch Lộ. Trên đường đi tôi suy tính mãi không biết lát nữa gặp Bạch Lộ nên làm thế

nào. Sẽ nói rõ ràng mọi chuyện với em ư? Làm vậy liệu có quá tàn nhẫn không? Nếu không nói, chẳng lẽ cứ để em tiếp tục yêu tôi? Nhưng cuối cùng rồi em cũng sẽ biết thôi!

Tự nhiên nhớ đến bài hát đã thu cho Bạch Lộ, và cả con “Trojan” ẩn giấu trong đó nữa. Nếu như tôi muốn, chỉ cần một câu nói thôi cũng có thể khiến Bạch Lộ khẳng khái một lòng yêu tôi.

Nhớ lại đêm kia, khi đó trong tôi quả thực kích động chẳng màng tất cả, chỉ muốn làm gì đó cho Bạch Lộ để em có thể vui vẻ rạng rỡ. Một mặt vì tôi cảm thấy rất có lỗi với Bạch Lộ, mặt khác từ trong sâu thẳm trái tim, tôi luôn coi Bạch Lộ như đội dự bị của mình. Cũng giống như tôi là lựa chọn B trong trái tim Bạch Lâm vậy, Bạch Lộ chính là đáp án dự bị cho trái tim tôi.

Nhưng hiện nay mục tiêu chiến lược cao nhất của tôi là Bạch Lâm dường như có thể thực hiện được rồi, về lý tôi nên từ bỏ Bạch Lộ. Nhưng, có thật tôi muốn làm vậy trong ngày sinh nhật của em hay không? Bỗng nhiên tôi thấy mình rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, dường như làm thế nào cũng không phải là lựa chọn đúng đắn.

Thoắt cái xe đã đến trước cổng đại học Sư phạm Hoa Đông. Tôi vẫn chưa quyết tâm được, do dự hồi lâu mới móc điện thoại ra, thầm nhủ: bất kể thế nào, cứ gặp Bạch Lộ đã rồi tính tiếp. Nghĩ vậy, tôi ấn gọi số Bạch Lộ.

Tút... tut... chuông đổ một lúc lâu, nhưng Bạch Lộ vẫn không bắt máy.

Lẽ nào em vẫn đang giận? Nhưng cũng chỉ có thể trách tôi! Tôi thở dài, tiếp tục gọi, phải đến ba bốn phút sau, Bạch Lộ ở đầu dây bên kia cuối cùng mới bắt máy.

“A lô!” Lạnh lùng kỳ lạ, nhưng dấu vậy, tôi vẫn nhận ra sự phẫn khích giấu sâu trong giọng nói em.

“Tiểu Lộ à?” tôi nói, định thêm câu chúc mừng sinh nhật, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

“Vâng. Có chuyện gì thế ạ?” (Sặc! Còn không thêm gọi tôi là Lư nữa!)

“Em...” Tôi ngập ngừng, rồi nói: “Tối nay em có rảnh không? Anh muốn gặp em có chút chuyện.”

“Sao cơ?” Bạch Lộ hỏi, giọng đã dịu đi rất nhiều, chắc đang nghĩ có lẽ tôi muốn hẹn em mừng sinh nhật. “Anh đang ở Thượng Hải à?”

“Ừ.”

“Ha ha!” Vừa nghe tôi nói đang ở Thượng Hải, Bạch Lộ bật cười ngay lập tức, mọi phiền muộn trước đó dường như đã bị quét sạch. “Em cứ nghĩ anh quên rồi cơ!”

Sặc! Thà rằng em cứ giận tiếp còn hơn, nếu như vậy tôi còn thấy dễ chịu hơn chút ít. Nhưng không ngờ chỉ vậy thôi đã khiến em bật cười vui vẻ thế, thật là ngây thơ! Tôi bàng hoàng nhận ra haH mình đang có ý định làm tổn thương cô bé ngây thơ này. Lòng buồn rười rượi, không trả lời Bạch Lộ mà chỉ hỏi lại: “Buổi tối em có rảnh không?”

“Ừm...” Bạch Lộ nói, “thực ra bạn em định tổ chức tiệc sinh nhật cho em... để em hủy hẹn với bọn họ...”

“Đừng!” tôi vội nói. “Em cứ đi với bạn đi! Bao giờ xong thì gọi điện cho anh, anh qua gặp em.”

“Nhưng thế thì muộn lắm!” Trong điện thoại, Bạch Lộ lại bật cười.

“Không sao đâu,” tôi nói. Trong lòng chỉ mong càng muộn càng tốt, giờ thực ra tôi rất sợ gặp em.

Tắt điện thoại xong, tôi lái xe tìm một tiệm bánh u, mua một chiếc bánh sinh nhật. Sau đó bắt đầu chờ đợi. Cứ nghĩ ít nhất cũng phải đợi đến mười, mười một giờ, không ngờ mới đến chín giờ đã có điện thoại của Bạch Lộ, em nói tiệc sinh nhật đã kết thúc rồi, đang trên đường về trường, bảo tôi đợi em ở cổng trường.

Tôi lái xe quay lại trường em, lòng thầm nghĩ: chắc Bạch Lộ muốn sớm được gặp tôi đây, không thì tiệc sinh nhật sao tan sớm thế được.

Tới cổng trường, đợi mấy phút đã thấy từ xa có một nhóm người tiến lại, phần lớn đều là nữ, chỉ lẫn vào vài cậu con trai. Đợi họ tới gần tôi, tôi nhìn qua đã thấy ngay cô bé xinh đẹp đang được cả nhóm vây quanh

kia chính là Bạch Lộ! Tôi bất giác sững người, vốn không nghĩ nhóm bạn Bạch Lộ lại đông thế này. Do dự một lúc cuối cùng cũng liều xuống xe.

“Bạch Lộ!” tôi gọi từ xa. Sau đó ánh mắt cả nhóm bạn kia đều đổ dồn về tôi, trong nhóm không biết có tiếng ai kêu lên: Oa! BMW!

Câu nói này khuấy động cả một trận trầm trồ, mấy cô gái đứng bên Bạch Lộ cười khúc khích huých em. Đám con trai thì dồn về phía tôi những ánh mắt căm hận và ghen tức, trong đó có cả cậu nam sinh cao gầy tôi đã gặp qua hai lần trước đây.

“Anh Lư lừa!” Bạch Lộ gọi tên tôi, có hơi bẽn lèn nhưng tuyệt nhiên không chút do dự. Sau đó em bước khỏi đám người, đi về phía tôi. Tôi bất giác lùi lại một bước, chỉ muốn quay đầu bỏ chạy. Cuối cùng tôi cũng đã hiểu vì sao Bạch Lộ lại sắp đặt cho tôi xuất hiện trước bao người thế này. Em muốn giới thiệu với đám bạn kia rằng, tôi chính là bạn trai em!

Mẹ kiếp, tôi cũng thật giữ thể diện cho em quá, lại còn lái một con BMW tới nữa. Thế này thì hẳn các em gái ở đây sẽ ngưỡng mộ chết, và đám con trai sẽ đổ kị chết mất. Bọn họ đều không biết rằng, thực ra ngay đến một cái bánh của con xe này tôi cũng còn không mua nổi! Và bọn họ càng không biết rằng, lần này tôi đến, thực ra là để từ chối Bạch Lộ!

47.

Bạch Lộ trong sinh nhật tuổi 21 hiện lên vô cùng rực rỡ cuốn hút. Mái tóc dài đen nhánh, khuôn mặt trắng như tuyết, đôi bông tai lấp lánh, áo khoác ngoài màu tím, hoàn toàn là mẫu người tình trong mộng của bất cứ chàng trai nào.

Bước từng bước, em tiến lại phía tôi, như đang hoàn thành một nghi thức nào đấy trong đời. Có chút cố chấp, lại vừa có chút mong ngóng. Trước phong thái của em, tôi chợt thấy mình thô tục như một con gián. Tôi không dám tiến lên, cũng không nỡ bỏ chạy. Đành chờ người đứng đó nhìn em tiến lại.

“Anh Lư lừa!” Bạch Lộ bước tới cách tôi chừng hai ba bước, dừng lại, nói: “Anh đến rồi à!”

“Ừ.” Tôi ấp úng, lúc sau mới nói tiếp: “Chúc mừng sinh nhật em!”

“Cảm ơn anh!” Bạch Lộ nhướn cười, như thể trong lòng em chưa hề chất chứa ưu phiền.

Tôi thực sự phải làm tổn thương người con gái xinh đẹp này ư? Tôi bắt đầu dao động rồi: “Hôm nay là sinh nhật của em mà! Dù thế nào đi nữa, thì tôi cũng nên hoàn thành ý nguyện thứ ba của em đã!”

Nghĩ đến đây, tôi vòng qua bên kia xe, mở cửa, đưa tay ra ý mời, nói: “Em lên xe đi!”

Bạch Lộ quay lại giải thích với các bạn một tiếng, rồi lên xe tôi. Tôi lái xe đi trong tiếng cười khúc khích của đám con gái và ánh mắt phức tạp của mấy tên con trai.

Ngồi trong xe, Bạch Lộ vô cùng vui sướng, có lẽ em cho rằng đây chính là sinh nhật lý tưởng nhất của mình!

Tay quay vô lăng mà lòng tôi chẳng có nổi một phương hướng, chiếc xe cứ vậy tiến về phía trước.

“Anh Lư lừa,” Bạch Lộ ngồi bên lên tiếng.

“Sao cơ?”

“Hôm nay, em rất vui.”

Tôi không nói gì, chân khễ nhẵn ga, chiếc xe lao đi nhanh hơn.

Bên ghế lái phụ, Bạch Lộ im lặng chừng mấy chục giây, rồi đột nhiên nói: “Em muốn đến bệnh viện hôm đó anh đưa em tới!”

Tôi bất giác sững người, quay sang nhìn Bạch Lộ, kinh ngạc hỏi: “Bệnh viện?”

Bạch Lộ gật đầu. Tôi thấy em không có vẻ như đang đùa, bèn lái xe thẳng hướng bệnh viện. Tới bệnh viện, đỗ xe lại. Bạch Lộ xuống xe, tôi đành bước xuống cùng em.

Lúc này đã hơn chín rưỡi tối, trong bệnh viện rất tĩnh lặng. Tòa nhà khoa nội trú đứng sừng sững trong bóng tối, bốn bề trồng rất nhiều cây, lay động theo cơn gió đêm, một cảm giác thật kỳ lạ và thê lương. Tôi bỗng nhớ lại tối hôm ấy, tôi từng đứng đây ôm Bạch Lâm, khoảnh khắc đó khó quên biết bao!

“Lư lừa!” Bạch Lộ không biết rằng người tôi đang nghĩ đến lúc này lại là chị em, cười nói: “Lần đó nếu không có anh thì em chắc không còn sống đến bây giờ rồi!”

Tôi ngẩn người, tư duy lúc này mới dứt khỏi Bạch Lâm quay về. Nhìn Bạch Lộ, chợt nhớ tới chuyện mình bón bánh Trung thu cho em, lòng tôi chợt thấy xao động. Tôi quay lại mở cửa xe, lấy ra chiếc bánh sinh nhật mua tặng em vẫn đặt trên ghế sau, nói: “Đây là ý nguyện thứ ba, đã tính là hoàn thành chưa nào?”

“Tính!” Bạch Lộ nói, giọng không giấu nổi hân hoan. Nhìn em hạnh phúc nhường ấy, tôi thật không biết nên buồn hay vui nữa.

Chúng tôi ngồi xuống một chiếc bàn đá trong vườn, mở hộp bánh sinh nhật, cắm nến, châm lửa, đợi Bạch Lộ ước một điều, sau đó là eat. Đang ăn, Bạch Lộ đột nhiên nói: “Lư lừa, anh biết vì sao hôm nay em muốn anh đưa đến đây không?” Tôi lắc đầu, lòng cũng lấy làm lạ. (Sinh nhật lại tới bệnh viện, kể cũng hơi biến thái!)

Bạch Lộ nói: “Bệnh viện là một nơi rất kỳ lạ! Ngày nay hầu hết mọi người đều sinh ra tại đây, và cũng chết đi ở đây!”

Tôi nghe mà ngẩn người, không hiểu vì sao tự nhiên Bạch Lộ lại nói ra mấy câu triết lý này. Đưa mắt nhìn Bạch Lộ, trên mặt em thoáng gọn vẻ thê lương mơ hồ. Tôi chợt nhận ra hóa ra Bạch Lộ không phải chỉ biết cười, và nét đau buồn ở em còn mê hồn hơn so với nụ cười. Tôi cũng bất giác thấy xót xa, định nói gì đó, nhưng chẳng tìm nổi lời nào thích hợp.

Bạch Lộ hỏi tiếp: “Lư lừa, anh nói xem liệu có kiếp sau Phật thường dạy thật không?” Tôi lắc đầu, tự nhiên lại trầm nghĩ đến bệnh của Bạch Lộ. Hôm nay em muốn dẫn tôi đến nơi này, nói những lời kỳ lạ này, liệu có liên quan gì đến bệnh của em hay không? Nghĩ đến đây, tôi không nhẫn nại nổi nữa, bèn nói: “Bạch Lộ, có chuyện này anh đã muốn hỏi em từ lâu rồi.”

“Chuyện gì cơ?” Bạch Lộ nhìn tôi, trong bóng tối, hai con mắt em sáng lấp lánh, hướng về phía tôi. Tim tôi đập thình thịch, do dự hồi lâu, ngập ngừng hỏi: “Tim của em, có phải là...”

Bạch Lộ mỉm cười, nhưng không trực tiếp trả lời tôi mà hỏi ngược lại: “Lư lừa, anh biết vừa nãy em ước điều gì không?”

Tôi nhìn em hơi nghi hoặc, trầm nghĩ: Ước điều gì? Mong khỏi bệnh? Mong trở thành người yêu tôi? Hay là mong được cùng tôi làm chuyện ấy? (Sặc! Trước tiên loại ngay khả năng cuối cùng này đã!)

“Em chỉ mong có được một sinh nhật nữa.” Bạch Lộ thấy tôi hồi lâu không nói gì, bèn chủ động nói ra đáp án.

Tôi nghe mà ngẩn người, nhưng ngay sau đó đã lập tức hiểu được hàm ý trong câu nói của em. Em muốn nói có lẽ mệnh mình chẳng còn được bao lâu nữa!

“Đừng có đùa.” Tôi hiểu rõ không phải em đang đùa, nhưng vẫn nói ra câu này.

Bạch Lộ nhìn tôi cười, giơ hai cánh tay ra, khoan khoái duỗi người, nói: “Bất kể thế nào thì em cũng đã có thêm một sinh nhật rồi! Hơn nữa...” Nói đến đây em đột ngột ngừng lại, đưa mắt nhìn tôi, ý muốn nói: Hơn nữa còn có anh cùng em đón sinh nhật này, dù em có chết ngay lúc này cũng cam lòng...

Trước ánh mắt của Bạch Lộ, lòng tôi vô cùng xúc động, nhưng nhiều hơn cả vẫn là lo sợ. Tôi sợ Bạch Lộ sẽ thật sự “đoản mệnh” như em nói, và cũng sợ Bạch Lộ thật sự yêu tôi như tôi nghĩ.

“Đúng rồi!” Tôi căng thẳng muốn tránh ánh mắt em, bèn nói: “Còn có một thứ nữa cho em đây.”

Bạch Lộ ồ một tiếng, nhìn tôi nghi hoặc.

Tôi lấy chiếc MP3 từ trong túi ra đưa tới trước mặt Bạch Lộ.

“A605?” Bạch Lộ reo lên: “Làm sao anh biết em thích mẫu MP3 này? Lại còn là màu tím em thích nhất nữa!” Giọng em đầy bất ngờ lẫn vui thích vô hạn.

“Không phải anh!” Tôi vội vàng nói: “Đây là quà chị em mua, anh chỉ là nhân viên chuyển phát thôi!”

“Ồ.” Đường như Bạch Lộ hơi thất vọng. Tôi thầm gạt một đồng mồ hôi, nghĩ: suýt chút nữa thì mình làm mọi chuyện càng trở nên be bét... Nghĩ đoạn lại thót tim: bài hát tôi thu cho Bạch Lộ vẫn còn đang nằm trong máy MP3! Em mà nghe ra đây là bài tôi tự thu không biết sẽ nghĩ gì đây? Chắc sẽ không cho rằng tôi cũng yêu em chứ?

Nghĩ đến đây tôi liền muốn đòi chiếc MP3 lại rồi xóa ngay cái bài hát chết giẫm đó đi. Nhưng Bạch Lộ không cho tôi cơ hội ấy, em đã đeo tai nghe lên. Mẹ kiếp, trong đó chỉ có đúng bài tôi tự thu thôi. Bạch Lộ bật máy lên nghe, mới đầu nét mặt có hơi kỳ lạ, về sau lại như hiểu ra điều gì. Ánh mắt em nhìn sang tôi, sự ngọt ngào trong ánh mắt ấy quả thực có thể khiến người ta tan chảy. Tôi thầm kêu gào thảm thương, thế là xong rồi, tôi nào phải đang cự tuyệt em, rõ ràng là đang dụ dỗ em thì có...

“Lư lư.” Tim tôi đang nhảy nhót điên loạn, chợt nghe Bạch Lộ ngồi đối diện lên tiếng. “Giọng hát này sao nghe không giống Hứa Ngụy!”

“Thật à?” Tôi lấp liếm: “Chắc là bản người khác hát lại, chắc anh tải nhầm.”

“Đồ đáng ghét!” Bạch Lộ cười nói, vài giây sau lại đột nhiên nói tiếp: “Đây là món quà sinh nhật tuyệt nhất em nhận được!”

Sặc! Tôi đã bị Bạch Lộ hạ đo ván rồi. Tôi còn chưa nói bài hát đây là quà sinh nhật tôi tặng em mà em đã buông ngay câu này. Xem ra giữa chúng tôi đúng là có linh tính, thần giao cách cảm thật!

Giờ mọi chuyện đã phát triển thành thế này rồi, tiếp theo tôi nên làm thế nào đây? Cự tuyệt em? Vốn tôi đến đây là để cự tuyệt Bạch Lộ, đáng tiếc tôi quá trẻ, chẳng biết nên cự tuyệt người khác thế nào, lại còn khiến cho em càng lúc càng yêu tôi hơn. Vậy... hay là tiếp nhận tình cảm của em luôn cho rồi? Sặc! Thế thì Bạch Lâm yêu dấu của tôi phải làm sao? Nàng quả phụ xinh đẹp Bạch Lâm giờ đã chia tay với gã họ Hình kia rồi, giờ đang chính là lúc cá nóc ngược dòng! Làm sao tôi có thể bỏ lỡ cơ hội tốt này được?

48.

Trên đường từ bệnh viện trở về trường học, tôi lưỡng lự do dự mãi. Bạch Lâm Bạch Lộ, Bạch Lộ Bạch Lâm, đợi lát nữa về lại thêm cả phó giám đốc Tưởng tuyệt đối không thể đắc tội nữa. Trước đây tôi cứ mơ tưởng nếu có vài cô cùng yêu mình thì hạnh phúc biết nhường nào! Nhưng đến khi ném trái rồi mới biết cảm giác này đau khổ biết bao!

Bạch Lộ ngồi bên ghế lái phụ hoàn toàn không biết nỗi lòng của tôi, cười thích thú kể lại bữa tiệc sinh nhật vừa rồi. Máy chuyện như bạn nào tặng quà gì vân vân. Nghe em kể, đầu tôi chợt lóe lên một sáng kiến, thầm nghĩ: có lẽ nên thay đổi cách thức cự tuyệt Bạch Lộ, làm vậy có lẽ sẽ không khiến em quá buồn! “Cậu bạn cao cao gầy gầy kia tặng em quà gì? Chính là cái cậu lần trước gọi em đi tập văn nghệ ấy!” Tôi lập tức tiến hành chiến thuật mới.

“Anh nói Dương Phong à?” Bạch Lộ nói. “Cậu ấy vẽ một bức tranh tặng em, cậu ấy từng học vẽ.”

“Ngoan thật,” tôi tiếp lời. “Anh nhớ em từng kể cậu ta cũng ở trong đội văn nghệ khoa em nữa phải không? Đúng là đa tài đa nghệ nhỉ!”

“Vâng.” Bạch Lộ vẫn không hề nghe ra ý tôi, còn nói: “Cậu ấy nhiều tài lắm.” Lúc này xe đã tiến vào trong trường, Bạch Lộ vừa nói chuyện với tôi, vừa chỉ đường.

“Cậu đó tuyệt quá nhỉ!” Tôi cố gắng nói giọng bình thường: “Nhìn cũng đẹp trai nữa.”

“Ha ha.” Bạch Lộ bật cười: “Có phải anh thích cậu ấy rồi không? Quan tâm người ta thế.” Em nói, mắt cong cong nét cười, xem ra hôm nay tâm trạng em vui vẻ lạ thường.

Tôi thầm thở dài, suýt chút nữa định từ bỏ chủ đề này. Nhưng cứ gạt Bạch Lộ mãi thế này cũng không phải cách hay, đành cắn răng, nói tiếp: “Cậu ấy hình như rất quan tâm tới em.”

Lúc này Bạch Lộ mới nghe ra chút hàm ý, ngừng hỏi tôi: “Lư lư, anh nói thế là ý gì?”

“Không có gì.” Trong lòng tôi đang tự kêu gào mình dừng lại, nhưng tôi vẫn nói ra câu tiếp theo: “Anh chỉ nghĩ cậu ấy tốt hơn anh nhiều.”

Bạch Lộ nhìn chằm chằm vào tôi hồi lâu, đột nhiên phì cười: “Lư lư, không phải anh đang ghen đấy chứ?” (Sặc! Anh đang cự tuyệt em đấy! Em không nhận ra à?)

Tôi không trả lời, Bạch Lộ lại nói: “Em với cậu ấy chỉ là bạn bè rất bình thường thôi.”

“Tiểu Lộ!” Tôi nhìn khuôn mặt ngây thơ vô tội của em, chợt có cảm giác mình tàn nhẫn như loài ác quỷ: “Thực ra em vẫn chưa hiểu con người anh đâu, anh thực ra rất kém cỏi, mà em lại tốt đẹp như thế... anh... anh nghĩ anh không thể xứng với em...”

Lời vừa nói ra tôi đã thấy hối hận rồi, vì trước mắt tôi, sắc mặt Bạch Lộ đã trở nên rất khó coi. Tình cảnh này như một bông hoa vừa bừng nở đột nhiên bị sương quất, lập tức kiệt quệ sức sống. Em nhìn chằm chằm vào tôi, như thể muốn phán đoán ý đồ thực sự trong câu nói vừa rồi. Dưới ánh mắt bức ép của em, tôi cảm giác như tay chân mình đều thừa thãi.

Bạch Lộ nhìn tôi hồi lâu, đột nhiên lớn tiếng: “Em không cần biết người khác tốt thế nào, anh không tốt ra sao! Em cứ thích anh, cứ không thích người khác! Đó chính là tình yêu của cung Ma kết chúng em! Thích hay không thích, đã được quyết định ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi, và về sau cũng sẽ không thay đổi!”

Tôi không ngờ Bạch Lộ lại nói ra những lời này, nhất thời chết lặng. Bạch Lộ thấy tôi vẫn không nói gì, liền hét lên: “Dừng xe, dừng xe!” Tôi nghe vậy liền đưa chân đạp phanh, chiếc xe đứng khựng lại, cả hai cùng không tự chủ được đổ người về phía trước.

Bạch Lộ không nói gì nữa, tháo dây an toàn, mở cửa, xuống xe rồi chạy thẳng về phía trước. Tôi định đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn không xuống xe. Nhìn theo bóng lưng Bạch Lộ tức tưởi, không khỏi thầm nghĩ: em kích động như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ! Vừa nghĩ đến đây, Bạch Lộ trước mắt tôi đột nhiên bổ nhào về phía trước, tiếp đó cả người em sụp xuống đất.

Tôi ở trong xe chứng kiến cảnh tượng ấy, lập tức sợ đến hồn bay phách lạc. Bất giác nhớ lại cảnh Bạch Lộ ngất lần trước. Sặc, em bị bệnh tim mà! Tôi lại còn kích động em nữa! Những mong em chỉ ngã thôi chứ đừng có hôn mê. Suy nghĩ trong đầu lao nhanh vun vút, người tôi cũng vun vút lao ra khỏi xe, chạy lại bên Bạch Lộ. Em vẫn chưa ngồi dậy. Nếu chỉ là trượt ngã thì giờ đáng lẽ phải bò dậy được rồi chứ? Tim tôi thất lại, gào lên: “Tiểu Lộ, Tiểu Lộ!” Bạch Lộ sóng soài trên đất không trả lời. Xong rồi, xem ra Bạch Lộ bị tôi kích động đến phát bệnh thật rồi! Nghĩ đến bộ dạng kích động của Bạch Lộ ban nãy, e là trái tim yếu ớt của em không thể gánh vác được cơn chấn động cấp độ này rồi.

Giờ đã gần mười một giờ, trời rất lạnh nên trên con đường này chẳng có lấy một bóng người. Nhưng cũng may tôi còn có xe, có thể nhanh chóng đưa em tới bệnh viện. Nghĩ vậy, tôi liền đưa tay định ôm em lên. Tay vừa đưa ra đã khựng lại. Kể từ sau khi trải qua chuyện Bạch Lộ ngất lần trước, tôi đã để ý đọc một số tài liệu liên quan đến bệnh tim mạch, biết rằng khi người bệnh lên cơn đau tim, cần được đặt nằm thẳng, đủ không khí hít thở, rồi gọi 120. Nếu tự mình chuyển dịch người bệnh ngược lại rất có khả năng gây nguy hiểm. Tôi không ôm em nữa, mà lật người em lại, để em nằm ngửa trên mặt đất. Dưới ánh đèn mờ mờ, mặt em trắng bệch, như không còn sắc máu.

Tiếp đó là mở điện thoại. Quả thực tôi quá căng thẳng, chỉ thấy hai tay hai chân bủn rủn, cầm điện thoại cũng không vững, mới bấm mấy số đã làm rơi xuống đất. Nhặt lên bấm 120 tiếp, mẹ kiếp, màn hình đen kịt rồi! Bình thường mà không nhéo thế nào chả được, giờ ông đây đang phải cứu người cơ mà! Xin mà đây, lóe lên chút đi, để tao còn gọi 120! Nhưng cái máy rác rưởi vẫn không sáng lên! Điên quá, tôi tức mình ném luôn đồ đồng nát ấy sang bên đường, chỉ muốn lấy chân giẫm nát nó luôn cho bõ tức.

Nhưng giờ không còn thời gian nữa, Bạch Lộ đang nguy hiểm đến tính mạng, tôi phải nghĩ cách gì đó! Hay là, cứ ôm em chạy thẳng đến bệnh viện luôn cho xong, lần trước chẳng phải cũng thế ư? Nhưng nhờ may có chuyện gì thì tình hình sẽ càng tệ! Đang lúc cấp bách, tôi đột nhiên nhớ ra Bạch Lộ cũng có điện thoại, đúng rồi, lấy điện thoại của em gọi 120 là được.

Nghĩ vậy, tôi lập tức phủ phục xuống, lần tìm điện thoại trong túi áo Bạch Lộ. Túi ngoài không có, sặc, chẳng lẽ lại ở bên trong? Thò tay vào trong áo tìm, đây là công việc đòi hỏi phải có kỹ thuật! Nhưng giờ chẳng quan tâm được đến chuyện ấy nữa, chỉ dẫu chết đuối em rồi phải cứu thôi, cô di nhỏ này lâm nguy,

tôi có thò tay vào trong sờ mấy cái cũng là điều khó tránh. Tôi hít một hơi thật sâu, cố giữ bình tĩnh, cởi áo khoác ngoài của Bạch Lộ.

Dù biết rằng mình đang cứu người, nhưng lúc cởi áo khoác cho Bạch Lộ, tim tôi vẫn đập thành thịch. Bên trong em mặc một chiếc áo len khá ôm người, hai ngọn núi trước ngực hiện lên vô vùng... (Ôi trời! Đã là lúc nào rồi mà còn tâm tư nghĩ chuyện đó? Mau tìm di động trước đã!)

Hai bên cánh áo khoác đều có túi, sờ bên trái trước không có, tôi lần sang bên phải, có gì cứng cứng hình như là điện thoại. Lập tức thò tay vào lấy ra, cổ tay và phần dưới cánh tay vô tình khẽ chạm phải chỗ đó của Bạch Lộ. (Thật đáng khinh bỉ!)

Khó khăn lắm mới lấy được điện thoại ra, định bấm gọi ngay. Nhưng di động của Bạch Lộ là loại có bàn phím, hình như đang bị khóa, tôi thử ấn phím “*”, không mở được. Lại ấn phím “#”, bàn phím vẫn không mở. Điên quá mất, bao công sức tìm được điện thoại, giờ lại thế này!

Từ lúc Bạch Lộ ngã đến giờ đã một lúc rồi mà tôi còn chưa gọi được cho 120, thật là vô dụng, Bạch Lộ đang nằm dưới đất không phải đã ... rồi chứ! Nghĩ đến đây tôi càng cuống, ngón tay cái bấm điên cuồng trên bàn phím điện thoại, nhưng khóa bàn phím vẫn không chịu mở. Tôi tức lộn ruột, suýt chút nữa ném luôn cả cái điện thoại này đi.

Cầm điện thoại của Bạch Lộ trong tay, bỗng thấy tuyệt vọng. Tôi nghĩ lần này Bạch Lộ coi như xong rồi, lần trước tôi chạy đua với thời gian nên mới cứu được em, còn lần này đã lâu như vậy rồi mà vẫn chưa gọi được 120, đây chắc cũng là ý trời! Mọi chuyện đều do một tay tôi gây ra! Bạch Lộ thích tôi như vậy, còn tôi lại hại chết em rồi... Đúng lúc tôi đang đau thương đến cùng cực, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói: “Ấn giữ phím “*”, rồi ấn phím chức năng bên trái là mở được khóa...”

49.

Tôi bất giác sững người, nhìn về phía có giọng nói. Chỉ thấy Bạch Lộ đang nằm dưới đất không biết từ lúc nào đã mở mắt, đang nhìn tôi như cười như không. Tôi ngẩn ra, vẫn chưa rõ đang xảy ra chuyện gì, thì lại nghe tiếng Bạch Lộ nói: “Lư lư, anh định gọi 120 à? Thực ra, ha ha, thực ra điện thoại của em không mở khóa cũng gọi 120 được! Không tin anh thử xem...”

Nhìn Bạch Lộ cười thích thú, lúc này tôi mới hơi ý thức được – hóa ra cô bé này không sao, chỉ là giả vờ ngã cho tôi xem thôi! Tôi không khỏi vừa mừng vừa tức, mừng vì Bạch Lộ không sao, tức vì mình một lần nữa mắc bẫy Bạch Lộ! (Lần trước là ở nhà Bạch Lâm, em lừa tôi ba ý nguyện...)

Tự chửi thầm mình ngu, nhưng con tim căng thẳng muốn chết của tôi cuối cùng đã hồi phục lại trạng thái bình thường. Bạch Lộ đáng ghét vẫn nằm dưới đất, có vẻ như không muốn ngồi dậy. Tôi muốn mắng em mấy câu nhưng lại không đành lòng. Tuy nói là em giả vờ ngã, nhưng đang chạy đột nhiên ngã vậy chắc cũng rất đau. Em đâu phải tay ngã ăn vạ chuyên nghiệp như Filippo[1]. Đối với con gái thì đây là một động tác khá nguy hiểm!

[1]. Filippo Inzaghi, cầu thủ sinh năm 1973, đang giữ kỷ lục người ghi nhiều bàn thắng nhất tại các cúp châu Âu với 70 bàn.

Nghĩ vậy, tôi bắt đầu lo liệu Bạch Lộ ngã có sao không. Nhưng nhìn em cười híp mắt thế kia, chắc là không sao. Tôi đang bận nghĩ ngợi thì Bạch Lộ nằm dưới đất mãi không chịu nổi rồi. “Lư lư!” em gọi to. “Mau kéo em dậy!”

Bạch Lộ nhìn thẳng vào tôi, mắt em ánh lên chút tinh nghịch, xấu hổ, và cả mong chờ. Ánh mắt em khiến tôi nhớ đến bao điều tốt em đã dành cho tôi. Tôi là cái thứ gì, một tên con trai hèn hạ háo sắc nhất gan, một phần tử dao động lập trường không kiên định, một tên khốn khiếp nhược giả dối, tôi có tư cách gì có được tình yêu của một người con gái như Bạch Lộ? Nhưng em yêu tôi, hơn nữa còn rất kiên định. Giờ tôi vẫn muốn làm tổn thương em, thì thật chẳng còn ra cái giống gì nữa!

Nghĩ vậy tôi lại mềm lòng, vội vàng cúi xuống đưa tay ra, Bạch Lộ cũng giơ tay lên. Tôi nắm lấy tay em, nhẹ nhàng kéo lên. Em thuận theo lực kéo của tôi, đứng lên. Đứng dậy rồi, Bạch Lộ đưa mắt nhìn tôi, mặt ửng đỏ. Tôi thấy em đỏ mặt, bất giác xao động, lại nhớ tới ban nãy vừa lần tìm điện thoại của em. Cầm giác cổ tay chạm nhẹ vào chỗ ấy, quả là đầy dư vị! Nghĩ vậy, mặt tôi cũng nóng bừng.

Lúc này chúng tôi đang đứng rất gần nhau, chỉ cách chưa đầy một gang tay. Tôi hồ hởi như có thể cảm nhận nguồn nhiệt lượng đang tỏa ra trên mặt em, và hẳn em cũng có thể nhận ra mặt tôi đang nóng bừng thế nào! Nhất thời cả hai đều như bị điểm huyết, không ai có bất kỳ cử động gì. Bốn bề lặng thinh, chỉ thỉnh thoảng lướt qua một cơn gió đêm, xào xạc trên các vòm lá. Cứ vậy chừng hai phút, Bạch Lộ bất ngờ nghiêng đầu, thơm nhẹ lên má tôi.

Tôi không kịp né tránh, chỉ biết dờ dẩn đứng một chỗ. Cảm giác ấy có chút lạnh lẽo, nhưng cũng rất ấm áp; hơi tê dại, nhưng lại dễ chịu làm sao. Quả thật tôi không hiểu nổi Bạch Lộ nữa, vừa rồi tôi đã nói những lời phũ phàng như thế mà em vẫn còn lòng dạ trêu đùa tôi, lại còn lên đánh úp tôi nữa, rốt cuộc em đang trong trạng thái tâm lý nào đây?

Bạch Lộ thơm tôi xong mặt càng đỏ ửng. Trong bóng đêm càng trở nên mờ ám. Nhìn em thế này, tôi không biết nên nói gì nữa. Bạch Lộ thấy tôi im lặng, bèn hỏi: “Lư lừa, anh không giận đấy chứ? Thực ra, em chỉ muốn biết lần trước lúc em ngắt đi anh đã cứu em thế nào...”

Em nói như vậy thì tôi càng chẳng thể trách em được. Nhớ lại vừa nãy em ngã giống y như thật, bèn hỏi: “Em ngã có đau không?”

“Không đau!” Bạch Lộ đáp, giọng khấp khởi. Em ngừng một lúc rồi nói: “Em biết là anh Lư lừa rất quan tâm đến em!”

Tôi thấy em vui như vậy, lòng lại áy náy, khẽ khàng nói: “Vừa rồi... những lời anh nói...”

“Em biết!” Bạch Lộ nhanh nhẹn cướp lời: “Đó đều là anh lừa em! Nếu thật sự không thích em anh đã không thu bài “Lam liên hoa” cho em!” Giọng em chắc chắn lạ thường, tới tận lúc này tôi mới biết vấn đề nảy sinh từ đâu. Quả thực, khi tôi thu bài hát ấy, trong lòng chỉ nghĩ đến một mình Bạch Lộ. Từng từ tôi hát, từng nhịp đàn tôi đánh, đều là vì Bạch Lộ! Không hề có một chút tạp niệm nào!

“Lư lừa.” Giọng Bạch Lộ đột nhiên thay đổi, trở nên rất đau lòng: “Thực ra em... thực ra từ khi mới sinh ra tim em đã không khỏe... Có thể nói, từng ngày em sống đều là may mắn mà có... Ngày nào em cũng tự nói với mình, em nên vui vẻ, nên cười nhiều hơn... Vì vậy em mới có thể học thối sáo, mới có thể tới đây học đại học, em chỉ muốn cuộc đời mình có thể trọn vẹn một chút...” Nói tới đây, em lặng người nhìn tôi, trong ánh mắt là những đợt sóng dịu dàng: “Em đã nói rồi, em là con gái cung Ma kết, em tìm kiếm tình yêu dựa theo cảm giác, em đã tìm được anh... Em muốn... Có được tình yêu, cuộc đời mới coi như trọn vẹn mà...”

Tôi lặng đi nghe em nói, không chen ngang nửa câu. Em nói tiếp: “Lúc nào em cũng có thể ngã xuống, có thể là ngay giây sau, cũng có thể là ngày mai. Vì vậy em không muốn mà cũng chẳng có thời gian quan tâm những chuyện khác, em đã tìm được người em yêu rồi, vậy thì những gì em có thể làm, ngoài việc yêu người đó, vẫn chỉ là yêu người đó...”

Em nói ra những lời này, giọng rất kiên định, nhưng nghe lại vô cùng rung động dịu dàng. Từ trước tới nay tôi vẫn luôn biết Bạch Lộ thích mình, nhưng hoàn toàn không biết em thích tôi tới nhường này. Tôi đột nhiên hiểu ra tâm trạng Bạch Lộ khi nãy. Thực ra những lời tôi nói quả thật đã giáng trúng em, nhưng cũng như em vừa nói, em không muốn mà cũng chẳng có thời gian quan tâm đến những chuyện đó, những gì em có thể làm chỉ là yêu tôi, yêu tôi, và yêu mãi tôi! Vì vậy em mới giả vờ ngã, ngã để thăm dò tôi. Lại thêm cả bài hát của tôi nữa, bài hát tôi đã hát chỉ vì em, chỉ dành cho em, em đương nhiên nghe ra những cảm xúc trong đó, vì vậy em mới nói đó là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất em được nhận.

Bạch Lộ nói xong, thấy tôi vẫn dằn người lặng thinh thì tôi nghiêng đầu cười khúc khích, hỏi: “Lư lừa, nếu như có kiếp khác, nếu như có luân hồi, thì anh nghĩ có phải kiếp trước chúng ta từng quen biết nhau không? Và liệu kiếp sau có còn gặp lại không?” Nghe em hỏi, tôi bất giác nhớ lại những lời em nói về sự sống và cái chết lúc trong bệnh viện. Sống, sống và chết rốt cuộc là thuộc phạm trù sinh học, tôn giáo hay triết học đây, tôi không sao biết được. Tôi chỉ biết rằng, sinh mệnh của cô gái đang đứng trước mặt rất ngắn, em chỉ muốn có được một tình yêu, lẽ nào tôi không thể cho em? Ngay lúc này tôi thực sự muốn ôm chặt lấy em, nói rằng tôi yêu em, nhưng còn Bạch Lâm, một lần nữa Bạch Lâm xuất hiện ngăn tôi lại.

Bạch Lộ thấy tôi không trả lời, im lặng nhìn tôi, rồi em quay người đi, từng bước, từng bước rời xa tôi. Tôi nhìn theo bóng em, lòng dạ ngổn ngang rồi bởi, cảm giác kích động chẳng màng tất cả tối hôm đó (chính

là tối quyết định thu bài hát cho Bạch Lộ) quay trở lại, mẹ kiếp, mặc xác Bạch Lâm, mặc xác tất cả những thứ gì gì đấy, trong tim tôi giờ chỉ có một mình Bạch Lộ!

“Tiểu Lộ!” Tôi gọi với theo bóng lưng em.

“Sao cơ?” Bạch Lộ dừng bước, nhưng không quay lại.

“Bài ‘Lam liên hoa’ ấy anh thu theo bản hát live!”

“Ừ.”

“Nhịp đánh bằng guitar thùng.”

“Ừ.”

“Phần solo đánh bằng guitar điện.”

“Ừ.”

“Tiếng trống tạo bằng hoa quả.”

“Ừ.”

“Em có biết vì sao anh muốn thu bản hát live không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì, trong bản hát live, đầu bài hát có một đoạn sáo.”

“...”

“Đoạn sáo đó anh không làm được, nên bài hát này vẫn chưa trọn vẹn.”

“...”

“Phần còn thiếu ấy... em có thể dùng tiếng sáo của em hoàn thiện được không?”

Bạch Lộ nghe tôi nói, chậm rãi quay người lại. Chúng tôi đứng nhìn nhau từ xa. Trong màn đêm, tôi hồ như thấy được cả nụ cười và những giọt nước mắt trên khuôn mặt em. Thế rồi tôi nghe em hét lớn: “Được!”

Cuối cùng tôi cũng khởi động con Trojan cất giấu trong bài hát. Cô bé Bạch Lộ lanh lợi bị tôi tấn công, đang cười vì tôi, khóc vì tôi. Tôi đứng đấy lòng dạ rối bời, con gió đêm táp nhẹ lên mặt, tôi không hề hối hận vì đã khởi động con Trojan ấy. Ít nhất là trong giờ phút này. Phía trước, Bạch Lộ nói xong câu “được” liền đứng lặng người, rồi em chạy như bay về phía tôi. “Em yêu anh!” Tôi cảm thấy vòng tay em ôm chầm lấy mình: “Lư lư! Em yêu anh...”

10. Chương 10: Bông Hoa Nở Trong Mưa

50.

Kế hoạch cự tuyệt Bạch Lộ lần này coi như thất bại triệt để. Vốn định gạt Bạch Lộ khỏi thế trận, ai ngờ sẩy một li đi một dặm, tôi thành ra tự dồn mình vào đường cùng. Giờ rước họa vào thân, sau này đối diện với Bạch Lộ tôi biết ăn nói làm sao? Trên đường từ trường Bạch Lộ quay về, tôi lái xe mà lòng nặng trĩu: nhờ ngay tối nay Bạch Lộ gọi cho chị nói chuyện hai chúng tôi thì chẳng phải tôi sẽ lập tức bị Bạch Lâm gạt khỏi danh sách dự bị, đá sang danh sách chuyển nhượng hay sao? Có khi còn tức khắc bị chuyển nhượng cũng nên! Xem ra tôi vẫn còn trẻ người non dạ! Hành sự quá bốc đồng, chẳng suy xét tới hậu quả sau này... Người tôi yêu nhất, người mỗi ngày tôi nhớ tới nhiều nhất, trước sau vẫn là Bạch Lâm... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dù gì Bạch Lộ cũng chẳng sống được bao lâu nữa, đến lúc đó Bạch Lâm vẫn là của tôi mà! (Sặc! Phỉ phui cái mồm! Tởm lợm! Phỉ nhổ! Bạch Lộ của tôi sẽ không chết!)

Xe đi chậm chậm, bỗng nhớ ra lát nữa tôi còn phải đối diện với Tưởng Nam, đây cũng là một nhân vật có vấn đề! Tốt nhất là chị đừng có ý đồ bất chính với tôi, không thì tôi càng thăm hơn. Tưởng Nam còn khó đối phó hơn Bạch Lộ gấp vạn lần! Bạch Lâm, Bạch Lộ, nếu như lại thêm cả Tưởng Nam nữa thì khác gì ba con cá. Tôi đây chỉ có hai tay thôi, làm sao bắt được cả ba con? Nghĩ ngợi mãi khiến lòng dạ rối bời, chẳng bao lâu đã về đến nhà Tưởng Nam.

Đến khi tôi đứng trước cửa nhà Tưởng Nam thì đã hơn mười một giờ, đưa tay ấn chuông nhưng lại đắn đo: Tưởng Nam liệu đã ngủ chưa? Nghĩ vậy song tay vẫn ấn. Sau mấy tiếng kính koong, cửa mở ra, Tưởng Nam xuất hiện trước mặt tôi.

Thấy Tưởng Nam ra mở cửa nhanh như vậy, trong tôi liền có dự cảm chẳng lành. Chị rõ ràng đang chờ tôi mà! Quả nhiên, Tưởng Nam vừa thấy tôi đã hỏi phủ đầu: “Thế nào rồi? Đã nói rõ ràng mọi chuyện chưa?”

Trời! Có phải phụ nữ đều tọc mạch thế không? Tưởng Nam ơi là Tưởng Nam, thật hổ cho cái danh xưng người phụ nữ thép của chị, mặt thì lúc nào cũng lạnh tanh, đúng là tự bôi đen thanh danh mà!

Tôi ậm ừ cho qua. Tưởng Nam lại nói: “Những chuyện thế này, càng sớm nói rõ ràng càng tốt. Nếu như dai dẳng không dứt thì chỉ càng be bét hơn thôi.” Nghe Tưởng Nam nói vậy tôi càng thấy những việc với Bạch Lộ tối nay quả là không nên. Đúng vậy, tối nay tôi đã ghi một bàn thắng vô cùng tuyệt vời, nhưng đó là một quả đá phản lưới nhà! Hậu quả vô cùng nghiêm trọng! Bạch Lộ là một cô gái mới lớn, em có thể chỉ cần tình yêu, nhưng tôi thì không thể! Hơn nữa, kể cả nếu chỉ tính đến ái tình, thì người tôi yêu thực sự là Bạch Lâm cơ! Xem ra hành sự bốc đồng chẳng có ý nghĩa gì cả, chỉ làm loạn thêm mà thôi.

Tưởng Nam dường như nhận ra tôi có vẻ không vui, cười nói: “Đi ngủ sớm đi! Chuyện này coi như đã qua rồi. Ngày mai chị sẽ dẫn cậu đi chơi cho khuây khỏa, được không nào? Tối lúc đó còn có cả một vị khách bí mật tháp tùng nữa đấy!”

Vị khách bí mật? Tôi bất giác ngẩn người, nghĩ ngay đến lão khốn họ Lâm.

Đêm nằm trên giường mãi chẳng thấy buồn ngủ. Hoàn toàn không phải tôi phấn khích vì cái năm dương lịch mới đang đến, chỉ là mấy ngày gần đây xảy ra một số chuyện quá phức tạp, làm đầu óc tôi chật cứng, không ngủ yên được.

Đầu tiên người khiến tôi không sao bình tĩnh nổi chính là Bạch Lộ. Gương mặt xinh đẹp, thuần khiết, không chút giả dối của em cứ hiển hiện mãi trong đầu tôi. Thực lòng tôi rất khâm phục em. Em trông yếu ớt là vậy, nhưng bên trong lại chứa đựng một ý chí kiên cường. Rõ ràng em biết mình không thể sống được lâu nhưng ngày nào cũng tươi cười vui vẻ. Em đã sống thật chân thực, thật rạn rở. Ngay đến tình yêu em dành cho tôi cũng thật thuần khiết, chẳng màng tất cả. Thực ra tối nay tôi khởi động con Trojan kia cũng chính là vì lấy tinh thần ấy của em. Tôi đột nhiên hiểu ra vì sao trước sau tôi vẫn không thể dành tình yêu mãnh liệt cho Bạch Lộ, hoàn toàn không phải vì tôi không muốn yêu em, mà là vì tôi dám yêu em, tôi không xứng để yêu em. Mỗi lần đối diện với em, tôi luôn cảm thấy rất tự ti. Trong tôi lúc nào cũng mang một ý nghĩ: một tên khốn nạn như tôi sao đủ tư cách có được tình yêu của Bạch Lộ? Nhưng chỉ trời biết vì sao, em lại yêu một thằng như tôi, mà còn yêu rất sâu đậm. Tôi thật không biết về sau nên đối diện với em như thế nào đây.

Đương nhiên, cuộc sống ngán ngủi mà Bạch Lộ nhắc tới cũng khiến tôi bất an, chỉ nghĩ đến chuyện em lìa đời sớm là tôi đã lặng đi vì đau lòng. Tuy nhiên với trình độ y học hiện nay, hẳn có thể cứu được em. Tôi nghĩ, cái còn thiếu ở đây chắc chỉ là tiền thôi!

Tiếp đến là Bạch Lâm. Tính ra mới có hai ngày chưa gặp Bạch Lâm nhưng tôi cảm thấy như mình đã cách xa nàng hai thế kỷ. Nhất là kể từ khi nghe Bạch Lộ nói nàng và tay Hình hình như đã giải tán, tôi lại càng muốn bay ngay về bên nàng, đích thân hỏi xem nàng và tôi có hy vọng tiến tới hay không. Nàng quả phụ đáng yêu mà cũng đáng hận này, từ trước tới nay tôi mãi không thể hiểu được rốt cuộc nàng muốn gì. Nàng không giống Bạch Lộ, Bạch Lộ cần lãng mạn, tôi có thể cho em. Nhưng thứ Bạch Lâm muốn là gì? Tôi có thể cho nàng được không?

Cuối cùng là người đang ở rất gần tôi, chỉ cách tôi có một bức tường, Tưởng Nam. Trước đây tuy tôi cũng có chút ảo tưởng với chị, nhưng lớn hơn cả vẫn là tình cảm chị em. Có điều mọi chuyện dường như đang bắt đầu thay đổi. Thực ra một người cô độc, ngày ngày vật lộn giữa trung tâm quyền lực, quần quanh giữa đám

đàn ông và bị đàn ông đùa giỡn như Tường Nam, hơn ai hết lại là người khao khát tình cảm chân thành nhất. Tối đó ở Ngu Lạc Thành, tôi điên cuồng đi tìm Tường Nam, chị cũng biết sự căng thẳng lo lắng đó của tôi hoàn toàn không có chút gì giả dối. Thế là tình cảm dành cho tôi cũng bắt đầu khác trước.

Ông trời ơi! Tôi chỉ muốn ghi một bản thôi, có gì ông cứ bắt tôi lập hat-trick cơ chứ?

Trần trọc suy nghĩ mãi, càng nghĩ lại càng rối. Mãi đến gần sáng tôi mới thiếp đi. Không biết bao lâu sau, tôi mơ màng nghe tiếng người gõ cửa, cóc cóc cóc cóc. Mở mắt ra, nghĩ: là Tường Nam chăng? Nhưng tiếng gõ cửa này không giống với phong cách của Tường Nam! Đang đoán già đoán non, tôi loáng thoáng nghe bên ngoài có tiếng trẻ con gọi: “Cậu ơi, mở cửa! Cậu ơi, mở cửa!”

Tôi ngẩn người, trong đầu hiện lên hình ảnh một cậu nhóc, vội vàng xỏ dép chạy ra mở cửa, bên ngoài quả nhiên là thằng bé đó. Mấy tháng không gặp, thằng bé đã béo quay, trông hệt như một chú gấu trúc nhỏ. Nó vừa trông thấy tôi đã nói oang oang: “Cậu là con heo lười, mẹ bảo cậu là con heo đại lười, ngủ đến tận trưa mà vẫn còn ngái ngủ!”

Tôi giơ tay ra phát yêu vào cái má béo núc ních của nó, hỏi: “Sao cháu lại đến đây?” Thằng bé đáp: “Mẹ nói hôm nay cậu sẽ dẫn cháu đi Viện Hải dương học!”

Tôi nhìn thằng bé tròn xoe mắt chớp chớp, thầm nghĩ: hóa ra vị khách bí mật Tường Nam nói tới là Đá Nhỏ!

51.

Lúc này Tường Nam cũng đã bước đến, tôi nhìn chị nghĩ tới chuyện chị bảo với Đá Nhỏ tôi là con heo đại lười, bất giác đỏ mặt. Tường Nam chắc cũng nghe thấy mấy lời Đá Nhỏ vừa bô bô, cũng tỏ vẻ ngại ngùng. Thấy tôi vẫn mặc áo ngủ chị liền bảo: “Tiểu Triệu, mau thay đồ đi, không lạnh đấy!”

Tôi định quay về phòng thay đồ, không ngờ Đá Nhỏ đã phán ngay: “Cậu là đồ ngốc, cậu không biết mặc quần áo, mẹ mặc cho cậu đi!” Chỉ một câu đó thôi cũng đủ làm tôi suýt ngất, Tường Nam đứng một bên cũng đỏ bừng mặt. Tôi vội vàng đóng cửa, vội vàng mặc đồ nhanh nhất có thể. Sau đó lại mở cửa ra lần nữa, thấy Đá Nhỏ vẫn đứng ngoài, bèn bẹo má nó một cái cho bô bô.

Nói thực, tôi quả không ngờ vị khách bí mật Tường Nam nói đến lại là Đá Nhỏ. Bởi lần trước Tường Nam từng vì chuyện bé Đá Nhỏ ra ngoài chơi mà cãi nhau với chồng cũ, hôm đó là lần đầu tiên tôi thấy Tường Nam khóc. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tường Nam là mẹ của Đá Nhỏ, muốn đưa Đá Nhỏ đi chơi là việc không ai có lý do ngăn cấm.

Tôi vừa ra khỏi phòng ngủ, Đá Nhỏ liền kêu gào đòi đi Viện Hải dương học. Không còn cách nào khác, tôi chưa kịp ăn sáng (thực ra đã sắp trưa rồi!) đã phải bế nó cùng Tường Nam ra ngoài. Tường Nam nâng nặc bảo tôi ăn sáng rồi hăng đi, tôi nói đặc tính của heo lười là bữa sáng bữa trưa gộp vào làm một. Tường Nam nghe vậy mặt đỏ ửng, không nói thêm gì nữa. Vậy là ngày đầu tiên của năm mới đã bị Đá Nhỏ độc chiếm rồi.

Đi chơi cùng hai mẹ con Tường Nam vẫn khiến tôi ngại ngùng. Khi lái xe trên đường thì không sao, nhưng đến vườn bách thú, đi vào đâu tôi cũng thấy không thoải mái. Tôi bế Đá Nhỏ, Tường Nam đi bên cạnh, có vẻ hơi tựa vào vai tôi. Cảm giác này thật giống như một gia đình ba người đi chơi. Lại còn là kiểu gia đình vợ lớn chồng bé nữa! Có lúc ánh mắt kỳ lạ của những người xung quanh nhìn sang khiến tôi hơi ngượng. May mà Đá Nhỏ chốc chốc lại gọi cậu ơi cậu ơi giúp tôi giữ chút thể diện.

Chơi trong vườn bách thú cả một ngày, Đá Nhỏ vui đến quên trời đất. Tường Nam thấy con vui, mặt cũng rạng rỡ tươi cười. Tôi thầm nghĩ kể từ khi tôi và Tường Nam biết nhau tới nay, tổng số lần chị cười chắc cũng chẳng nhiều hơn hôm nay!

Chơi một mạch đến hơn năm giờ chiều, Đá Nhỏ mới bị tôi “cưỡng bế” lên xe.

Buổi tối về đến nhà, Tường Nam liền vào bếp, tôi muốn phụ giúp nhưng lại được phân công ngồi xem hoạt hình cùng Đá Nhỏ. Xem hoạt hình với Đá Nhỏ được một lúc, tôi vô cùng kinh ngạc. Tên bộ phim hình như là “Trư Bát Giới từ trên trời rơi xuống”, tóm lại là kể chuyện về Trư Bát Giới. Tôi xem được hai tập, đã phải phục sát đất công lực thâm ý của tay biên kịch bộ phim hoạt hình này! Mẹ kiếp. lại còn cho Trư Bát

Giới chinh phục được cả Hằng Nga lẫn cô con gái ở Cao Lão trang cơ chứ, nói như vậy thì ông đây bắt cá ba tay chẳng lẽ cũng hợp tình hợp lý ư?

Đang xem hay (phỉ nhổ một chút trình độ cảm thụ của mình), chợt nghe bùm một tiếng, hình như có ai vừa xì hơi. Ngay sau đó tôi thấy Đá Nhỏ đứng bật dậy, lúi húi tìm gì trên ghế sofa. Vừa tìm vừa kêu: “Cậu ơi, cháu xì hơi. Cậu ơi, cháu xì hơi.” Tôi mới đầu còn ngẩn người, sau mới định thần lại, hóa ra là tên nhóc này đang tìm cái hơi nó vừa xì. Sặc, trẻ con đúng là trẻ con, đáng yêu thật!

Bữa tối hôm đó được Tưởng Nam chuẩn bị rất thịnh soạn. Con bay trên trời, thứ chạy dưới đất, con bơi dưới nước, thứ nhảy trên cỏ, gì gì gì cái gì cũng có, kẹo bánh hoa quả nước ngọt cũng không thiếu. Đá Nhỏ ngồi bên cạnh tôi, tay chỉ trỏ miệng gào lên: Cậu ơi, cháu ăn thịt béo! Cháu ăn thịt béo!

Tôi nghe mà dân mặt, “thịt béo” là cái thứ gì? Tưởng Nam ngồi bên bật cười nói: “Là thịt mỡ đấy!”

Sặc, tôi gấp một miếng thịt cho Đá Nhỏ, trong lòng thầm khâm phục khả năng ngôn ngữ bẩm sinh của thằng bé này. Từ “thịt béo” nghe rất sáng tạo đấy chứ!

Các món Tưởng Nam nấu rất ngon, nhưng Đá Nhỏ tính trẻ con, ăn được mấy miếng là thôi không ăn nữa, khiến Tưởng Nam phải đuổi vòng quanh nhà bốn cơm. Cuối cùng Tưởng Nam cũng hết cách, bê bát cơm đến trước mặt tôi nói: “Đá Nhỏ, con không ăn là mẹ không yêu con đâu. Mẹ yêu cậu, mẹ bón cho cậu ăn đấy!”

Đá Nhỏ nghe vậy lập tức chạy ào đến tranh mồi với tôi. Tôi, tôi đã lưu lạc đến bước đường này rồi cơ đấy. Nhưng khi Tưởng Nam nói câu “mẹ yêu cậu”, về mặt ấy, giọng nói ấy tự nhiên biết bao! Tôi thực sự cảm thấy một không khí gia đình ấm cúng.

Ăn xong lại chơi cùng Đá Nhỏ một lúc, tới chín giờ Tưởng Nam bế Đá Nhỏ về phòng ngủ. Tôi ngồi xem ti vi một mình thấy chán, cũng quay về phòng mình.

Nằm trên giường bỗng nhớ đến Bạch Lộ, cả ngày hôm nay tôi không gọi điện cho em, không biết em có buồn không? Nhưng kể cũng lạ... Bạch Lộ cả ngày cũng chẳng gọi cho tôi. Đến lúc lời điện thoại ra mới rõ nguyên nhân, cái điện thoại cùi của tôi từ hôm qua đã tắt ngủm mà tôi quên khuấy mất.

Vứt điện thoại qua một bên, tắt đèn đi ngủ. Vừa đặt đầu xuống gối liền bắt đầu nhớ Bạch Lâm. Giữa Bạch Lâm và tay Hình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hai người có thật đã chia tay rồi không? Và, “lần đầu tiên” anh ta nói hôm trước là thế nào? Nhân vật thần bí trong chuyện này rốt cuộc là ai?

Suy tính mấy chuyện này xong tôi chợt nhớ ra qua năm mới là đến kỳ nghỉ đông, tới lúc đó Bạch Lộ quay về nhà, tôi sẽ mắc kẹt giữa hai chiến tuyến mất! Hừ... tới lúc đó e rằng chỉ có thể cầu trời phù hộ thôi...

Cứ thế tôi mơ mơ màng màng, thần thờ đến tận khuya. Đang sắp thiếp đi, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa ỳnh ỳnh như sấm rền, tôi còn tưởng trời đã sáng rồi, chắc Đá Nhỏ lại đến gõ cửa rồi đây. Nhưng mở mắt ra nhìn bốn bề tối đen như mực, vẫn đang nửa đêm mà! Đầu óc tôi tê dại, cứ mê man nằm đấy, cũng không ra mở cửa. Lúc này có tiếng Tưởng Nam gọi từ bên ngoài: “Tiểu Triệu, Tiểu Triệu!”, giọng vô cùng hoảng hốt khiến tôi giật nảy, không biết Tưởng Nam xảy ra chuyện gì, lập tức bật dậy như lò xo, chạy ra mở cửa.

Cửa mở, trước mặt tôi là Tưởng Nam đang vô cùng hoảng loạn.

Lúc nhìn thấy Tưởng Nam, tôi khá bàng hoàng. Chưa bao giờ tôi thấy Tưởng Nam hoảng hốt thế này. Ngay hôm chị cãi nhau với chồng cũ, giận đến phát khóc, tôi cũng không thấy nét hoảng loạn nào trên mặt chị. Cả buổi tối ở Côn Sơn, say mềm là thế nhưng chị cũng không hề sợ hãi. Tôi vốn cho rằng Tưởng Nam lúc nào cũng bình tĩnh ung dung, không ngờ cũng có lúc luống cuống cơ đấy!

“Sao thế chị?” Những suy nghĩ vừa rồi chỉ ập đến trong nháy mắt, thấy Tưởng Nam cuống cuống như vậy, tim tôi cũng đập nhanh theo, vội vàng hỏi. Tưởng Nam chưa kịp trả lời, tôi đã nghe thấy từ phòng chị vọng ra tiếng Đá Nhỏ đang gào khóc: “Mẹ ơi, mẹ ơi!” Lẽ nào Đá Nhỏ xảy ra chuyện gì?

Tưởng Nam nghe tiếng Đá Nhỏ khóc, liền mặc tôi đứng đấy, lao như điên về phòng. Tôi sợ hai mẹ con xảy ra chuyện gì bất trắc, cũng lập tức chạy theo.

Vừa vào phòng đã thấy Đá Nhỏ nằm trên giường lăn lộn, miệng meo meo gọi: “Mẹ ơi, đau bụng... mẹ ơi, đau bụng...” Tiếng gào khóc nghe rất thảm thiết. Vừa này tôi ở trong phòng ngủ không nghe thấy gì, một

là vì kết cấu nhà Tường Nam, phòng khác cách phòng ngủ nhà rất xa, hai là cách âm giữa các phòng rất tốt. Giờ nghe Đá Nhỏ gào khóc thảm thương thế này, vừa đau lòng, vừa choáng váng đầu óc.

52.

Tường Nam chạy bổ đến bên giường, ôm Đá Nhỏ vào lòng vỗ về nói: “Mẹ đây mẹ đây, Đá Nhỏ đừng khóc... Mẹ ở đây rồi, Đá Nhỏ đừng khóc nữa...” Đầu tóc chị rối bung, vẻ mặt hoảng loạn, trông mắt ầng ậng nước, chẳng còn dấu tư thái của một người đàn bà thép.

Tôi đứng bên nhìn, bất giác nhớ đến mẹ mình. Xem ra dù các ông bố bà mẹ có kiên cường đến nhường nào, nhìn thấy con mình đau là chẳng ai chịu nổi.

“Thế này là sao?” Tôi bước lại, hỏi.

“Thằng bé đau bụng quá.” Tường Nam nhìn tôi, nói: “Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?” Ánh mắt chị cầu cứu, khiến tôi bất giác thấy mình cần có trách nhiệm.

“Đau bụng? Hay ăn phải thứ gì lạ bụng rồi?” Lúc này Đá Nhỏ càng khóc thảm thiết hơn, Tường Nam lòng đã rối như tơ vò, chỉ biết nói: “Làm thế nào đây? Làm thế nào đây?” Tôi nói: “Thế này không được đâu, phải đi bệnh viện!” Tường Nam nghe vậy liền bế Đá Nhỏ định chạy ra ngoài, tôi ngăn chị lại, nói: “Đợi em một chút, em đi mặc áo, còn nữa, đưa chìa khóa xe và chìa khóa gara cho em, em đi lấy xe!”

Đến bệnh viện cũng đã gần hai giờ sáng, đăng ký nhập khoa cấp cứu, bác sĩ khám xong, nói có thể là viêm ruột thừa cấp tính. Tiếp đó liền sắp xếp cho Đá Nhỏ thử máu, siêu âm, cuối cùng xác nhận đúng là viêm ruột thừa, phải tiến hành phẫu thuật. Sau đó bác sĩ kê thuốc, truyền nước cho Đá Nhỏ. Tôi đi nộp viện phí, còn Tường Nam túc trực bên thằng bé. Mọi việc đã sắp xếp xong xuôi chỉ còn đợi phẫu thuật.

Đá Nhỏ bị cơn đau hành hạ lại thêm cả kim truyền giầy vò, đã khóc đến không còn ra dạng người nữa, Tường Nam nhìn con, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Tôi thấy Tường Nam như vậy, bất chợt dâng lên cảm giác phải lòng chị. Có lẽ, tôi đã phải lòng ánh mắt chị nhìn Đá Nhỏ. Ánh mắt đó quá rung động. Hoặc cũng có thể vì trong tôi hơi có chút phức cảm Oedipus[1] chẳng! Tôi nhận ra tình cảm của mình đối với Tường Nam đã thay đổi, tôi say đắm vàng sáng chói lọi của tình mẫu tử ở chị.

[1] Một trong những anh hùng nổi tiếng trong thần thoại Hy Lạp, chàng là người giết cha cưới mẹ.

Phẫu thuật được tiến hành kiểu nội soi gì đó, nghe đâu là một phương pháp mổ khá tiên tiến. Phẫu thuật xong đã là sáng hôm sau. Tường Nam cả đêm không chợp mắt, tôi cũng khô héo cùng chị. Đến giờ ăn sáng, bụng cứ kêu ùng ục, tôi bèn nói với Tường Nam một tiếng rồi chạy ra ngoài mua đồ ăn. Ra ngoài mới biết trời đang mưa, tí tách rả rích. Tôi đội mưa chạy đi mua đồ ăn, mang về bệnh viện cho Tường Nam. Tường Nam chẳng còn bụng dạ nào mà ăn, nhưng vì tôi mất công mua, nên chị không nỡ phụ công tôi, miễn cưỡng ăn được nửa chiếc bánh bao, rồi chẳng nuốt thêm gì nữa, sữa đậu nóng tôi mua chị cũng không uống ngụm nào. Nhìn vẻ tiêu tụy trên khuôn mặt Tường Nam, tôi lại thất lòng. Thực ra Đá Nhỏ đã qua cơn nguy kịch, ca phẫu thuật rất thành công. Nhưng bác sĩ nói có thể sẽ phát sinh một số biến chứng như viêm màng bụng các loại, nên phải nằm viện mấy ngày để theo dõi.

Cứ mãi thế đến tối, Tường Nam vẫn không ăn thêm gì vào bụng. Tám giờ hơn, điện thoại của Tường Nam đổ chuông. Chị rút điện thoại ra nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi, hàng lông mày chau lại, định không nghe, nhưng cuối cùng vẫn nhận điện. Nói chuyện điện thoại xong sắc mặt Tường Nam càng khó coi hơn, tôi thăm nghĩ: lẽ nào lại là lão khốn họ Lâm đáng chết kia gọi tới?

Sau cuộc gọi, Tường Nam bắt đầu nhấp nhồm không yên, đi đi lại lại trong phòng bệnh, dường như rất khó chịu. Tôi rất muốn hỏi chị ai vừa gọi tới, nhưng cuối cùng lại cố kìm lòng. Đá Nhỏ nằm trên giường bệnh đã ngủ rồi, chai nước truyền nhỏ giọt tí tách. Tường Nam đi lại một lúc, rồi như sợ mình làm ồn khiến con tỉnh giấc, bèn đứng im bên giường, thần thờ nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Bên ngoài mưa vẫn rơi, rả rích rả rích, cơn mưa đã lớn hơn ban sáng rất nhiều.

Tôi ngồi trên ghế thấy buồn chán, chỉ còn biết đếm từng giọt nước truyền chảy xuống. Chừng hai mươi phút sau, từ ngoài phòng bệnh vọng tới tiếng bước chân gấp gáp. Tôi giật mình, đang nghĩ liệu đó có phải là người vừa gọi điện cho Tường Nam không, thì cửa phòng bật mở, một người từ bên ngoài bước vào.

Tôi quay lại nhìn, mới đầu còn ngẩn người, sau mới nhận ra, người mới đến hóa ra là chồng cũ của Tường Nam, bố của Đá Nhỏ, tên gốc họ Cố gì đó (Minh Hạo chăng?).

Tường Nam nghe tiếng mở cửa liền quay người lại, nhìn thấy anh ta, Tường Nam miệng méo xẹo, như tỏ vẻ hơi coi thường.

Sắc mặt Cố Minh Hạo cũng lập tức trở nên khó coi lạ thường, đầu tóc lẫn áo quần đều ướt nước mưa, chắc vừa nghe tin bệnh tình Đá Nhỏ liền vội vàng chạy đến đây không kịp mang ô. Anh ta bước vào, đầu tiên là nhìn Đá Nhỏ, sau đó ánh mắt chuyển sang Tường Nam, bưng bưng tức giận, vẻ như lại muốn cãi vã. Tường Nam cũng nhìn lại anh ta chẳng khách khí, ánh mắt hai người giao nhau, tưởng chừng nghe thấy tiếng xoẹt xoẹt như đang giao chiến. Nếu không phải vì sợ cãi cọ đánh thức Đá Nhỏ, chắc họ đã sớm làm um lên rồi.

Hai người đôi co bằng mắt một hồi, rồi Cố Minh Hạo bất chợt nhìn sang tôi. Tôi giật thót mình, tự dưng thấy chột dạ. Anh ta cười nhạt, nói nhỏ, “Bảo sao con xảy ra chuyện, hừ, hóa ra cô chỉ lo vui vẻ với thằng oắt này.”

Sặc! Tôi ngồi bên nghe không khỏi chửi thầm trong lòng. Cái gì mà thằng oắt này? Tôi còn chưa oắt bằng anh đâu! Nhờ anh dùng ngôn từ văn minh như lần trước có được không? Nghe còn thuận tai đôi chút!

Tường Nam liền vạch lại: “Họ Cố kia, anh đừng có tưởng ai cũng bỉ ổi như anh!”

“Tôi bỉ ổi?” Cố Minh Hạo bắt đầu lớn tiếng: “Cô mới gọi là đề tiện ấy! Ra ngoài đong giai!”

Mặt Tường Nam đỏ bừng bừng, định nói gì, nhưng lại cúi xuống nhìn con, nín nhịn, chỉ bảo: “Con vừa làm phẫu thuật xong, tôi không thêm đôi co ở đây với anh!” Nói xong liền quay mặt đi, không nhìn Cố Minh Hạo nữa.

“Hừ! Cô cũng biết quan tâm đến con cơ đấy?” Cơn giận của Cố Minh Hạo lúc này đã bốc lên, anh ta định chửi rửa nhưng lại sợ đánh thức con, đành nói với Tường Nam: “Cô ra đây cho tôi!” Nói xong liền quay ngoắt đi ra ngoài. Tường Nam hơi do dự rồi cũng đi theo. Tôi cũng muốn theo chị nhưng lại nghĩ: đây là chuyện giữa hai vợ chồng họ, tôi tham gia bừa vào làm gì!

Mới nghĩ vậy đã nghe hai người bên ngoài bắt đầu cuộc cãi vã, ban đầu còn kiềm chế, nhưng về sau âm lượng mỗi lúc một lớn hơn, cuối cùng đột nhiên bốp một tiếng, ngay sau đó là tiếng Tường Nam kêu “á”, rồi một tiếng bịch nghe như có ai vừa ngã xuống đất. Tôi choáng váng, vội vàng mở cửa chạy ra, liền thấy Cố Minh Hạo đang đứng cuối hành lang, lồng ngực phập phồng, cơn giận vẫn ngùn ngụt, Tường Nam thì ngã dưới đất, tay ôm mặt, hẳn vừa bị Cố Minh Hạo ột cái bặt tai.

53.

Tôi vừa thấy Tường Nam ngã sòng soài, tim liền thất lại, miệng gọi lớn: “Chị!”, rồi cuống cuống chạy lại bên Tường Nam. Đến nơi, Tường Nam đã đứng lên. Bên má trái chị còn hằn đỏ mấy vết ngón tay, khoe miệng rướm máu. Mắt chị ầng àng nước, không biết vì tức hay vì đau, nhưng chị gắng gượng không để nước mắt trào ra. Tôi thấy chị như vậy, khí nóng bốc lên phừng phừng: Mẹ kiếp, tên khốn họ Cố này nhìn cũng ra người ra ngợm, không ngờ lại là hạng đánh phụ nữ! Mà còn đánh Tường Nam của ông đây nữa! Tôi đang đắn đo, còn chưa quyết định có nên ra tay hay không thì tên khốn kia đã buông thêm câu: “Được lắm, tôi giúp sức phải không?”

Tôi vốn đã giận điên người, giờ nghe thêm giọng điệu khiêu khích của hắn, làm sao còn nhịn nổi. Liếc thấy hắn ta không hề có ý phòng bị, bèn lập tức lao như tên bắn về phía trước, gơ tay giáng một cú vào mặt hắn. (Tôi không muốn đánh lên đầu, nhưng tên khốn này cao to hơn tôi rất nhiều, nếu đầu tay đôi chắc tôi không lại được hắn, vạn bất đắc dĩ, đành bỉ ổi một chút vậy...)

Trước đây hồi đi học tôi cũng có đánh nhau vài trận, hiểu rõ đạo lý tiên hạ thủ vi cường. Đòn này tôi lấy hết sức giáng thật mạnh, cứ ngỡ đủ khiến hắn ta tối tăm mặt mày. Thật không ngờ, không thể nào ngờ, tên khốn này phản ứng quá nhanh, chỉ né người sang phải đã tránh được đòn của tôi, ngay tức khắc vòng tay phải lên giáng trả, tốc độ nhanh ngoài sức tưởng tượng của tôi. Tôi không kịp phản ứng gì, chỉ thấy dưới cằm bị một lực mạnh vô cùng giáng vào, cả người mất thăng bằng, đổ rầm một cái xuống đất.

Ngã xong chỉ thấy nửa bên mặt tê dại, đầu ong ong muốn ngất luôn. Tường Nam hét lên thất thanh, bỏ nhào về phía tôi, gọi: “Tiểu Triệu, Tiểu Triệu!” Thấy chị quan tâm mình như vậy, tôi cũng ầm lòng, nói:

“Em không sao!” giọng thều thào, đầu lưỡi đã chẳng còn nghe tôi điều khiển nữa.

Tướng Nam nói: “Cậu đánh với anh ta làm cái gì! Trước đây anh ta học quyền Anh đấy!”

Sặc, sao chị không nói sớm! Chán quá đi thôi... Giờ nằm dưới đất tôi thấy mình thật bất lực khiếp nhược. Nhìn Tướng Nam bị ức hiếp, vốn định giúp chị trút giận, nào ngờ bản thân lại quá vô dụng. Nghĩ vậy, tôi ngẩng mặt nhìn Tướng Nam, Tướng Nam cũng nhìn tôi, nước mắt cuối cùng cũng trào ra. Tôi thấy chị khóc, trong lòng tự nhiên lại hừng hực dũng khí: Chẳng qua cũng chỉ bị đánh chút thôi, có đáng gì! Nghĩ đến đây, tôi lồm cồm bò dậy, hếch mặt, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn tên ngu kia. Tên khốn ấy cười gằn: “Sao? Còn muốn ăn thêm quả nữa?”

Sặc! Biết mấy chiêu quyền Anh là giỏi lắm đấy? Tôi hẳn học nghĩ: nghe nói võ Thái có thể khắc chế được quyền Anh, nhưng đáng tiếc là tôi không biết... hay là thử Cửu âm bạch cốt trảo? Thần quyền ngòi sao kim cương? Phong chí thương? Súng cao su? Hay là gồng hết sức mạnh trong người? Sặc! Tôi đâu phải là Hoàng Dung mà đòi có mấy thứ võ công ấy... Xem ra lại vẫn chỉ có thể đánh lén thôi... Nghĩ đến đây, tôi nhân lúc Cổ Minh Hạo không chú ý đâm cho hắn một quả.

Bốp! Lần này là bụng! Mẹ kiếp, tôi lại trúng đòn rồi. Bụng dạ lộn tung phèo hết cả, đau không tả nổi. Tôi không tự chủ được khuỵu ngay xuống, mặt cách chân Cổ Minh Hạo chừng hai gang tay, hắn chỉ cần nhấc chân lên một cái là dễ dàng đá văng tôi luôn. Nhưng hắn vẫn đứng yên, chắc là coi thường tên nhãi nhép như tôi đây!

“Tôi đã bảo cậu đừng đánh nữa mà!” Tướng Nam từ phía sau xông tới, chắn trước mặt tôi. Tôi ở đằng sau Tướng Nam, bị chị che hết ánh sáng nên cảm thấy hơi tăm tối, lòng cũng tối sầm lại. Buồn bực đến cực độ, bản tính ngoan cố của tôi từ trong gân cốt bùng lên. Từ nhỏ tôi đã rất ngang bướng, mẹ bảo tôi sinh ra đã có cái tính thân lừa ưa nặng, đuổi không đi, đánh không chạy... Mẹ kiếp, hôm nay ông đây quyết sống mái với mày! Không thắng được mày, chẳng lẽ ông không liều chết được!

Lúc này cơn giận đã bốc lên, tôi đứng dậy, đẩy Tướng Nam sang một bên lại nhìn tên khốn kia khinh bỉ. Hắn nhìn bộ dạng tôi bất giác cũng sững người, hẳn là không ngờ tôi lại ngoan cường đến vậy.

Tướng Nam thấy tôi hăng như gà chọi, vẫn còn muốn xông tới đánh nhau tiếp, liền đưa tay ngăn tôi lại, nói “Cậu không đánh nổi đâu, mặc kệ anh ta đi!” Tôi không buồn nhìn chị, chỉ chậm rãi vùng ra, xông đến trước mặt tên khốn kia nói rành rọt từng từ: “Tôi nói cho anh biết, nếu lần sau còn đánh chị tôi, tôi có mất cái mạng này cũng phải đánh chết anh!” (Haizz... chắc câu này của tôi cũng chẳng có sức sát thương gì cả...)

Tiếng đôi co đánh đấm lúc này đã quá to, vài người nhà bệnh nhân từ các phòng khác đã chạy ra ngó nghiêng. Có vài cô y tá, thấy bộ dạng chúng tôi quá khủng khiếp nên chỉ đứng từ xa không dám lại gần. Tướng Nam tuy bị tôi hất tay ra nhưng vẫn ra sức kéo tôi lại.

Cổ Minh Hạo thấy Tướng Nam quan tâm tôi như vậy, sắc mặt càng trở nên khó coi. Tôi ngoài mặt tuy vẫn làm ra vẻ ngoan cường sống mái, nhưng trong lòng đã rõ mười mươi số mình chỉ có bị đánh. Tướng Nam kéo tôi lại, luôn miệng nói đừng đánh đừng đánh. Đúng lúc ấy, một bà y tá già (chắc là y tá trưởng) bước lại, nói với chúng tôi: “Đây là bệnh viện, các người làm ồn cái gì thế, còn đánh nữa tôi gọi 110 đấy!”

Tướng Nam nghe vậy liền ra sức kéo, tôi bị chị kéo đến vẹo cả người. Cổ Minh Hạo cười gằn, đi thẳng về phòng bệnh của Đá Nhỏ. Tướng Nam liền kéo tôi thẳng xuống tầng. Tuy trong lòng vẫn đang phẫn nộ, nhưng tôi biết có sống chết đánh bữa cũng chẳng ý nghĩa gì.

Chúng tôi không đi thang máy mà bước từng bước xuống thang bộ. Cầu thang vắng ngắt, tiếng bước chân tôi âm vang kỳ lạ.

“Chị... phó giám đốc Tướng” tôi nói “chị không đi xem Đá Nhỏ thế nào à?” Tướng Nam lắc đầu: “Anh ta không cho tôi ở lại đâu.” Nói rồi chị im lặng, cúi gằm mặt bước xuống cầu thang, như đang nghĩ ngợi gì đó. Xuống đến cổng lớn mới nhận ra bên ngoài mưa đã to hơn rất nhiều, tưởng như có ai từ trên trời đang trút nước ào ào xuống vậy.

“Chị đợi ở đây một lúc, em đi lấy xe.” Tôi nhìn cơn mưa bên ngoài, rồi nói với Tướng Nam.

Tôi xông ra khỏi khu nội trú, chạy như bay giữa trời mưa. Những hạt nước mưa vô tình tấp vào mặt khiến tôi thấy dễ chịu, chỉ muốn hét lên mấy tiếng cho thỏa, nhưng cuối cùng kiềm chế được. Lúc này, sự tê dại trên má đã tiêu tan, nước mưa chảy xuống miệng tôi, cảm thấy rất bỏng. Đến được chỗ để xe thì đã ướt sạch như chuột lột. Lên xe, khởi động máy, rồi lái đến trước cửa khu bệnh nhân nội trú đón Tưởng Nam, tôi mở cửa gọi: “Phó giám đốc, mau lên xe đi!”

Tưởng Nam lên xe, tôi đang định lái đi thì Tưởng Nam ngăn lại.

“Tiểu Triệu!” Tưởng Nam nói.

“Sao thế, phó giám đốc?”

“Vừa nãy cậu gọi tôi là chị chẳng phải vẫn tốt ư, sao giờ lại đổi thành phó giám đốc thế?” Tưởng Nam nói, giọng dịu dàng mang theo chút trách móc. Tôi đỏ mặt, ấp úng mấy tiếng nhưng vẫn không tìm được lý do. “Tiểu Triệu.” Tưởng Nam nhìn chăm chú mặt tôi, lại hỏi: “Có đau không?”

Tôi lắc đầu, còn chưa kịp nói gì, cánh tay Tưởng Nam đã đột ngột đưa ra, nhẹ nhàng xoa xoa khoe miệng tôi. Vừa xoa, vừa khe khẽ nói: “Chỗ này chảy máu rồi...”

Trái tim tôi bỗng chốc đập nhanh thành thịch. Ngón tay Tưởng Nam rất mượt, mang chút ấm áp lại mát rượi. Tôi cảm thấy bên khoe miệng, trên bờ môi tê tê rất dễ chịu, cảm giác đau đớn ban nãy dường như đã biến mất hoàn toàn.

“Tiểu Triệu!” Tưởng Nam lại khe gọi. Hương thơm thoang thoảng trên đầu ngón tay chị khiến lòng tôi chao đảo từng hồi, có chút hưng phấn, nhưng nhiều hơn cả lại là sợ hãi, không dám đáp lời.

“Vừa nãy ở trên kia, cậu nói có thể bỏ mạng vì chị, có thật không?” Tưởng Nam rút tay lại, nhìn tôi, sự ấm áp trong ánh mắt có thể làm tan chảy mọi thứ. Tôi run lấy bầy, không tự chủ được thốt ra một tiếng “ừ”. Nhưng nghĩ lại biểu hiện của mình ban nãy lại thấy hơi hổ thẹn. Đang định nói mấy câu khiêm tốn, đột nhiên nhận thấy Tưởng Nam sắp lại, ngay sau đó miệng tôi được một thứ rất mềm rất thơm lấp kín.

Một tiếng nổ đoàng vang lên trong đầu tôi, không thể tin nổi. Tôi đang chết lặng thì đầu lưỡi chị đã nhẹ nhàng liếm lên vết thương trên miệng tôi. Cảm giác rất đau, rất ngứa, cũng rất mê mê, tôi gần như muốn ngất. Bên ngoài mưa vẫn như trút nước, nước mưa tấp vào kính, từng giọt từng giọt nhanh chóng hòa vào nhau, đoạn rất nhanh chóng bị cần gạt mưa gạt đi.

Tôi hoàn toàn không ngờ Tưởng Nam lại hôn mình, mà còn là một nụ hôn ướt át thế này. Tôi đâu phải thái giám, mà có là thái giám thì trước tình cảnh này cũng chẳng thể không có chút phản ứng! Hơn nữa, cảm giác của tôi đối với Bạch Lộ và đối với Tưởng Nam không giống nhau. Tuy lúc vừa gặp Bạch Lộ, tôi cũng đã nghĩ bầy bạ vô cùng, nhưng sau khi tiếp xúc, tôi nhận ra em là một người con gái vô cùng thuần khiết, thuần khiết đến nỗi khiến người ta không sao dậy nổi tà tâm. Vì vậy đối với em, tôi hoàn toàn không có ảo tưởng gì. Nhưng Tưởng Nam lại khác, chị rất giống Asakawa Ran, địa vị thì cao với vợ, đến ngay cả cuộc sống cũng bí hiểm, tất cả đủ để kích thích dục vọng của tôi. Hơn nữa, sâu thẳm trong lòng tôi còn ẩn chứa chút phức cảm Oedipus biến thái, vậy nên, giờ phút này khi đón nhận nụ hôn của Tưởng Nam, tôi thực sự không thể làm chủ nổi mình nữa.

Không thể phủ nhận kỹ thuật hôn của Tưởng Nam rất điêu luyện khiến tôi thấy mê mê, tưởng như đang lơ lửng giữa không trung. Lúc này chẳng còn bất cứ điều gì trói buộc trong lòng tôi nữa. Bạch Lộ Bạch Lộ, và cả tình chị em ám muội với Tưởng Nam, tất cả đều đã bị thiêu rụi trong nụ hôn nóng bỏng của Tưởng Nam. Đúng lúc tôi định ôm lấy Tưởng Nam đảo khách làm chủ, thì chị đột ngột chấm dứt nụ hôn ấy. Khoảnh khắc hai cặp môi rời nhau, tôi chỉ muốn chết ngay lập tức, cảm giác đó trống rỗng biết bao, vô vọng biết bao.

“Tiểu Triệu!” Tiếng Tưởng Nam lại vang lên, tôi đờ đẫn, không còn biết đến trả lời.

“Cậu...” Tưởng Nam dường như hơi do dự: “Cậu biết vì sao chị lại đối tốt với cậu như thế không?”

Sặc! Giờ đâu phải lúc nói mấy chuyện đó! Giờ là lúc đó đó chứ! Chị kiss được một nửa rồi đột ngột xoay sang thảo luận chuyện khác thế này thật chẳng có tí trách nhiệm gì cả... Mãi mới đến được cao trào, tôi còn chưa kịp phản ứng mà chị đã cắt đứt luôn rồi, thế này thật quá lắm! Lòng tôi buồn rười rượi, nhưng cũng

rất tò mò: Đúng rồi! Vì sao chị lại đối tốt với tôi như vậy? Tôi đánh nhau thua mà cũng có phần thưởng an ủi... Nghĩ đến đây tôi không kìm được nhìn sang Tường Nam, ánh mắt đầy nghi vấn.

Tường Nam đưa tay vuốt tóc, rồi bật đầu CD, chọn một lúc, tiếng nhạc bài “Yesterday” vang lên. Tôi ngẩn người, không hiểu vì sao chị tự dưng bật nhạc.

“Cậu có thích bài này không?” chị hỏi tôi.

Tôi gật đầu, nói: “John Lennon luôn là thần tượng của tôi.”

“Ha ha.” Tường Nam bật cười, nói: “Bài hát này thực ra là của Paul McCartney...”

Tôi thầm thấy hổ thẹn: không ngờ mình mê một The Beatles bao lâu như vậy mà ngay đến thường thức này cũng không biết...

“Thực ra ban đầu chị cũng giống cậu, mãi đến khi gặp phải một fan trung thành của The Beatles mới biết bài hát này không phải do Lennon hát.”

Một fan trung thành của The Beatles? Tôi giật mình, đang định hỏi đã nghe Tường Nam cướp lời giải đáp; “Kể ra, cậu rất giống người đó...”

55.

Nghe câu nói của Tường Nam, tôi ngẩn người, liền sau đó, một cảm giác lạnh lẽo xuất hiện. Sặc! Câu nói này (chính là câu “Cậu rất giống người đó...”) chẳng phải xếp thứ ba trong mười câu nói khiến người ta đau lòng nhất sao? Nghĩ đến đây, hương vị ngọt ngào nơi đầu lưỡi Tường Nam còn lưu lại trên miệng tôi lập tức trở nên đắng chát: Vừa rồi là chị hôn tôi hay hôn người đó?

Tường Nam chẳng hề biết chị đã làm tôi đau, ánh mắt vẫn xa xăm mơ màng. Trong tiếng hát của Paul, trong tiếng guitar bện cùng đàn dây, chị hồ như đang nhớ lại những kỷ ức tươi đẹp: “Ba năm trước, lúc đó Đá Nhỏ còn chưa đầy hai tuổi. Ở công ty có một nhân viên mới, ừm, cậu ấy là sinh viên mới tốt nghiệp, trông rất nho nhã...”

Lời Tường Nam rót thẳng vào tai tôi, không sót một từ. Thực lòng, tôi không muốn nghe câu chuyện đó của chị. Nhưng tôi không thể ngăn Tường Nam, cũng không thể bịt tai lại, tôi chỉ có thể chết lặng, nhìn trân trân vào tấm kính chắn gió trước mặt. Tấm kính đã sớm nhòe đi vì cơn mưa, được cần gạt nước làm sáng trong vài giây rồi ngay lập tức mờ mịt lại.

Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao Tường Nam lại nhìn mình bằng con mắt khác. Nguyên nhân rất đơn giản, như chị đã nói, vì tôi giống một người. Một người từng có một quãng tình cảm đặc biệt với Tường Nam. Nghe xong câu chuyện của Tường Nam, tôi dấy lên một cảm giác, chuyện giữa chị và người đó rất giống chuyện giữa tôi và Bạch Lâm.

Gã trai đó cũng vừa tốt nghiệp ra trường, Tường Nam là đồng nghiệp của anh ta. Theo tôi đoán thì gã này cũng thuộc loại háo sắc như tôi, mê đắm trước sắc đẹp của chị. Cũng giống tôi và Bạch Lâm lúc mới bắt đầu, đầu tiên là những tạp niệm ngập tràn trong đầu, sau đó mới phát hiện ra mình không chỉ đã yêu nàng, mà còn yêu rất sâu đậm.

Lúc đó Tường Nam đã kết hôn, hơn nữa lại đã có Đá Nhỏ. Chị biết gã nhóc đẹp trai kia thích mình, bản thân chị cũng thích gã, nhưng nhiều hơn cả vẫn là kiểu tình cảm yêu quý của chị gái đối với em trai. Gã trai đó đối với Tường Nam cũng giống như tôi đối với Bạch Lâm, tuy có ý đồ bất chính nhưng hoàn toàn không có hành động gì đen tối. Quan hệ giữa hai người rất tốt, duy trì giữa ranh giới chị em và tình nhân.

Về sau chuyện của hai người bị chồng của Tường Nam phát hiện, tên khốn họ Cố vai u thịt bắp, tính tình cũng thô lỗ không kém. Hẳn biết được chuyện này, đương nhiên bắt đầu nghi ngờ Tường Nam và gã trai kia đã vượt khỏi ranh giới, nảy sinh chuyện gì đó khuất tất. Giữa hai vợ chồng mất đi sự tin tưởng, kết cục chỉ suy luận thôi cũng đủ rõ. Quan hệ giữa hai người bắt đầu trở nên lạnh nhạt.

Tên khốn họ Cố không giống những người đàn ông Thượng Hải khác, hễ lên cơn giận là động chân động tay, Tường Nam bị hắn đánh, có lúc chạy tới bên gã trai kia dốc bầu tâm sự. Cứ thế, càng lúc chị càng rời xa chồng, ngã về phía gã trai kia. Nhưng giữa họ vẫn chỉ là mối quan hệ thuần khiết, hoặc có thể nói là một kiểu tình yêu trên tinh thần.

Giữa hai người tuy không có gì, nhưng người ngoài đâu nghĩ như vậy! Tin đồn hai người cặp kè với nhau ngày càng lan rộng trong công ty, và đương nhiên không hề khách khí truyền thẳng đến tai tên khốn họ Cố.

Họ Cố đưa ra đề nghị ly hôn, hơn nữa còn đòi quyền nuôi Đá Nhỏ. Tưởng Nam đương nhiên không đồng ý, nhưng khi ra tòa phán quyết, tên khốn họ Cố lấy lý do Tưởng Nam ngoại tình, hơn nữa thu nhập của hắn ta cũng cao hơn Tưởng Nam, thích hợp làm người giám hộ của Đá Nhỏ hơn. Kết quả tòa án điều tra, thấy đúng là có những tin đồn như vậy, liền tước quyền nuôi con của Tưởng Nam.

Tưởng Nam kể đến đây rồi không nói gì thêm, tôi ngẩn người ngồi nghe, siết chặt tay trước việc Tưởng Nam bị tước quyền nuôi con. Một người mẹ không được nuôi dưỡng đứa con mình rút ruột đẻ ra, hẳn là đau khổ biết nhường nào!

Khi Tưởng Nam kể câu chuyện này, đầu CD cứ phát đi phát lại bài “Yesterday”. Tôi hình dung trong đầu khung cảnh Tưởng Nam cùng gã trai đó nghe bài hát này, Tưởng Nam nói chị rất thích nhạc của John Lennon, gã trai kia cười nói với Tưởng Nam, bài này của Paul McCartney...

Tôi bỗng thấy quan tâm tới gã trai đó, bèn cất tiếng hỏi, lần đầu tiên từ khi được nghe kể chuyện: “Người đó sao rồi?”

Tưởng Nam không trả lời ngay, dờ dẫm nhìn mưa ngoài cửa kính. Lâu sau, từ miệng chị thốt ra hai từ: “Chết rồi!”

Anh ta chết rồi? Tôi bất giác rung mình, hỏi lại: “Sao lại chết?”

Tưởng Nam cắn môi, chậm rãi nói: “Hôm đó bị thua kiện, tâm trạng tôi hết sức tồi tệ, uống rất nhiều rượu, cậu ấy tới tìm tôi, tôi liền chửi rửa cậu ấy, nói chỉ tại cậu ấy mà tôi mất Đá Nhỏ. Cậu ấy nghe xong không nói gì, ngay trong đêm đó, cậu ấy...” Tuy giọng Tưởng Nam đều đều bình thản kỳ lạ, nhưng trong giọng nói thản nhiên ấy lại mang một nỗi bi thương nặng nề vô cùng.

Tôi nghe chị nói, không sao gọi rõ nỗi tên của thứ cảm xúc trong lòng mình. Tôi nghĩ mọi việc nhất định không nhẹ nhàng đơn giản như Tưởng Nam kể, bên trong nhất định còn rất nhiều rất nhiều uẩn khúc. Nhưng Tưởng Nam không thể nói rõ mọi chuyện, bởi đó nhất định là nỗi đau không thể nào xoa dịu trong lòng chị.

Tôi im lặng nghĩ, Tưởng Nam cũng không nói gì thêm nữa, bên ngoài mưa vẫn rơi, rả rích không thôi. Giọng Paul McCartney buồn bã vang lên trong xe tĩnh lặng: “Why she had to go I don’t know she wouldn’t say. I said something wrong. Now I long for yesterday...”

56.

Vừa rồi khi Tưởng Nam hôn tôi, tôi đã thực sự rung động. Lúc đó tôi quả thực rất muốn làm chuyện đó với chị, bởi tôi biết Tưởng Nam không giống như Bạch Lộ, giả như tôi và chị có làm chuyện ấy đi chẳng nữa thì chị cũng sẽ không bắt tôi chịu trách nhiệm. Nhưng giờ đây thứ dục vọng ấy đã hoàn toàn biến mất, một phần là bởi câu chuyện đau thương kia; một phần vì, tôi biết Tưởng Nam hôn tôi chỉ vì tôi giống với người trong lòng chị.

Lần đầu tiên gặp tôi, có lẽ Tưởng Nam đã thấy tôi rất giống người đó, vì vậy chị có thiện cảm với tôi, mới cho tôi qua vòng phỏng vấn. Sau đó chúng tôi cùng đi Thượng Hải, qua tiếp xúc có thể chị thấy tính cách tôi cũng rất giống anh ta, nên mới kêu tôi gọi bằng chị. Về sau, tôi ở Côn Sơn, sự quan tâm tôi dành cho chị đã khiến tình cảm của chị đối với tôi dần dần thay đổi. Cuối cùng, là tối nay, tôi nói có thể chết vì chị. Chắc chắn vì chuyện này mà chị lại nhớ tới người kia, người đã thực sự chết vì chị. Bởi vậy chị mới hỏi lời tôi nói có phải thật không, mới hôn tôi dịu dàng đến thế.

Tình cảm giữa người với người là thế đấy, luôn không ngừng biến đổi. Vì lòng người quá dễ dàng đổi thay, chỉ một sự việc, một lời nói thôi đã có thể gây ảnh hưởng đáng kể.

Tôi ngồi trong xe, lặng lẽ nghĩ, đầu óc vừa như rất tỉnh táo, nhưng dường như cũng rất hỗn loạn. Tự nhiên tôi nhớ đến Bạch Lâm. Rất có thể chuyện giữa Tưởng Nam và anh chàng kia sẽ lại xảy ra với tôi và Bạch Lâm, người thay thế Đá Nhỏ trong chuyện này rất có thể là Bạch Lộ. Giả dụ có một ngày Bạch Lộ biết được người tôi thích là chị gái em, với bệnh tim của em thì đến trăm phần trăm là đứt. Nếu như lại để Bạch Lâm biết quan hệ giữa tôi và Bạch Lộ, biết được em nâng hóa ra vì thế mà chết, liệu nàng có tha thứ

cho tôi không? Sặc! Chắc chắn nàng sẽ không bỏ qua cho tôi! Tới lúc đó nếu như nàng lại chửi rửa tôi như Tưởng Nam chửi rửa anh chàng kia, liệu tôi có vì thế mà tìm đến cái chết không?

Trong đầu đang nghĩ ngợi lung tung, chợt nghe có tiếng nhạc vang lên xen giữa giọng hát của Paul McCartney, vô cùng chói tai. Tôi mới đầu còn sững người, nhưng tức thì nhận ra đó là chuông điện thoại của Tưởng Nam, xem ra chị lại có điện thoại rồi, lần này thì là ai đây?

Tôi đoán già đoán non, Tưởng Nam bên cạnh vẫn dờ dẩn ngồi yên như chẳng hề có ý nghe máy. Nhưng chị cũng không tắt máy, mặc cho tiếng chuông đáng ghét ấy réo lên không ngừng. Tôi chợt dạ, loáng thoáng đoán ra cuộc điện thoại này đến tám phần mười là của lão quỷ háo sắc họ Lâm kia. Vì nếu là điện thoại của người khác, với tâm trạng của Tưởng Nam lúc này, tuyệt đối chị sẽ không nói nhiều lời tắt máy luôn. Nhớ lại trước đây đã mấy lần nghe thấy tiếng chuông này, xem ra không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn đây là lão!

Biết đây là điện thoại con quỷ háo sắc kia gọi đến tuy trong lòng tôi rất không thoải mái, nhưng thấy Tưởng Nam không nghe điện thoại của lão ta, tôi có hơi vui vui. Trước đây bất kể là lúc nào Tưởng Nam cũng không dám làm trái lão khốn ấy nửa phần. Lẽ nào bây giờ Tưởng Nam không còn muốn tiếp tục dây dưa với lão? Nghĩ vậy, tôi bèn quay sang nhìn Tưởng Nam, bất ngờ nhận ra trong mắt chị đã lại đọng đầy nước mắt. Cuối cùng hai khóe mắt chẳng thể chứa nổi thêm nữa, nước mắt chậm chậm lăn xuống má.

Thấy Tưởng Nam khóc, trong lòng tôi lại dậy lên một cảm xúc không thể diễn tả. Tôi thấy mình quá vô dụng, Bạch Lộ và Tưởng Nam tốt với tôi là thế, nhưng tôi không làm được gì cho hai người. Bạch Lộ yêu tôi như vậy, tôi lại chẳng thể cho em tình yêu. Rõ ràng tôi biết em sẽ không sống được bao lâu, nhưng vẫn chẳng có cách nào giúp em. Tôi muốn trút giận cho Tưởng Nam, kết quả lại bị người ta ột trận. Giờ đây chị khóc, tôi cũng chỉ biết giương mắt mà nhìn.

Tiếng chuông điện thoại đáng ghét kia cuối cùng cũng tắt, tôi thảm thở phào nhẹ nhõm, im lặng nhìn Tưởng Nam rơi lệ. Bất chợt tôi nghĩ có thể mình đã coi Tưởng Nam như vật thay thế cho Bạch Lộ. Bởi mỗi khi trở nên yếu đuối, Tưởng Nam đều có biểu hiện giống hệt Bạch Lộ.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, chẳng hề có ý dừng lại.

Tưởng Nam khóc một trận rồi dùng mu bàn tay quạt nước mắt. Tôi đang định nói câu gì đó, đã lại thấy chị rút điện thoại ra.

“A lô!” Đến khi điện thoại kết nối, trên mặt chị đã chẳng còn chút nào vẻ đau buồn khiến người ta tan nát cõi lòng kia nữa, giọng chị trở nên nhẹ nhàng đáng yêu lạ thường: “Giám đốc Lâm ạ? Vừa nãy em không nghe thấy chuông điện thoại... Vâng, vâng, sao cơ, giờ anh đang ở Thượng Hải à...Vâng, vâng, sao ạ, giờ qua chỗ anh á?”

Tôi thật không ngờ trong lúc này Tưởng Nam lại chủ động gọi điện cho lão già họ Lâm kia, sặc, chị đang diễn trò gì thế? Chị sợ lão khốn đó đến thế sao? Càng nghĩ càng thấy như có thứ gì đó chèn cứng trong lòng, tôi thấy vô cùng thất vọng về Tưởng Nam: bình thường đã đành, với tâm trạng như hôm nay mà chị còn để ý đến lão khốn ấy được, thật là... hừ...

Tưởng Nam nghe xong điện thoại bèn nhìn sang tôi, môi chị mấp máy như muốn nói điều gì nhưng cuối cùng vẫn giữ thái độ im lặng. Tôi đau đớn, đến nỗi chẳng thể kiểm soát được cảm xúc mình lúc này. Tôi cười nhạt, rất muốn mĩa mai mấy câu, nhưng nhớ lại bộ dạng khóc lóc của chị ban nãy, lại không nhẫn tâm thốt ra. Do dự một hồi, tôi mở cửa bước xuống xe, không buồn nhìn Tưởng Nam.

“Tiểu Triệu!” Tưởng Nam từ trong xe gọi với theo. Tôi vờ như không nghe thấy, phăm phăm đi về phía trước. Nước mưa rơi xuống tấp lên người, như thể phá tan những đè nén trong xe ban nãy. Thực ra tôi phản ứng gay gắt như vậy là muốn ngăn Tưởng Nam tới chỗ lão khốn kia! Nhưng xem ra tôi thất bại rồi, Tưởng Nam tuy ở trong xe gào to gọi tên tôi nhưng chẳng hề đuổi theo. Cảm giác hụt hẫng dần dập ập đến. Bên ngoài, mặt đất sũng nước, dưới ánh đèn hắt lại toàn một màu thê lương.

Tôi bước đi trong mưa, nội tâm hết như thể giới bên ngoài, rào rào mưa trút. Ra khỏi cổng bệnh viện, tôi đứng lại. Tôi không biết mình nên đi đâu. Bốn bề đều mưa như thác đổ, chẳng thể phân biệt nổi phương hướng.

Đang lúc mù mịt, bỗng nghe phía sau có tiếng xe tiến đến. Tôi biết đó là Tưởng Nam nên chẳng quay đầu lại. Chiếc xe đỗ lại sau lưng tôi, nghe có tiếng cửa xe bật mở, sau đó là tiếng Tưởng Nam.

“Tiểu Triệu!” Tiếng chị hòa trong tiếng mưa rào rào truyền đến tai tôi: “Chúng ta về nhà thôi!”

Sao? Tôi ngạc nhiên, bất giác ngoái lại nhìn Tưởng Nam. Chị đứng trong mưa, dáng vẻ có chút cô quạnh, mưa ướt đầm tóc khiến chị toát lên một vẻ dịu dàng không sao diễn tả nổi.

Chúng tôi đứng nhìn nhau từ xa, ở giữa là một bức tường mưa.

“Tiểu Triệu, chúng ta về nhà đi!” chị nhắc lại lần nữa.

“Về nhà?” Tôi suýt nữa thì nói: Chị không tới chỗ lão khốn đó nữa ư? Nhưng lời vừa đến đầu lưỡi đã kịp nuốt ngay vào. Sặc! Giờ nhắc đến lão khốn đó thì hỏng hết cả không khí!

“Ừ!” Tưởng Nam gật đầu, ngừng một thoáng, chị nói tiếp: “Nhưng cậu phải đồng ý với chị một việc!”

“Việc gì?” Tôi thầnh nhủ: Chẳng lẽ... trừ phi... lẽ nào?

“Cậu...” Tưởng Nam bỗng phì cười, “sau này không được ghen lung tung nữa!”

Sặc! Tôi ghen! Suýt chút nữa thì ngất mất, Tưởng Nam lại cho rằng tôi đang ghen với lão khốn họ Lâm? Nhưng nghĩ lại thì tôi cũng hơi ghen thật...

Tưởng Nam cười tươi tắn, như một đóa hoa nở rộ trong mưa. Tôi nhìn chị mà chột sững người, tôi càng lúc càng tiến sâu vào mối quan hệ này mất rồi...

11. Chương 11: Tết Của Ba Người

57.

Tôi rời Thượng Hải trước Tưởng Nam ba ngày. Tuy trong lòng có hơi nghi ngờ Tưởng Nam cố ý muốn tôi về trước để tiện đường hú hí với lão họ Lâm, nhưng tôi chẳng thể nói không. Hơn nữa, tôi nhớ Bạch Lâm quá rồi, cũng muốn về sớm một chút.

Trên đường về, tôi cứ toan tính mãi mấy chuyện. Đầu tiên là chuyến đi Thượng Hải lần này. Lúc mới tới Thượng Hải, tôi thật không ngờ mình lại đạt được bước tiến lớn đến thế với cả Bạch Lộ và Tưởng Nam! Nhưng giờ hai tay tôi mỗi tay đã bắt một con cá là Bạch Lộ và Tưởng Nam rồi, chà! Thật không biết nên đối mặt với nàng quả phụ xinh đẹp của tôi như thế nào đây.

Thứ hai là chuyện giữa Bạch Lâm và tay Hình. Qua cuộc điện thoại tối hôm trước của Bạch Lộ thì chắc hai người họ đã kết thúc thật rồi, nhưng tay Hình đã đợi Bạch Lâm bao nhiêu năm như vậy, Bạch Lâm cũng không phải người vô tình, xem chừng cả hai vẫn còn khả năng gương vỡ lại lành lắm... Tôi nhất định phải tóm lấy cơ hội này, tranh thủ triệt để đá bay anh ta khỏi cục diện, sau đó, he he...

Thứ nữa, tôi lại nghĩ cô bé Bạch Lộ liệu có đem chuyện giữa tôi và em đi kể cho Bạch Lâm không? Nếu em kể thì hạnh phúc của tôi đây coi như đi đời... cầu trời phù hộ...

Cuối cùng tôi cũng nghĩ đến chuyện nên lựa chọn thế nào giữa ba người phụ nữ này, Bạch Lâm thì chắc chắn không thể từ bỏ rồi, vì nàng mới là tình yêu lớn nhất của tôi! Hay là từ bỏ Bạch Lộ? Nếu Bạch Lộ vì chuyện này mà có mệnh hệ nào thì lương tâm tôi có yên được không? Bạch Lâm có bỏ qua cho tôi không? Từ bỏ Tưởng Nam? Sặc! Chưa nói đến chuyện Tưởng Nam tốt với tôi nhường nào, nếu như chuyện này làm chị điên lên thì sự nghiệp của tôi coi như đi tong... Trời! Nghe nói chỗ Osama bin Laden có thể cưới bốn vợ liền, hơn nữa càng nhiều vợ lại càng được nhiều lương, chỉ tiếc là tôi sợ Bush lắm, nếu không thì tới đó sống cũng là một lựa chọn không tệ.

Mang theo con tim không yên, tôi quay về nhà Bạch Lâm. Về đến nơi đã là buổi tối, Bạch Lâm có nhà. Tôi cứ nghĩ tôi và nàng xa nhau bao lâu như vậy, đến lúc gặp lại cảm động biết bao! Ít nhất cũng phải ôm

chằm một cái! Nhưng nàng vẫn giữ thái độ chẳng nóng chẳng lạnh, nói với tôi rất khách sáo: “Tiểu Triệu! Cậu về rồi à! Đã chuyển quà cho Bạch Lộ chưa?” Giọng nàng bình thản nhạt như nước lọc, nhưng tôi nghe xong lại thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Xem ra nàng vẫn chưa biết bí mật giữa tôi và Bạch Lộ, mọi chuyện cũng không đến nỗi quá bé bét...

Cuộc sống trở về với nhịp điệu bình thường, quan hệ giữa tôi và Bạch Lâm vẫn tiến triển chậm chạp. Tôi thấy kỳ lạ vô cùng, vì sao tôi quan tâm tới Bạch Lâm là thế mà tiến triển với nàng lại chậm chạp như vậy. Còn với Bạch Lộ và Tưởng Nam, tôi chẳng nghĩ ngợi gì nhiều thì kết quả lại...

Về chuyện giữa tay Hình và Bạch Lâm, qua những biểu hiện của nàng cũng không nắm được manh mối gì. Sặc! Ngày ngày nàng nghĩ những gì không biết? Tôi không sao hiểu nổi con người nàng.

Hai ngày sau Tưởng Nam quay về, vừa về đến công ty là chị gọi ngay tôi vào văn phòng. Mới đầu tôi tưởng chị có chuyện gì, hóa ra chị mua cho tôi một chiếc điện thoại di động. Lúc ở Thượng Hải điện thoại tôi bị hỏng, đến giờ vẫn chưa sửa. Tôi cũng đang định tìm mua, không ngờ Tưởng Nam đã giúp lo xong xuôi. Chiếc điện thoại Tưởng Nam mua là dòng N70 của Nokia, lòng tôi muốn chết đi được, nhưng vẫn phải tỏ ra khách sáo một hồi. Cuối cùng Tưởng Nam nói: “Tiểu Triệu! Lần trước cậu dám đứng ra bảo vệ chị, đây là phần thưởng chị tặng cậu!”

Sặc! Tôi thầm nghĩ: xem ra hai cú đấm kia có chịu cũng đáng! Không những có phần thưởng tinh thần (nụ hôn của Tưởng Nam), lại thêm cả phần thưởng vật chất thế này, một cú đấm cũng tương đương hai nghìn đồng chứ lại chẳng...

Tưởng Nam đã nói vậy, tôi đành miễn cưỡng nhận cái điện thoại này thôi. Mang về lắp sim vào mới phát hiện ra có bao nhiêu tin nhắn. Đều là của Bạch Lộ gửi suốt hai hôm nay. Tôi nghĩ chắc sau đêm đó, ngày nào Bạch Lộ cũng gửi tin cho tôi, chỉ là những tin từ hai hôm trước đều đã tự động bị hủy rồi.

Quả nhiên, trong tin nhắn, Bạch Lộ nói em biết điện thoại tôi bị hỏng, nhưng em rất nhớ tôi, nên ngày nào cũng gửi mấy tin. Tôi đọc từng tin một, lòng vừa ngọt ngào vừa hổ thẹn. Kể từ sau tôi sinh nhật Bạch Lộ, tôi không liên lạc gì với em nữa. Một là vì điện thoại hỏng; hai là tôi cũng không biết cụ thể em học khoa gì ở Đại học Sư phạm Hoa Đông; ba là, tôi sợ khi gặp lại, không biết sẽ đối xử với em thế nào.

Tin nhắn cuối cùng trong sim là tin mới nhắn ngày hôm nay, Bạch Lộ nói sắp đến kỳ nghỉ rồi, em sẽ quay về sớm thôi: Tôi đọc xong tin này liền run cầm cập, Bạch Lộ mà quay về thì tôi chết chắc rồi!

Tôi cầm điện thoại, lòng rối như tơ vò. Những ngọt ngào, hổ thẹn, rồi cả chút dương dương tự đắc ban nãy đều đã bị nỗi sợ hãi choán chỗ... Sự trở về của Bạch Lộ sẽ dẫn đến những phản ứng liên hoàn thế nào? Dựa vào lẽ thường suy tính cũng ra:

Bạch Lộ về nhà => ba người sống chung (nếu chỉ có thể còn khá thích thú, tiếc là...) => Bạch Lâm biết được chuyện giữa tôi và Bạch Lộ (chuyện bắt đầu bại lộ...) => Bạch Lộ phát hiện ra tôi thích chị gái em (chuyện bại lộ hoàn toàn) => Bạch Lộ không chịu nổi đòn đả kích này liền đi tong => Bạch Lâm cho rằng tôi hại chết em gái nàng => tôi đi tong (tự sát hoặc bị Bạch Lâm mưu sát).

Sặc! Nếu cứ phát triển theo hướng đó thì kinh khủng quá đi thôi! Phải làm sao để ngăn chặn những chuyện này xảy ra đây? Trước mắt tôi dường như chỉ có ba con đường: một là, giết người diệt khẩu, khử luôn Bạch Lộ; hai là tiên hạ thủ vi cường, xử lý Bạch Lâm; ba là, cao chạy xa bay!

Nhưng hai cách đầu tiên tôi không hạ thủ nổi. Vậy là, chỉ còn lại cách thứ ba...

Thực thi kế thứ ba mươi sáu? Trước khi Bạch Lộ quay về nhanh chóng cuốn xéo? Làm thế thì thiếu trách nhiệm quá! Mà cứ coi như tôi cao chạy xa bay đi chẳng nữa, hai chị em họ chỉ cần đối chất khẩu cung là có thể phát hiện ra ngay tôi định bắt cá hai tay (trên thực tế còn là ba tay...)

Bạch Lâm không nói làm gì, nhưng trong lòng Bạch Lộ tôi là một hình tượng hoàn mỹ, lẽ nào cứ mặc cho hình tượng ấy bị đổ nhào. Còn nữa, Bạch Lâm tình yêu của tôi, Bạch Lộ vừa đáng yêu vừa đáng thương, lẽ nào tôi cứ thế rời xa hai người họ?

Rõ ràng, chạy trốn không phải cách hay! Bởi dù tôi có chạy đi đâu thì trái tim tôi vẫn cứ ở lại đây. Hơn nữa, lẽ nào sau khi tôi bỏ chạy Bạch Lộ lại không đau lòng? Bạch Lâm lại không khinh thường tôi? Trên thực tế, mọi chuyện tiến triển đến bước này, tôi sớm đã chẳng còn đường lùi nữa rồi.

Xem ra chỉ có thể xuất âm chiều thôi! Đối với Bạch Lâm tôi có thể bó tay, nhưng đối phó với Bạch Lộ thì, xời, với IQ của em và sự tin tưởng em dành cho tôi, tôi nói gì mà em chẳng tin! Nếu lừa Bạch Lộ bằng một lời nói dối tuyệt đẹp thì có thể cắt đứt được dây phản ứng liên hoàn kia, khiến nó dừng lại ở bước hai. (Chính là bước ba người sống chung ấy, tới lúc đó chưa biết chừng tôi còn được sống những tháng ngày như thần tiên cũng nên)

Nghĩ đến đây, tôi ấn tìm số điện thoại của Bạch Lộ, lặng nghĩ vài giây, rồi gọi cho em.

“Tút... tut...” tiếng điện thoại tút dài vang lên, tim tôi nhảy thành thịch: tôi thật sự phải lừa Bạch Lộ sao? (Sặc! Mày còn vờ vịt gì nữa? Mày đã bắt đầu lừa gạt Bạch Lộ từ lâu rồi!)

“A lô!” Sau thời gian chờ đợi đằng đằng, tiếng Bạch Lộ từ đầu bên kia vang lên: “Lư lừa, điện thoại của anh sửa được rồi à! Hi hi, em thông báo cho anh tin này, bọn em sắp được nghỉ rồi...” Em nói liên hồi, dường như rất phấn khích vì nhận được điện thoại của tôi.

“Tiểu Lộ!” Tôi im lặng nghe em nói xong mới lên tiếng. “Anh vừa thay điện thoại.”

“Ồ” Bạch Lộ cười nói: “Đây có phải cuộc gọi đầu tiên sau khi anh có điện thoại mới không?” Tôi ừ một tiếng, ít nhất về chuyện này tôi không lừa Bạch Lộ.

“Hi hi!” Đầu dây bên kia, Bạch Lộ nói: “Em biết ngay mà!” Giọng em rất vui, cũng rất chắc chắn. Tôi gần như có thể tưởng tượng trong đầu hình ảnh em cười vui vẻ lúc này. Em giản đơn như tờ giấy trắng vậy đấy. Lẽ nào tôi thực sự muốn tiếp tục lừa gạt một người con gái trong sáng và yêu tôi nhường này? Tôi do dự: nhưng nếu không làm vậy sẽ chỉ khiến tổn thương em phải chịu lớn thêm! Trước khi khởi động con Trojan kia, vốn dĩ tôi vẫn còn có thể thoát thân, nhưng giờ mọi chuyện đã quá muộn màng. Bây giờ ngoài việc lừa gạt em đến cùng, tôi không còn cách nào khác.

Tôi chợt nhận ra mình thực sự là một tên hacker vô cùng xoàng xĩnh, con Trojan tôi tạo ra cuối cùng lại cuốn luôn cả tôi theo rồi.

58.

“Tiểu Lộ!” Xác định tư tưởng xong, tôi bắt đầu hành động: “Có chuyện này anh muốn nói với em, nhưng em nghe rồi đừng cuống nhé!”

“Chuyện gì thế?”

“Chuyện liên quan tới chị gái em...” Tôi còn chưa dứt lời, Bạch Lộ đã kêu lên: “Chị em? Chị làm sao? Chị làm sao cơ?”

“Em đừng cuống! Chị ấy cũng không sao...” tôi nói, “chỉ có điều mấy hôm nay anh cứ thấy chị ấy có gì là lạ, hình như đang rất buồn phiền!”

“Là lạ? Rất buồn phiền?” Bạch Lộ trầm ngâm, như đang nghĩ vì chuyện gì mà chị Bạch Lâm lại như thế, một lúc sau, em nói. “Lẽ nào vì chuyện với anh Hình... Ừm, chắc chắn là thế rồi! Lần trước em chẳng kể với anh rồi còn gì, hai người họ có lẽ đã chia tay rồi!”

“Anh cũng nghĩ thế, phụ nữ mà, đến tám phần mười là vì thất tình!” Tôi nói, ngừng lại một thoáng rồi vờ như nhớ ra điều gì: “Đúng rồi! Em đã kể với chị em chuyện bọn mình chưa?”

“Vẫn chưa!” Bạch Lộ nói. “Em chưa nghĩ ra nên nói với chị như thế nào.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, đúng là trời phù hộ! Nếu như lúc này Bạch Lộ báo cáo chuyện hai chúng tôi với Bạch Lâm rồi thì tôi có giờ trò ma quỷ gì cũng vô ích.

“Tiểu Lộ!” Tâm trạng tôi vô cùng phấn khởi, giọng nói cũng nhẹ nhõm lạ thường: “Anh thấy tốt nhất em đừng kể chuyện bọn mình với chị em vội.”

“Vì sao?” Bạch Lộ nghi ngờ hỏi.

“Em nghĩ mà xem, chị ấy đang thất tình, lại còn là vì chia tay một người đã đợi chị ấy bao lâu như thế, hẳn sẽ rất rất buồn. Nếu như bây giờ em nói chuyện này với chị ấy, rất có thể chị ấy sẽ bị kích động. Còn nữa...” Tôi thoáng suy tính, rồi tiếp tục rung cây dọa khỉ: “Còn nữa, trong kỳ nghỉ em về nhà, tốt nhất cũng không

nên có thái quá thân mật với anh trước mặt chị ấy, không khéo chỉ khiến chị ấy tức cảnh sinh tình...” Tôi vừa nói vừa lo Bạch Lộ nảy sinh nghi ngờ.

Đầu dây bên kia, Bạch Lộ im lặng nghe, không xem vào câu nào, thái độ của em ít nhiều khiến tôi hơi chột dạ. Tôi bèn nói: “Đợi em về rồi bọn mình có thể nghĩ cách, xem có thể giúp chị em và anh Hình bắt đầu lại được không.”

Tôi chốt lại câu này là vì muốn bắn một mũi tên trúng hai đích.

Cái đích thứ nhất, là để xóa tan mọi nghi ngờ của Bạch Lộ. Tuy em rất tin tưởng tôi, nhưng nhờ đâu vì những lời tôi vừa nói mà em đâm ra nghi ngờ giữa tôi và Bạch Lâm có chuyện gì thì thật khó giải quyết. Tôi nói muốn cùng em nghĩ cách giúp Bạch Lâm và tay Hình quay lại với nhau, là muốn khiến em nghĩ tôi không hề có ý gì với Bạch Lâm. Thực ra đây chỉ là tôi đề phòng thôi, Bạch Lộ chắc không thông minh đến độ đoán ra tôi có dã tâm với chị em đâu. Nhưng trong lòng đã chẳng đứng đắn, tôi nhất định phải nghĩ cách khiến Bạch Lộ không thể nảy sinh dù là một chút suy nghĩ ấy.

Cái đích thứ hai, là để Bạch Lộ thêm tự giác phối hợp với tôi. Nghe qua thái độ Bạch Lộ mấy lần nhắc đến tay Hình, có lẽ em vẫn rất thiện cảm với anh ta. Em chắc rất hy vọng Bạch Lâm và tay Hình có thể tiếp tục bên nhau, đã như thế tôi nói vậy sẽ càng khiến em thêm tích cực làm theo ý tôi.

Đến khi Bạch Lộ quay về, nhờ em thật sự muốn cùng tôi tác hợp cho Bạch Lâm và tay Hình thì tôi rất có thể trộm gà không được còn mất nắm thóc. Nhưng, trực giác mách bảo tôi rằng mâu thuẫn giữa Bạch Lâm và tay Hình này chắc chắn không thể hóa giải được nữa rồi. Hơn nữa, dù Bạch Lâm và tay Hình làm lại từ đầu thì vẫn còn hơn chán việc để nàng biết được tôi dấn dúi với Bạch Lộ. Vì nếu nàng quay lại với tay Hình, tôi vẫn có thể bày âm mưu phá hoại. Còn nếu để Bạch Lâm biết được chuyện tôi và Bạch Lộ, tôi chắc chắn sẽ bị đẩy thẳng vào lãnh cung. Đây gọi là hai cái hại chọn cái ít hại hơn, tôi làm vậy coi như là cách tốt nhất lúc này rồi.

Quả nhiên, tôi vừa nói muốn cùng Bạch Lộ giúp anh Hình và Bạch Lâm gương vỡ lại lành, Bạch Lộ lập tức trở nên hào hứng. Em nói: “Thực ra con người anh Hình rất tốt, anh ấy đã đợi chị em bao năm nay, nếu hai người chia tay thế này thì thật quá đáng tiếc.”

“Đúng thế!” Tôi tóm lấy cơ hội bồi thêm: “Thế nên chúng ta mới phải diễn cho hay, tranh thủ giúp hai người họ quay lại với nhau.”

“Anh đúng là mưu mô!” Đầu dây bên kia, Bạch Lộ bật cười. “Tới lúc đó anh nhất định phải nghĩ cách kéo hai anh chị ấy lại với nhau đấy!”

“Được, được!” Ngoài miệng đồng ý, trong lòng tôi lại nghĩ: Nhất định mình phải nghĩ cách! Phải nghĩ cách khiến hai người đó cắt đứt triệt để luôn...

Tiếp đó tôi và Bạch Lộ nói chuyện thêm một lúc, cuối cùng tôi hỏi em: “Bao giờ em được nghỉ?”

“Thứ Tư tuần sau!” Bạch Lộ nói.

Á, sớm vậy sao! Nhưng nói gì đi nữa thì bên Bạch Lộ coi như cũng tạm ổn rồi.

Sau cuộc điện thoại với Bạch Lộ, tôi thấy vô cùng nhẹ nhõm, bắt đầu nghịch chiếc điện thoại mới. Kết nối điện thoại với máy tính, chuyển ba bài hát trước đây đã thu sang, đặt riêng làm nhạc chuông cho Bạch Lâm, Bạch Lộ và Tưởng Nam. Của Tưởng Nam là bài “Yesterday”, của Bạch Lộ là “Lam liên hoa”, còn bài của Bạch Lâm là “Nàng trong giấc mơ”. Ha ha, thế này chỉ cần nghe chuông là biết ai đang gọi cho tôi, có thể chuẩn bị tinh thần sẵn sàng ứng phó.

Cài xong nhạc chuông, tâm tư lại quay lại với Bạch Lộ sắp trở về. Giở lịch trong điện thoại ra xem, thứ Tư tuần sau là ngày 12, hôm đó có thể gọi là D-day của tôi rồi. Từ hôm đó trở đi, tôi sẽ như nước Đức sau chiến dịch Normandy bị kẹt giữa hai chiến tuyến. Nhưng mong là tôi có thể may mắn hơn nước để quốc thứ ba ấy...

Đang mải nghĩ ngợi, điện thoại bỗng đổ chuông, là bài “Yesterday” vừa lưu vào điện thoại. Lúc này tôi mới nhớ ra mình còn có một Tưởng Nam, trời, hóa ra tình thế của tôi bi đát hơn cả nước Đức năm 1944, khi

đó Đức chỉ bị kẹp giữa hai gọng kìm, còn tôi giờ ba phía đều là địch. Liệu tôi có thể xoay chuyển thế cục không?

59.

Tưởng Nam gọi cho tôi cũng không có việc gì quan trọng, chỉ là muốn để tôi thử máy xem thế nào. Nói chuyện với Tưởng Nam xong tôi bước ra khỏi phòng ngủ, ra ngoài rồi mới nhận ra Bạch Lâm không có nhà.

Nhìn đồng hồ ngoài phòng khách, đã hơn sáu giờ rồi, mà tan làm Bạch Lâm còn về sớm hơn tôi, sao vẫn chưa về tới nhà? Tìm quanh nhà, quả nhiên không thấy Bạch Lâm, tôi sực nhớ, vội rút điện thoại ra xem ngày tháng, sặc, hôm nay là thứ Năm! Chẳng lẽ Bạch Lâm lại đi hẹn hò với tay Hình rồi?

Nghĩ đến đây tim tôi buốt lạnh, thực ra bao ngày nay, tôi nghĩ Bạch Lâm và tay Hình đã chấm hết rồi, đều là qua thông tin từ Bạch Lộ, mà Bạch Lộ cũng chỉ đoán mò thôi. Lẽ nào đều là Bạch Lộ hiểu nhầm, thực ra chẳng có chuyện gì xảy ra giữa Bạch Lâm và tay Hình cả?

Lòng tôi rối bời, chợt có cảm giác không biết nên thế nào mới phải. Căn nhà chìm trong tĩnh lặng, chỉ có chiếc đồng hồ trong phòng khách vẫn cứ chạy đều, phát ra những tiếng tích tắc nhỏ.

Tôi ngồi trên chiếc sofa giữa phòng khách, chẳng còn tâm trí làm việc gì, thời gian trôi đi trong những tiếng tích tắc, tám giờ, chín giờ, mười giờ, mười một giờ... Đến tận mười một rưỡi, Bạch Lâm vẫn chưa về. Tim tôi như thất lại, đứng lên chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống đường. Đợi chừng hơn mười phút nữa, bỗng thấy một chiếc xe hơi đi vào trong khu nhà. Chẳng lẽ là xe của tay Hình? Không đúng, dưới ánh đèn đường, có thể thấy rõ đây không phải con Santana 2000 đó, lẽ nào không phải hai người họ? Đúng lúc ấy, chiếc xe đỗ lại trước khu nhà chúng tôi ở. Ngay sau đó cửa xe bật mở, từ bên trong một người đàn ông bước ra, nhìn từ xa trông dáng người không giống tay Hình.

Xem ra không phải anh ta và Bạch Lâm rồi! Tôi vừa nhủ thầm câu này, mắt đã thấy người đàn ông kia bước vòng sang bên, đưa tay mở cửa xe đối diện, sau đó, một cô gái bước ra khỏi xe. Dù cho cách rất xa, dù cho trời tối đen, nhưng tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay cô gái đó chính là Bạch Lâm của tôi! Đến khi nhìn rõ cô gái đó chính là Bạch Lâm, đầu tôi mới lóe lên, mẹ kiếp, tên khốn nạn xuống xe trước chẳng phải là Cao Trào ư?

Tôi không thể ngờ Bạch Lâm lại ở bên một lão khốn như Cao Trào, sặc, giờ tôi lại mong thà rằng nàng đi cùng tay Hình còn hơn. Ít nhất tay Hình cũng là người có tình có nghĩa, còn Cao Trào thì tuyệt đối là một tên khốn.

Tuy tôi mới vào công ty chưa đến nửa năm, cũng chỉ mới gặp Cao Trào một lần, nhưng hằng ngày vẫn thường nghe đám phụ nữ trong văn phòng bàn tán về lão ta. Qua giọng điệu của mấy chị gái, tôi đã biết lão Cao Trào này chính là một phần tử hủ bại điển hình, một mầm mống hạ lưu trăm phần trăm. Nghe nói trong công ty tôi, lão ta có không dưới mười tình nhân, bên ngoài thì nhiều không đếm xuể.

Tôi thực không hiểu sao Bạch Lâm có thể ở bên một tên rác rưởi suốt ngày chỉ biết chơi gái như vậy? Bỗng nhiên, tôi nhớ lại trước kia Trần Hữu Dung từng mập mờ ám chỉ giữa Bạch Lâm và Cao Trào có gì đó mờ ám.

Hai người họ xuống xe xong không vẫy tay tạm biệt, mà còn đứng dưới tầng nói chuyện. Tôi đứng bên cửa sổ ngó xuống trông chừng, chỉ sợ hai người họ làm chuyện gì bừa bãi. Nếu quả như vậy thì tôi đến kiểm miêng đập phụ đập đầu chết cho rồi...

May sao họ chỉ nói chuyện chứ không có hành động nào vượt ngoài khuôn khổ. Nhưng lòng tôi vẫn buồn lạ thường, tôi cứ nghĩ Bạch Lâm không giống Tưởng Nam, nàng không thể nào để đến một lão khốn như Cao Trào, nhưng tôi đã nhầm, hóa ra Bạch Lâm quả thực lén lút mờ ám với lão.

Bọn họ đứng dưới tầng nói chuyện chừng hơn mười phút, rồi Cao Trào chia tay Bạch Lâm đi về phía xe, vừa đi vừa ngoái đầu lại. Bạch Lâm thì vẫy tay tạm biệt. Trông bọn họ lưu luyến không rời, trái tim tôi lạnh ngắt. Tôi chợt nhận ra Cao Trào mới là lựa chọn thứ hai của Bạch Lâm! Tôi cùng lắm chỉ được coi như lựa chọn thứ ba thôi! Tôi cứ nghĩ đã được tay Hình khỏi trận chiến rồi mình sẽ được cùng Bạch Lâm như hình với bóng, nào ngờ trai cò tranh nhau ngư ông được lợi, tôi hãm hại tay Hình, rồi để lão khốn Cao

Trào hưởng cả. Sớm biết thế này thì cứ để Bạch Lâm với tay Hình cho xong, anh ta tuyệt đối tử tế hơn Cao Trào!

Nghĩ đến đây, lời Bạch Lộ lại vang lên bên tai tôi: “Tôi lúc đó anh nhất định phải nghĩ cách kéo hai anh chị ấy lại với nhau đấy!”

Bạch Lâm đứng mãi dưới tầng, đến tận khi xe Cao Trào đi nàng mới quay người đi lên. Tôi rời cửa sổ, quay về ngồi trên ghế sofa. Chiếc đồng hồ vẫn tích tắc nhích dần từng giây, chẳng hề biết đến tâm trạng tôi lúc này.

Ngồi được hai ba phút thì nghe có tiếng mở cửa. Tôi quay đầu lại, Bạch Lâm xuất hiện trước mắt. Lần này nhìn Bạch Lâm, tôi có cảm giác nàng đã có đôi chút khác trước, nhưng khác ở đâu thì tôi không nói rõ được. Khuôn mặt nàng dường như đang cất giấu điều gì đó, tôi không sao nhìn thấu.

Bạch Lâm cũng thấy tôi. “Tiểu Triệu!” nàng gọi. “Cậu vẫn chưa ngủ à!” Vẫn là giọng nói đều đều bình thản ấy. Lời nàng đâm thẳng vào tim tôi. Tôi chợt nhận ra bình thản đó chính là thái độ có sức sát thương mạnh nhất, đặc biệt là khi người ta yêu bình thản với ta. Trong khoảnh khắc này, những chuyện giữa tôi và Bạch Lâm trước đây lần lượt lướt qua đầu tôi, từng cảnh một, thật đau đớn. Thực ra ngay từ khi bắt đầu, Bạch Lâm đã không có ý gì với tôi. Nàng có lẽ chỉ có chút thiện cảm, nhiều nhất là hơi thính thích, thứ tình cảm ấy hoàn toàn không thể sánh được với tình yêu trần trở tôi dành cho nàng. Trong lòng nàng, vốn chẳng hề nghĩ sẽ phát sinh gì cùng tôi! Vì vậy tay Hình vừa ra đi, nàng đã lập tức quay sang Cao Trào. Bởi với phụ nữ ở tuổi nàng, thực tế mới là quan trọng nhất. Cao Trào tuy là rác rưởi, nhưng cũng là thứ rác rưởi có tiền có quyền có thể có địa vị! Chắc hẳn trong lòng Bạch Lâm, lão ta hơn chán cái thằng tôi vất vả chưa sạch!

Càng nghĩ tôi càng thấy sự thật chính là như vậy. Bạch Lâm thấy tôi nhìn nàng không nói gì, bèn bước vào nhà, rồi đi thẳng về phòng. Đúng lúc nàng sắp đi qua tôi, tôi đột ngột đứng dậy, Bạch Lâm dừng người, dừng khựng lại. Tôi không buồn nhìn nàng, đi sượt qua trước mặt nàng, về phòng ngủ. Bước được mấy bước, tôi thở dài. Thở dài vì Bạch Lâm, thở dài vì tôi.

Bạch Lâm đứng phía sau nghe thấy không biết sẽ phản ứng thế nào? Tôi không muốn đoán, vì nếu đoán ra đi chẳng nữa, thì cũng có ích gì đâu.

60.

Cả đêm hôm đó tôi không ngủ được, chỉ nghĩ mãi một chuyện. Chính là chuyện tôi đã nhận lời với Bạch Lộ: vun vén lại cho Bạch Lâm và tay Hình!

Nếu như tối nay không trông thấy Bạch Lâm cùng Cao Trào, thì có đánh chết tôi cũng không dăng Bạch Lâm cho anh ta. Nhưng giờ đã rõ ràng là Bạch Lâm không có tình cảm gì với tôi hết, tôi còn có thể làm sao đây? Để đối phó với anh ta, có thể nói chiêu nào tôi cũng dùng hết rồi. Âm mưu, dương mưu, kế sách kế bần, thậm chí là lừa cả Bạch Lộ! Nhưng kết quả thì thế nào chứ? Tay Hình đã bị tôi đá bay, thì một tên Cao Trào còn kém xa anh ta lại xuất hiện! Nếu được chọn, thì tôi thà để Bạch Lâm và anh ta làm lại từ đầu còn hơn để nàng bị tên rác rưởi Cao Trào chơi đùa. Chỉ nghĩ đến chuyện Bạch Lâm yêu dấu có thể cùng lão Cao Trào làm gì gì đấy là tôi đã buồn nôn!

Nhưng cắt đứt tình yêu chẳng phải là chuyện vui vẻ gì, tôi âm thầm trần trở đấu tranh, không sao ngủ nổi. Ngày hôm sau đi làm, tôi vẫn nghĩ ngợi về chuyện này, mãi đến tận chiều tan làm về nhà mới quyết định chắc chắn.

Hạ quyết tâm xong, tôi gọi điện cho Bạch Lộ, hỏi em có cách nào liên lạc với tay Hình không.

“Anh muốn liên lạc với anh Hình làm gì?” Đầu dây bên kia, giọng Bạch Lộ ít nhiều có chút kinh ngạc.

“Chẳng phải em bảo anh tác hợp cho anh ta và chị em còn gì.” Tôi cố gắng nói bằng giọng thoải mái.

“Hi hi! Anh nghiêm túc thật đấy, nói làm là làm!”

“Chuyện của em anh không vội sao được?” Tôi nói với Bạch Lộ mà lòng lại nghĩ đến Bạch Lâm.

“Để em tìm xem, hình như em có số của anh ấy...” Bạch Lộ bật cười nói. Có thể nghe ra em khá hài lòng với biểu hiện lần này của tôi. Tự dưng tôi có cảm giác mất bình minh lại được hoàng hôn, trên đời còn có một

người con gái yêu tôi như Bạch Lộ, hà cớ gì tôi phải buồn rầu cơ chứ?

Lấy được số điện thoại của tay Hình từ Bạch Lộ, tôi không do dự gì gọi ngay cho anh ta. Nghe những tiếng tút tút trong điện thoại, tôi cảm thấy hơi nực cười, có thể nói tôi đã gạt tay Hình ra khỏi trận chiến, giờ cũng chính là tôi muốn kéo anh ta trở lại, thật khôi hài quá!

“A lô, tôi nghe?” Lần đầu tiên giọng nói của anh ta vang lên gần tai tôi như thế, lúc này đây tôi thấy mình thật ngớ ngẩn, nhưng đã diễn vai ngớ ngẩn rồi thì diễn cho trót luôn.

“Anh là anh Hình phải không?” tôi nói, giọng rất không tự nhiên. Đầu dây bên kia tay Hình hơi sững lại hỏi: “Vâng! Xin hỏi anh là...”

“Tôi là đồng nghiệp của Bạch Lâm, chính là...” Tôi chần chờ một thoáng rồi nói tiếp: “Chính là người lần trước ở nhà cô ấy...” Đến đây tôi bỗng khựng lại, không biết nên nói tiếp thế nào nữa.

Đầu dây bên kia, hơi thở của tay Hình đã trở nên nặng nề rõ rệt, anh ta không nói gì, chỉ có tiếng thở truyền qua điện thoại, chắc vẫn còn khá thù địch với tôi đây. (Anh nghĩ anh là ai chứ? Tôi đây cũng chỉ mong anh chết quách đi thôi...) “

Cả hai chúng tôi nhất thời không ai lên tiếng, điện thoại cứ để không như vậy. Phải đến chừng hơn bốn mươi giây sau, tôi không nhẫn nại được nữa, bèn nói tiếp: Tôi muốn nói với anh về chuyện Bạch Lâm... Còn chưa dứt lời đầu dây bên kia tay Hình đã nóng nảy cắt ngang: “Tôi không có gì để nói với cậu!”

Sặc! Thật không ngờ tay Hình này kích động đến thế, đập ngay cho tôi một câu như vậy. Tôi gọi cuộc điện thoại này, vốn đã thấy ảm ức lắm rồi, giờ bị anh ta kích cho, cơn giận không rõ từ đâu bùng bùng bốc lên, chỉ hận không thể ngay tức khắc xông tới đâm cho tên ngốc ấy một quả vào mũi. Nhưng vừa nghĩ đến tối qua Bạch Lâm ở bên Cao Trào, tôi lại cố nén cơn tức, nhẫn nhịn nói: “Bạch Lâm là người phụ nữ tốt, chuyện lần trước thực ra là...” “

Hai chữ “hiểu nhầm” tôi còn chưa kịp thốt thành lời, tay Hình bên kia đã ngắt điện thoại. Anh ta ngắt đánh phụt một tiếng, như thể đang cười nhạo tôi là thằng ngốc. Xem ra anh ta coi khinh tôi, vốn đã không muốn nói chuyện với tôi rồi.

Tôi nắm chặt điện thoại, suýt chút nữa uất đến phát ngất. Lần này đúng là triệt để hoàn thành vai diễn thằng ngốc rồi... Nhìn hàng chữ “Cuộc gọi kết thúc” chết tiệt trên màn hình, tôi uất hận nghiêng răng ken két. Tôi hận tay Hình, cũng hận bản thân mình kém cỏi, càng hận hơn cả là Bạch Lâm không biết tự trọng đi đàn dúi với Cao Trào.

Lòng rối bời, nhưng tôi vẫn do dự không biết có nên muối mặt gọi lại cuộc nữa hay không. Đúng lúc ấy, bỗng nghe bên phòng Bạch Lâm vọng ra tiếng cãi vã rất lớn, ngay sau đó là tiếng mở cửa phòng, rồi đến cửa phòng tôi bị đập rầm rầm.

Tôi giật nảy, ngỡ Bạch Lâm xảy ra chuyện gì, chạy vội ra mở cửa. Cửa mở rồi, tôi bất giác lạng người, bởi trước mặt tôi là một Bạch Lâm bừng bừng tức giận.

Quen Bạch Lâm bao lâu rồi, tôi mới chỉ thấy nàng tức giận có một lần. Chính là hôm nàng và tay Hình xảy ra mâu thuẫn. Nhưng khi đó tôi là người quan sát, nói thực lòng, thậm chí còn hơi có tâm trạng cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Giờ lại thấy nàng tức giận, nhưng nguy hiểm hơn cả là lần này đối tượng tức giận của nàng rõ ràng là tôi. Tôi khiếp hãi nhìn Bạch Lâm, hai mắt nàng đang nhìn chăm chăm vào tôi, lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Trước ánh mắt nàng, bụng dạ tôi run rẩy, bắp chân cũng suýt chút nữa bị chuột rút. Có lẽ vừa nãy tay Hình gọi điện cho nàng, và hai người đã cãi nhau qua điện thoại. Tôi không biết anh ta kể với Bạch Lâm chuyện tôi gọi điện thoại như thế nào, nhưng cứ nhìn vẻ mặt Bạch Lâm lúc này, chắc chắn không phải nàng qua cảm ơn tôi.

“Tiểu Triệu!” Quả nhiên, nàng nói, giọng rất không vui: “Có phải cậu gọi điện cho anh Hình không?”

“Tôi...” Bụng tôi như đánh lô tô. “Thực ra... tôi... tôi...”

“Đây là chuyện giữa tôi và anh ta, không liên quan gì đến cậu! Sao cậu phải xen vào? Cậu cho rằng làm thế là hay lắm à? Cậu nhiều chuyện như vậy ư?” Cơn giận của Bạch Lâm bùng phát rồi, nàng tuôn một tràng

như súng liên thanh. Từng câu từng chữ nàng nói đều như những viên đạn, găm thẳng vào trái tim tôi.

Tôi sững sờ đứng đấy, chẳng thể ngờ Bạch Lâm lại mắng tôi xối xả vậy! Sặc! Tôi quyết định gọi cuộc điện thoại chết tiệt kia đã thấy ầm ức lầm ròi. Thế mà Bạch Lâm lại vì cuộc điện thoại ấy, chạy tới xỉ vả tôi một trận nữa. Tim tôi đã bị nàng biến thành cái sàng, bao sào muợn, ầm ức và cả tình yêu đối với nàng đều rơi tọt hết cả.

Bạch Lâm tuân xong một tràng dường như cũng nhận thấy bản thân vừa nãy hơi luống cuống, bèn ngừng lại, nhìn tôi vẻ hơi áy náy. Tôi nghĩ chắc giờ về mặt mình đã sâu đến cực điểm rồi, mẹ kiếp, nước mắt tôi thật muốn trào ra.

Bạch Lâm thấy bộ dạng tôi như vậy, mặt càng lúc càng ngượng ngùng. Chúng tôi cứ vậy im lặng nhìn nhau, không nói với nhau một lời.

61.

Theo ký ức của tôi, tôi đã từng mặt đối mặt im lặng cùng Bạch Lâm thế này bốn lần. Lần đầu tiên là trong thang máy, sau khi có điện lại, lúc đó tôi nhìn Bạch Lâm, lòng rất phấn khích nhưng cũng rất sợ hãi; lần thứ hai là trước cửa bệnh viện hôm Trung thu, tôi vừa nhìn nàng vừa đi giật lùi từng bước, khi đó trong tôi tràn đầy tự tin, cho rằng mình có thể hạ gục nàng; lần thứ ba là đêm có chuột xâm lược, Bạch Lâm đứng trước cửa nhìn tôi đánh đàn, trái tim tôi lúc đó ngọt lịm như trám ngâm mật; lần thứ tư chính là bây giờ, lúc này trái tim tôi trống rỗng.

Chúng tôi nhìn nhau chầm chậm hơn hai phút, rồi tôi thấy Bạch Lâm mấp máy môi, như định nói gì đó, nhưng lại thôi. Cuối cùng, nàng lặng lẽ quay lưng bỏ đi, chỉ để lại cho tôi bóng lưng côicút.

Tôi nhìn theo tấm lưng thon gọn ấy, nàng vẫn khiến người ta thật xót xa.

“Tôi trông thấy rồi.” Đúng lúc bóng nàng sắp khuất sau bức tường, tôi lên tiếng.

Nàng khựng lại, tôi nói tiếp: “Tối hôm qua, tôi đã thấy chị cùng Cao Trào.”

Tôi vừa dứt lời liền thấy Bạch Lâm sững người bàng hoàng. Tôi cũng bất giác bàng hoàng, xem ra giữa Bạch Lâm và Cao Trào chắc chắn không phải quan hệ trong sáng gì, nếu không nàng tuyệt đối không thể có phản ứng này. Tuy Bạch Lâm rất kinh ngạc, nhưng nàng không hề quay đầu lại giải thích, cũng không bỏ đi, chỉ đứng đó, quay lưng về phía tôi, bất động.

Tôi cũng không hiểu sao mình lại nói ra câu đó, có thể vừa nãy đối mặt với Bạch Lâm đã tiếp thêm cho tôi dũng khí, thực ra tôi không muốn đánh mất Bạch Lâm trong tình cảnh không rõ ràng thế này. Ít nhất tôi cũng muốn nói rõ với nàng rằng tôi thích nàng biết bao, ít nhất tôi cũng muốn cho nàng biết, tôi gọi điện tìm tay Hình, hoàn toàn là vì nàng!

Nghĩ đến đây, tôi chợt nhận ra: Bạch Lâm vẫn đứng đó chưa bỏ đi, lẽ nào cũng muốn nghe tôi giải thích mọi chuyện?

Trái tim đã lạnh giá của tôi bỗng cảm thấy có đôi chút ấm áp, tuy nói Bạch Lâm không yêu tôi, nhưng nàng không phải không có chút tình cảm nào với tôi. Vừa nãy nàng trút giận lên tôi, giờ hối hận nên muốn dùng cách này để hóa giải tâm trạng bất mãn của tôi.

Tôi bỗng ý thức được đây là cơ hội vô giá đối với mình, bởi cảm giác áy náy với tôi vẫn luôn là tử huyệt của Bạch Lâm. Giờ nàng bày tử huyệt ra cho tôi điểm, chẳng lý gì tôi lại từ chối.

Hơn nữa, từ sự việc lúc này có thể phân tích thấy mâu thuẫn giữa Bạch Lâm và tay Hình rất lớn, rất khó giải quyết, nếu như lúc này tôi lại rút lui thì Bạch Lâm chỉ có một lựa chọn duy nhất là Cao Trào. Mẹ kiếp, tôi phải diễn tiếp chiêu bi kịch, giành thắng lợi là tốt nhất. Nếu như không được thì tính cách khác. Tóm lại là không được để lão khốn như Cao Trào có được nàng.

Suy tính xong kế sách, tôi quyết định xuất chiêu.

“Bạch Lâm!” Tôi nhìn nàng vẫn đang quay lưng về phía mình, chậm rãi nói: “Đúng thế, chuyện giữa chị và anh Hình tôi chẳng có tư cách gì nhúng tay vào, nửa phần tư cách cũng không. Nhưng chuyện lần trước

nguyên nhân là vì tôi, tôi thấy mình bắt buộc phải giải thích rõ với anh ta, đó dù gì cũng chỉ là một sự hiểu lầm. Hai người đã ở bên nhau bao năm rồi, chị chia tay với anh ta như vậy mà không thấy đáng tiếc sao?”

Bạch Lâm im lặng đứng nghe, không thốt lên lời nào, ánh đèn trong phòng hắt xuống lưng nàng, toát lên một cảm giác không sao nói nổi thành lời. Tôi dừng lại một thoáng, rồi nói tiếp: “Thực ra lâu nay tôi cũng rất thích... cũng rất có... thiện cảm với chị. Giờ tôi có thể thẳng thắn nói với chị rằng, tối đó sau khi chị và anh Hình cãi nhau, tôi đã khá vui mừng. Vì tôi nghĩ như vậy, có thể tôi sẽ có cơ hội ở bên chị. Hôm đó tôi đang bị cảm, chị đau buồn như thế nhưng vẫn không quên tôi, còn định giúp tôi uống thuốc.” Nói đến đây, tôi lại nhớ tới đêm hôm đó, nhớ đến dáng vẻ Bạch Lâm lau xong nước mắt quay sang chăm sóc tôi.

Bạch Lâm vẫn quay lưng về phía tôi, không lên tiếng, cũng không bỏ đi. Lúc này trong lòng nàng liệu có đang nhớ đến tối hôm đó? Nét mặt nàng liệu có rạn nứt ảm áp như tôi? Tiếc là tôi không sao có thể nhìn thấy vẻ mặt nàng lúc này, càng không thể đoán nổi lòng nàng hiện giờ. Bốn bề tĩnh lặng, vẫn chỉ có chiếc đồng hồ nhẩn nại nhích từng giây, tích tắc, chút một, đều như khắc vào tim tôi.

Cuối cùng tôi cũng đã thổ lộ với Bạch Lâm, tuy lời thổ lộ rất tẻ, rất không có kỹ thuật (càng không thể so sánh với con virus Trojan tôi thiết kế cho Bạch Lộ)..., nhưng lời tôi cất giấu bấy lâu nay trong lòng coi như đã được nói ra. Tôi sẽ không bao giờ quên tối hôm nay! Tuy người phụ nữ tôi yêu trước sau luôn quay lưng lại với tôi.

Thấy Bạch Lâm vẫn không có phản ứng gì, tôi do dự nói tiếp: “Nhưng tối hôm qua không hiểu thần sai quỷ khiến thế nào tôi trông thấy chị cùng Cao Trào, lúc đó tôi không tin nổi vào mắt mình. Tôi không sao tưởng tượng nổi một người hoàn mỹ trong lòng tôi như chị lại có thể ở bên loại người khốn nạn như Cao Trào! Ông ta là người thế nào chắc chị rõ hơn tôi! Vì sao chị đi cùng ông ta? Mà còn muộn thế nữa! Lúc đó tôi đã rất sợ hãi, sợ chị vì chuyện hiểu nhầm với anh Hình mà đưa ra quyết định sai lầm, vì thế tôi mới gọi điện thoại cho anh ta. Chị biết không? Tôi đã băn khoăn do dự rất lâu mới gọi cuộc điện thoại ấy, vì tuy chị chẳng hề thích tôi, nhưng trước nay tôi chưa hề nghĩ sẽ từ bỏ chị. Cuối cùng tôi vẫn gọi cho anh ta, đúng thế, tôi rất muốn được ở bên chị, nhưng, tôi mong muốn hơn cả là chị được hạnh phúc.”

Nói đến đây, tôi ngừng lại, nghĩ Bạch Lâm chắc sẽ có phản ứng gì đây! Nhưng, nàng vẫn chẳng hề phản ứng gì! Tôi bắt đầu hoài nghi không biết nàng đã bị tôi điểm trúng huyệt thật chưa, nếu không sao một chút biểu hiện cũng chẳng có!

Lẽ nào, lẽ nào nàng đang ép tôi xuất vương bài?

62.

Tôi ngừng lời đã khoảng hai ba phút, nhưng Bạch Lâm vẫn chỉ đáp lại tôi bằng sự im lặng, sự im lặng khiến người ta trầm uất. Tôi muốn ngắt luôn cho rồi, mẹ kiếp, tôi đâu còn vương bài nào nữa? Quân nào chiêu nào nên đánh tôi đều đã đánh cả rồi, lâm li bi đát diễn rồi, thổ lộ với Bạch Lâm cũng rồi, ngay đến phần đen tối sâu trong lòng tôi cũng phơi bày trước nàng rồi! Tôi khen nàng rồi, cũng trách nàng rồi, cũng từng đánh thức những ký ức tốt đẹp giữa hai chúng tôi, nhưng sao đến chút phản ứng nàng cũng chẳng có?

Bi lụy, thổ lộ, bộc bạch, cảm kích, ca tụng, oán thán, xót thương, mỗi chiêu một kiểu tôi đều đã diễn rất đầu vào đấy! Tuy không thể nói chiêu nào chiêu nấy chí mạng, nhưng lần nào cũng điểm trúng tử huyệt của nàng, sao nàng có thể thờ ơ không động lòng chút nào thế này? (Lẽ nào nàng biết kim trung thảo, thiết bổ sam trong truyền thuyết?)

Thái độ của Bạch Lâm khiến tôi buồn bực vô cùng, lòng rối bời. Tôi thực chỉ muốn xông lên xoay người Bạch Lâm lại nhìn cho rõ xem rốt cuộc vẻ mặt nàng lúc này thế nào. Nhưng tôi chỉ bước lên một bước rồi dừng lại, quả thực sợ rằng thứ mình bắt gặp vẫn là khuôn mặt lạnh tanh của Bạch Lâm.

“Bạch Lâm!” Tôi thở dài, nói bằng một giọng điệu tàn mà ngay đến chính tôi cũng không ngờ “Tôi không ngờ chuyện mình gọi cho anh Hình lại khiến chị kích động như vậy. Lúc chị tới gõ cửa phòng tôi, tôi còn cứ nghĩ chị xảy ra chuyện gì. Nhưng mở cửa ra, nhìn thấy vẻ mặt phần nộ của chị, nghe tràng trách cứ của chị, khi đó tôi có hơi mù mờ, giây phút ấy tôi tưởng như trái tim mình đã bị đánh cắp, cảm giác trống rỗng, chẳng chút manh mối.” Nói đến đây tôi gượng cười: “Ha ha, nhưng tôi không trách chị đâu, một chút cũng không... Ha... Ai bảo tôi tự nguyện cơ chứ?”

Đã nói đến đây quả thực rất khó có thể tiếp tục, tôi thậm chí đã đau khổ nghĩ rằng nếu Bạch Lâm còn không có phản ứng gì, tôi sẽ hoàn toàn từ bỏ. Bạch Lâm vẫn đứng yên như cũ, khoảng chục giây sau, nàng khẽ nhấc tay trái, một lúc sau, nàng lại nhấc cánh tay lên một lần nữa.

Mới đầu tôi còn băn khoăn không biết nàng đang làm gì, nhưng sau bỗng bàng hoàng hiểu ra: không phải nàng đang lau nước mắt chứ? Vừa nghĩ vậy, đầu tôi như chợt nổ tung: Bạch Lâm khóc rồi, nàng đang khóc vì tôi sao? Trong ấn tượng của tôi, Bạch Lâm chỉ khóc có hai lần, một là hôm Bạch Lộ xảy ra chuyện, một là tối nàng cãi nhau với tay Hình. Thực ra con người Bạch Lâm tuy trông có vẻ mềm yếu, nhưng nội tâm lại rất kiên cường. Nàng đã khóc, thì nhất định là rất cảm động.

Tim tôi đập thình thịch, chỉ muốn vọt thẳng qua cổ họng. Tôi căng thẳng, hưng phấn, thương cảm, còn cả chút buồn bực vô lý. Giờ liệu tôi có nên bước tới ôm lấy Bạch Lâm, giúp nàng lau nước mắt không?

Còn đang do dự đã thấy Bạch Lâm cử động. Nhưng nàng không quay người lại mà đi thẳng về phía trước. Tôi bất giác ngẩn ngơ, mắt dõi theo bóng nàng đi khuất sau bức tường. Thực muốn san bằng cái góc tường chết tiệt kia đi. Mẹ kiếp, tôi quả không hiểu nổi, nàng thế này là có ý gì? Rõ ràng nàng đã bị tôi làm cho cảm động phát khóc, vì sao vẫn muốn bỏ đi? Rốt cuộc nàng đang nghĩ gì? Đáp án của những dấu hỏi đang nổi tiếp hiện lên trong đầu tôi đều cất giấu trong lòng Bạch Lâm, nhưng nàng không chịu mở lòng, thì tôi còn có thể làm gì đây?

Tiếng đóng cửa khe khẽ vang lên, chắc Bạch Lâm đã về phòng đóng cửa. Âm thanh ấy tuy nhỏ nhưng dội mạnh vào tim tôi, khiến tôi thấy tim mình như quả hạnh đào bị người ta đập cho vỡ vụn.

Tôi ngơ ngẩn rời phòng ngủ, bước ra phòng khách. Cửa phòng Bạch Lâm vẫn đóng im lìm, tôi bước đến trước cánh cửa, giơ tay định gõ, nhưng cuối cùng lại thôi, chậm chạp chống ngón tay lên cửa. Thế giới quanh tôi tĩnh lặng như cõi chết, chỉ có thời gian vẫn vô tình trôi. Bỗng nhiên lại nghe tiếng đồng hồ trong phòng khách vang lên tích tắc, tích tắc, như những tiếng thở dài nặng nề.

63.

Đêm đó tôi lại mất ngủ, thái độ sớm nắng chiều mưa của Bạch Lâm khiến tôi lưỡng lự: Từ bỏ ư, nhưng hình như nàng cũng có tình cảm với tôi; kiên trì ư, có lúc nàng lại quá tuyệt tình. Mãi đến tận khi trời sắp sáng, đầu óc tôi vẫn trần trọc suy nghĩ. Gần bảy giờ cơn buồn ngủ khó khăn lắm mới kéo đến, nhưng chưa kịp say giấc, tôi đã nghe bên ngoài có người gõ cửa, ngay sau đó là tiếng Bạch Lâm vang lên: “Tiểu Triệu, dậy thôi!”

Nghe ra giọng Bạch Lâm, tôi lập tức tỉnh như sáo, vừa mặc quần áo vừa lấy làm lạ: Bạch Lâm sao thế? Bình thường nàng đều mặc kệ tôi, tự nhiên hôm nay còn gọi tôi dậy nữa, làm tôi thấy hơi run run. Lẽ nào sau chuyện tối qua, Bạch Lâm nghĩ ngợi một đêm, cuối cùng đã quyết định tiếp nhận tôi? Nghĩ đến đây tâm trạng tôi phần chần chẫn, hồ hởi chạy ra mở cửa.

“Tiểu Triệu! Ăn sáng thôi!” Bạch Lâm thấy tôi ra mở cửa mặt khẽ ửng đỏ, nói. Nhìn nàng mảnh mai yếu đuối, khác hẳn tối qua. Liên tưởng đến khoảnh khắc Bạch Lâm bỏ tôi lại hôm qua, tôi nhận ra quả thực mình không tài nào hiểu thấu nàng được. Tôi hơi ngơ ngàng nhìn Bạch Lâm, nàng ngại ngùng nói: “Mau đi đánh răng rửa mặt đi.” Tôi ngẩn người, vội vàng chạy đi đánh răng rửa mặt, ăn sáng cùng Bạch Lâm.

Bạch Lâm lúc này không còn lạnh nhạt như trước mà rất dịu dàng quan tâm tôi, cảm giác vừa giống một người chị, lại vừa giống như một người vợ. Tôi ăn bữa sáng, lòng ngọt lịm như được tưới mát. Đây chắc hẳn là bữa sáng hạnh phúc nhất tôi từng được ăn trong đời!

Kể từ bữa sáng hôm đó, tôi như rơi vào một giấc mộng dịu dàng. Bạch Lâm đã thay đổi, sự thay đổi khiến tôi thấy thật ấm áp. Tuy nàng vẫn không có biểu hiện gì đặc biệt với tôi, cũng chẳng hề để lộ tình ý cuồng nhiệt, nhưng sự dịu dàng của nàng mỗi ngày đều như cơn gió xuân vuốt ve tôi. Thêm nữa tối nào nàng cũng ở nhà, chứng tỏ, nàng đã không còn qua lại với Cao Trào nữa.

Tôi bỗng thấy thái độ này của nàng rất phù hợp với tình hình tôi lúc này, Bạch Lộ sắp quay về, nếu giờ tôi và Bạch Lâm xảy ra chuyện gì thì đến khi Bạch Lộ về tôi biết làm sao? Cứ như thế này là tốt nhất, mối quan hệ giữa tôi và nàng đã tiến thêm một bậc, nhưng người ngoài lại không thể nhận ra.

Tôi nghĩ Bạch Lâm thay đổi nhất định là vì chuyện tối hôm đó. Hoặc nàng đang hối hận vì cơn bực tức

quá đà, hoặc nàng đã cảm động trước tình cảm của tôi, hoặc cũng có lẽ nàng cảm thấy tôi độ lượng hơn tay Hình nhiều. Tóm lại vị trí của tôi trong lòng nàng đã sâu nặng thêm một phần, điều này tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được.

Một buổi tối lướt net, tôi vô tình đọc được một câu Phật dạy: buông bỏ là có được. Tôi nghĩ mình và Bạch Lâm có thể tiến thêm một bước, rất có khả năng là vì tôi đã đạt đến cảnh giới tự tại của sự buông bỏ, tâm trạng tôi cũng đã thay đổi, không còn áp lực dồn nén nữa, nên mọi việc cứ tự nhiên mà tiến triển thôi.

Ngày tháng ngọt ngào bao giờ cũng trôi nhanh như tên bắn. Chớp mắt một cái đã đến tuần kế tiếp. D-day (ngày tấn công) đã cận kề, Bạch Lộ cũng sắp quay về rồi. Thời gian này tôi và Bạch Lộ gọi điện cho nhau rất thường xuyên, qua điện thoại tôi biết Bạch Lộ hoàn toàn tin rằng tôi muốn hàn gắn tay Hình và Bạch Lâm. Vì vậy tôi không còn sợ Bạch Lộ quay về nữa, ngược lại, còn hơi mong em tìm về trú xứ.

Ngày 12 tháng Một là vào thứ Ba, tan làm, tôi cùng Bạch Lâm về nhà. Lúc mở cửa tôi đã thấy có gì đó kỳ lạ, sao cửa lại bị khóa từ bên trong? Tôi mở cửa mà lòng bất an, cùng Bạch Lâm bước vào.

Vừa vào nhà đã thấy một bóng người chạy vụt ra từ phòng Bạch Lâm, mái tóc còn ẩm xỏa xuống vai trái, chắc vừa tắm gội xong đang sấy tóc. Nhìn kỹ lại, đây chẳng phải Bạch Lộ ư? Tôi và Bạch Lâm đều vô cùng bất ngờ, Bạch Lâm ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Lộ! Mai em mới được nghỉ cơ mà?”

Bạch Lộ đáp: “Thì xong cả rồi, em xin nghỉ sớm... Hi hi, người ta nhớ nhà mà!” Em vừa nói vừa cười, ánh mắt khẽ lướt qua tôi. Tôi giật mình, biết ngay câu cuối cùng của Bạch Lộ là nói với mình. Hiểu ra hàm ý của Bạch Lộ, tôi không khỏi hơi chột dạ: Bạch Lâm chắc sẽ không phát giác gì chứ?

Bữa tối, Bạch Lâm làm một bàn tiệc chay vô cùng thịnh soạn mừng Bạch Lộ về nhà, ba người chúng tôi cùng ngồi ăn cơm. Trong bữa ăn, ánh mắt ba người chúng tôi đưa qua đưa lại, khiến tôi chột có cảm giác như đang được hưởng phúc một ông hai bà.

Đang ăn, Bạch Lộ bỗng lên tiếng: “Chị, chị và anh Hình không sao rồi chứ?” Bạch Lâm nghe vậy sắc mặt liền tối sầm, nói: “Trẻ con quan tâm mấy chuyện đấy làm gì?”

Bạch Lộ cười hì hì nói: “Chị, anh Hình tốt như vậy. Chị chớ để vuột mất đấy!” Bạch Lâm nghiêm mặt, nói: “Đã bảo đừng quan tâm mà em còn nói nữa!” Bạch Lộ giật mình lè lưỡi, nhìn sang tôi như cầu cứu. Tôi vội nói: “Thực ra mấy chuyện hiểu nhầm giải thích rõ ràng là được thôi.”

Tôi nói dứt lời, Bạch Lộ mừng ra mặt đã đành, ngay đến Bạch Lâm cũng nhìn sang tôi, ánh mắt đầy phức tạp. Tôi bỗng phát hiện chiêu hàn gắn tay Hình và Bạch Lâm không ngờ có thể ghi điểm với cả hai chị em nhà này. Bạch Lộ thì khỏi nói rồi, còn Bạch Lâm cũng sẽ cho rằng tôi thật lòng muốn tốt cho nàng, chứ không chỉ muốn chiếm hữu nàng.

Thế nhưng lời hai chúng tôi đều không thể lay động Bạch Lâm, tôi quả thực không biết giữa nàng và tay Hình rồi cuộc đã ra sao. Song như vậy cũng tốt, nàng và tay Hình chẳng gắn được thì dù tôi và Bạch Lộ có cố gắng đến đâu cũng chỉ vô ích. Ha ha, cứ thế này thì mọi chuyện đều sẽ như ý tôi.

Tôi cứ tưởng bữa cơm đầu tiên sau khi Bạch Lộ quay về sẽ kết thúc yên bình như thế, nào ngờ gần xong bữa, Bạch Lộ đột nhiên gọi tôi ngay trước mặt Bạch Lâm: “Anh Lư lừa, anh chơi guitar giỏi lắm nhỉ, có thể dạy em chơi đàn được không?”

Tôi nghe em nói mà sợ đến hồn bay phách lạc phản ứng đầu tiên là đưa mắt liếc qua Bạch Lâm, may sao nàng vẫn không có biểu hiện gì khác lạ. Tôi thở phào, Bạch Lộ lại nói tiếp: “Không phải anh sợ em ngốc, không muốn dạy em đấy chứ?” Nói đoạn em nhìn sang Bạch Lâm: “Chị, chị nói hộ em mấy câu đi mà!”

Bạch Lâm lên tiếng: “Tiểu Triệu ngày nào cũng bận tối tăm mặt mũi, sức đâu dạy em?”

Nghe Bạch Lâm nói vậy coi như tôi đã có thể hoàn toàn yên tâm, xem ra nàng không hề ngờ vực gì tôi và Bạch Lộ, chỉ là tôi có tật giật mình quá mà thôi. Tôi vội nói: “Không, không phải là không dạy, chẳng qua học đàn không phải chuyện ngày một ngày hai!”

“Ha ha.” Bạch Lộ cười nói: “Năm sau em tốt nghiệp rồi, đến lúc đó em muốn hát tặng các bạn trong lớp bài ‘Những đóa hoa ấy’ của Phác Thụ, em chỉ học bài ấy thôi, chắc không vấn đề gì đâu!”

“Ừm...” Tôi liếc sang Bạch Lâm lần nữa, thấy nàng không có phản ứng gì bất thường mới nói: “Vậy được, anh không dám bảo đảm đâu đấy...”

“Em sẽ học chăm chỉ!” Bạch Lộ cười hì hì, trong mắt nhiều ánh lên vẻ gian xảo. Tôi ngỡ ngàng sức nhận ra: “Đâu phải em muốn theo tôi học đàn, rõ ràng là mượn học đàn để quang minh chính đại ở bên tôi đây mà! Nhớ trước đây đã mắc lừa em những hai lần, xem ra cô bé Bạch Lộ này quả thật là quá xảo quyệt...”

64.

Bạch Lộ về nhà khiến cuộc sống của tôi sinh động hẳn lên, bên này vừa mờ ám cùng Bạch Lâm, bên kia đã mượn cơ dạy đàn cho Bạch Lộ.

Cuộc sống vừa ngọt ngào lại rất kích thích. Nhưng hơn cả vẫn là cảm giác lâng lâng kỳ diệu! Tôi đã chặn đứng được chuỗi phản ứng liên hoàn kia, khiến nó dừng lại ở giai đoạn ba người sống chung.

Xem ra Hitler cũng chẳng tài bằng tôi... Nếu có tôi, e rằng đế quốc thứ ba đã chẳng sụp đổ...

Từng ngày cứ thế trôi qua, tôi vô cùng mãn nguyện, nếu có thể cứ thế này mãi thì hay biết mấy! Cứ như bây giờ, chẳng phát triển cũng chẳng làm tổn thương ai trong hai chị em, chỉ duy trì mối quan hệ khéo léo này, sẽ hạnh phúc nhường nào! Đương nhiên, tôi và Bạch Lộ vẫn thường nhắc đến chuyện tay Hình, nhưng mỗi lần như thế Bạch Lâm lại không vui. Bạch Lộ cũng gọi điện cho anh ta, song dường như đều không thu được kết quả gì.

Tết ta năm nay đến rất sớm, Bạch Lộ về nhà chẳng bao lâu đã gần đến Tết. Thời gian này đám người trong công ty chẳng còn tâm trạng đầu mà làm việc, chỉ chăm chăm chờ nghỉ Tết. Mẹ tôi gọi điện hỏi Tết này có về không, tôi nói không mua được vé tàu nên không về. Thực ra tôi muốn ở lại cùng đón Tết với Bạch Lâm Bạch Lộ, vì qua Bạch Lộ tôi loáng thoáng biết được bố mẹ em đều đã qua đời, nên muốn ở lại bầu bạn cùng hai chị em.

Một ngày trước kỳ nghỉ Tết, phần lớn đồng nghiệp đều đã xin nghỉ. Chu Tĩnh và chồng sắp cưới cùng về quê thăm hỏi bố mẹ chồng tương lai, còn nhà Trần Hữu Dung thì đi du lịch Hải Nam. Hai người lăm lăm miệng không có mặt, văn phòng yên tĩnh hẳn đi. Đến buổi chiều Bạch Lâm cùng đám chị em phụ nữ về hết cả, chỉ còn lại tôi và La già ở lại cố thủ dọn dẹp vệ sinh, niêm phong phòng ốc...

Tên khốn La già mặt mày ủ rũ, hỏi làm sao thì hấn kêu mấy em xinh xinh quen biết đều đã về nhà ăn Tết cả rồi, nghỉ lễ chẳng có gì chơi nên buồn. Tôi nghe mà thầm khinh bỉ - đúng là hạ lưu! Trước kia tôi thật có mắt như mù, còn có một thời coi tên rác rưởi này là thần tượng nữa chứ...

Tướng Nam vẫn ở lại công ty, trong công việc chị luôn đầy trách nhiệm. Đến bốn giờ chiều, La già cũng đã về, Tướng Nam gọi tôi vào phòng làm việc, hỏi tôi tết có về quê không. Tôi nói có.

“Thế à!” Tướng Nam có vẻ hơi thất vọng. “Thế thì chị cũng về Thượng Hải.” Nghe Tướng Nam nói vậy, tôi thấy lòng chua xót, thầm nghĩ Tướng Nam có về Thượng Hải, chắc cũng chỉ đón Tết một mình!

Bạch Lâm Bạch Lộ cũng đã hỏi tôi cùng câu hỏi này từ lâu, khi đó câu trả lời của tôi là không về. Cả hai đều rất phấn khởi. Chắc ai cũng muốn tết nhất có thể đông vui một chút.

Đón Tết ở nhà Bạch Lâm, tôi có cảm giác như mình là trụ cột trong nhà. Lúc sắp Tết, tôi là nhân viên khuôn vác. Lúc quét dọn tổng vệ sinh, tôi cũng là chủ lực. Những việc cần dùng nhiều sức đều do tôi đảm nhận. Còn Bạch Lâm phụ trách chuẩn bị đồ ăn, các món như bánh bao, sủi cảo, bánh mật, bánh quai chèo... Tốn công sức nhất phải kể đến món rau thập cẩm, phải chuẩn bị hơn mười loại rau, nào là rau tể thái (ngải cứu), rau chân vịt, cà rốt, mộc nhĩ, nấm hương, hoa kim châm, dưa muối, lạc, củ sen, búp măng, củ từ, rau cần. Nào mua nào chọn nào nhặt nào rửa, thật đủ phiền phức.

Bạch Lộ là thành viên được ưu đãi duy nhất, không phải làm bất cứ việc gì. Thực ra Bạch Lộ cũng muốn giúp nhưng Bạch Lâm khẳng khái không đồng ý.

Kỳ nghỉ chính thức bắt đầu từ 28 tháng Chạp, cả ngày hôm đó Bạch Lâm bận bịu trong bếp, hấp bánh bao, làm bánh mật, rau thập cẩm cũng đã xào xong. Nàng biết tôi thích ăn sủi cảo nên còn đặc biệt nặn sủi cảo cho tôi, nhân đều là nhân chay, còn vỏ bánh tự cán.

Ngày hôm sau là 29, nhưng vì năm nay tháng Chạp là tháng thiếu nên 29 đã là tất niên rồi. Vất vả mãi tới tối, Bạch Lâm bày cơm tất niên đã chuẩn bị ra, tuy chỉ là cơm chay nhưng vô cùng thịnh soạn. Bình thường hai chị em Bạch Lâm, đến trứng gà cũng không ăn, nhưng hôm nay là Tết, và cũng là vì tôi, nàng phá lệ nấu một bát canh trứng.

Lúc ăn cơm, Bạch Lộ nói: “Chị ơi, mấy chữ Phúc chúng ta mua bao giờ mới treo lên? Cả mấy dải giấy đỏ nữa, có phải viết câu đối Tết gì gì đấy không? Hi hi.” Nói đoạn em nhìn sang tôi: Anh Lư lừa hình như viết chữ đẹp lắm, hay để anh Lư viết câu đối Tết đi!” Bạch Lâm cũng quay sang nhìn tôi. Tôi bất giác nhớ đến lần đầu tiên gặp Bạch Lộ, thắm thở dài.

“Thế nào ạ?” Bạch Lộ thấy tôi không trả lời, tiếp tục truy hỏi. Tôi nhìn em, lại nhìn Bạch Lâm, cả hai đều có vẻ rất trông đợi, nhiệt tình bốc lên, tôi nói: “Được thôi, cứ để anh viết.”

Bạch Lộ nghe vậy liền vỗ tay, chạy ngay đi lấy giấy đỏ. Tôi băn khoăn không biết nên viết gì, nghĩ đến vận may bất ngờ dạo gần đây, lại trông bát canh trứng rong biển trước mặt, trong đầu tôi chợt lóe lên một ý tưởng, có cách rồi.

Bấy giờ Bạch Lộ mang giấy đỏ tới, tôi cũng thường luyện chữ nên trong phòng có sẵn cả bút lông và mực. Chuẩn bị xếp đặt mọi thứ đâu ra đấy, Bạch Lộ sắp giấy lên bàn trà, nói: “Mau viết đi, đại tài tử!” rồi nhoen miệng cười.

Tôi chấm bút đẫm mực, vung bút viết lên dải giấy đỏ:

Bốn mùa phát tài dụng phải ~ chó dụng phải ~ chó

Năm mới vui tươi uống canh O gà uống canh O gà

Tôi viết một câu, Bạch Lộ đọc một câu, đến khi viết xong, Bạch Lộ ngây ngô hỏi: “Anh viết gì đây?” Bạch Lâm xem cũng ngỡ ngàng không hiểu. Tôi cười nói: “Nghe anh đọc đây! Bốn mùa phát tài dụng phải phân chó dụng phải phân chó! Năm mới vui tươi uống canh trứng gà uống canh trứng gà!”

Tôi vừa đọc xong Bạch Lộ đã cười như nắc nẻ, Bạch Lâm cũng cười nói: “Câu này ai mà dám treo chứ!”

Ăn xong bữa cơm tất niên, Bạch Lộ Bạch Lâm liền ôm ti vi chờ xem chương trình mừng xuân thường niên, tôi chẳng thích thú gì cái trò đó nhưng vì hai chị em thích xem nên cũng đành ngồi xuống xem cùng.

Chương trình vừa bắt đầu chưa được bao lâu thì điện thoại của tôi đổ chuông, là nhạc bài “Yesterday”, trong đầu tôi chợt hiện lên vẻ mặt ỉu xiu của Tưởng Nam trước ngày nghỉ lễ. Tôi vội quay về phòng, đóng cửa nghe điện thoại.

“A lô! Tiểu Triệu à?” Đầu dây bên kia truyền lại tiếng Tưởng Nam buồn buồn, chắc chị ở Thượng Hải một mình cô đơn lắm.

“Vâng,” tôi đáp. “Năm mới vui về!”

“Ha ha!” Tưởng Nam cười nói: “Đón Tết một mình vui nổi gì.”

Tôi nghe vậy chỉ biết im lặng, thấy thật có lỗi với Tưởng Nam.

“Nói chuyện với chị một lúc nhé!” Đầu dây bên kia, Tưởng Nam nói giọng nhẹ nhàng.

“Vâng.”

Thế là hai chúng tôi bắt đầu nói chuyện với nhau qua điện thoại, nói gần một tiếng Tưởng nam mới chịu lưu luyến ngắt máy. Đến khi tôi ra lại phòng khách, Bạch Lâm và Bạch Lộ đều nhìn tôi ngạc nhiên. Bạch Lộ nói: “Anh Lư lừa, điện thoại của ai mà nói lâu thế.”

“Mẹ anh,” tôi đáp, mặt bất giác đỏ bừng.

65.

Qua đêm giao thừa, Tết trôi càng nhanh hơn, vừa sớm mùng Một, Bạch Lâm đã sang nhà hàng xóm chúc tết, hai chị em không có họ hàng thân thích cần đến thăm nên ngày nào cũng chỉ ở nhà ăn uống, hoặc ra

ngoài dạo phố. Từng ngày trôi qua, sự cân bằng tinh tế hoặc có thể nói là khủng khiếp giữa tôi và hai chị em Bạch Lâm Bạch Lộ vẫn không hề bị phá vỡ.

Thoắt cái đã đến mừng 8 Tết, phải đi làm lại. Sáng sớm tới công ty, Tưởng Nam đứng trước cửa văn phòng phát lì xì ọi người, nhìn thấy phong bao đỏ đỏ ai cũng cười híp mắt. Thế là cả phòng ngập tràn không khí vui vẻ phấn khởi, chỉ có Chu Tĩnh nhìn có vẻ rất không vui. Tôi lấy làm lạ, định trêu mấy câu nhưng lại sợ ảnh hưởng tới hình ảnh của mình trong lòng Bạch Lâm nên đành thôi. Không ngờ mấy ngày sau đã có người phao tin cô nàng và chồng sắp cưới chia tay rồi. Nguyên nhân là vì lần hai người cùng về thăm quê ăn Tết. Quê người yêu Chu Tĩnh ở vùng nông thôn Tô Bắc, là nơi chó ăn đá gà ăn sỏi, anh chàng kia tuy khá ổn, tốt nghiệp trường danh tiếng ra, nhưng nhà còn rất đông em trai em gái, ai nấy đều đang đi học, đều phải tốn tiền, gánh nặng quả thực quá lớn.

Về quê người yêu lên, Chu Tĩnh liền thay lòng đổi dạ, chắc không muốn cùng anh chàng kia gánh vác trách nhiệm nặng nề với gia đình dưới quê! Thế là hai người chia tay! Đến bây giờ tôi mới biết hóa ra thứ gọi là tình yêu kia lại dễ dàng quy ngã khi đối mặt với tiền bạc và hiện thực như vậy! Dẫu có là Bạch Lâm hay Tưởng Nam, e rằng đều sẽ thay dạ đổi lòng trước những thứ ấy. Trong ba người phụ nữ của tôi, chắc chỉ có một mình Bạch Lộ là không màng tới hiện thực với chả money!

Tháng Hai là một tháng rất kỳ lạ, ngắn nhất nhưng lại nhiều lễ nhất. Lịch âm có Tết ta, Nguyên tiêu, lịch dương lại có lễ Tình nhân. Năm nay Tết sớm, nên Nguyên tiêu rơi vào ngày 12 tháng Hai, ngày 13 trường Bạch Lộ bắt đầu kỳ học, ngày 14 là lễ Tình nhân.

Tết Nguyên tiêu, Bạch Lộ nhất quyết kéo tôi đi xem giải câu đố đèn. Thực ra bây giờ trong thành phố rất hiếm nơi tổ chức giải đố đèn, may ra ở những chốn náo nhiệt như khu phố vui chơi vẫn có hội đèn, nên còn tìm được trò này. Chúng tôi rủ Bạch Lâm đi cùng, nhưng nàng nói chỗ đó quá đông người, không muốn đi. Nàng còn định ngăn Bạch Lộ, nhưng em nào chịu.

Tôi và Bạch Lộ đến nơi thấy đông nghịt người. Đèn lồng đều đã được thắp sáng, muôn hình muôn vẻ, đèn hoa sen, đèn hoa lan, đèn sư tử, đèn con thỏ, đèn lồng kiểu cũ, đèn điện kiểu mới, vân vân, bày la liệt. Phóng mắt nhìn quanh, nhấp nháy sáng tối, vừa thực lại vừa ảo. Bạch Lâm không đi cùng, nên Bạch Lộ chẳng còn kiêng nể gì, khoác tay tôi vô cùng thân mật.

Cùng Bạch Lộ thông dong tản bộ giữa dòng người, tôi thấy mình như được quay về thời cổ, hoặc lạc vào một bộ phim võ hiệp nào đó, bốn bề xung quanh là những kiến trúc cổ điển, bên cạnh là một tuyệt thế giai nhân. Nếu có thêm cả kiếm nữa thì càng tuyệt vời. (Còn tuyệt hơn cả Lý Á Bằng ấy chứ!)

Tản bộ ven bờ một lúc, ăn quà vặt, mua mấy thứ đồ linh tinh xong, Bạch Lộ kéo tôi xuống đi thuyền, ngắm thủy đăng hội. Xuống nước một cái đã thấy khác hẳn trên bờ, sắc đèn lung linh phản chiếu trên mặt nước, tiếng người cười nói, tiếng khua mái chèo, cảnh sắc vô cùng hữu tình.

Xem xong hội thủy đăng, hai chúng tôi liền đi giải câu đố. Hồi còn học đại học tôi cũng đã chơi đố đèn một thời gian, thế mà lúc này cùng Bạch Lộ xem những câu đố ở đây, nào là Từ Phi cách, Quyển Liêm cách, nào là đố từ đố thơ, đoán vật đoán lời, câu nào câu nấy nhìn mà hoa cả mắt. Bạch Lộ cứ nghĩ tôi cái gì cũng tài, thúc ép tôi giải đố đổi phần thưởng cho em. Nhưng vì chúng tôi đến muộn quá, câu nào dễ đều đã bị người ta đoán trúng ôm phần thưởng cả rồi, còn lại toàn mấy câu khó gặm.

Dạo qua dạo lại với Bạch Lộ cả nửa buổi cũng chỉ đoán ra dăm ba câu. Đang xem tiếp thì bất chợt nhìn thấy một câu đố rất buồn cười “Đứng mà tè, như một người đàn ông”, Bạch Lộ đọc được cũng cười rû, tôi nhìn kỹ lại, thay từ đổi ngữ, tư duy một chút đã đoán ra là: Thử nước tiểu dương tính!

Tôi bóc lấy tờ câu đố rồi cùng Bạch Lộ đi lĩnh thưởng. Chẳng bao lâu sau thì nhìn thấy một cặp câu đối chữ hết sức thanh nhã “Chuyện phiếm hàn huyền, Tần Hán Tần Đường như ảo mộng, Tống Nguyên Minh Thanh tựa như khói lam; thời cuộc rối ren, đế vương tướng tá hóa xương khô, công hầu quan hoạn thành tro bụi”. Tôi đứng nghĩ ngợi hồi lâu, Bạch Lộ cứ nhìn tôi chăm chăm chờ đáp án. Tôi tự nhủ trong câu đầu toàn nhắc tới triều đại, tổng cộng tám triều, câu sau lại toàn tước quan, tổng cộng cũng là tám. Nghĩ đến đây tôi đột nhiên nhớ lại một câu đối điệp từ rất nổi tiếng: Vân triều triều triều triều triều triều triều triều tan, triều trường trường trường trường trường trường trường trường tiêu. Vừa vận câu trên tám chữ triều, câu dưới tám chữ trường.

Giải xong câu đó, tâm trạng tôi vô cùng phấn khích đang định bóc tờ giấy đồ xuống thì đột nhiên nghe có tiếng người gọi sau lưng: “Tiểu Triệu!” Tiếng gọi sao quen thuộc quá, nghe như tiếng Tưởng Nam.

Tôi kinh ngạc, quay đầu lại nhìn, quả nhiên là chị. Chị đứng một mình, giữa bóng đèn lồng, ít nhiều phảng phất chút cảm giác đơn độc.

Tôi hoàn toàn không ngờ lại gặp Tưởng Nam ở đây. Bà cố ơi, chúng tôi quả là có duyên! Nghe nói hằng năm cứ vào dịp Tết Nguyên tiêu lại có gần mấy trăm nghìn người đổ về đây ngắm hội đèn, trong mấy trăm nghìn người đó, tôi và Tưởng Nam vẫn có thể gặp nhau tại đây. Gặp cũng không sao, nhưng quan trọng là giờ bên cạnh tôi còn có Bạch Lộ! Nguy hiểm hơn nữa là, bàn tay nhỏ nhắn của em lúc này vẫn đang thân mật khoát trên tay tôi...

Vừa trông thấy Tưởng Nam, tim gan tôi suýt chút nữa vỡ tung, cảm giác như bất ngờ bước hụt chân một cái. Đầu óc trống rỗng, tim đập thình thịch. Nhưng rất nhanh, tôi đã lấy lại được bình tĩnh. Tưởng Nam không phải Bạch Lâm! Dù chị có biết chuyện tôi và Bạch Lộ ở bên nhau thì thế giới cũng không đến nỗi tận thế. Hơn nữa với phong cách sống và đối nhân xử thế của Tưởng Nam, tôi nghĩ chắc chị cũng không có yêu cầu gì quá hà khắc với tôi, về mặt này.

Nghĩ đến đây, tôi liền gọi: “Phó giám đốc Tưởng!” rồi quay sang Bạch Lộ nói: “Đây là phó giám đốc công ty bọn anh!” Bạch Lộ nghe vậy bèn lên tiếng chào Tưởng Nam: “Chào chị!” Giọng nói có đôi chút ngượng ngùng, nhưng cũng rất ngọt ngào, cảm giác như biểu hiện rất đúng mực của một cô bạn gái.

Tưởng Nam ậm ừ, nhìn Bạch Lộ rồi lại nhìn tôi, trong mắt thoáng chút nghi hoặc, như đang hỏi tôi: Cô gái này có phải là cô bạn học của cậu đấy không? Tôi đỏ mặt, cũng không biết nên giới thiệu Bạch Lộ thế nào. Nói thực, tôi hơi sợ Tưởng Nam biết được người con gái đang thân mật với tôi chính là em gái của Bạch Lâm.

Thấy tôi không nói gì, Tưởng Nam chủ động quay sang Bạch Lộ cười nói: “Cô bé này, em xinh quá, có điều Tiểu Triệu của công ty chúng tôi cũng khá lắm đấy!” Bạch Lộ nghe Tưởng Nam khen mình và tôi liền bật cười, mí mắt cong cong, tiếng cười giòn tan, vang lạnh lạnh giữa trời đêm. Phản ứng của Tưởng Nam khiến tôi yên tâm hơn phần nào. Tưởng Nam vẫn là Tưởng Nam, chị tuyệt không ngang nhiên lật mặt với tôi ở đây.

Tưởng Nam lại nhìn sang tôi, ánh mắt dường như chứa thất vọng. Lòng tôi đột nhiên trống rỗng, tôi thấy mình quả thực có lỗi với Tưởng Nam. Từ trước đến nay, trong trái tim tôi quả thực Tưởng Nam vẫn luôn xếp sau cùng.

“Tiểu Triệu!” Lâu sau, Tưởng Nam mới lên tiếng “Đã giải được câu đố này chưa?” Vừa nói chị vừa chỉ tay vào câu đố đang treo trên đèn. Tôi gật đầu, nói đáp án cho chị nghe. Tưởng Nam nói: “Cậu giỏi thật đấy!” ngừng một lúc, chị đột nhiên nói: “Cho tôi bóc câu đố này được không?”

Tôi nghe câu nói của chị dường như còn ý tứ sâu xa nào đó, chột chột dạ, gật đầu, nói: “Vậy chúng tôi đi dạo chỗ khác đã.” Tưởng Nam vẫy tay, tôi vội vàng kéo Bạch Lộ đi như chạy trốn.

Chúng tôi chơi ở hội đèn đến tối muộn, tới khi dòng người cuối cùng dần tản hết, tôi và Bạch Lộ mới bắt đầu ra về. Càng xa hội đèn, quang cảnh càng tĩnh mịch. Cơn gió đêm tháng Giêng nhẹ nhàng ùa tới, hơi se lạnh. Tôi nhớ lại vẻ mặt buồn thiu của Tưởng Nam khi nãy, lại nghĩ tới cái Tết cô quạnh của chị, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Anh Lư lừa!” Bạch Lộ bên cạnh đột nhiên giọng cũng thoáng buồn rầu.

“Ừ?” tôi lơ đãng đáp.

“Ngày mai em phải quay lại trường rồi.”

“Ừ. Để anh tiễn em.”

“Nhưng...” Bạch Lộ im lặng một lúc rồi nói tiếp: “Nhưng ngày kia là lễ Tình nhân...”

“Thế à?” Bây giờ tôi mới định thần lại, nhìn Bạch Lộ. Bạch Lộ cũng đang nhìn tôi. Ánh mắt hai chúng tôi vừa chạm vào nhau, tôi liền cười nói: “Nhưng em không thể nghỉ học được!”

“Nhưng em muốn cùng anh đón lễ Tình nhân!” Bạch Lộ nói: “Giống như hôm sinh nhật em ấy.”

“Làm thế nào được? Chị em mà biết sẽ mắng em đấy, đợi em tốt nghiệp xong hẵng hay, chẳng phải chỉ còn một năm nữa thôi sao? Hay là hẹn ngày Thất tịch, anh thích lễ Tình nhân của Trung Quốc hơn.”

Bạch Lộ thở dài, nói: “Em còn có thể sống đến lúc đó không?” Nói đoạn em quay đầu lại, nhìn về hội đèn sau lưng. Tôi cũng quay lại nhìn theo em. Bạch Lộ nhìn ánh đèn rực rỡ, ngần ngừ nói: “Ngày mai nơi ấy còn thấp đèn không nhỉ?”

Tôi không trả lời, chỉ ngậy người cùng em nhìn về những ánh lửa đèn lấp lánh đằng xa, thực ra có rất nhiều ngọn đèn đã lặng lẽ tắt sớm từ lâu rồi.

12. Chương 12:

66.

Khi hai chúng tôi về đến nhà thì đã rất muộn, Bạch Lâm mắng Bạch Lộ, nói ngày mai đã nhập học rồi mà hôm nay còn chơi đến tối khuya thế này. Tôi nói đỡ em vài câu, Bạch Lâm mới cho qua.

Sáng hôm sau tôi tiễn Bạch Lộ về Thượng Hải, lúc chia tay khó tránh khỏi lưu luyến bồi hồi. Nhưng về chuyện này, Bạch Lộ rất sợ Bạch Lâm, nên tuy không muốn đi em vẫn phải về trường đúng ngày.

Bạch Lộ đi rồi, thế giới lại thuộc về tôi và Bạch Lâm. Thực ra tối qua Bạch Lộ vừa nhắc tới lễ Tình nhân, ngay lập tức tôi nghĩ đến Bạch Lâm. Bạch Lộ nói em muốn đón lễ tình nhân với tôi, nhưng lòng tôi lại chỉ một mực nghĩ chuyện làm thế nào mới có thể đón lễ tình nhân cùng Bạch Lâm. Giờ Bạch Lộ đi rồi, chướng ngại lớn nhất đã giải quyết xong. Tôi quả thực nên suy nghĩ phải làm thế nào để hẹn Bạch Lâm ra ngoài vào lễ Tình nhân...

Buổi tối tôi và Bạch Lâm thường ở nhà không đi đâu, ăn xong bữa tối, chúng tôi ai về phòng người nấy. Tuy tôi ở trong phòng mình nhưng con tim lại đã chạy tót sang bên Bạch Lâm. Ngày mai là lễ Tình nhân rồi, tôi nên hẹn Bạch Lâm thế nào đây?

Hẹn Bạch Lâm là chuyện không hề đơn giản, càng phức tạp hơn là tôi còn định hẹn nàng vào đúng lễ Tình nhân. Tuy thời gian này Bạch Lâm đối với tôi khá tốt, nhưng quan hệ giữa chúng tôi vẫn nửa xa nửa gần như trước. Tôi hẹn nàng thế này, liệu nàng có nể mặt tôi không? (Nếu như đổi lại là Bạch Lộ, nhất định em sẽ chủ động hẹn tôi. Ngay cả nếu có là Tưởng Nam thì chắc hẳn chị cũng sẽ không làm tôi thất vọng. Chỉ một mình Bạch Lâm khiến tôi rối bời như thế này!)

Suy nghĩ cân nhắc hồi lâu mới xem như có chút kế hoạch. Tôi lập tức cầm lấy điện thoại, gọi vào số Bạch Lâm. Mãi sau, đầu dây bên kia mới vang lên tiếng Bạch Lâm ngạc nhiên: “Tiểu Triệu? Không phải cậu đang ở nhà à?”

“Ừ. Tôi đang ở nhà!”

“Thế sao còn gọi điện thoại cho tôi?”

Tôi không trả lời câu hỏi của nàng, mà hỏi: “Tối mai chị có bận gì không?”

“Sao cơ?” Có vẻ nàng sững người, chắc đã bị lời đề nghị đột ngột của tôi làm cho rối trí, mãi lâu sau, nàng mới nói “Không bận gì.”

Hỏi Bạch Lâm tối mai có bận gì không mà tôi căng thẳng thót tim, chỉ sợ nàng sẽ nói bận. Rồi khoảnh khắc nàng nói không bận gì, tim tôi càng đập dữ dội hơn. Nhưng đó là vì kích động. Giọng Bạch Lâm vô cùng bình thường, nàng không hề nhớ ra mai là ngày gì, cũng có thể nàng hoàn toàn không biết tôi hỏi nàng như vậy là bởi muốn hẹn hò với nàng. Nhưng dù có vì lý do gì đi nữa, trái tim nhỏ bé của tôi vẫn bị ba từ đơn giản đó treo lên chín tầng mây.

Tôi cố lấy lại bình tĩnh rồi nói, giọng hết sức nghiêm túc: “Là thế này, Bạch Lâm, lâu nay tôi đều ăn cơm nhà chị, tuy mỗi tháng chị đều thu của tôi năm mươi tệ, nhưng tôi biết số tiền đó chắc chắn không đủ được! Vì thế... vì thế... tôi mai tôi muốn mời chị một bữa cơm... coi như... như là cảm ơn...”

Tôi nói, trống ngực đánh thình thình. Đầu bên kia, Bạch Lâm chắc sẽ không nghe thấy tiếng tim tôi đập chứ? Đột nhiên tôi cảm thấy bản thân quá vô dụng, ngay đến hẹn người mình thích đi ăn một bữa mà cũng căng thẳng quá thế này.

“Không cần đâu!” Bạch Lâm nói: “Tôi đã lấy tiền của cậu rồi! Hơn nữa, lần trước nếu không có cậu thì Bạch Lộ đã... Không đáng gì đâu, cậu đừng khách sáo thế...”

Trời! Tôi thật không hiểu Bạch Lâm đang giả ngây giả ngô gì, lẽ nào nàng không biết mai là ngày gì? Chẳng lẽ nàng không nghe ra ẩn ý trong lời nói của tôi? Hừ hừ, nàng biết giả ngốc thì tôi đây cũng biết. Hai chúng ta cứ cùng nhau giả ngốc đến cùng đi!

“Sao có thể nói thế được!” tôi nói, “Chuyện nào ra chuyện ấy! Chuyện Tiểu Lộ lần đó tôi nghĩ có là ai cũng sẽ ra tay giúp đỡ, chị không cần phải bận lòng thế đâu. Giờ ngày nào tôi cũng ở nhà chị ăn nhà chị, quả thật cũng thấy hơi ngại... Ngày mai chị đã không bận gì thì cùng tôi ăn một bữa cơm đi!” Nói xong rồi tôi mới thấy quá đổi buồn cười, bà nó chứ, cuộc điện thoại hò hẹn lễ tình nhân của tôi thật chẳng có chút tình ý gì cả!

Tôi không dám nghĩ đến thái độ của Bạch Lâm lúc này. Nếu như nàng thực sự không biết tôi đang muốn hẹn hò nàng trong ngày lễ tình nhân, thì chắc mấy lời ngốc nghếch của tôi ban nãy, đến một vạn phần trăm là không thể khiến nàng rung động.

Đầu dây bên kia, Bạch Lâm im lặng, tôi thấy nàng không nói gì bèn tiếp tục: “Chị không nói gì coi như là đồng ý đấy nhé, vậy thì tối mai tan làm xong chúng ta gặp nhau, đi đâu ăn do chị quyết định, được không?” Nói xong tôi đợi mãi lúc lâu nữa mới nghe Bạch Lâm ở đầu dây bên kia khe khẽ ừ một tiếng.

Thấy Bạch Lâm nhận lời, tôi như trút được bao nhiêu gánh nặng. Thực ra hành động hẹn hò Bạch Lâm lần này đã tổn của tôi khá nhiều nơ ron thần kinh.

Đầu tiên, lý do tôi chọn gọi điện chứ không phải nói trực tiếp với nàng là vì suy xét từ hai phương diện: thứ nhất, sợ ngượng. Nếu nói trực tiếp rất có thể Bạch Lâm sẽ thấy ngại, mà tôi cũng ngại. Thứ hai, cảm giác khác lạ. Chúng tôi đều đang ở nhà, nếu muốn nói chuyện thì vốn chẳng cần dùng đến điện thoại. Nhưng tôi lại ở trong nhà gọi sang phòng nàng, đây là một chiêu bài đặc biệt, làm vậy có thể làm rối loạn tinh thần Bạch Lâm. Và tôi có thể nhân lúc nàng rối loạn giành thắng lợi... thừa nước đục thả câu rồi...

Tiếp đó chính là cái cớ tôi lấy ra để hẹn Bạch Lâm. Thận phận Bạch Lâm quả thực quá mờ ám. Có lẽ vì thân phận quả phụ của nàng, gần như nàng sẽ vĩnh viễn không chấp nhận hẹn hò cùng bất kỳ ai. Ngay đến trước kia khi nàng còn ở bên tay Hình, hai người hình như cũng phải lấy cớ lên lớp gì đó. Nếu tôi nói toạc ra ngày mai là lễ Tình nhân nên muốn hẹn hò với chị, nàng tuyệt đối sẽ nói NO. Vậy nên tôi mới viện lấy một cái cớ ngớ ngẩn như thế để hẹn nàng. Nói thực khi đó đến một chút tự tin tôi cũng không có, vì cuộc điện thoại của tôi quá tầm thường, còn tầm thường hơn cả lời rao của mấy bà bán rau. Thế nhưng Bạch Lâm nhận lời, quả là ngốc cũng có cái phúc của ngốc!

Trong tôi thấp thoáng một cảm giác, tôi cảm thấy Bạch Lâm cũng muốn cùng tôi ăn bữa cơm này. Có thể thời gian này thái độ điềm đạm tôi thể hiện đã hấp dẫn nàng, cũng có thể cách tôi muốn hàn gắn nàng và tay Hình khiến nàng nghĩ tôi là một người tốt, hoặc có khi nàng phòng thủ trước tôi lâu như vậy giờ đã không đợi nổi muốn làm chuyện ấy với tôi rồi... (Trời, mày nghĩ tầm bậy cái gì thế!)

Tóm lại, nàng đã nhận lời tôi.

Ngày mai là lễ Tình nhân, tôi sẽ tranh thủ một lần tóm gọn nàng luôn.

67.

Người phương Tây gọi lễ Tình nhân là Valentine's Day, nghe nói ngày lễ này được đặt ra để kỷ niệm một tu sĩ tên là Valentine. Cũng có người nói trước kia ở nước Anh, tất cả các loài chim đều làm chuyện ấy vào ngày 14 tháng Hai, vì vậy người ta bắt chước loài chim làm chuyện quan hệ nam nữ vào ngày này.

Chắc là do địa điểm khác nhau, tôi ở Trung Quốc chưa từng thấy cảnh chim chóc làm chuyện ấy vào ngày lễ Tình nhân bao giờ. Tuy chim Trung Quốc không làm chuyện ấy vào ngày 14 tháng Hai, nhưng nam nữ Trung Quốc hiện nay cũng bắt đầu lãng mạn vào ngày đó rồi.

Kể từ giờ phút Bạch Lâm nhận lời hẹn, trong lòng tôi luôn suy tính mình nên hành động ra sao trong lễ Tình nhân, phải thế nào mới chiếm được trái tim Bạch Lâm. Hoa tươi, chocolate, bữa tối dưới ánh nến, âm nhạc, tôi đã vẽ nên một kế hoạch hoàn mỹ vô cùng cho cuộc hẹn đầu tiên của mình và Bạch Lâm. Nhưng không hiểu vì sao, tôi cứ dai dẳng một cảm giác không ổn, cảm giác ấy cứ bám rịt lấy tôi. Cho đến buổi sáng đi làm gặp Tưởng Nam, tôi mới biết mình đang sợ điều gì.

Tôi sợ Tưởng Nam sẽ bắt ngờ đâm ngang một nhát... Tôi sợ Tưởng Nam sẽ hẹn tôi ra ngoài buổi tối ...

Nhưng đến tận khi gần hết giờ làm, Tưởng Nam vẫn không gọi điện cho tôi, không gửi tin nhắn, cũng không gọi tôi vào phòng làm việc. Tôi hất được tảng đá lớn đang đè nặng trong lòng nhưng đồng thời cũng cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Tôi nghĩ chắc vì chuyện tối hôm tết Nguyên tiêu mới dẫn đến việc Tưởng Nam lạnh nhạt với tôi thế này!

Trước khi tan làm, Bạch Lâm nhắn cho tôi một tin, nói nàng sẽ về trước sau đó gặp tôi ở cổng công viên. Tôi đọc đoạn tin nhắn vừa buồn cười lại vừa thấy ngọt ngào. Buồn cười ở chỗ Bạch Lâm quả thực quá thận trọng, sợ người khác thấy nàng đi cùng tôi. Ngọt ngào ở chỗ, nàng thận trọng như vậy, rõ ràng đã biết hôm nay là lễ Tình nhân.

Đợi Bạch Lâm về rồi, tôi lớn vồn một hồi mới rời công ty. Ngoài trời rất âm u, cơn gió bắc sắc lẹm như dao thổi đến tím ngắt da. Nhiệt độ hôm nay chắc trên dưới 0 độ. Nhưng lòng tôi vẫn nóng hổi, hoàn toàn không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào từ thời tiết. Lúc đến điểm hẹn đã hơn sáu giờ, bóng tối đã buông xuống, tôi vừa đi về phía cổng công viên vừa nhìn quanh tìm Bạch Lâm.

Nhớ lần trước Bạch Lâm nhờ tôi chuyển đồ cho Bạch Lộ, hai chúng tôi cũng gặp nhau ở đây, thoát cái đã nửa năm trôi qua, giữa tôi và Bạch Lâm vẫn chưa hề có chút tiến triển thực chất nào (Thật là hổ thẹn với anh em bạn bè! Hôm nay tôi nhất định sẽ cố gắng, dù không làm gì được thì ít nhất cũng phải thơm nàng một cái...)

Đang ngơ ngác tìm Bạch Lâm, chợt nghe sau lưng có tiếng gọi: “Tiểu Triệu!” Giọng nói này quá quen thuộc rồi, không phải Bạch Lâm thì còn ai vào đây nữa? Tôi lập tức quay người, quả nhiên Bạch Lâm đang đứng sau lưng tôi vô cùng kiêu diễm, nàng nhìn tôi, mặt ửng hồng.

Một tiếng nổ rền vang trong đầu tôi, tôi cảm thấy Bạch Lâm chắc chắn đã bắt đầu thích tôi rồi. Đó là một dạng trực giác thuần túy, một dạng trực giác không thể nói rõ nổi. Chắc bao lâu nay, tình cảm giữa tôi và Bạch Lâm đã được tích lũy từng chút một đến giờ sự thay đổi về lượng cũng đã dẫn đến biến đổi về chất rồi.

Bạch Lâm vẫn mặc quần áo đi làm, trang điểm rất bình thường. Nhưng trong lòng tôi nàng mãi mãi hoàn mỹ, dù cho có mặc gì chẳng nữa. Về phía tôi, sáng sớm nay tôi đã chuẩn bị bộ cánh thời trang nhất của mình, chỉ có điều hơi đáng khinh, bộ cánh này do Tưởng Nam mua cho tôi ở Thượng Hải lần trước...

Nghe Bạch Lâm gọi khi ấy tôi thực sự muốn điềm tĩnh nói với nàng câu “Chị đến rồi à?” hoặc cũng gọi tên nàng “Bạch Lâm” một cách tự nhiên, nhưng tôi không làm nổi. Thật vậy, trong giây phút đó, ngoài trái tim đang đập thình thịch, tôi không làm nổi bất cứ điều gì khác.

Đến tận khi cùng nàng đi bộ trên vỉa hè, trái tim tôi vẫn không thể hồi phục về trạng thái bình thường. Màn đêm buông xuống xung quanh, bọc chúng tôi bên trong. Ánh đèn bốn bề điểm xuyết về mờ ám vào sắc đêm. Trên đường người qua lại rất đông, nam thì ple giấy da bóng lộn, nữ thì trang điểm lung linh kiêu diễm, dường như trong bầu không khí được tưới đẫm hương vị ái tình dành riêng cho hôm nay, cái lạnh chẳng thể nào khiến người ta chùn bước cho nổi.

“Tiểu Triệu!” Vừa đi, Bạch Lâm vừa nói: “Thực ra cậu không cần khách sáo thế đâu...”

Trời! Nghe nàng nói vậy mà tôi suýt té nhào! Nàng còn giả vờ giả vịn gì nữa chứ! Tôi hẹn nàng ra ngoài định làm gì chẳng lẽ nàng không rõ?

Đúng lúc ấy, có một giọng nói non nớt truyền lại: “Anh ơi, anh mua tặng cô bông hoa đi!” Nhìn về phía phát ra tiếng nói, tôi thấy đó là một bé gái chừng năm sáu tuổi, trên tay đang xách một làn hoa.

Tuy cô bé này trông rất dễ thương, nhưng tôi vẫn muốn đá ột cú bay đi luôn. Hừ, cái gì mà “anh mua tặng cô bông hoa đi”, nhóc con xưng hô sai bét nhè rồi đấy có biết không hả?

Tôi thực sự rất sợ Bạch Lâm nghe thấy lời cô bé kia sẽ không vui, nếu như vậy kế hoạch buổi tối ngày hôm nay của tôi coi như đổ xuống sông xuống bể cả. Thế nhưng nàng chẳng hề có vẻ gì bức tức. Nàng cúi người xuống, gần sát cô bé bán hoa, nói: “Cô bé ơi, cô không thích hoa đâu, con đi bán cho người khác đi!”

Cô bé con tròn mắt nhìn Bạch Lâm, mãi lâu sau mới nói: “Cô ơi cô đẹp quá! Con tặng cô một bông hoa nhé!” Nói rồi rút một bông bách hợp đưa cho Bạch Lâm.

“Con tặng cô thật à?” Bạch Lâm cười hỏi. Cô bé con gật đầu: “Vâng!” Nói đoạn dúm bông hoa vào tay Bạch Lâm, vẫy vẫy tay rồi chạy biến. Bạch Lâm đưa bông hoa lên mũi hít hà, mắt nhắm lại như thể đang cảm nhận hương hoa. Tôi thấy thái độ nàng như vậy mới an tâm, mẹ kiếp, vừa rồi suýt chút nữa thì bị nhóc kia phá chuyện tốt.

Chúng tôi đi tiếp, tôi nửa hờ ý nửa vô tình dẫn đường, đưa nàng đến một nhà hàng Âu. Tuy tối qua tôi nói Bạch Lâm chọn chỗ nhưng bản thân vẫn đặt sẵn bàn ở nhà hàng u. Hơn nữa còn âm thầm mua chuộc bồi bàn, chuẩn bị một bó hoa tươi thật lớn cùng chocolate hình trái tim, cả một cây guitar nữa. Tóm lại, một món quà siêu lớn đang đợi Bạch Lâm. Mãi mới cùng Bạch Lâm tới được cửa nhà hàng, tôi đang định nói câu “Nghe nói đồ ăn ở đây khá ngon, hay chúng ta vào đây dùng bữa luôn”, không ngờ Bạch Lâm đã lên tiếng trước: “Tiểu Triệu! Tôi nhớ gần đây có một quán mì nổi đất ngon lắm, chúng ta tới đó ăn mì đi!”

Tôi ăn mì cùng Bạch Lâm mà lòng buồn rười rượi: Mẹ kiếp, tôi đã ném vào nhà hàng Âu vừa này ít nhất cả tháng lương, cứ ngờ có thể lừa được Bạch Lâm đến đấy.

Không ngờ nàng lại muốn tôi đưa nàng đi ăn mì! Lại còn ở cái quán cóc này nữa. Nhìn xung quanh xem, làm gì có đôi tình nhân nào ăn ở cái chốn này?

Nhưng Bạch Lâm có vẻ ăn rất đã, tối thấy nàng vui vậy lòng ít nhiều cũng lấy lại được cân bằng. Cứ mỗi một miếng lại tự nhủ với mình một câu: Đừng vội, vẫn còn cơ hội mà, đợi lát nữa Bạch Lâm chơi mệt rồi, vẫn có tới chỗ kia ăn bữa nữa! Nhưng điều khiến tôi hoàn toàn không ngờ tới là Bạch Lâm ăn xong mì, nhìn đồng hồ liền nói: “Tiểu Triệu! Chúng ta về đi!”

Cái gì? Đến nước này thì tôi ngây đờ thật rồi. Bạch Lâm nói: “Mì đã ăn rồi, chúng ta về thôi!”

“Còn sớm thế này đã về à?” Tôi buột miệng nói.

Bạch Lâm nói: “Về thôi! Trời lạnh thế này, hơn nữa tối nay còn có phim Nàng De Jang Geum nữa, tập lần trước tôi đã không xem được...”

Sặc! Suýt chút nữa tôi ngất luôn ra đất: De Jang Geum, ta hận người...

Tôi ôm tâm trạng vô cùng bất mãn cùng Bạch Lâm ra khỏi quán mì, trên đường đi qua nhà hàng u, tôi cảm thấy lòng mình như rỉ máu: Một tháng lương của tôi! Còn nữa, món quà lớn của tôi... lần hẹn đầu tiên của tôi và Bạch Lâm, đã kết thúc thế này đây...

Ngồi xe về đến khu nhà, lòng tôi vẫn còn ử ê, cùng Bạch Lâm bước vào thang máy, ấn số tầng, thang máy ro ro đi lên. Bạch Lâm đứng bên cạnh tôi, khe khẽ ngâm nga nhạc phim De Jang Geum. Điệu nhạc ấy như cái roi da quất thẳng vào người tôi, nhìn những con số lặn lướt nhích dần lên mà tôi suýt òa khóc. Đúng lúc tôi đang buồn đến cực độ thang máy đột nhiên lắc lư, tiếp đó là một tiếng rầm. Sau đó nữa, thang máy dừng khựng lại.

Trong khoảnh khắc thang máy khựng lại tôi còn ngỡ đã đến tầng Bạch Lâm ở rồi, nhưng ngay sau đó tôi lập tức gạt bỏ ngay suy nghĩ ấy. Bà nó chứ, thang máy lại lần nữa tối đen như mực, xem ra lại xảy ra sự cố, hoặc là ngắt điện rồi. Nói thực lòng, lần nào chỉ có mình tôi và Bạch Lâm trong thang máy, tôi cũng cầu khẩn thang máy có thể chấp chờn cho tôi lần nữa. Giờ đây, ước mơ của tôi cuối cùng đã thành hiện thực.

Về phía Bạch Lâm, nàng đương nhiên không thể điềm tĩnh như tôi. “Tiểu Triệu!” Nàng gào to tên tôi, như thể sợ tôi đã biến mất luôn trong bóng tối. (Trời! Gào gì mà gào chứ? Chẳng phải tôi đang đứng ngay đây

còn gì?)

“Tôi ở đây.” Tôi đáp lại nàng. Bấy giờ nàng mới hơi bình tĩnh lại, xem ra lúc này nàng đã sớm quên Nang De Jang Geum kia lên tận chín tầng mây rồi. Trông thái độ của nàng, tôi không khỏi nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Khi đó bị kẹt trong thang máy, nàng cũng cuống cuống không biết làm gì như thế này.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Bạch Lâm hỏi, giọng hoảng hốt.

Ngốc thế! Tôi rửa thắm trong bụng, rồi nói đầy ý tứ: “Thang máy lại hỏng rồi! Chúng ta lại bị kẹt trong thang máy lần nữa rồi...”

68.

Bạch Lâm nghe tôi nói xong liền im lặng, trong bóng tối tôi cảm thấy nàng đang xích lại phía mình. Hai chúng tôi vốn đã đứng cách nhau không xa, nàng xích về phía tôi càng khiến cả hai gần như dựa sát vào nhau. Trong tình cảnh không nhìn thấy gì, các giác quan khác dường như đều nhanh nhạy lạ thường, bên tai tôi là tiếng nàng thở nhẹ nhẹ, trên mũi tôi là hương thơm dịu dàng, vừa là hương phụ nữ trên mình nàng, vừa là hương hoa bách hợp nàng đang cầm trên tay. Tóm lại, tất cả đều quá quyến rũ. Đầu óc tôi hết lần này đến lần khác sản sinh những cơn xúc động muốn ôm hôn nàng, rồi lại hết lần này đến lần khác bị tôi cưỡng ép kiềm chế lại.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, lần trước chúng tôi cũng bị nhốt trong thang máy, nàng cấp thiết bắt tôi ấn chuông, bắt tôi đem điện thoại ra chiếu sáng, vậy mà lần này tuy nàng cũng rất sợ bóng tối, nhưng lại không hề kịch liệt như lần trước mà chỉ lặng lẽ dựa sát vào tôi. Có lẽ trải qua nửa năm trời, tình cảm nàng dành cho tôi đã không giống như ban đầu nữa. Có lẽ trước kia nàng rất dè chừng cảnh giác với tôi...

Một lần nữa, tôi nhớ lại lần đầu hai chúng tôi gặp nhau: Tôi đã bị ánh mắt nàng xuyên thấu thế nào, thang máy gặp sự cố thế nào, chúng tôi chuyện trò như thế nào, tôi dọa nàng như thế nào, nàng ngủ quên bên tôi thế nào, cả sau khi có điện chúng tôi ngẩn nhìn nhau thế nào... từng cảnh tượng chạy qua đầu tôi như một cuốn phim, mỗi tình tiết đều rõ ràng là vậy, chân thực là vậy, như thể tất cả chỉ mới xảy ra ngày hôm qua. Còn chuyện Bạch Lâm vừa này ngâm nga nhạc phim De Jang Geum bên tai tôi dường như xa xôi kỳ lạ, như thể đã bị tôi đẩy tới tận thời cổ xưa.

Thực ra tình cảm của tôi đối với Bạch Lâm cũng đã không giống thuở ban đầu nữa. Mới đầu tôi chỉ có những suy nghĩ linh tinh tầm bậy về nàng, nhưng giờ tình yêu đã chiếm thế áp đảo (Xem ra mọi tình yêu đều bắt đầu từ ý nghĩ phóng đảng cả)

Tôi đứng hồi tưởng về quá khứ, Bạch Lâm bên cạnh cũng không ho he tiếng gì. Thời gian chậm chạp trôi đi trong tĩnh lặng, đột nhiên tôi nghĩ: Bạch Lâm im lìm như thế, lẽ nào nàng cũng đang nhớ lại lần gặp đầu tiên của chúng tôi? Nghĩ tới đây, tôi không thể không chế nổi tình cảm trong lòng nữa, buột miệng nói: “Bạch Lâm, hôm nay là lễ Tình nhân, chị biết chứ?”

Câu hỏi vừa thốt ra miệng tôi đã bắt đầu hồi hộp căng thẳng: Bạch Lâm sẽ trả lời thế nào?

Bạch Lâm không trả lời mà chọn cách giữ im lặng. Tôi đã có kinh nghiệm với vô số lần Bạch Lâm im lặng, có lẽ “im lặng là vàng” chính là tín hiệu của đời nàng chăng! Nhưng lần này sự im lặng của nàng lại có ý nghĩa gì đây? Là mặc nhận chăng? Nhất định rồi! Nhất định nàng đang dùng cách này để nói với tôi rằng nàng biết hôm nay là lễ Tình nhân! Nhất định nàng đang dùng cách này để ngầm ra hiệu cho tôi: thực ra tấm lòng cậu tôi hiểu rõ cả...

Thái độ của Bạch Lâm đã khích lệ tôi, khiến tôi cảm thấy hưng phấn chưa từng có. Xem ra chỉ trong hoàn cảnh cách biệt với thế giới bên ngoài này, trái tim Bạch Lâm mới không chịu trói buộc của cõi bụi trần, hoặc cũng chỉ trong hoàn cảnh này, Bạch Lâm mới không che giấu tình cảm trong lòng nàng.

Tôi cố bình tĩnh lại, nói tiếp: “Thực ra hôm nay tôi còn chuẩn bị rất nhiều tiết mục nữa, cho buổi hẹn đầu tiên của tôi và chị.” Tôi chậm rãi nói, cũng không hiểu vì sao mình bỗng nhiên trở nên dũng cảm thế này, có lẽ sự im lặng của Bạch Lâm đã tiếp cho tôi dũng khí, có thể hoàn cảnh này giúp tôi quên đi cái thế giới chết giẫm bên ngoài. “Lúc chị nói muốn đi về tôi thực sự rất buồn. Tôi nghĩ lễ tình nhân của chúng ta không nên kết thúc như vậy, tôi vẫn còn rất nhiều lời muốn nói với chị.”

Bạch Lâm im lặng nghe, trong bóng tối tôi không thể nhìn thấy vẻ mặt nàng. Như thế cũng tốt, cứ để chúng tôi bày tỏ hết mọi chuyện trong tình cảnh chẳng ai thấy ai thế này đi!

“Bạch Lâm, chị biết không? Vừa rồi khi thang máy dừng lại tôi đã có cảm giác, tôi nghĩ đây chắc chắn là cơ hội ông trời ban cho chúng ta. Chấn chấn ông ấy cũng không muốn lễ Tình nhân này của chúng ta kết thúc như thế này. Ha ha, chị còn nhớ buổi đêm hôm nhà có chuột không? Đêm đó tôi đã đánh một bài hát, đó là bài ‘Nàng trong giấc mơ’ của Phác Thụ. Bài hát đó tôi hát vì chị! Lúc hát bài đó, tôi đã nghĩ, nếu như tôi có thể ôm chị, cùng chị khiêu vũ trong tiếng nhạc ấy, hẳn sẽ hạnh phúc biết bao!” Nói đến đây tôi dừng lại, trong không gian tĩnh mịch dường như tôi có thể nghe được cả tiếng thở và tiếng tim đập của Bạch Lâm, tôi nhớ lại dáng vẻ nàng đứng trước cửa nhìn tôi hát đêm đó, khi đó trăm phần trăm là nàng đã cảm động vì tôi. Lòng tôi lại dậy lên dũng khí, tôi nghiêng rằng, bước về trước một bước, quay người lại đối diện với Bạch Lâm, sau đó nhẹ nhàng nói: “Em, có thể nhảy cùng tôi một điệu không?”

Lại là một quãng thời gian đợi chờ dài đằng đẳng. Bạch Lâm vẫn không hề lên tiếng trả lời. Tôi không kìm được lại hỏi: “Chị có thể nhảy cùng tôi một điệu không?”

“Ở đây sao?” Cuối cùng Bạch Lâm cũng đã lên tiếng. Trời ạ, tim tôi lại nhảy nhót điên cuồng chẳng ra thể thống gì cả, Bạch Lâm đã lên tiếng, trời, giọng nàng, là đồng ý! Giờ tôi lại hơi có cảm giác không sao chống đỡ nổi. Bạch Lâm nhất định là thích tôi rồi, nhất định là vậy!

“Ừm, ở ngay đây!” Mãi lúc sau, tôi mới thốt nổi ra lời. Dù có cố gắng bình tĩnh thế nào, giọng tôi vẫn run run.

“Thế... không có nhạc thì nhảy thế nào?” Bạch Lâm lí nhí hỏi.

“Có, có.” Tôi nói, lòng thầm nghĩ: tôi đã chuẩn bị cho giây phút này từ lâu rồi. Tôi rút điện thoại trong áo ra, mở máy, tìm bài “Nàng trong giấc mơ”, ấn phát, trong thang máy lập tức vang lên tiếng nhạc. Trong không gian tĩnh mịch, tiếng nhạc vang lên êm tai lạ thường. Lúc này trong thang máy cũng đã có chút ánh sáng yếu ớt từ điện thoại, tôi len lén nhìn Bạch Lâm. Nàng hơi cúi đầu, môi mím hờ, như đang xấu hổ, lại dường như hơi do dự.

Tiếng guitar đệm dạo đầu đã hết, giọng tôi hát vang lên từ điện thoại. Bạch Lâm thoáng sững người, ngẩng đầu nhìn tôi. Dưới ánh sáng tỏa ra từ màn hình điện thoại, khuôn mặt nàng hiện lên vô cùng thẹn thùng, tôi dường như không dám tin vào mắt mình. Mẹ ơi, đây là thật ư? Đây là thật ư? Vẻ mặt này của Bạch Lâm, rõ ràng nàng thích tôi rồi! Nàng nhất định đang nhớ đến đêm hôm đó, tôi hát tặng nàng!

“Từ sau cái đêm tôi hát tặng chị, tôi vẫn luôn có một giấc mơ chính là được cùng chị khiêu vũ trong tiếng hát của chính mình.” Tôi thu hết can đảm nói, giọng ngượng ngùng hệt như chàng trai mới bắt đầu yêu: “Chị có thể cùng tôi thực hiện giấc mơ ấy không?”

“Giai điệu này là nhịp Slow phải không?” Bạch Lâm không trả lời câu hỏi của tôi mà hơi nói lảng sang chuyện khác.

“Ừ.” Tôi đáp.

“Tôi không giỏi nhảy điệu này.”

“Không sao, tôi dẫn chị!” (Sặc! Điệu Slow mà không biết? Chị nghĩ tôi là nhóc bán hoa kia chắc?)

Có điều, he he, tôi nói để tôi dẫn Bạch Lâm nhảy, nàng cũng không hề nói không, ha ha, không phản đối chính là đồng ý rồi. Nghĩ đến đây, tôi vững dạ bước về phía Bạch Lâm một bước nhỏ. Chúng tôi đã ở rất gần, giờ tôi lại tiến thêm một bước nữa, nên cả hai gần như đã mặt kề mặt, dường như hơi thở của nàng còn có thể trực tiếp xộc thẳng vào khoang mũi tôi vậy. Đầu óc tôi choáng váng, cảm giác này thật khó hình dung nổi. Tối giờ phút này, tôi có thể khẳng định chắc chắn, người tôi thích không phải Bạch Lộ chẳng phải Tưởng Nam, mà là Bạch Lâm! Bởi khi đối diện với Bạch Lộ và Tưởng Nam, tôi chưa hề có cảm giác như thế này. Căng thẳng, ngượng ngùng, sợ hãi, phản kích, hạnh phúc, hồi hộp, tất cả những cảm giác này trước nay tôi chưa từng có!

Bạch Lâm không lùi lại, đúng là ông trời có mắt rồi! Xem ra Bạch Lâm đã thực sự bị tôi làm cảm động. Tôi hít sâu lần nữa, rồi nhẹ nhàng chia tay ra (không, là nâng tay lên, giờ đã chẳng còn không gian nào mà chia tay nữa rồi), nói: May I...

Đến tận giây phút Bạch Lâm đặt tay nàng vào tay tôi, tôi vẫn không sao dám tin! Nhưng bàn tay nhỏ bé của nàng thực sự đang nằm trong tay tôi rồi, xem ra thang máy quả là nơi đất lành của tôi. Tôi dùng tay còn lại bật lại bài hát trong điện thoại, rồi đút nó vào túi áo khoác, ghéch loa ra ngoài. Trong thang máy vô cùng yên tĩnh, tiếng nhạc từ điện thoại rất vang. Tôi lại cắn chặt răng hàm dưới để bình tĩnh, cuối cùng nhẹ nhàng đặt tay trái lên nơi eo thon nhỏ của Bạch Lâm.

Bạch Lâm cũng đặt tay bên kia của mình lên vai tôi, tất cả đều hết như trong mơ. Mới đầu tôi quả thực còn sợ Bạch Lâm không biết khiêu vũ, mồm miệng ngờ nghệch hô một hai ba cho nàng, về sau tôi mới biết mình bị lừa. Về nhịp bước, có khi nàng còn thuần thực hơn cả tôi, dù là tiến, lùi, hay xoay, dường như đều đạt đến độ chuyên nghiệp. Nếu không phải không gian trong thang máy quá nhỏ, lại quá tối, tôi thật muốn cùng nàng xoay vài vòng.

Bàn tay nàng đặt trên vai tôi vẫn còn nắm bông hoa bách hợp, bông hoa kề sát tôi, hương hoa vẫn vít lòng tôi, và cả mùi hương trên mình nàng, cùng tiếng nhạc đắm không gian, tôi ngây dại rồi. Thang máy rất hẹp, chúng tôi chỉ có thể nhảy những bước nhỏ, lúc xoay người chốc chốc đụng ngay phải vách thang, nhưng những thứ đó chẳng hề ảnh hưởng đến tâm trạng tôi. Đến tận khi tiếng nhạc dứt, tôi và Bạch Lâm dừng lại, trái tim tôi vẫn đập bình bình trong lồng ngực.

Điều nhảy kết thúc, chúng tôi vẫn không tách nhau ra, dường như Bạch Lâm cũng đang đắm chìm trong say sưa ngây ngất. Tôi ôm nàng, cảm giác thật an lành. Có lẽ đây chính là tình yêu hay được nói đến! Tôi trầm nghĩ. Hơn một phút nữa trôi qua, Bạch Lâm vẫn không có ý muốn rời xa tôi. Tôi bất giác dặc ý, xem ra Bạch Lâm đã thực sự bị tôi tóm gọn rồi. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi: Nếu như nhân cơ hội này thơm nàng một cái, không biết nàng sẽ phản ứng thế nào? (Trời... xem ra dòng máu háo sắc vẫn luôn chảy trong huyết quản tôi mà...)

Ý nghĩ này quá hấp dẫn, hơn nữa Bạch Lâm lúc này hoàn toàn không giống trước đây. Trong vòng tay tôi, nàng dường như vẫn đang chìm đắm trong điệu nhảy vừa rồi. Thái độ của Bạch Lâm đã kích lệ con tim tôi, trong bóng tối, tôi kiếm tìm đôi môi nàng. Bước này nhất định phải làm thật nhanh, thật chuẩn, thật mãnh liệt, nhất định phải khiến Bạch Lâm bất ngờ không kịp phòng bị, để lộ ra suy nghĩ thực trong nàng.

He... Tìm được rồi, tiếp cận rồi, chỉ chút chút nữa thôi, chỉ chút chút nữa thôi, chút chút chút nữa thôi, tôi đang chuẩn bị xuất chiêu bọ ngựa bắt ve bất ngờ hôn tới thì đột nhiên bên tai vang lên một tràng tiếng động, ngay sau đó thang máy bật sáng. Tôi mới đầu kinh ngạc, sau đó là chói mắt nên nên không thể tiếp tục hành động được nữa. Rồi sau đó tôi nghe tiếng Bạch Lâm hét lên thất thanh, cảm thấy mình bị nàng đẩy ra. Nàng dùng sức rất mạnh, làm tôi lùi lại một bước, lưng dính vào vách thang máy. Lúc này mắt tôi đã quen với ánh sáng, tôi nhìn Bạch Lâm. Dường như nàng cũng đã lùi về sau mấy bước, dựa vào vách thang đối diện tôi. Mặt nàng đỏ lựng như nhuộm, lòng tôi nguội lạnh, cảm giác thỏa mãn mờ ám trong bóng tối khi này đã hoàn toàn tiêu tan.

Thang máy lại bắt đầu đi lên, chẳng bao lâu sau đã đến tầng nhà Bạch Lâm. Cửa thang máy vừa mở, Bạch Lâm đã lập tức xông ra ngoài. Tôi thâm rủa trong lòng: Thang máy ơi là thang máy, ông lại bị mày chơi ột vố rồi...

Tôi theo sau Bạch Lâm ra khỏi thang máy, nhìn nàng đi phía trước mà lòng ảo não vô cùng: đúng là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau... Vốn dĩ tôi chỉ còn cách môi Bạch Lâm có nửa centimet nữa, chỉ cần hôn lên đôi môi ấy, dù cho Bạch Lâm không thể vì thế mà toàn tâm yêu tôi ngay, nhưng ít nhất tôi cũng được sướng trước cái đã. Đáng tiếc miếng ăn đến miệng còn rơi! Hừ, mà Bạch Lâm cũng thật là, có điện thì có điện chứ, sợ đến thê thảm thế làm gì! Lẽ nào nàng sợ có máy quay? Hay là ban nãy chúng tôi quá gần gũi nên nàng xấu hổ? Tôi mê mải nghĩ ngợi, qua những chuyện xảy ra trong thang máy, tôi tin chắc Bạch Lâm có cảm giác đối với tôi. Nhưng vì sao nàng lại đẩy tôi ra? Tôi lơ mơ cảm thấy Bạch Lâm có nỗi lòng gì đó, nàng dường như cố ý không muốn có bất kỳ tiến triển nào với tôi.

Bà nó chứ, cái thang máy chết giẫm kia! Mày đã giúp thì giúp cho chót đi! Cứ dập dập dềnh dềnh làm ông mày khó chịu!

Vừa đi vừa nghĩ, đã đến ngay cửa nhà Bạch Lâm. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, Bạch Lâm vẫn đứng trước cửa không mở khóa. Tôi bất giác sững người, nghe Bạch Lâm nói nhỏ: “Tiểu Triệu, tôi quên mang chìa khóa

rời.” Tôi gật đầu, rút chìa khóa ra mở cửa. Vừa xoay chìa cửa đã bật mở, lại không khóa ngoài. Tôi thoáng có dự cảm chẳng lành, nhưng vẫn đưa tay đẩy cửa ra.

Phòng khách sáng trưng, có ánh đèn hắt ra. Lòng tôi nặng trĩu, cảm giác bất an mỗi lúc một lớn, cánh tay đẩy cửa cũng mất đi sức lực, nhưng cửa vẫn mở ra nhờ tác dụng của lực quán tính. Tôi đưa mắt nhìn vào trong nhà.

Cùng lúc tôi nhìn vào trong nhà, bên trong cũng có người đang nhìn ra ngoài. Ánh mắt chúng tôi vừa chạm nhau, tôi đã thấy như trời rung đất chuyển. Chẳng phải là Bạch Lộ sao? Sao em lại về đây? Giờ em xuất hiện chẳng phải rõ ràng là muốn cái mạng này của tôi sao?

Người trong nhà chính là Bạch Lộ, nhìn có vẻ em vừa đứng dậy khỏi ghế sofa, chắc vì nghe tiếng tôi mở khóa cửa. Tôi thật không ngờ cô bé Bạch Lộ này lại có thể đột nhiên quay về, đâm mình một đòn bất ngờ thế này, sặc, có trách cũng chỉ trách tôi quá lơ là. Bạch Lộ hôm nay đến một cuộc điện thoại gọi, một tin nhắn cũng không gửi cho tôi, rõ ràng là có vấn đề, thế mà tôi lại chẳng hề nhận ra. (Máu chốt là vì Tưởng Nam đã phân tán sức chú ý của tôi, tôi chỉ phòng bị chị mà quên mất rằng đằng sau chị vẫn còn một kẻ địch lớn hơn đáng sợ hơn nhiều...)

Giờ thì hay rồi, lần này Bạch Lộ quay về là tôi chết chắc, chỉ tiếc vừa rồi tôi mới tìm được chút cảm giác cùng Bạch Lâm, giờ bỗng chốc phiền to, chỉ cần xử lý hơi không cẩn thận là chết không có chỗ chôn ngay. Tim tôi đập loạn lên bình bình, đầu óc lại chuyển động nhanh như bay: cũng may tôi và Bạch Lâm về khá sớm, cũng không đến nỗi khiến Bạch Lộ nghi ngờ hai chúng tôi có tư tình...

Nghĩ đến đây, tôi làm ra vẻ bình tĩnh, bước vào nhà, đồng thời lên tiếng: “Bạch Lộ? Sao em lại về rồi?” Lúc này Bạch Lâm đi sau tôi cũng đã bước vào. Bạch Lộ nhìn thấy tôi ánh mắt còn chan chứa tình cảm, đến khi thấy Bạch Lâm phía sau, sắc mặt em liền chuyển sang vẻ kinh ngạc.

“Chị...” Em gọi Bạch Lâm, tiếng gọi nghe rất kỳ cục, như thể em vô cùng ngỡ ngàng trước việc Bạch Lâm về nhà cùng tôi.

Tôi bất giác liếc mắt qua phía Bạch Lâm, khuôn mặt đỏ ửng của nàng vẫn chưa phai màu, giờ nghe Bạch Lộ gọi chị, lập tức càng ửng thêm. Lòng tôi thầm kêu thảm, nàng thế này chẳng phải chưa đánh đã khai tôi và nàng đi hẹn hò sao? (Với biểu hiện này của Bạch Lâm, Bạch Lộ không nghi ngờ mới lạ, đổi lại ngày thường, Bạch Lâm chắc chắn sẽ mắng Bạch Lộ không nghe lời...)

Tuy nhiên, về mặt Bạch Lộ càng thêm nghi hoặc, em nhìn tôi rồi lại nhìn Bạch Lâm, cuối cùng ánh mắt em dừng lại nơi bông bách hợp trên tay Bạch Lâm. Tôi căng thẳng đến quặn cả ruột, cả hoa cũng có rồi, có không muốn thừa nhận cũng không được nữa. Trời... thực ra hoa đây đâu phải tôi tặng, là của cô bé bán hoa cho... Sặc! Nói ra như thế liệu thì liệu ai tin?

Lòng rối như tơ vò, tôi nuốt nước bọt, đang định nói vài câu gì đó cho không khí bớt căng thẳng thì Bạch Lộ đứng trước mặt đã đột nhiên gọi: “Anh Lư lừa!” Tôi sửng người, ngay sau đó Bạch Lộ bỗng lao thẳng vào lòng tôi, tôi tránh không kịp, bị em ôm chặt lấy.

Trong khoảnh khắc bị Bạch Lộ ôm chặt tôi có một cảm giác, cảm giác như mình đột nhiên bị rơi xuống một cái hố sâu không đáy. Giờ có nói gì cũng vô dụng, hành động nằm ngoài dự liệu này của Bạch Lộ đã hoàn toàn chặn đứng đường lui của tôi.

Hoa bách hợp, sặc! Bông hoa bách hợp chết giẫm kia! Nếu không phải vì bông hoa đó có lẽ tôi còn có cơ hội xoay chuyển tình thế, còn giờ đây? Nghe nói ở phương Tây hoa bách hợp có ý nghĩa là cái chết, xem ra lần này tôi thật sự khó tránh khỏi kiếp nạn rồi.

70.

Vốn dĩ được một tuyệt thế giai nhân như Bạch Lộ ôm sẽ là một chuyện sung sướng nhường nào! Thân thể mềm mại, mùi hương thoang thoảng, tình cảm hừng hực như lửa cháy của em, ôi trời, đây tuyệt đối là cảnh tượng gã đàn ông nào cũng mơ ước!

Nhưng giờ đây, tôi được Bạch Lộ ôm mà lòng chỉ thấy khủng khiếp, khủng hoảng, khủng bố! Trong thoáng chốc, tôi suýt chút nữa thì bại liệt khụy xuống đất, hai tay hai chân cảm cập liên hồi, đầu óc choáng váng, hoàn toàn không biết nên làm thế nào. Thực ra lúc Bạch Lộ chưa bỏ nhào vào tôi, tuy cảnh ngộ tôi có thể

thảm nhưng cũng vẫn còn cơ xoay chuyển. Giờ Bạch Lộ xuất chiêu ôm ấp tựa “Thiên ngoại phi tiên” này thì tôi đã hoàn toàn bị đánh bại.

Tôi cố liếc sang phía Bạch Lâm, nàng mới đầu đang ngượng ngùng đỏ mặt, nhưng đến khi Bạch Lộ ào đến ôm tôi, trên mặt nàng chỉ có kinh ngạc, kinh ngạc và kinh ngạc! Tiếp đó tôi đọc thấy trên khuôn mặt ấy cả vẻ khinh khi, phần nộ, và dường như còn cả một chút căm ghét.

Xong rồi! Thế là xong thật rồi! Bởi trước đây tôi đã thổ lộ với Bạch Lâm hai lần (một lần là đêm hôm nàng đi với Cao Trào, một lần chính là trong thang máy vừa rồi), với thể giới nội tâm phức tạp và lòng ngờ vực trước tất thấy của nàng, nàng nhất định sẽ cho rằng tôi đang đùa giỡn với hai chị em nàng. Ít nhất nàng cũng sẽ cho rằng tôi đang đùa giỡn với em nàng! Sặc! Hình tượng tôi khổ tâm tạo dựng trước mặt Bạch Lâm coi như đã bị hủy hoại hết rồi. Thương cho tôi vừa mới cùng Bạch Lâm tìm thấy chút cảm giác yêu đương. Tôi bất giác nhớ lại biểu hiện của Bạch Lâm trong thang máy, nhất định là nàng thích tôi, không được, tôi nhất định phải nghĩ cách đảo ngược thế cục! Nhưng tôi nên làm gì đây? Ra sức đẩy Bạch Lộ ra ư?

Y nghĩ ngu xuẩn này vừa sượt qua đầu tôi đã lập tức bị gạt phăng, tôi đồng thời còn thầm khinh bỉ chính mình. Nếu tôi làm như vậy sẽ gây nên tổn thương nhường nào đối với Bạch Lộ. Hơn nữa, có làm vậy cũng chỉ khiến Bạch Lâm càng coi thường tôi hơn. Vậy, tôi cứ để Bạch Lộ ôm mình thế này, ngay trước mặt Bạch Lâm yêu dấu hay sao? Tôi nhận ra mình đã rơi vào một cục diện tiến thoái lưỡng nan, dù làm thế nào cũng đều chẳng có kết quả tốt đẹp gì. (Hừ... cái lễ Tình nhân này, thật là sóng gió nổi tiếp bão tố...)

Thực ra xét tình hình hiện nay, cách tốt nhất chính là tiếp tục dùng đẳng với Bạch Lộ, từ bỏ Bạch Lâm. Bởi dù gì Bạch Lộ cũng đã yêu tôi quá sâu nặng, hơn nữa em cũng dễ lừa hơn Bạch Lâm. Từ hành động ôm chầm lấy tôi của em cũng chứng minh em không muốn mất tôi. (Có phải em muốn dùng hành động này để thị uy với chị mình không? Nhưng với tình cảm giữa hai chị em, em không nên làm thế chứ...)

Nếu như từ bỏ Bạch Lộ, rất có khả năng tôi sẽ mất trắng tất cả. Với tính cách đa nghi phức tạp của Bạch Lâm, có lẽ tôi đã bị đào thải triệt để khỏi lòng nàng. E rằng dù tôi có cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể khiến nàng tiếp nhận tôi nữa. Thêm vào đó, nếu tôi cự tuyệt Bạch Lộ, chắc chắn sẽ tổn thương em. Quan trọng là trái tim yếu ớt của em, nếu tôi đang tâm nói rõ với em tất cả, liệu em có... “đứt bóng” không?

Tuy tôi nghĩ được bao nhiêu điều như thế nhưng thực ra nãy giờ mới chỉ có vài giây. Bạch Lộ vẫn đang ôm tôi, còn Bạch Lâm sau khi bày tỏ nỗi thất vọng, phần nộ, khinh khi cùng căm ghét với tôi, giờ đã quay mặt đi chỗ khác. Tôi nhìn nàng, lòng rất muốn biết biểu hiện sau khuôn mặt vừa quay đi kia, đáng tiếc tôi không thể trông thấy. Nàng có buồn không? Nàng có rơi lệ như lần trước không?

Cánh tay cầm hoa của Bạch Lâm vốn vẫn gấp lên, giờ đã buông xuôi. Những cánh hoa rũ xuống của bông bách hợp mang một vẻ đẹp thật u sầu. Lòng tôi man mác, tự nhiên tôi lại nhớ đến cảm giác ôm Bạch Lâm trong thang máy. Cái cảm giác căng thẳng, ngượng ngùng, sợ hãi, hưng phấn, hạnh phúc, hồi hộp, cái cảm giác yêu chưa từng có ấy. Người tôi thực sự yêu là Bạch Lâm, và chỉ mình Bạch Lâm! Dù cho nàng không yêu tôi, nhưng tôi cũng không thể lừa gạt trái tim mình. Tôi càng không thể tiếp tục dùng đẳng với Bạch Lộ. Tôi cần phải nói rõ mọi chuyện với em!

Lòng tôi hạ quyết tâm cũng đúng lúc Bạch Lâm có động tĩnh, nàng nhẹ nhàng cất bước, vào nhà, đi thẳng vào phòng ngủ. Tôi nhìn theo dáng nàng, trong thoáng chốc dường như chợt nắm bắt được điều gì đó. Bạch Lâm đang đau lòng, nàng đau lòng vì tôi. Một âm thanh gào thét trong lòng tôi. Tôi không biết nên buồn hay vui trước biểu hiện của Bạch Lâm. Tôi quyết định rồi! Dù cho Bạch Lâm có vĩnh viễn không chấp nhận tôi, dù cho Bạch Lộ có đau khổ, tôi cũng không thể tiếp tục lưỡng lự nước đôi thế này được nữa. Tôi phải nói rõ mọi chuyện với Bạch Lộ! Tôi thà mất cả hai con cá còn hơn tiếp tục bữa bãi đối gạt Bạch Lộ!

Ngay lúc ấy, bông bách hợp trong tay Bạch Lâm nhẹ nhàng buông rơi xuống đất. Tôi nhìn bông hoa, chợt nhớ tới một câu nổi tiếng: Thế giới của tôi là đóa bách hợp, không ngừng rụng rơi, đến cuối cùng cũng chẳng còn chi nữa.

71.

Đến tận khi Bạch Lâm đã vào hẳn phòng ngủ, Bạch Lộ mới buông tôi ra. “Anh Lư lừa,” em khê khàng nói. “có thể đi dạo cùng em được không?”

Tôi đang bận nghĩ xem vì sao Bạch Lâm không nói không rằng đã đi luôn về phòng, nghe Bạch Lộ lên tiếng liền bất giác sững người, cúi xuống nhìn em. Bạch Lộ cũng đang nhìn tôi, vẻ mặt rất khó đoán. Tôi chợt nhận ra có lẽ mình cũng không hiểu gì về Bạch Lộ, hết như tôi không hiểu gì về Bạch Lâm. Trái tim phụ nữ lúc nào cũng dao động bất ổn vậy đấy! (Trước đây tôi cứ ngỡ Bạch Lộ chỉ là một vai diễn nhỏ bé, tôi tuyệt đối có thể hiểu mọi suy nghĩ của em, nhưng giờ đây tôi lại hoàn toàn chẳng thể nhìn thấu trái tim em. Vì sao em đột nhiên ôm tôi? Vì sao em không chào hỏi gì chị mình? Sặc! Những chuyện tôi không hiểu nổi quả thực quá nhiều...)

Tôi còn đang ngây người, Bạch Lộ đã kéo tay tôi, nói: “Ra ngoài đi dạo đi!” Tôi bị em kéo ra khỏi nhà, đang lưỡng lự không biết có nên ngoài lại nhìn vào nhà lần nữa không thì em đã dùng tay kia đóng luôn cửa lại.

Ngoài trời vẫn rất lạnh, gió bắc gào rít thổi tấp vào buốt mặt. Đường phố vắng vẻ hiếm bóng người, mà có đi chẳng nữa thì cũng là mấy đôi tình nhân đang bao bọc trong ngọn lửa ái tình, những người khác đều đã sợ lạnh mà trốn cả rồi. Tay tôi bị Bạch Lộ nắm lấy, nhưng lòng lại chỉ nghĩ về Bạch Lâm. Bạch Lộ dường như đã quên hẳn chuyện xảy ra ban nãy, em vừa đi vừa khe khẽ dùng đưa tay, khiến tay tôi như đang chơi dung dăng dung dẻ, lòng tôi cũng chao đảo không yên: Tôi đã quyết định sẽ nói rõ mọi chuyện với Bạch Lộ rồi, nhưng nên nói thế nào đây?

Đang lưỡng lự, tôi chợt nghe Bạch Lộ lên tiếng: “Anh Lư lừa, anh có biết sao em lại về đây không?”

“Vì sao?” Tôi lơ đãng hỏi.

“Hi hi,” Bạch Lộ cười nói: “Vì em muốn cho anh một bất ngờ thú vị...”

Tôi nghe rồi không nói gì, chỉ thầm nghĩ: Đúng là em đã cho anh một bất ngờ thú vị, một bất ngờ cực kỳ thú vị!

Đang dở chuyện, chúng tôi đã đến khu chợ đêm sau nhà Bạch Lâm. Chợ vẫn rất đông vui, lễ Tình nhân là ngày lễ của tiểu thương nên những người bán hàng đều kiên trì bám quán.

Vừa vào chợ, Bạch Lộ liền nói: “Anh Lư lừa! Em lại muốn ăn hạt dẻ xào đường rồi!” Tôi ngẩn người, nhớ ngày hôm sinh nhật Bạch Lâm, cùng chuyện tôi đã hoàn thành ba ý nguyện của Bạch Lộ. Tôi chợt dao động, những kỷ niệm cùng Bạch Lộ bỗng chốc ùa về.

Ông lão bán hạt dẻ vẫn ở chỗ cũ, hương hạt dẻ vẫn thơm nức, chỉ có điều đắt hơn lần trước nhiều, vì đã qua mùa hạt dẻ. Bạch Lộ vẫn mua bốn lạng rưỡi, vẫn dùng phễu giấy đựng, vẫn vừa đi vừa nhấm nháp. Tất cả đều giống hệt đêm hôm đó. Bạch Lộ cười nói riu rít, không biết có phải em đang đóng kịch hay không. Tôi im lặng đi bên em, vừa nhớ lại những chuyện ngọt ngào giữa hai chúng tôi, vừa đắn đo cân nhắc nên làm tổn thương em thế nào.

Ra khỏi chợ đêm một đoạn xa, thế giới lại trở nên tĩnh lặng. “Anh có ăn không?” Giống lần trước Bạch Lộ đưa một hạt ra trước mặt tôi, tôi lắc đầu. Em nhoẻn cười, thu tay về. (Dường như chỉ có chi tiết này là khác với lần trước...)

Ăn xong hạt dẻ, Bạch Lộ tiếp tục cùng tôi đi về phía trước, không bao lâu sau, tiệm gốm lần trước đã lại xuất hiện trước mắt chúng tôi. Bạch Lộ đứng trước tiệm gốm chần chờ một lúc, cuối cùng cũng kéo tay tôi bước vào.

Vào rồi mới nhận ra bên trong tiệm đã không còn như lần chúng tôi đến nữa, hai tay guitar cũng không còn, thay bằng một gã ngồi thổi kèn saxophone. Bạch Lộ có vẻ hơi thất vọng, chỉ ở lại trong tiệm một lát rồi lại kéo tôi đi ra.

Kể từ lúc ra khỏi tiệm gốm, Bạch Lộ không nói năng gì nữa. Tôi cũng cứ im lặng như thế. Hai chúng tôi quay về trong tĩnh lặng, thời tiết vẫn đáng ghét như cũ, sấm sì phát chán. Đã sắp tới khu nhà Bạch Lâm, tôi đang chuẩn bị nói chuyện tôi và Bạch Lâm với Bạch Lộ. Đúng lúc ấy, Bạch Lộ đột nhiên dừng lại, sau đó tôi nghe tiếng em nói: “Anh Lư lừa, chúng ta chia tay đi!”

72.

Phản ứng đầu tiên của tôi khi nghe Bạch Lộ nói câu này là không dám tin. Sao Bạch Lộ có thể chủ động chia tay với tôi cơ chứ? Trời! Em yêu tôi tha thiết, da diết là thế, có thể nào đi chẳng nữa tôi cũng không

tưởng tượng nổi em lại chủ động đòi chia tay tôi. Thậm chí tôi đã bắt đầu nghi ngờ tai mình có vấn đề. “Sao cơ?” Tôi không khỏi thốt lên câu hỏi.

“Chúng ta chia tay thôi!” Bạch Lộ nhắc lại lần nữa.

Ánh mắt tôi tìm kiếm khuôn mặt em. Nhưng em không nhìn tôi mà đang hướng mắt về phía cuối con đường xa hút. Một lúc lâu sau, em mới lại lên tiếng: “Anh Lư lừa, có thể chuyện này quá đột ngột với anh. Nhưng em đã quyết định rồi, vì em không còn thích anh nữa.” Giọng em rất bình tĩnh, rất vô tình, thật giống một người con gái đang đá chàng trai vốn dĩ cô ta chẳng có chút tình cảm. “Vừa nãy trong lúc ăn hạt dẻ em đã nghĩ kỹ rồi, em đã không yêu anh nữa thì hai chúng ta ở bên nhau cũng chẳng ý nghĩa gì. Cũng giống như đám hạt dẻ kia, hạt dẻ hết mùa đều không ngon nữa.”

Nói thực, nghe Bạch Lộ nói muốn đá mình, tôi lại có cảm giác nhẹ lòng. Bởi nên nói rõ với Bạch Lộ thế nào về cảm giác tôi dành cho em là một chuyện vô cùng khó khăn. Cự tuyệt một người con gái xinh đẹp lại bị bệnh tim như Bạch Lộ là một tội ác. Giờ đây Bạch Lộ chủ động đề nghị chia tay vừa đúng ý tôi. Nếu vậy, tôi không cần suy nghĩ đắn đo xem nên mở miệng thế nào nữa. Tuy bị đá thật nhục nhã, nhưng so đi tính lại, Bạch Lộ đá tôi thực ra là một kết cục tốt nhất.

Bạch Lộ nói xong những lời vừa rồi thì không nói gì nữa, chỉ im lặng nhìn về phía xa. Tóc em buông xõa, lúc này khẽ bay bay trong gió. Lần đầu tiên tôi nhận ra trên người Bạch Lộ cũng có rất nhiều u sầu, cảm giác rất giống Bạch Lâm. Tôi nhìn em, lòng chợt gợn lên nỗi hồ nghi: Bạch Lộ đề nghị chia tay với tôi liệu có phải vì em đã biết chuyện giữa tôi và Bạch Lâm không? Em biết người tôi yêu là Bạch Lâm chứ không phải em, nên mới chủ động đề nghị chia tay! Vừa rồi em nói câu “Em đã không còn yêu anh nữa thì hai chúng ta ở bên nhau cũng chẳng có ý nghĩa gì” liệu có phải là nói ngược không? Có thể điều em thực sự muốn nói là: Anh đã không còn yêu em nữa thì hai chúng ta ở bên nhau cũng chẳng có ý nghĩa gì...

Hiểu rõ chuyện này rồi, tôi cũng chợt hơi hiểu ra hành động hôm nay của Bạch Lộ. Em là một người theo chủ nghĩa lý tưởng tuyệt đối, cái em cần là một tình yêu hoàn mỹ. Tình yêu đó không thể có bất kỳ khiếm khuyết nào. Nhớ lại quãng thời gian hai chúng tôi bên nhau, quả thực hoàn toàn là một mối tình kinh điển như trong sách vở: tài hoa hiển lộ trong lần gặp đầu tiên, sau đó là anh hùng cứu mỹ nhân, ba ý nguyện của Bạch Lộ, con virus tình yêu trong buổi tối sinh nhật em. Tất cả những chuyện này đều có thể khiến Bạch Lộ chắc chắn tôi chính là người em đang tìm kiếm giữa biển người mệnh mông.

Nhưng tối nay, khi em nhìn thấy tôi cùng chị em về nhà, em đã nghi ngờ. Điều này cũng không thể trách em, trong tình cảnh đó bất cứ ai cũng sẽ nghi ngờ thôi. Đối với một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ như em, tình yêu không cho phép bất cứ ngờ vực nào. Em không muốn nghi ngờ tình cảm ấm muội giữa tôi và chị mình, nên mới đột ngột ôm chầm lấy tôi, em muốn làm vậy để chứng minh sự hoài nghi của mình là sai. Không may sao, em lại đã đoán đúng.

Tiếp đó em kéo tôi đi ra ngoài, tất cả giống như diễn lại buổi tối hôm tôi hoàn thành ba ý nguyện cho em. Đây thực ra là điều Bạch Lộ cố ý sắp đặt, em muốn thông qua việc này phán đoán xem tôi yêu em hơn hay yêu chị em hơn. Và rồi sự im lặng của tôi, vẻ không tự nhiên của tôi, hạt dẻ tôi từ chối em, tất cả đều đã chứng minh người tôi thích là chị của em, hay chí ít cũng cho em thấy tôi yêu Bạch Lâm hơn yêu em rất nhiều. Vốn dĩ với bản tính dám yêu dám hận của Bạch Lộ, nếu người tôi thích là ai khác chắc em sẽ tìm cách kéo con tim tôi lại. Nhưng người tôi yêu lại là chị của em, với tình cảm chị em giữa hai người, em sẽ không tranh giành với chị mình. (Thực ra vừa rồi em cố ý tỏ ra lạnh nhạt với Bạch Lâm có lẽ chính là để dẫn dắt cho việc em chia tay tôi bây giờ, có lẽ em không muốn tôi cảm thấy em đang nhường tình yêu của mình...)

Tôi vừa nhìn chăm chăm vào Bạch Lộ, vừa âm thầm lý giải mọi chuyện. Trong bóng tối, nét mặt em ít nhiều có chút cô quạnh, rất đau thương, mà cũng rất lạnh nhạt. Tôi gần như nhận ra Bạch Lộ có một vẻ đẹp thật khó nói.

Tôi vẫn đứng im lặng, Bạch Lộ đã thôi nhìn xa xăm, quay sang tôi lần nữa. “Anh Lư lừa!” em nói. “Thực ra anh là một người tốt, thật đấy...”

Sặc! Bạch Lộ thật có trách nhiệm, lại còn muốn diễn trọn vở nữa, ngay đến mấy câu an ủi cũng nói ra hết. Xem ra em đã hạ quyết tâm nhường tôi cho Bạch Lâm rồi đây. Hoặc em biết mình sống không được bao lâu nữa, biết em không thể cho tôi một hạnh phúc vĩnh viễn, nên sau khi phát hiện ra tư tình giữa tôi và

chị em, em liền kiên quyết chia tay với tôi. Thực ra đây cũng là tình yêu, một tình yêu vô cùng sâu đậm, một tình yêu vô cùng cao cả.

Tôi nhìn em nói ra những lời vừa rồi, em cố gắng giả vờ thật tự nhiên, thật lạnh lùng, nhưng tôi vẫn có thể đọc được nỗi đau trong lòng em. Tôi thực sự không biết con tim yếu ớt của em sao có thể chịu được nỗi đau này.

Em càng tỏ ra tự nhiên, lòng tôi càng xót xa. Tôi chợt nhận ra trước mặt Bạch Lộ, mình đã ích kỷ, vô tình, vô liêm sỉ nhường nào. Trong khoảnh khắc, bao điều tốt đẹp em dành cho tôi đều ứa về, đó là một tình yêu thế nào kia chứ! Tôi không còn cách nào không chế nổi con tim mình nữa. “Tiểu Lộ!” Tôi gọi tên em. Bạch Lộ nhìn tôi, ánh mắt bỗng lóe sáng. Tôi không nói gì nữa, mà đưa tay ra, kéo em vào ôm chặt trong lòng.

Ôm Bạch Lộ rồi tôi lại hối hận. Con xúc động bột phát tựa như ma quỷ! Giờ tôi đang ôm em rồi, tiếp đây nên làm thế nào? Lại đẩy em ra ư? Tôi bỗng thấy hận chính mình, hận mình quá không quyết đoán.

Trong khoảnh khắc ôm chầm lấy Bạch Lộ, tôi cảm thấy hơi thở của em trở nên gấp gáp hơn, thậm chí tôi còn có thể nghe thấy cả tiếng tim em đập thành thịch trong lồng ngực. Chỉ có khuôn mặt em là vẫn lạnh nhạt như thế. Cứ vậy, hai mươi mấy giây ôm em, lòng tôi cũng luẩn quẩn đúng hai mươi mấy giây. Tôi không biết mình nên làm thế nào? Đẩy em ra? Hay cứ ôm em thế này mãi mãi không buông tay?

Đúng lúc tôi đang tiến thoái lưỡng nan, Bạch Lộ khê khàng vùng khỏi vòng tay tôi. Thực ra với sức mạnh của tôi, nếu như tôi muốn em sẽ chẳng thể nào vùng ra được. Nhưng khi Bạch Lộ gắng sức vùng thoát, cánh tay tôi cũng liền tự động buông lỏng. Tôi nhớ đến Bạch Lâm. Nàng khiến tôi không thể nào tiếp tục ôm Bạch Lộ.

Bạch Lộ vùng khỏi tôi xong, liền lùi lại mấy bước. Trong lúc ngẩn ngơ, tôi dường như nghe tiếng em thở dài, sau đó tôi thấy em quay người đi, bỏ về khu chung cư. Con gió đêm càng thổi càng mạnh, tóc em bay phấp phới trong không trung. Nhìn theo bóng lưng cô độc ấy, trái tim tôi như bị ai đó xé mất một phần. Tôi không kìm nổi chỉ muốn xông lên ôm chầm lấy em lần nữa. Nhưng mới bước được một bước tôi đã dừng lại. Cứ cho là tôi ôm em lần nữa rồi có thể làm sao? Lại để em vùng khỏi tôi lần nữa ư?

Vì thế tôi chỉ ngơ ngẩn đứng đấy, nhìn bóng hình Bạch Lộ dần biến mất trước mắt mình. Mãi lâu sau, tôi mới nhận ra mặt mình lạnh buốt, lại tiếp một cảm giác lạnh buốt nữa. Rồi tôi nghe từ xa loáng thoáng có tiếng người reo: “Tuyết rơi rồi... Tuyết rơi rồi...”

Tự nhiên tôi chợt nhớ ra trong bài hát “Mãi cách một dòng sông” của Hứa Ngụy có đoạn “Mây đen sao giữ nổi... giọt mưa muốn rơi... khóe mắt sao giữ nổi... giọt nước mắt anh rơi...”

Tôi khóc rồi ư? Tôi không dám đưa tay chạm lên mặt. Càng lúc tuyết rơi càng lớn, những hạt tuyết, rơi lao xao khắp nơi.

73.

Đến khi tôi về đến nhà thì hai chị em Bạch Lâm đều đã ngủ rồi. Cửa phòng Bạch Lâm đóng kín mít, không biết ở bên trong hai người sẽ nói những gì. Tôi về phòng mình, cứ trần trọc lần qua lần lại trên giường không tài nào ngủ nổi. Bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, lộp bộp đập lên cửa sổ, như đang gõ vào trái tim tôi.

Hôm sau tỉnh dậy, phát hiện ra trên bậc cửa sổ phủ một lớp tuyết mỏng, nhìn ra ngoài, mặt đất đã chẳng còn tuyết đọng. Không biết trận tuyết xuân này có ý nghĩa gì, là lễ tang ối tình đầu của tôi và Bạch Lộ chăng?

Mới sáng sớm, Bạch Lộ đã quay về trường, lúc em đi tôi không tiễn, tôi không biết còn có thể nói gì trước mặt em. Tôi đi làm nhưng chẳng thể để tâm vào công việc, Bạch Lâm xin nghỉ một ngày phép, không nhìn thấy nàng, tôi lại càng không yên lòng.

Mãi mới đến giờ tan làm, tôi chạy như bay về nhà. Đợi đến khi vào nhà nhìn thấy Bạch Lâm rồi mới coi như vững lòng hơn phần nào. Bạch Lâm rất bình tĩnh, hết như mọi khi. Lúc ăn cơm tôi muốn nói gì đó với nàng, nhưng không tìm ra lời.

Lặng lẽ ăn xong cơm, tôi quay về phòng mình, đầu tiên là bật máy tính lên, nhưng chỉ mới vào mạng chừng hai ba phút đã không ngồi thêm được nữa. Tôi thả người xuống giường, nhưng còn sớm thế này, lòng lại rối

bởi sao mà ngủ được? Thế là lại bò dậy, lấy đàn ra. Chơi đàn lại nhớ đến Bạch Lộ, nhớ lúc dạy em đánh bài “Những đóa hoa ấy” hồi tết. Rồi chẳng hiểu từ lúc nào tôi đã bắt đầu đánh bài đó. Lòng đang hòa vào điệu nhạc mỗi lúc một u sầu, đột nhiên bên tai tôi vang lên một tiếng nhạc khác. Là bài ‘Nàng trong giấc mơ’ của Phác Thụ. Tôi bắt giác sững người, tay đang chơi đàn khựng lại. Phải một lúc sau mới xác định được đó chính là tiếng chuông điện thoại của mình. Sặc! Chẳng lẽ Bạch Lâm gọi điện cho tôi? Nhưng rõ ràng nàng đang ở nhà mà!

Tôi chợt nhớ tới buổi tối trước lễ Tình nhân, khi đó vì muốn hẹn Bạch Lâm ra ngoài tôi cũng gọi điện cho nàng dù đang ở nhà. Hay là... tôi không khỏi thầm nghĩ: hay là Bạch Lâm cũng muốn hẹn tôi ra ngoài ăn tối? Hoặc nàng muốn thổ lộ với tôi? Sặc! Lẽ nào tối qua Bạch Lộ đã khen ngợi tôi trước mặt Bạch Lâm, thuyết phục nàng chấp nhận tôi?

Trong lòng lo lắng nghĩ ngợi, tôi với tay cầm lấy chiếc điện thoại trên đầu giường, nhìn màn hình, quả nhiên là Bạch Lâm, vội vàng nghe.

“A lô!” Tôi và Bạch Lâm gần như lên tiếng cùng một lúc, sau đó lại cùng lúc lặng đi. Chừng hơn mười giây sau, Bạch Lâm ở đầu dây bên kia mới lên tiếng: “Tiểu Triệu! Có chuyện này tôi muốn bàn với cậu, có được không?”

“Chuyện gì?” Tôi hỏi, lòng thầm nghĩ: không phải đúng như tôi đoán chứ? Nghe giọng nàng, đến tám phần mười là muốn hẹn tôi ăn cơm... Tôi đang hỉ hả trong lòng, lại nghe Bạch Lâm nói: “Là thế này, tôi có người họ hàng sắp tới sẽ đến đây, vì vậy...”

Lời Bạch Lâm vừa truyền đến tai, tôi liền có một dự cảm không lành. Quả nhiên, nàng nói tiếp: “Vì vậy, tôi nghĩ không biết cậu có thể tự ra ngoài tìm nhà được không... Tiền tôi vay cậu ngày mai tôi sẽ trả lại... Ừm, cũng không phải gấp quá đâu, người họ hàng kia của tôi một tuần nữa mới tới, cậu có thể tìm xong nhà rồi hẵng chuyển...”

Sặc! Dù đã có chút dự cảm mờ mờ nhưng tôi không ngờ Bạch Lâm lại có thể nói ra những lời này. Đây rõ ràng là muốn đuổi tôi ra khỏi nhà còn gì! Mẹ kiếp, nàng thì có bà con họ hàng gì? Lại còn lôi cái cớ ấy ra nữa! Con tim lúc này còn khắp khởi của tôi lập tức bị gội một gáo nước lạnh. Nàng nói gì tiếp đó tôi đều không nghe thấy. Mãi lâu sau, tôi mới khôi phục lại được chút ý thức, chỉ nghe Bạch Lâm vẫn đang nói trong điện thoại: “Tiểu Triệu, thật sự xin lỗi cậu...”

Tôi cố kìm nén nhấn nhay mới không dập luôn máy. Đợi lòng dạ ổn định lại, tôi mới lên tiếng, giọng cực kỳ lạnh nhạt: “Chị không phải xin lỗi đâu, tôi cũng đâu có là gì của chị... Ngày mai tôi sẽ chuyển đi, cảm ơn chị đã chăm sóc cho tôi bao lâu nay...”

13. Chương 13: Ngày Rời Xa Bạch Lâm

74.

Ngày hôm sau tôi chuyển khỏi nhà Bạch Lâm. Giữa lúc cấp bách tìm đâu ra nhà để ở? Nhưng Bạch Lâm lơ tít chuyện tôi chuyển đi, không một lời hỏi han quan tâm. Thật không ngờ nàng có thể vô tình đến vậy! Thực ra tôi gấp gáp chuyển đi chỉ làm ra vẻ, hòng mong Bạch Lâm sẽ vì thế mà tự trách mình rồi giữ tôi lại. Nhưng nàng hoàn toàn chẳng có lấy một biểu hiện động lòng. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành xách va li kiểm tằm một cái nhà nghỉ.

Tiếp đó bắt đầu điên cuồng tìm nhà, tôi cố ý ngày nào cũng hỏi han đồng nghiệp khắp văn phòng xem chỗ nào có nhà cho thuê, mục đích nhằm cho Bạch Lâm biết tôi vẫn chưa tìm được nhà. Tôi muốn cho nàng ấy náy! Nhưng Bạch Lâm trước sau vẫn giữ thái độ lạnh lùng bạc bẽo. Có lẽ chuyện giữa tôi và Bạch Lộ khiến nàng nhận ra tôi là kẻ không đáng tin, nhớ tối hôm đó khi Bạch Lộ ôm chầm lấy tôi, Bạch Lâm chẳng tỏ vẻ khinh khi phần nộ đấy sao. Xem ra lần này tôi tiêu thật rồi, tiêu triệt để hoàn toàn... Hừ... Đây chính là hậu quả của trò bắt cá hai tay...

Thái độ của Bạch Lâm khiến lòng tôi ngày nào cũng thấp thỏm, trong lúc này tôi bỗng nhớ Tưởng Nam lạ thường. Tôi mong có thể nhận được chút ấm áp từ chị. Nhưng Tưởng Nam lại vừa đi Thượng Hải, giờ không ở công ty. Tôi nghĩ, nếu chị ở đây có khi nào còn cho tôi đến ở nhờ cũng nên. Tôi lúc đó không biết Bạch Lâm sẽ có thái độ thế nào? Nhất định nàng sẽ càng ghét tôi cho xem!

Mấy ngày liền đi tìm nhà, cuối cùng vẫn là La già đáng mặt anh em, bà dì anh ta có căn nhà gần công ty chúng tôi vừa hay đang muốn cho thuê, anh ta liền giới thiệu cho tôi, giá thuê rẻ hơn giá thị trường khá nhiều. Có nơi ở, tâm trạng tôi cũng hơi tốt lên. Ngày lại ngày trôi qua, Bạch Lâm vẫn lạnh nhạt với tôi như thế, còn tôi vẫn hoang mang vô cùng.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, bỗng một hôm tôi nhận được điện thoại của Tưởng Nam. Chị nói đang tham dự hội nghị ở Thượng Hải, bảo tôi ngày mai mang một số tài liệu phòng Thu mua đến cho chị. Mệnh lệnh của cấp trên đương nhiên không thể chống đối, hơn nữa giờ quả thực tôi cũng có đôi chút nhớ Tưởng Nam. Hai chị em nhà họ Bạch không hện mà cùng đá tôi khỏi vòng chiến đấu, giờ chỉ còn lại Tưởng Nam là có thể cho tôi chút hơi ấm.

Tài liệu Tưởng Nam cần rất nhiều, một số thuộc loại cơ mật còn không có bản điện tử nên bắt buộc cần có người mang đến tận nơi. Trong phòng Thu mua Bạch Lâm là người phụ trách chính lý tài liệu, nên chuyện tôi đi Thượng Hải lần này nàng cũng biết.

Tối hôm đó đang ở nhà chuẩn bị hành lý, tự nhiên tôi nghĩ đây sẽ là lần thứ ba mình đi Thượng Hải. Hai lần trước đều có thể nói là vô cùng kịch tính, chuyện giữa tôi và Tưởng Nam, Bạch Lộ đều bắt đầu và tiến triển ở Thượng Hải. Lần này đi không biết sẽ thế nào đây? Bạch Lộ vẫn khỏe chứ? Tôi có nên tìm gặp em không? Đang thất thần nghĩ ngợi, điện thoại tôi đột nhiên đổ chuông. Là nhạc bài “Nàng trong giấc mơ”, lẽ nào là Bạch Lâm gọi? Tôi không dám tin, rút điện thoại ra xem, quả nhiên là nàng! Tim tôi lập tức đập nhanh, đầu óc choáng váng. Muộn thế này rồi Bạch Lâm tìm tôi có việc gì? Lẽ nào giờ nàng bắt đầu hối hận vì đã gạt tôi ra ngoài?

“A lô! Tiểu Triệu à?” Vừa nghe điện thoại, giọng nói quen thuộc của Bạch Lâm đã vang lên bên tai.

“Ừ.” Tôi nói. Giọng hơi run run. Bạch Lâm lúc này nói giọng rất dịu dàng, lẽ nào nàng thật sự gọi xin lỗi tôi?

“Nhà mới ổn cả chứ?” Đầu dây bên kia Bạch Lâm hỏi. Sặc! Bao lâu rồi tôi không được nghe nàng quan tâm thế này, nhất định nàng đang hối hận, muốn xin lỗi tôi đây! Làm thế nào bây giờ? Có nên tha thứ cho nàng không? Đầu tôi rối bời.

Bên kia, Bạch Lâm thấy tôi hồi lâu không nói gì, bèn lên tiếng: “Ngày mai cậu còn đến công ty không?”

“Ừ,” tôi đáp. “Tài liệu đều ở công ty cả nên sáng sớm mai tôi phải qua lấy rồi mới đi.”

“Ồ,” Bạch Lâm nói, “chuyện là thế này, tôi có vài thứ muốn nhờ cậu chuyển giúp cho Tiểu Lộ, vậy ngày mai cậu còn tới công ty thì để mai tôi đưa cho cậu được không...”

Tôi hoàn toàn không ngờ Bạch Lâm có thể thốt ra những lời này, bất giác ngẩn người, mãi lâu sau mới định thần lại: Bạch Lâm không phải gọi tới xin lỗi tôi, nàng lại có việc muốn nhờ tôi thôi! Chẳng trách nàng dịu dàng như vậy? Cơn tức dội lên trong lòng, tôi đang định châm chọc nàng mấy câu thì một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu: Bạch Lộ vừa mới đi, còn có thể có đồ gì vẫn chưa mang theo chứ? Lẽ nào Bạch Lâm cố ý muốn nhờ tôi đưa đồ cho Bạch Lộ? Nàng muốn tạo cơ hội cho tôi và Bạch Lộ gặp nhau? Nghĩ đến đây, cuối cùng tôi đã hiểu ra vì sao Bạch Lâm lại cư xử với tôi như thế! Nàng và Bạch Lộ đã cùng làm một việc giống nhau! Nàng muốn đoạn tuyệt mọi ảo tưởng của tôi đối với nàng, sau đó đẩy tôi về phía Bạch Lộ!

Đồ Bạch Lâm nhờ tôi chuyển cho Bạch Lộ ra là hai quyển tiểu thuyết, sặc, xem ra suy đoán của tôi không sai, ý đồ của Bạch Lâm chính là tạo cơ hội cho tôi và Bạch Lộ! Trên đường đi Thượng Hải, tôi lật qua hai quyển truyện, mẹ kiếp, toàn là thứ tiểu thuyết ái tình vô vị, rất ngớ ngẩn. Nữ chính trong cả hai quyển đều mắc bệnh hiểm nghèo, đã cũ rích lại còn rẻ tiền. Tôi đọc qua mới đầu còn thăm mĩa mai, sau mới chợt nhớ đến bệnh tim của Bạch Lộ. Xem ra Bạch Lâm nhờ tôi mang hai quyển sách này cho Bạch Lộ là có thâm ý cả đây!

Tới Thượng Hải, việc đầu tiên của tôi là đến gặp Tưởng Nam làm việc. Kể từ tối hội đèn hôm đó Tưởng

Nam tuy có lạnh nhạt hơn với tôi nhưng cách đối xử vẫn tốt như cũ. Chị vẫn cho tôi ở nhà chị, lại bắt tôi ở lại Thượng Hải mấy ngày, đợi xong việc rồi cùng chị về luôn thể.

Ngủ ở nhà Tưởng Nam một đêm, ngày hôm sau tôi bắt đầu ngẫm nghĩ không biết có nên đi gặp Bạch Lộ hay không. Do dự hồi lâu, cuối cùng quyết định đi. Một là vì tôi đã nhận lời Bạch Lộ đưa đồ đến tận tay Bạch Lộ. Hai là tôi cũng muốn gặp em, muốn biết giờ em có khỏe không.

Nhà Tưởng Nam và trường Bạch Lộ có lẽ là hai nơi quen thuộc nhất với tôi ở Thượng Hải. Tưởng Nam vì còn bận nhiều việc nên thường không có nhà. Tôi ở nhà một mình đến buổi chiều, sau đó xuống đường gọi taxi đến trường Sư phạm Hoa Đông. Trên đường đi lòng tôi cứ thấp thỏm không yên, vừa muốn gặp lại vừa sợ gặp Bạch Lộ.

Bác tài lái taxi chẳng màng đến nỗi lòng của tôi, lái vèo một cái đã tới trường Bạch Lộ. Tôi xuống xe trước cổng trường. Khoảnh khắc bước khỏi cửa xe, tôi hơi sững người, bất chợt nhớ lại lần đầu mình gặp Bạch Lộ. Trong đầu tôi giờ chỉ toàn cảnh sắc tuyệt đẹp cùng cô gái hoàn mỹ khi đó.

Tôi tiến vào trong, ký ức hiện lên cảnh hôm ấy cùng Bạch Lộ đi ăn cơm ở nhà ăn sinh viên: con đường rợp bóng cây, ánh sáng len qua chòm lá, khu ký túc xá, khu giảng đường, nam nữ sinh viên mặc đồng phục trường... mọi thứ dường như đều giống hệt trước đây, chỉ có điều cô bé hay cười kia đã chẳng còn ở bên tôi nữa. Tâm trạng ủ ê trĩu nặng, tôi đi trong vô thức. Đến khi đã vào sâu trong sân trường, tôi mới choàng sực tỉnh, tôi đâu biết ký túc Bạch Lộ ở cụ thể chỗ nào.

Lại ngơ ngẩn loang quanh trong sân trường một lúc, đang lưỡng lự không biết có nên gọi điện cho Bạch Lộ không, tôi chợt nhận ra có một đôi nam nữ đang đi qua trước mặt mình. Lúc này mặt trời đã bớt rực rỡ, trời bắt đầu tối, khoảng cách giữa tôi và đôi nam nữ kia cũng rất xa. Nhưng tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay cô gái kia, chính là Bạch Lộ tôi đang muốn tìm! Bên cạnh em còn có một tên con trai, cao cao gầy gầy, sau lưng đeo một cái giá vẽ, lại là gã tên Dương Phong.

75.

Thoạt nhìn thấy hai người họ, tôi kinh ngạc vội vàng quay đầu đi vội nhìn về phía khác. Nhưng khóe mắt đương nhiên vẫn để ý đến Bạch Lộ và Dương Phong. Mới mười ngày không gặp, Bạch Lộ dường như đã biến thành một con người khác. Tóc cắt ngắn theo kiểu học sinh, khiến em nhìn hơi lạ lẫm. Trước khi đến đây tôi còn nghĩ qua chuyện đêm đó không biết Bạch Lộ sẽ tiêu tụy đến mức nào, không ngờ thần sắc em vẫn rất khá, mặt mày rạng rỡ, chẳng có nổi nữa vẻ thất tình. Nhìn em thế này, tự nhiên tôi lại thấy rất thất vọng. (Sặc! Thật khinh bỉ tâm địa đen tối của bản thân...)

Lúc này em đang cùng gã Dương Phong kia sóng bước bên nhau, hai người vai kề vai, đang thì thầm to nhỏ gì đó, trông vô cùng thắm thiết. Bọn họ vừa đi vừa cười đùa nói chuyện, lướt qua tôi hệt như qua chỗ không người. Đôi mắt Bạch Lộ chỉ hướng về Dương Phong, nào để ý gì đến tôi! Sống mũi tôi tự nhiên cay cay, không ngờ cô bé Bạch Lộ này đã tìm được niềm vui mới nhanh như vậy! Lòng tôi hụt hẫng, cảm giác như khoang ngực bị ai nhét đầy bông gòn, chật kín đến hoảng loạn.

Hai người họ đi qua rồi, tôi mới vội vàng quay đầu lại, lặng lẽ nhìn theo. Tôi chợt nhớ lại buổi tối sinh nhật Bạch Lộ, em lớn tiếng nói với tôi con gái cùng Ma kết đã thích ai sẽ thích ngay từ cái nhìn đầu tiên, hơn nữa sẽ mãi không thay đổi. Sặc! Rốt cuộc là thật hay giả đây? Rốt cuộc trên đời này có tồn tại thứ tình yêu sét đánh cả đời bất biến không?

Đến tận khi bóng hai người kia đã mất hút cuối tầm mắt, tôi vẫn dờ dẩn đứng lặng một chỗ. Tôi không cam lòng, tôi hận Bạch Lộ thay lòng đổi dạ nhanh như vậy. Lúc này tôi mới nhận ra sâu trong lòng mình vẫn luôn có một suy nghĩ rất ích kỷ: Tuy tôi đã không thể ở bên Bạch Lộ, nhưng lại mong sao em chỉ yêu mình tôi, mãi không thay đổi.

Nhưng nhìn tình hình trước mắt, chắc hẳn Bạch Lộ đã quên mất anh Lư lừa này là ai từ lâu rồi! Xem ra suy nghĩ kia của tôi không chỉ rất ích kỷ biến thái mà còn vô cùng ấu trĩ nực cười. Tự nhiên tôi có một cảm giác thật mỉa mai. Mãi một lúc sau, tôi mới nhớ ra mình vẫn đang cầm hai quyển tiểu thuyết ái tình Bạch Lộ nhờ gửi cho Bạch Lộ.

Làm sao đây? Đuổi theo đưa sách cho Bạch Lộ? Sặc! Làm thế há chẳng phải tự bôi xấu mặt mình! Lúc này Bạch Lộ đang tình tứ ngọt ngào bên niềm vui mới, tôi tìm gặp em thì mất mặt quá. Tôi có thể chắc

chấn không phải Bạch Lộ đang đóng kịch, vì em đâu biết tôi sẽ tới.

Hơn nữa, Bạch Lâm nhờ tôi đưa hai quyển sách này cho Bạch Lộ rõ ràng chẳng phải ý tốt gì, nàng cố tình muốn tôi và Bạch Lộ quay lại với nhau. Nhưng tôi đã xác định chắc chắn người mình thích là Bạch Lâm rồi, còn làm mấy chuyện thế này chẳng phải quá tệ sao?

Lúc này tôi mới nhận ra mình vốn đã không nên đến đây! Mẹ kiếp, tôi đúng là một thằng đại ngu. Tự rủa mình một hồi xong, tôi cúi xuống nhìn hai quyển sách sên trên tay, tìm quanh bốn phía cuối cùng cũng phát hiện ra gần đó có một thùng rác. Lập tức tôi chẳng buồn nghĩ ngợi thêm, bước đến ném luôn mấy quyển sách vào đó.

Sau khi quay lại nhà Tưởng Nam, ngày nào tôi cũng như thằng ngốc quanh đi quẩn lại chẳng có việc gì làm, mấy lần nói với Tưởng Nam xin về trước, chị đều nói NO. Mẹ kiếp, tôi đâu phải thư ký riêng của chị ta, cứ nhốt tôi ở đây là có ý gì?

Rảnh rỗi quá tôi lại nhớ Bạch Lâm, giờ Bạch Lộ coi như đã hoàn toàn không còn là của tôi nữa rồi, tôi càng nên toàn tâm toàn ý theo đuổi Bạch Lâm. Cuộc sống của tôi ở Thượng Hải thành ra mỗi ngày mười mấy tiếng nhớ Bạch Lâm, mấy tiếng còn lại để ngủ. (Mẹ kiếp, hình như ngay cả lúc ngủ tôi cũng vẫn nghĩ đến nàng!)

Mãi rồi công việc của Tưởng Nam cũng xong xuôi, buổi sáng khi ra khỏi nhà chị nói với tôi ngày mai sẽ cùng quay về. Tôi phấn khích thầm nhủ lần này về nhất định phải dốc toàn lực giữ mọi thủ đoạn của đồ Bạch Lâm. Buổi trưa ăn cơm xong, tôi chẳng biết làm gì ngoài ngồi xem ti vi giết thời gian, bất ngờ lại thấy có kênh đang chiếu Nàng Dea Jang Geum. Sặc, phim này Bạch Lâm thích lắm đây, tôi phải nghiên cứu thêm mới được. Thế là tôi ngồi xuống chăm chú xem một mạch hết ba tập, thấy tình tiết phim tuy rất ầu ỹ, nhưng cũng không giống mấy kiểu ngớ ngẩn thông thường.

Tôi vừa tắt ti vi định nằm bò lên giường nghĩ về Bạch Lâm thì nhận được điện thoại của Tưởng Nam.

“Tiểu Triệu!” Tưởng Nam mới trong điện thoại: “Chị đang ở dưới cổng, cậu xuống đây cùng chị đi thăm Đá Nhỏ đi!” Tôi thoáng giật mình, cảm thấy giọng Tưởng Nam có gì đó là lạ, còn đang im lặng đã nghe Tưởng Nam lại nói: “Nghe nói bố thằng bé chuẩn bị ra nước ngoài rồi...”

Đến khi xuống nhà gặp Tưởng Nam, lòng tôi vô cùng áy náy. Đạo này tôi chăm chăm nghĩ đến Bạch Lâm, chỉ biết trách Tưởng Nam không ỉnh quay về cửa gái, chẳng hề quan tâm đến chị. Đến giờ mới phát hiện ra Tưởng Nam tiêu tụy khác thường thế nào. Chắc thời gian này chị vất vả lắm, vừa bận bịu công việc, lại phải suy nghĩ chuyện nên làm thế nào để giữ Đá Nhỏ ở lại.

Lên xe, ngồi gần Tưởng Nam, tôi lại càng cảm giác rõ hơn về mệt mỏi kìm nén ở chị. “Chị!” Tôi gọi Tưởng Nam. Đã rất lâu rồi tôi không gọi chị như vậy. Nghe tiếng tôi gọi chị, Tưởng Nam sững người, nhìn tôi, thần người đứng một phút. Đối diện với cái nhìn của chị, tôi có chút ngại ngùng. Chị thấy thôi đỏ mặt bèn cười dịu dàng, rồi khởi động xe, nói: “Tiểu Triệu, chị muốn cướp lại Đá Nhỏ, cậu giúp chị được không?”

Tôi gật đầu, nói: “Được!” Lời thốt ra rồi tự thấy mình thật ngu xuẩn, tôi có tài cán gì mà giúp Tưởng Nam cướp lại Đá Nhỏ? Tiền không có, quyền không có, tuy tôi đã tốt nghiệp đại học nhưng tôi chỉ là một tên mù luật, cũng không đánh nổi tên lưu manh họ Cổ kia, sặc, xem ra chỉ có thể khích lệ tinh thần mà thôi...

Tưởng Nam thấy tôi nói chắc nịch vậy thì rất vui, nói: “Giờ chị phải có nhiều tiền hơn cả bố Đá Nhỏ! Tóm lại dù thế nào thì chị cũng không thể để anh ta đưa thằng bé sang Canada. Bên đó xa xôi, lại lạnh như vậy, Đá Nhỏ sẽ không quen được đâu.” Chị nói đến đây rồi im lặng, mắt vẫn nhìn về phía trước, mãi lâu sau mới lại nói rành rọt từng từ: “Dù có tốn bao nhiêu tiền, chị cũng phải khiến Đá Nhỏ quay về bên chị.”

Tôi ngồi bên nhìn Tưởng Nam, vẻ mặt và lời nói của chị đều rất cứng rắn. Không hiểu vì sao, vào lúc này tôi lại nghĩ đến tên khốn họ Lâm kia, xem ra Tưởng Nam qua lại với lão ta hoàn toàn là vì Đá Nhỏ. Chị muốn lợi dụng lão Lâm để có tiền có thế, bởi theo chị, chỉ như vậy chị mới có thể đoạt lại đứa con trai yêu dấu.

Hiểu rõ lòng Tưởng Nam rồi, tôi thấy vô cùng kính phục chị. Trước đây thực ra tôi hơi có ý coi thường cách sống của chị, nhưng giờ tôi đã biết tất cả những việc chị làm đều là vì Đá Nhỏ, đều xuất phát từ tấm lòng thương con của một người mẹ, chị thực sự rất vĩ đại.

Tôi nhìn chị, khuôn mặt chị lấp lánh ánh sáng của tình mẹ, thật thần thánh. Thần sắc ấy của Tưởng Nam luôn làm trái tim tôi rung động. Tôi thầm hạ quyết tâm: Bất kể thế nào, tôi cũng phải nghĩ cách giúp Tưởng Nam hoàn thành tâm nguyện này!

76.

Xe đến trường mẫu giáo lần trước, tôi cùng Tưởng Nam bước vào. Cứ nghĩ vào trong sẽ có thể tìm thấy Đá Nhỏ, nào ngờ một cô trong trường nói đã mấy ngày hôm nay Đá Nhỏ không đến lớp. Tưởng Nam nghe vậy sắc mặt liền trở nên kỳ lạ, bước khỏi trường, chị lấy điện thoại ra, bấm số liên tục nhưng xem ra đều không gọi được cho người cần gọi.

Lên xe, Tưởng Nam không nói không rằng, nhấn ga phóng như bay về phía trước. Tôi im lặng ngồi một bên, lòng thầm băn khoăn: Vì sao Tưởng Nam lại cuống thế này? Lẽ nào tên khốn họ Cố đã đem Đá Nhỏ ra nước ngoài rồi? Có phải chị vừa gọi điện cho thằng cha đó không? Giờ chị phóng nhanh thế này là vì muốn đi tìm hân ư?

Bao ý nghĩ lướt vụt qua đầu tôi, nhưng cũng không nhanh bằng tốc độ Tưởng Nam lái xe hiện giờ. Khoảng mười phút sau, xe tiến vào một khu nhà cao cấp. Đỗ xe trong sân rồi, Tưởng Nam vẫn không nói với tôi lời nào, xuống xe chạy vào một tòa nhà. Tôi thấy chị như vậy, sợ xảy ra chuyện gì bèn vội vàng xuống xe chạy theo.

Đến khi chúng tôi ra khỏi tòa nhà, Tưởng Nam đã gần như phát điên! Nhà Cố Minh Hạo ở trong tòa nhà này, nhưng khi chúng tôi tìm đến nơi, ra mở cửa lại là một phụ nữ trung niên béo tốt. Lúc đó tôi còn nghĩ đây không phải là mẹ kế tay họ Cố tìm cho Đá Nhỏ chứ? Đợi Tưởng Nam hỏi ra mới biết họ Cố kia đã bán nhà rồi.

Sặc! Đến tám phần mười là tên khốn đã ra nước ngoài! Tưởng Nam nắm tin tức không nhanh nhạy, hoặc đây vốn là do Cố Minh Hạo sắp tâm sắp đặt từ trước. Nhìn vẻ mặt hoảng loạn của Tưởng Nam, lòng tôi quặn lại. Ra đến gần xe, tôi định giành lái, không ngờ Tưởng Nam đã ngồi ngay vào ghế lái chính, tôi đành vòng sang bên ngồi vào ghế lại phụ, lòng không khỏi phấp phồng: Với tình trạng Tưởng Nam bây giờ, không biết có thể lái xe được không?

Quả nhiên xe vừa ra khỏi khu nhà, Tưởng Nam đã nhấn ga như điên. Giao thông Thượng Hải rất đông đúc, chị thế này khiến tôi càng thất kinh khiếp đảm. Đang định mở miệng bảo chị lái chậm một chút thì nghe chuông điện thoại của Tưởng Nam reo lên.

“A lô!” Tưởng Nam nghe điện thoại. Nhờ phúc cuộc điện thoại này, tốc độ xe cuối cùng cũng được giảm xuống một chút. Tiếng từ đầu bên kia vang lại rất lớn, sặc, ra là con quỷ háo sắc họ Lâm. Nghe loáng thoáng hình như lão khốn muốn kêu Tưởng Nam tối nay đi cùng hắn, Tưởng Nam nghe xong liền đột nhiên to tiếng buông một câu: “Tôi không rảnh!” rồi cúp luôn máy.

Tôi ngồi bên mà thấy vô cùng hả hê, ngóng sao ngóng trăng, cuối cùng cũng ngóng được lúc Tưởng Nam ra uy với lão khốn đó. He he, cũng chỉ trách lão già gọi điện không đúng lúc... Đang hỉ hả trong lòng, chợt tôi thấy Tưởng Nam đỗ xe vào vệ đường, rồi nói: “Tiểu Triệu! Cậu tự bắt xe về trước đi, chị còn có việc, không chờ cậu được nữa...”

Tôi như thằng ngốc bị Tưởng Nam đuổi khỏi xe, rồi lại như thằng ngốc đứng bên đường nhìn theo xe Tưởng Nam xa dần. Chị phóng nhanh như đua với gió. Đàn bà? Đàn bà! Tự nhiên tôi nhớ đến lời của một triết gia nào đó: Không nên tìm hiểu phụ nữ đang nghĩ gì, bởi bạn mãi mãi chẳng bao giờ đoán nổi!

Tôi ôm nỗi sầu trong lòng quay về nhà Tưởng Nam. Vào thẳng phòng cho khách tôi đổ ụp xuống giường, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Nghĩ đến sự thay đổi của Bạch Lộ, đến con tim giao động của Bạch Lâm, và cả chuyện của Tưởng Nam và Đá Nhỏ. Vừa nghĩ, tôi vừa đợi Tưởng Nam, nhưng mãi chị vẫn không về. Sợ chị xảy ra chuyện gì, tôi không ngừng gọi vào số di động của Tưởng Nam, nhưng chị tắt máy.

Mãi đến hơn chín giờ sáng hôm sau, Tưởng Nam mới gọi lại cho tôi. Chị bảo tôi tự quay về công ty trước, chị vẫn còn vài việc phải xử lý, phải hai ngày nữa mới về. Tôi hỏi là việc gì thì chị không nói, hỏi chị chuyện Đá Nhỏ tính thế nào chị nói chị có cách. Ngắt điện thoại, lòng tôi trống rỗng. Tôi đã rất muốn quay về vì muốn gặp Bạch Lâm, nhưng giờ tôi lại có chút không muốn rời Thượng Hải, vì tôi không yên tâm về Tưởng Nam.

Tôi do dự rất lâu, cuối cùng mới quyết định trở về. Dù gì Tưởng Nam cũng là cấp trên của tôi, chị bảo tôi quay về công ty tôi không thể không về. Hơn nữa quả thực tôi cũng quá nhớ Bạch Lâm rồi, tính ra đã hơn tuần nay chúng tôi chưa gặp nhau.

Mười giờ sáng tôi ngồi xe về, đến nơi đã là buổi trưa. Nếu là mọi khi nhất định phải hôm sau tôi mới vác mặt đến công ty, nhưng giờ thì khác, tôi thực sự muốn sớm gặp lại Bạch Lâm, dù chỉ sớm hơn một giây thôi cũng hạnh phúc lắm rồi.

Đến công ty mới là một giờ, còn chưa đến giờ làm chiều. Trong phòng chỉ có cánh phụ nữ Trần Hữu Dung, Chu Tĩnh đang ngồi đàm tiếu chuyện thị phi của ai đó, không thấy Bạch Lâm đâu.

Tôi vừa bước vào cửa đã bị Trần Hữu Dung trông thấy. Chị ta lập tức xởi lởi: “Chẳng phải Tiểu Triệu kia sao? Về rồi đấy à!”

Tôi gật đầu, đám Chu Tĩnh sau đó cũng tới tấp chào hỏi tôi. Thấy vẻ mặt mấy bà chị đều có gì là lạ, tôi bèn hỏi: “Sao thế? Lại đang nói xấu ai à?”

“Tiểu Triệu, cậu dạo này không ở công ty, không biết công ty mình đã xảy ra chuyện lớn gì đâu...” Trần Hữu Dung được mệnh danh là cái loa số một của phòng Thu mua, nghe tôi hỏi không nhịn nổi đã lên tiếng: “Cô quả phụ họ Bạch tư tình với Cao Trào rồi...”

Tôi ban đầu còn cười híp mắt hóng chuyện thị phi, đến khi mấy từ kia lọt vào tai mới bắt giác sững người. Thấy tim mình như bị cái kiếm gì đấy (Ý thiên kiếm? Đúng rồi, chính là Ý thiên kiếm!) chém làm đôi, vết chém sắc lẹm, như thể không đau nhưng lại là vết thương chí mạng.

Tiếng Trần Hữu Dung vẫn vang lên bên tai: “Thực ra từ lâu đã có người đồn bọn họ cặp kè với nhau rồi, nhưng giờ hình như mới công khai. Hôm qua là sinh nhật con trai Cao Trào, ông ta còn lái xe đưa quả phụ họ Bạch đi mua bánh sinh nhật cho con trai. Nay cậu nói xem, liệu có phải hai người bọn họ đã...”

Con mụ lưỡi dài này cứ thao thao bất tuyệt, ghét quá đi mất, tôi thật chỉ muốn tìm miếng cao dán cái mồm vẹt của mụ ta lại. Mẹ kiếp, ai khiến bà nói xấu Bạch Lâm! Tôi thầm chửi rửa Trần Hữu Dung bằng những lời độc địa nhất một hồi xong, mới cảm thấy mình thật vô vị. Việc kia thì có liên quan gì đến chị ta! Hơn nữa, chị ta nói rõ ràng tường tận như vậy thì đến trăm phần trăm chuyện kia không thể là giả. Nghĩ đến đây lòng tôi buốt lạnh: một người sợ người khác đàm tiếu như Bạch Lâm lại chịu cùng Cao Trào công khai đi mừng sinh nhật con trai lão ta, hẳn quan hệ giữa hai người chắc chắn không hề đơn giản.

Tôi gắng gượng lắm mới không ngã quỵ, khó khăn ngồi xuống chỗ của mình. Đến khi ngồi yên rồi mới nhận ra cả người đang run rẩy bầy, không rõ là vì tức hay vì khó chịu. Mấy mụ đàn bà vẫn đang bàn luận về chủ đề kia, người nào cũng mang cái giọng điệu vừa khinh khi vừa đổ kị, mở mồm ra là quả phụ, mở mồm ra là che nọ đây kia, làm như Bạch Lâm là hạng gái bao dâm dăng nhất tội tệt nhất trái đất, làm như Bạch Lâm là loại đàn bà thủ đoạn lắm tâm kế nhất trần đời.

Từng lời bọn họ phỉ báng Bạch Lâm cũng đồng thời đâm nát trái tim tôi. Nghe những lời này, tim tôi như bị người ta lần lượt tra tấn bằng mười đại cực hình Mãn Thanh. Nghe đến cuối cùng tôi thực sự không thể chịu nổi nữa, đang định gầm lên mắng đám tiện nhân kia ngậm hết mồm lại thì mấy mụ đàn bà tự nhiên im bặt. Tôi hơi sững người, bắt giác ngoảnh lại nhìn về phía cửa.

Là Bạch Lâm! Mắt tôi dán chặt vào nàng, còn nàng chỉ thoáng nhìn qua tôi gật đầu lịch sự rồi về thẳng chỗ ngồi. Không biết liệu nàng có nghe thấy mấy lời ban nãy của đám người kia không, nhưng về mặt nàng vô cùng bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh.

77.

Cả buổi chiều trái tim tôi ở bên Bạch Lâm, ánh mắt gần như không rời khỏi nàng. Nhưng nàng lại chẳng hề chú ý đến tôi, đôi khi ánh mắt dạt tới chỗ tôi nhưng rồi đều thờ ơ lướt qua.

Tôi nắm chặt điện thoại trong tay, muốn gửi tin nhắn hỏi Bạch Lâm xem rốt cuộc có phải nàng thực sự có gì đó với Cao Trào, nhưng mãi vẫn không thu đủ can đảm. Mấy lần tin đã viết xong nhưng cuối cùng không ấn nổi phím gửi đi. Đến khi gần hết giờ làm, điện thoại đã ướt đầm mồ hôi.

Tan làm, Bạch Lâm là người đầu tiên rời văn phòng, tôi không có được cơ hội gặp riêng nàng. Sau khi về nhà, tâm trạng tôi càng không thoải mái, lúc nào cũng nghĩ đến lời đám phụ nữ nói lúc trưa cùng vẻ bình tĩnh kỳ lạ của Bạch Lâm ban chiều. Tất cả những dấu hiệu này đều chứng tỏ nhất định đã xảy ra chuyện. Ở nhà đến tám giờ tối, cuối cùng tôi không chịu nổi nữa, bèn chạy xuống đường gọi một chiếc taxi đến thẳng nhà Bạch Lâm. Tôi không muốn tiếp tục im lặng thế này, tôi muốn dứt khoát mọi chuyện với Bạch Lâm.

Hùng hổ là thế nhưng càng đến gần nhà Bạch Lâm, khí thế trong tôi càng xẹp đi nhanh chóng. Đến khi đứng trước cửa nhà nàng, tôi đã hoàn toàn mất hết can đảm. Tay tôi đặt lên chuông cửa, rồi lại thu về, cứ lặp đi lặp lại hai động tác này như vậy. Bản thân tôi cũng đang có một cuộc giao chiến quyết liệt trong lòng, không ngừng do dự lưỡng lự.

Đúng lúc tôi đang chần chừ chưa đưa ra được chủ kiến, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu: Bạch Lâm ở bên Cao Trào liệu có phải vì tôi và Bạch Lộ không? Với bản tính của Bạch Lâm nàng không thể nào giống trống khua chiêng qua lại với Cao Trào như thế?! Nàng làm như vậy là có ý gì? Nàng muốn trong công ty đồn thổi chuyện giữa nàng và Cao Trào để tôi dứt hẳn tư tưởng với nàng ư?

Càng nghĩ tôi lại càng chắc chắn là như vậy. Nếu thế tôi càng phải làm rõ mọi chuyện với Bạch Lâm, tôi phải nói với nàng rằng Bạch Lộ đã tìm được niềm vui mới rồi, tôi phải cho nàng biết giờ nàng hoàn toàn không cần tiếp tục đóng kịch nữa!

Nghĩ đến đây, tay tôi ấn mạnh, kính coong, kính coong. Chỉ lát sau, cửa mở, nàng xuất hiện trước mắt tôi. Nhìn thấy tôi, nàng kinh ngạc.

Khoảnh khắc trông thấy Bạch Lâm, tôi thực sự muốn mặc kệ tất cả ôm chầm lấy nàng, tôi không muốn mất nàng, thực sự không muốn.

“Tiểu Triệu!” Bạch Lâm ngạc nhiên lên tiếng: “Sao lại là cậu?” Mới nghe tôi còn ngỡ người, nhưng ngay sau đó cảm giác buồn bực bắt đầu ủa đến. Mẹ kiếp, nàng nói câu này là có ý gì? Lẽ nào nàng đang đợi ai khác? Lẽ nào là Cao Trào?

Tôi không thể không quan sát Bạch Lâm kỹ hơn, nàng ăn vận rất chỉnh tề, như đang chuẩn bị có hẹn ra ngoài. Sặc! Tôi như bị ai đập ột gậy, bao lời thổ lộ chân tình chuẩn bị sẵn lập tức bay biến sạch. Chỉ thấy đầu óc hỗn loạn, lòng lạnh buốt. Lúc này ngoài ngáy người nhìn Bạch Lâm ra, tôi không thể có nổi bất kỳ phản ứng nào khác.

Đang không biết làm sao, chợt điện thoại Bạch Lâm đổ chuông. Sau đó nàng nghe điện thoại ngay trước mặt tôi. “A lô?” Câu đầu tiên giọng nàng vẫn thật dịu dàng hòa nhã, nhưng đến câu thứ hai đã trở nên thất thanh căng thẳng: “Sao? Cậu nói sao? Tiểu Lộ làm sao?”

Mới đầu tôi giật mình trước sự thay đổi đột ngột của Bạch Lâm, sau khi nghe rõ câu nói của nàng, tôi bất giác kinh hãi: Mẹ kiếp! Chẳng lẽ Bạch Lộ lại xảy ra chuyện rồi?

Tôi còn đang ngờ vực liệu có phải Bạch Lộ xảy ra chuyện gì không thì Bạch Lâm trước mặt đã như hóa điên. “Tiểu Lộ, rốt cuộc nó ra sao rồi?” Nàng gào lên: “Nó sao rồi? Nó ra sao rồi hả... Ồ... Ừm... Đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi hả?... Sao cậu không gọi sớm cho tôi... Cảm ơn cậu... Cảm ơn... Hai người đang ở bệnh viện nào? Giờ tôi sẽ đến ngay...” Giọng nàng dần dịu lại theo từng câu nói của người ở đầu bên kia, tôi đứng bên nghe, biết Bạch Lộ chắc không có gì nguy hiểm đến tính mạng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Lâm ngắt điện thoại xong mặc tôi đứng ngoài cửa, lập tức quay vào nhà chuẩn bị đồ đạc, từ trong nhà phát ra một loạt những tiếng leng keng va đập. Đến tận lúc này tôi mới thực sự ý thức được tầm quan trọng của Bạch Lộ trong lòng Bạch Lâm. Bạch Lâm bình thường vẫn là người chu đáo cẩn thận, vậy mà Bạch Lộ vừa xảy ra chuyện (dù đã không còn nguy hiểm gì nữa) nàng vẫn lập tức cuống cuồng cả lên.

Thấy Bạch Lâm đã lấy xong đồ quay ra cửa, tôi đang định nói sẽ đưa nàng đến Thượng Hải thì Bạch Lâm đã rút điện thoại ra lần nữa. “A lô! Giám đốc Cao ạ?” nàng nói. “Em gái em đang nằm viện, em muốn đi Thượng Hải xem thế nào... vâng... anh đưa em đi được không?”

Cuộc điện thoại này của Bạch Lâm như hàng trăm mũi kim đâm vào tim tôi, tôi chưa kịp phản ứng gì, Bạch Lâm đã đóng cửa rầm một tiếng. Sao đó nàng không để ý gì đến tôi, chỉ vừa chạy về phía thang máy vừa nói vào điện thoại: “Anh đang trên đường đến đây ạ? Vâng, vậy thì tốt quá rồi...”

Tôi như kẻ ngốc nhìn trân trân theo bóng nàng, bên tai văng vẳng tiếng nàng nói, lại một chuyện nữa giờ tôi đã có thể khẳng định. Đó chính là Bạch Lâm quả thực đang đợi Cao Trào! Và Cao Trào lúc này đang trên đường tới nhà Bạch Lâm!!

Tôi cố gắng tự nhủ đừng tin những gì trước mắt, nhưng đây là sự thực! Không thể nào ngờ tôi lại bị Bạch Lâm hạ gục triệt để thế này. Đến tận khi Bạch Lâm đã vào thang máy, đến tận khi cửa thang máy đóng lại, tôi mới nghĩ ra nên đuổi theo Bạch Lâm.

Nhưng đuổi đến cửa thang máy, tôi đứng lại. Nàng không màng gì đến tôi nữa, tôi đuổi theo thì có ích gì? Nhìn nàng lên xe của Cao Trào ư? Hành lang yên tĩnh quá, như thể đang mặc niệm cho tình yêu giữa tôi và nàng. Tôi đứng đó, đầu óc mông lung. Đèn hắt bóng tôi trải trên mặt đất, cái bóng quay lưng lại với tôi, im lặng.

78.

Tôi đứng giữa hành lang nhà Bạch Lâm đến gần mười hai giờ mới xuống tầng, tôi không đi thang máy, sợ vào đó lại nhớ đến khoảnh khắc lãng mạn ngăn ngủ giữa tôi và nàng. Về đến nhà, tôi bắt đầu thăm nhủ phải quên Bạch Lâm, quên nàng đi. (Tôi chỉ cần rất ít thời gian để yêu nàng, nhưng để quên nàng thì sẽ là bao lâu? Cả đời liệu có đủ không? Tôi không biết, có lẽ cả đời này tôi cũng chẳng quên nổi nàng.)

Nói là phải quên nàng, nhưng sao có thể? Tôi nằm trên giường trần trọc lặn qua lặn lại chỉ nghĩ đến nàng. Hình bóng lưng của nàng như đã bắt rễ trong tim tôi, đó không phải là một bông hoa, cũng không phải một chiếc lá, mà là một cây xương rồng, cắm sâu vào tim tôi. Những khe hở trong nỗi nhớ Bạch Lâm, tôi dành cho Bạch Lộ, em đang nằm viện, tôi có nên tới thăm em không? Bỗng nhiên tôi nhớ đến cuộc điện thoại Bạch Lâm nhận ban nãy, cuộc điện thoại đó là ai gọi? Lê nào là tên nhóc Dương Phong kia? Thăng nhóc này đang đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân của tôi lần trước ư? Nghĩ đến hân ta tôi lại chẳng còn tâm trạng đâu đi thăm Bạch Lộ nữa. Em đã ở bên hân ta rồi, tôi xen vào phá rối làm gì?

Cả đêm không ngủ, sáng hôm sau tôi thực sự không muốn ra khỏi giường đi làm chút nào. Mãi đến khi chỉ còn hơn hai mươi phút nữa là đến giờ làm, tôi mới lồm cồm bò dậy, làm mọi việc phải làm với tốc độ ánh sáng rồi xông thẳng đến công ty.

Đến công ty mới biết Tưởng Nam đã quay về, sắc mặt chị rất ủ rũ, có lẽ chuyện Đá Nhỏ vẫn không có tiến triển gì. Buổi sáng có cuộc họp cấp phòng, trong cuộc họp Tưởng Nam thông báo mình sẽ đi công tác nước ngoài tầm một tháng. Mọi người nghe vậy đều hết sức ngạc nhiên, chỉ mình tôi hiểu rõ, nào phải chị đi công tác? Rõ ràng là đi tìm Đá Nhỏ. (Đúng là có quyền ắt có lợi... chẳng trách tự cổ chí kim đã bao người vì cái chữ này mà tranh giành đến đầu rơi máu chảy...)

Tuyên bố xong chuyện này, Tưởng Nam bắt đầu sắp xếp công việc sau khi chị đi. Trong đó có việc để tôi phụ trách một kế hoạch thu mua rất lớn của công ty. Kế hoạch này vốn do Tưởng Nam đích thân phụ trách, nhưng giờ chị phải đi nên ủy thác lại cho tôi. Đám người ít ngợm nhiều trong phòng nghe xong đều nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ. Tôi biết bọn họ đang nghi ngờ sự trong sạch giữa tôi và Tưởng Nam, bởi kế hoạch thu mua này là một hạng mục vô cùng, vô cùng béo bở.

Cuộc họp kết thúc, Tưởng Nam gọi riêng tôi vào phòng làm việc. “Tiểu Triệu!” Chị ngồi bên bàn làm việc, tay chống mặt, nói: “Chị mệt quá!”

“Là vì chuyện của Đá Nhỏ ư?” Tôi biết chỉ có chuyện Đá Nhỏ mới có thể khiến Tưởng Nam thế này.

Thằng bé đã bị đưa ra nước ngoài. Tưởng Nam đỡ đầu nhìn vào chiếc máy tính trên bàn: “Cố Minh Hạo hành sự quá nhanh, anh ta biết sớm muộn gì chị cũng sẽ giành Đá Nhỏ với anh ta...”

“Nhanh vậy sao?” tôi hỏi.

“Ừ!” Tưởng Nam nói: “Anh trai và chị gái Cố Minh Hạo đều đang ở Singapore, chị nghĩ có thể anh ta đã đưa Đá Nhỏ sang bên đó.”

Tôi im lặng nghe, Tưởng Nam nói tiếp: “Làm xong thủ tục chị sẽ bay ngay sang Singapore tìm Đá Nhỏ, kế hoạch thu mua kia cậu phải hết sức để tâm đấy!” Chị nhìn tôi, ánh mắt đầy tin tưởng. Lòng ấm áp, tôi nghĩ mình chắc hẳn là người duy nhất Tưởng Nam có thể tin tưởng được ở công ty này. Hoặc có lẽ, trên đời này, người duy nhất Tưởng Nam có thể tin tưởng chỉ có mình tôi.

Lại nói đến kế hoạch thu mua lần này thực ra đã phải đưa ra đề án từ lâu, Tưởng Nam cũng chính vì nó mới tới công ty chúng tôi. Trước khi chị đến, trưởng phòng Thu mua cùng một nhân viên trong phòng vì vướng vào vụ này nên mới bị mất ghế. Hàng thu mua là linh kiện nguyên vật liệu cho nhà máy trực thuộc công ty, lượng nhu cầu hàng năm rất lớn, kim ngạch cũng rất cao. Từ lần xảy ra chuyện trước, sau khi Tưởng Nam về đứng đầu phòng Thu mua, chị rất cẩn thận với kế hoạch này, đã mua thử ở vài nhà cung cấp nhưng vẫn chưa quyết định ai sẽ trở thành đối tác của công ty chúng tôi. Đến giờ cần phải đưa ra quyết định thì Tưởng Nam lại giao hết cho tôi nhiệm vụ khảo sát nặng nề. Tôi đương nhiên không có quyền quyết định chọn nhà cung cấp nào, nhưng hoàn toàn có thể gây ảnh hưởng tới kế hoạch thu mua lần này.

Tưởng Nam đi rồi, tôi liền bắt tay ngay vào kế hoạch, vì sự tín nhiệm của chị nên tôi cũng khá tập trung vào nhiệm vụ lần này. Giờ nào phút nào trong đầu cũng chỉ nghĩ đến chất lượng sản phẩm của bên cung ứng có đủ tốt không, giá cả đã đủ thấp chưa, uy tín của họ thế nào vân vân. Tôi hết đọc tài liệu Tưởng Nam để lại, lại đi đàm phán với đại diện nhà cung cấp, thậm chí còn làm vài chuyến thị sát ngắn tới nhà máy. Ngày nào cũng bận bịu không ngơi nghỉ. Tôi dốc công dốc sức như vậy một mặt vì muốn báo đáp sự tin tưởng Tưởng Nam dành cho tôi, mặt khác còn là để nhân đây quên Bạch Lâm đi.

Cứ thế đã mười ngày, một buổi chiều nọ tôi đang chỉnh lý tài liệu ở công ty, bỗng vô tình nghe được đám Trần Hữu Dung bàn tán với nhau về chuyện Bạch Lâm.

Thời gian này chuyện Bạch Lâm và Cao Trào là scandal lớn nhất công ty. Thực ra một lão vô lại như Cao Trào thì hôm nào chả có scandal vây quanh người, nhưng Bạch Lâm trước nay đều rất giữ ý dè chừng. Lần này scandal giữa nàng và Cao Trào, một bên là quả phụ xinh đẹp duy nhất công ty, một bên là lão sếp già háo sắc, đương nhiên có sức bùng nổ rất lớn. Vì Bạch Lâm là nhân viên phòng Thu mua, nên hẳn có người phòng khác đến phòng tôi là lại nói đến chủ đề này.

Bây giờ đối với mấy chuyện này trái tim tôi đã tê dại, tai cũng đã mọc kén. Có lúc Trần Hữu Dung Chu Tinh thăm thì với nhau tôi cũng chỉ coi như họ đang xì hơi. Nhưng hôm nay những gì bọn họ nói lại khiến tôi kinh ngạc không ít.

Chủ đề vẫn do Trần Hữu Dung bới ra, chị ta ở công ty lâu năm như vậy, quen biết không ít người nên tin tức rất nhanh nhạy.

Lúc đó tôi đang tìm tài liệu trên mạng, bỗng dưng tiếng chị ta chọc thẳng vào tai tôi: “Nghe nói Cao Trào ly hôn rồi!” Tôi nghe mà tay cầm chuột trượt một cái, sau đó đám chị em còn lại sôi nổi bàn tán đoán già đoán non Cao Trào ly hôn liệu có liên quan đến Bạch Lâm hay không. Trần Hữu Dung nói rất tường tận, rằng Cao Trào chia cho vợ cũ hơn nửa gia sản, con để cho vợ nuôi, chỉ có duy nhất một điều kiện là vợ lão không được đi bước nữa. Sau đó lại nói đến Bạch Lâm, rằng Bạch Lâm rất có thể sẽ được điều lên tổng công ty ở Thượng Hải. Tóm lại là rất hùng hồn trọn vẹn, hoàn toàn phù hợp với mọi đặc tính của tin tức bên lề, buộc người ta không thể tin nổi.

Mới đầu tôi còn có thể ngồi yên, nhưng càng về sau càng thực sự không chịu nổi nữa, bèn đứng dậy ra khỏi văn phòng. Vừa bước ra cửa đã đụng phải La già. Thằng cha nhìn thấy tôi liền cười nhe nhở, nói: “Ê lừa, tối nay rảnh không? Ông chủ Mã bên Vô Tích muốn gặp cậu.”

Ông chủ Mã? Tôi ngẩn người. La già thấy tôi định ra ngoài thì cũng không vào phòng nữa mà hớn hử theo tôi ra ngoài hành lang. “Chính là ông chủ của công ty XX ấy!” Anh ta nói. “Cậu chẳng gặp đại diện bên họ một lần rồi đấy là gì?”

“Ồ!” Lúc này tôi mới hơi có chút ấn tượng, công ty XX cũng là một trong những nhà cung cấp của chúng tôi. “Sao? Ông chủ của bọn họ cũng qua đây à?”

“Ừ. Ông ta rất coi trọng vụ làm ăn này nên đích thân từ Vô Tích đến đây, tối nay ông ta muốn nói chuyện với cậu, thế nào?” La già nói xong liền giơng mắt nhìn tôi. Tôi nhớ chuyện lần trước khi tìm nhà anh ta đã giúp mình, thêm nữa quan hệ hằng ngày giữa hai chúng tôi cũng không tệ, cả công ty XX kia tôi cũng biết, là một công ty khá được, ông chủ của bọn họ đã đích thân đến đây, dù gì tôi cũng nên gặp một chút.

Nghĩ vậy tôi gật đầu, La già thấy tôi đồng ý thì mừng ra mặt, nói: “Vậy giờ để tôi gọi luôn cho người ta.” Đoạn anh ta bỗng đổi giọng dâm dăng: “Lừa này, ông chủ Mã này có tiếng hào phóng, tối nay có cái chơi rồi đây.”

Sặc! Bảo sao tên khốn này vồn vã thế, ra là đã ngấm trúng tiết mục vui chơi tối nay, đúng là chúng nào tạt nẩy!

79.

Tan làm, tôi đi cùng La già ra gặp ông chủ Mã trước cổng công ty. Vị doanh nhân đến từ Vô Tích tuổi chừng bốn mươi, nhìn có vẻ cổ lỗ sĩ, nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ tinh nhanh. Lúc gặp mặt, đầu tiên La già giới thiệu ông chủ Mã với tôi, sau đó quay sang ông chủ Mã giới thiệu: “Đây chính là Tiểu Triệu! Người cực kỳ tâm phúc của phó giám đốc Tưởng công ty chúng tôi đây.”

Ông chủ Mã nghe xong vồn vã bắt chặt tay tôi, thái độ thân thiết đáp lời: “Giỏi thật, giỏi thật! Tôi từng gặp phó giám đốc Tưởng của các vị, một người rất cao ngạo, vị tiểu huynh đệ này thật không đơn giản chút nào!”

Sặc! Tôi rửa thầm hai câu. Một câu rửa La già, tên khốn này giới thiệu thì giới thiệu, lời Tưởng Nam vào làm gì? Câu còn lại là rửa ông chủ Mã, mở mồm ra là ngưỡng mộ đã lâu, cứ như sớm đã mong được gặp tôi, người hạ gục được cả Tưởng Nam. Nhưng bà nó chứ, ông đây trong sáng mà!

Tuy trong bụng rửa thầm, nhưng ngoài mặt tôi vẫn khách sáo nói: “Ông chủ Mã, ha ha, ông còn đích thân đến ư!”

“Chớ gọi ông chủ Mã ông chủ Mã thế, cứ kêu tôi anh Mã được rồi!” Tiếng phổ thông nói cũng khá, không lơ lớ giọng vùng Vô Tích, Nghi Hưng lắm.

“Ha ha!” Tôi cười mấy tiếng, bụng thầm nhủ: Anh Mã? Nghĩ đến đây tự nhiên buồn cười, ba người chúng tôi, một lừa, một la, một ngựa, vừa đúng ba loài súc vật.

Chúng tôi ăn tối ở nhà hàng XX, đặc điểm lớn nhất của nhà hàng này là đất đỏ, không gian cực kỳ hoa lệ xa xỉ, nhân viên phục vụ cũng vô cùng xinh đẹp, còn đồ ăn chưa chắc đã ngon. Lúc ăn uống ông chủ Mã không nhắc gì đến chuyện công việc, chỉ không ngừng nói mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt. La già lại càng hớn hờ ra mặt, người tung kẻ hứng, khoe khoang về kinh nghiệm xx của mình, làm tôi nghe mà cứ ngẩn cả người.

Ông chủ Mã mới đầu còn nói chuyện rất hứng khởi với La già, sau thấy tôi cảm như hén, vẻ mặt bỗng có chút bối rối. Chắc ông ta nghĩ tôi đã có thể hạ gục Tưởng Nam thì nhất định cũng là một bậc thầy ngắt hoa thưởng nhụy, nên mới chằm chằm nói mấy chuyện này. Ông ta nào biết nội tình của tôi? Mẹ kiếp, ông đây đến nay vẫn còn zin đây!

Ăn xong cơm, ông chủ Mã nói muốn tìm nơi bàn chuyện làm ăn, hỏi chúng tôi giới thiệu xem có nơi nào thích hợp. La già liền tiến cử trung tâm giải trí XX. Tôi cũng đã từng nghe nói đến chỗ này, tuyệt đối là một nơi đốt tiền. Ông chủ Mã nghe xong không nói nhiều, lập tức lái xe đưa chúng tôi đến đó. Thực ra tôi không muốn đi lắm, nhưng một phần vì La già ra sức rủ rê, lại thêm ông chủ Mã nói còn muốn bàn công việc nên đành đi vậy.

Để biết một trung tâm giải trí có thuộc hàng đẳng cấp hay không, đầu tiên phải xem cửa ra vào trang trí thế nào, thứ hai là xem trước cửa đỗ những xe gì. Cửa vào trung tâm giải trí XX cực kỳ lộng lẫy, dãy xe hơi trước cửa cũng toàn loại cao cấp, tuyệt đối không có hạng xe ghê như Santana 2000. Vừa bước vào đại sảnh, mấy em tiếp viên yếu điệu thướt tha cao đủ mét bảy lập tức ủa ra tiếp đón, quả thực có cảm giác như bậc đế vương.

Vào đến bên trong, cảm giác càng thêm chấn động. Cơ sở hạ tầng cứng đẹp đã đành, ngay đến hạ tầng mềm (tức mấy em tiếp viên đủ loại trong đó) cũng toàn xinh đẹp mỹ miều, thực khiến người ta lâng lâng mơ tưởng. Các phòng KTV ở đây được phân thành phòng thường và phòng VIP, ông chủ Mã đặt phòng VIP. Bước vào rồi mới biết thế nào gọi là tư bản chủ nghĩa. Sofa, trà kỷ, loa dàn điện tử, ti vi máy chiếu, máy tính, thứ gì cũng có, thậm chí còn có cả một chiếc dương cầm trắng, tất thấy đều hết sảy.

Tôi bước vào trong mà cảm thấy có chút bất tiện không quen. Bà nó chứ, chỗ này tư bản chủ nghĩa quá, không thích hợp với giai cấp vô sản như tôi. Vừa ngồi xuống không bao lâu đã có hai người đẹp mặc váy xanh lệch vai bưng đĩa hoa quả và rượu vào. Tôi còn đang ngây ngất thì tự dưng cả hai em đã quỳ thụp xuống làm tôi giật cả mình. Lúc này mới biết, ra đây chính là kiểu phục vụ quỳ vẫn hay nghe nói đến.

La già rõ ràng đã từng đến đây từ trước, nói vào tai tôi: “Mấy phòng VIP ở đây toàn phục vụ quỳ thể này cả, nhưng mà đắt lắm, hơn 2.000 tệ một phòng đấy.” Tôi vừa nghe vừa nhìn hai người đẹp đang quỳ trên sàn, thầm nghĩ: “Hóa ra bọn họ đang quỳ trước đồng tiền chứ chẳng phải quỳ trước tôi.”

Còn đang nghĩ vậy, đã nghe La già nói tiếp: “Chọn mấy em vào hát cùng đi, tố chất mấy em ở đây đều cao lắm đấy, sinh viên đại học cũng làm ở đây khá nhiều.” Ông chủ Mã đương nhiên đồng ý, lập tức gọi phục vụ chạy đi liên hệ. Tôi thấy bọn họ hình như đang định chơi gái, liền vội vàng nói: “Thôi, mấy người chúng ta bàn công việc thôi!” La già ngồi bên cười nói: “Lừa, cậu sợ cái khỉ gì! Dù gì sếp Tưởng cũng đã ra nước ngoài rồi, cậu còn không tận dụng thời gian xả láng tí đi?”

Tôi thầm nghĩ: Nếu tôi không thể hiện, e rằng sẽ khiến người ta nghĩ tôi và Tưởng Nam có gì thật mất! Vậy nên tôi cũng chẳng can ngăn nữa. (Sặc, tuổi trẻ anh dũng không cần giải thích! Tôi cũng chẳng phải cán bộ, đâu cần yêu cầu nghiêm khắc với bản thân làm gì. Huống hồ tôi chỉ hát thôi, có làm gì đâu...)

Chẳng bao lâu sau một má mì dẫn mấy em tiếp viên bước vào, mỗi em một vẻ, ăn mặc gợi cảm, biểu hiện lả lơi. La già mắt hau háu nhưng ông chủ Mã lại nhường tôi chọn trước. Tôi quan sát một lượt mấy em dưới ánh đèn mờ ảo, tuy em nào cũng xinh cả, nhưng đều hơi quá lẳng lơ từ ngoài vào trong, hoàn toàn không phù hợp với thẩm mỹ quan của tôi. Thấy tôi im lặng không nói gì, ông chủ Mã bèn cười nói: “Cậu Triệu quả nhiên là tay lão làng, biết mấy cô em vào đầu nhất định kém hơn các em sau đây,” Nói đoạn ông ta khoát tay, bảo bà má mì kia: “Đổi mấy em khác đi.” Tôi không ngờ mình lại được ông chủ Mã đánh giá cao vậy, mặt bất giác đỏ bừng. May mà trong phòng đèn mờ nên đám la ngựa không trông thấy.

80.

Cứ thế lại đổi thêm hai lượt người đẹp nữa, đến lượt thứ tư tôi mới nhắm được một em rất thanh tú, thả tóc quá vai, khí chất hoàn toàn khác biệt với những người đẹp còn lại, liền chọn luôn em đấy. La già chọn một em ngực rất vĩ đại, còn ông chủ Mã lại chọn một em dáng cao thon thả. Xong đâu đấy sáu người chúng tôi ngồi xen kẽ nam nữ, vừa uống rượu oản tù tì, vừa hát, vừa nói chuyện.

Mới đầu câu chuyện còn khá nghiêm túc, phần lớn xoay quanh dự án thu mua lần này. Về sau rượu vào, La già trở thành kẻ đầu tiên làm trò càn rỡ, hấn ôm ghì lấy em tiếp viên ngực bự, quờ quạng chân tay làm em kia chốc chốc lại kêu lên oai oái. Ông chủ Mã cũng không tỏ ra kém cạnh, cứ như thi đấu, cũng ôm lấy em của mình làm càn. Tôi ngồi ở giữa quả thực phải chịu muôn lần giày vò. Tuy gần đây tôi liên tiếp chịu đòn đau trong chuyện tình cảm, nhưng tâm tư theo đuổi tình yêu thì vẫn luôn tồn tại, giờ hai bên cảnh tượng thế này thật khiến người ta buồn lòng. Nhưng buồn hơn hết thấy đó là người đẹp tóc dài tôi chọn chẳng hề đoái hoài gì đến tôi mà chỉ chăm chăm ôm micro hát.

Tôi không có hứng, đương nhiên không thể giống bọn La già chủ động làm điều xấu thế kia, đành ngồi dựa vào sofa, ngắm người đẹp hát. Chóp mũi nhỏ nhắn, đôi môi khê cong, nhìn cũng có vài phần giống Bạch Lâm. Người đẹp của tôi hát được hai bài bèn quay sang nhìn tôi, như thể ngạc nhiên sao tôi không động chân động tay gì với em. Có thể do tôi đang nghĩ đến Bạch Lâm nên vẻ mặt vô cùng dửng dưng, em thấy vậy liền ngừng người. Tôi mỉm cười với em, hỏi: “Em là sinh viên à?”

Người đẹp gật đầu, ngạc nhiên hỏi: “Sao anh biết?” Tôi nói: “Cảm giác.” Em lại nhìn tôi một thoáng rồi nói: “Em học trường X.”

Trường X? Tôi bất chợt nhớ ra Bạch Lộ từng nói tay Hình là giảng viên trường X, không kìm được bèn hỏi: “Em biết Hình Kiến Nghiệp không?”

Hình Kiến Nghiệp chính là tên đầy đủ của tay Hình, đây cũng là Bạch Lộ nói với tôi. Thực ra tôi chỉ thuận miệng hỏi vậy, không ngờ em tiếp viên nghe xong lại càng sững sốt: “Anh quen thầy Hình à?”

Sặc! Lần này đến tôi ngẩn ra rồi. Không ngờ cô bé này là sinh viên của tay Hình! Tôi ngồi xích lại gần em, hỏi: “Em học ở trường X thật à? Em nói thật như vậy không sợ anh làm khó em à?” Người đẹp sững người, hẳn không ngờ tôi sẽ nói thế, một lúc sau, em mới nói: “Em nghĩ anh không phải hạng người đó!”

Cứ vậy chúng tôi bắt đầu nói chuyện, vì tôi cũng mới tốt nghiệp chưa đến một năm nên tán gẫu rất hợp cạ với em. Nghĩ lại tình cảnh lúc này cũng thật kỳ lạ, hai bên là hai đôi nam nữ đang làm chuyện mờ ám, tôi ngồi ngay giữa lại có thể tự chủ nói chuyện thông thường với một em gái xinh đẹp thế này. Xem ra trải qua

bao vướng mắc tình cảm với Bạch Lâm Bạch Lộ rồi Tưởng Nam, tôi đã không còn là kẻ trong đầu chỉ biết đến chuyện ấy nữa rồi.

Nói qua nói lại, chủ đề lại được quay về Hình Kiến Nghiệp. Em gái kia bảo: “Anh là bạn của thầy Hình à? Hồi năm thứ hai thầy ấy dạy bọn em môn Tin, bạn gái thầy ấy đẹp lắm.”

Bạn gái tay Hình? Tôi nghe mà lặng người: “Lẽ nào là Bạch Lâm?”, bèn hỏi ngay: “Nghe nói hình như hai người ấy chia tay rồi.”

“Đâu có! Hình như tháng sau là hai người kết hôn ấy.”

Câu nói này hết như tiếng sấm nổ bên tai tôi. Tay Hình sắp kết hôn? Với Bạch Lâm ư? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào! Bạch Lâm giờ đang vui vẻ bên Cao Trào mà, vậy đó là ai? Tên khốn vừa mới chia tay Bạch Lâm không bao lâu, nhanh như vậy đã cùng người khác kết hôn rồi?

Nghĩ vậy, tôi thử dò hỏi: “Anh ấy và bạn gái yêu nhau lâu lắm rồi nhỉ!” Em gái kia nghe vậy liền nói: “Vâng, nghe nói yêu nhau mấy năm rồi.”

Sặc! Không ngờ tay Hình cũng là kẻ bắt cá hai tay cơ đấy! Xem ra hẳn ta cũng chẳng tốt như Bạch Lộ nói. Thật không biết Bạch Lâm bị hấn lừa, hay Bạch Lộ bị Bạch Lâm lừa mà cứ chăm chăm đi nói tốt cho hẳn thế! Tôi đang mất bình tĩnh thì ông chủ Mã ngồi bên quay sang nói: “Cậu Triệu, lần này chúng tôi rất có thành ý hợp tác với công ty các cậu.”

Tôi ngẩn người, dứt khỏi dòng suy nghĩ vừa rồi, gật đầu với ông ta. Ông chủ Mã lại nói: “Cậu nói xem cơ hội hợp tác của chúng ta chừng bao nhiêu?” “Chắc khoảng 30%!” Tôi nói: “Vì điều kiện hai nhà cung cấp kia cũng tương đương thậm chí còn hơn bên các vị một chút.”

Ông chủ Mã nghe xong bèn im lặng, một lúc sau đột nhiên nói: “Tôi cho cậu 3% hoa hồng, cậu làm cho cơ hội hợp tác của chúng ta trở thành 100%!”

Tôi hoàn toàn không ngờ ông chủ Mã nói ra câu này, trong lòng không khỏi căng thẳng. Mẹ kiếp, 3% hoa hồng? Dự án thu mua lần này là kế hoạch hợp tác lâu dài, mỗi năm đều xấp xỉ mấy chục triệu tệ, 3% đã là hơn triệu rồi! Một nhân viên thu mua quèn như tôi cũng xứng với khoản lợi quả lớn thế ư? Nghĩ đến đây tôi coi như đã hiểu rõ mọi chuyện, 3% ấy của ông chủ Mã không phải để cho tôi mà là cho Tưởng Nam kia. Có lẽ không dứt được bên của Tưởng Nam nên mới nhắm sang tôi. Trong mắt ông ta, tôi là tình nhân của Tưởng Nam, có năng lực xấp xỉ Tưởng Nam. Hơn nữa tôi quả thực cũng đang phụ trách dự án này nên ra tay với tôi là hợp lý nhất.

Tim tôi đập thình thịch, tôi quay sang nhìn La già. Ông chủ Mã nói: “Không sao đâu, anh La cũng là người mình cả!” Sặc! Hóa ra tên gốc La già đã bị mua chuộc rồi, tôi nên làm thế nào đây? Cả một khoản thu nhập hơn triệu tệ một năm đấy! Dựa vào sự tín nhiệm của Tưởng Nam đối với tôi, tôi hoàn toàn có thể nuốt trôi số tiền này! Có tiền rồi, có lẽ Bạch Lâm sẽ hồi tâm chuyển ý quay về với tôi cũng nên.

Tôi đâu phải thánh nhân, cũng chẳng phải bậc cán bộ có phẩm chất đạo đức cao sang gì. Đối với tôi, tiền có một sức hấp dẫn cực lớn. Hơn nữa thực lực bên công ty ông chủ Mã cũng không tồi, hoàn toàn có thể trở thành đối tác của công ty chúng tôi, những người xung quanh hẳn sẽ không phát giác ra điều gì mờ ám trong chuyện này đâu. Có thể nói đây chính là chiếc bánh bao thịt từ trên trời rơi xuống!

Nói thực tôi cũng hơi động lòng, nhưng nghĩ đến ánh mắt tin tưởng của Tưởng Nam trước lúc ra đi, tôi lại thấy làm thế này thật quá có lỗi với chị. Tôi là người duy nhất chị có thể tin tưởng trên đời này! Tôi làm vậy rồi, nhờ đâu sau này sự việc bại lộ, không chỉ tôi đi đời mà Tưởng Nam cũng sẽ phải chịu liên lụy. Nghĩ đến đây tôi cắn răng nói với ông chủ Mã: “3%? Hơi ít thì phải!”

Ông chủ Mã thấy tôi nói vậy, lại quan sát tôi một hồi như thể vừa có cái nhìn mới về tôi. Có lẽ ông ta đang nghĩ: “Bà nó chứ, tên oắt này nhìn vậy mà lòng dạ cũng sâu đấy!”

Ông ta nhả mồm nghĩ một lúc rồi xòe ra năm ngón tay, nói: “5%, thế nào? Tính ra mỗi năm đã gần hai triệu rồi đấy!”

“Được! 5%!” tôi nói. “Ông hạ đơn giá xuống 5% rồi chúng ta sẽ bàn chuyện hợp tác!”

Tôi nói xong câu này, mắt ông chủ Mã lập tức trợn lên đến không thể to hơn được nữa, như thể ngồi trước mặt ông ta lúc này là một thằng siêu siêu đại khổng lồ.

Thấy ông ta không nói gì, tôi chủ động lên tiếng: “Ông đã có thể cho tôi được 5% hoa hồng, chứng tỏ đơn giá của ông tuyệt đối đã trội lên ít nhất hơn 5%. Ông cắt phần trội ấy đi trước đã, rồi chúng ta sẽ bàn bạc tiếp.”

Ông chủ Mã là người từng trải, tuy rằng kinh hoàng trước thái độ của tôi, nhưng vẫn tỏ ra vô cùng phong độ, nói: “Cậu Triệu, lời tôi nói vừa rồi cậu cứ về suy nghĩ ít hôm, hai ta hợp tác lần này không thành thì vẫn còn tình nghĩa, về sau nhất định vẫn có cơ hội khác. Nào nào, uống thôi, hát thôi.”

Nhưng tôi không ở lại nữa, một là tôi không muốn nợ ông chủ Mã cái gì, hai là tâm trạng tôi đang rất rối bời, bèn cáo từ ra về. Tôi ra khỏi phòng hát, La già cũng từ trong theo ra. Tên khốn này đúng là đã ăn của ông chủ Mã, thấy tôi và ông ta đàm phán đổ bể thì cuống hơn ai hết. Hắn ta vừa đi theo, vừa ra rả không ngớt: “Lừa, sao cậu khổng lồ thế, cơ hội hiếm có đây. Cậu nghĩ bà chị Tưởng Nam kia sẽ ở bên cậu cả đời chắc? Chị ta chơi chán xong là sẽ đá cậu thôi, có cơ hội thì cứ kiếm lấy món tiền phòng thân trước đi, anh đây cũng được ăn sái theo...”

Hắn còn định nói thêm nhưng tôi đã gơ tay ngắt lời. Tôi nói: “Tôi muốn được yên tĩnh suy nghĩ một mình.”

Ra khỏi trung tâm giải trí XX, tôi cứ nghĩ mãi về chuyện xảy ra trong phòng hát ban nãy. Nói thực tôi thấy hơi hối hận, dẫu gì cũng là một khoản tiền lớn, mà có lẽ còn là cơ hội để tôi giành lại Bạch Lâm. Nghĩ đến Bạch Lâm, tự dưng lại nhớ đến chuyện con bé tiếp viên nói tay Hình sắp kết hôn. Mẹ kiếp, trên đời này quả thật chẳng có thằng nào tốt cả!

Lúc này chắc đã gần mười một giờ, đường phố người qua lại thưa vắng, cảm giác thật cô đơn. Gió đêm táp vào mặt tôi lạnh buốt, nhưng trong đó đã thấp thoáng ẩn giấu chút hơi ấm mùa xuân. Cây ngô đồng Pháp ven đường đã nảy chồi xanh, chỉ là trời tối nên nhìn không rõ nữa. Giữa đường chốc chốc lại có một chiếc xe chạy qua, tiếng xe vút qua bên người rồi mất hút về phía xa. Bạch Lâm cũng sẽ giống như chiếc xe ấy, mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời tôi sao? Tôi thần người nghĩ, cảm thấy ngực tức như có hòn đá nặng chèn lên.

Không biết sao, càng đi trong khung cảnh này, tôi càng nhớ Bạch Lâm. Lần này nàng lại xin nghỉ phép một tháng, hết phép rồi nàng có còn quay về không? Liệu có như mấy người Trần Hữu Dung đồn thổi, rằng nàng sẽ được điều lên tổng công ty? Có phải nàng bức tức vì chuyện tay Hình kết hôn nên mới tiến tới với Cao Trào không? Nàng sẽ kết hôn với loại người khốn nạn như Cao Trào thật ư? Sặc! Chắc không phải nàng đã ngủ với Cao Trào rồi chứ?

Càng nghĩ tôi càng rối bời, càng nghĩ càng thấy sợ. Tôi thực sự sợ sau này Bạch Lâm sẽ không quay về nữa, nếu như vậy chẳng phải tôi sẽ vĩnh viễn không được gặp nàng nữa sao? Không được! Tôi nhất định phải gặp Bạch Lâm một lần nữa! Tôi không thể để mất nàng thế này! Mặc nàng với Cao Trào đã gao nấu thành cơm hay chưa, tôi sẽ dốc hết sức lần cuối cùng, đoạt lại trái tim nàng!

14. Chương 14: Nụ Hôn Của Bạch Lâm Trong Thang Máy

81.

Tính toán xong xuôi, tôi chỉ muốn gọi điện ngay cho Bạch Lâm. Đến lúc rút điện thoại mới nhớ ra giờ đã quá muộn, xem lịch, ngày mai đã là cuối tuần, trời, độ này bận bịu kinh khủng làm tôi quên khuấy cả khái niệm thời gian. Tôi cất điện thoại đi, thầm nhủ: thôi đợi ngày mai, đầu tiên sẽ gọi điện cho Bạch Lâm, hỏi rõ xem hai chị em nàng đang ở bệnh viện nào, sau đó sẽ tới Thượng Hải.

Cả đêm tôi chỉ nghĩ tới việc ngày mai gặp Bạch Lâm nên làm thế nào? Nằm trên giường lật qua lật lại cho đến khi trời sắp sáng mới thiêm thiếp ngủ. Đến khi mở mắt ra thì mặt trời đã chiếu đến tận móng, tôi cuống cuồng tìm điện thoại, gọi cho Bạch Lâm.

“A lô!” Điện thoại kết nối rồi, đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ.

Đầu óc tôi đang rối đặc, không thể nghe ra giọng nói này không phải của Bạch Lâm, mở miệng liền nói: “Bạch Lâm à? Tiểu Lộ lần này nằm ở viện nào, tôi muốn đến thăm em ấy.”

“Vẫn ở bệnh viện lần trước, còn nằm đúng số phòng lần trước nữa.” Giọng nói kia trả lời.

Tôi ừ một tiếng, trong lòng ngỡ ngàng cảm thấy có gì đó không đúng. Đầu bên kia im lặng mấy giây rồi đột nhiên lên tiếng: “Anh là Lư lừa à? Em, em là Bạch Lộ...”

Ngồi trên tàu cao tốc tới Thượng Hải, tôi vẫn tự chửi rửa mình ngu xuẩn. Bà nó chứ, lại đi gọi cho Bạch Lộ! Nhưng thế cũng tốt, như vậy Bạch Lâm có thể sẽ không biết tôi đến, he he, tôi đột nhiên xuất hiện xem nàng phản ứng thế nào. Nhưng, vừa rồi trong điện thoại giọng Bạch Lộ nghe có vẻ rất oán trách, lẽ nào em vẫn còn thích tôi? Hoặc lần này tôi gọi điện nói muốn đến thăm em nên lại làm em cảm động chẳng?

Cứ vậy lúc nghĩ đến Bạch Lâm, lúc nghĩ về Bạch Lộ, khi đến Thượng Hải lòng tôi lại thấy lo sợ. Tôi vừa muốn gặp lại vừa sợ gặp hai chị em Bạch Lộ Bạch Lâm. Và sợ hơn nữa là trông thấy hai người vui vẻ bên tình yêu mới. Tôi quanh quẩn gần bệnh viện rất lâu, đến tận chín giờ tối cuối cùng mới thu đủ can đảm bước vào.

Tôi đến khu nhà bệnh nhân nội trú, vào thang máy đi lên tìm số phòng Bạch Lộ đã nói. Cửa phòng đang đóng, bên trong vắng vẻ như tờ. Đứng trước cửa, tôi lại ngập ngừng. Hành lang bệnh viện rất im ắng, bóng tôi hắt lên cánh cửa phòng bệnh, trầm mặc hết như ngày Bạch Lâm bỏ tôi mà đi.

Cân nhắc hồi lâu, cuối cùng tôi vẫn đưa tay lên, cóc cóc, cóc cóc, xương ngón tay vừa vịn gõ lên đầu chiếc bóng. Ai thế! Từ bên trong vang ra tiếng Bạch Lâm. Tôi không trả lời, một lúc sau, có tiếng chân Bạch Lâm lại gần, sau đó mở cửa, sau đó nữa, tôi lại được thấy Bạch Lâm rồi.

“Tiểu Triệu?!” Bạch Lâm nhìn thấy tôi, không khỏi kinh ngạc kêu lên.

“Tôi đến thăm Tiểu Lộ.” Tôi nói, mắt nhìn thẳng vào Bạch Lâm, ý muốn nói: “Thực ra tôi đến để tìm em!”

Bạch Lâm không chịu nổi cái nhìn bức bách của tôi, nàng quay mặt đi, mở rộng cửa, nói nhỏ: “Vào đi.”

Tôi bước vào phòng bệnh, Bạch Lâm tiến tới đầu giường, nói: “Tiểu Lộ, Tiểu Triệu tới thăm em này.” Tiếp đó là tiếng Bạch Lộ: “Thật à?” Bỗng chốc nghe tiếng Bạch Lộ, nhìn em mỏng manh yếu ớt nằm trên giường bệnh, sống mũi tôi cay cay, tròng mắt đỏ hoe.

Tôi cũng không hiểu sao bản thân lại có phản ứng mạnh như vậy, có lẽ tôi thấy mình từ trước tới nay luôn có lỗi với Bạch Lộ, cũng có lẽ trong sâu thẳm tâm tôi vẫn luôn dành một tình cảm đặc biệt cho em. Thực ra nghĩ kỹ một chút, dù xét về bất kỳ phương diện nào, Bạch Lộ cũng đều tốt hơn Bạch Lâm, thích hợp với tôi hơn Bạch Lâm. Nhưng có lúc tình yêu không xét đến tốt xấu, mà xét về thứ tự xuất hiện. Ai bảo tôi gặp Bạch Lâm trước, và lại còn phải lòng nàng? Đây là chuyện chẳng thể thay đổi.

Nghĩ vậy, tôi bước lại gần Bạch Lộ. Thần sắc em lúc ốm đau rất nhợt nhạt, chẳng còn đâu thần thái tươi tắn hằng ngày. Nhưng tôi lại thích em thế này hơn, vì như thế nhìn em rất giống Bạch Lâm, hoàn toàn là một phiên bản Bạch Lâm hoàn mỹ, trẻ trung.

“Lư lừa.” Bạch Lộ gọi tên tôi, tôi gật đầu với em, mở miệng định nói gì đó, nhưng rồi về như lại chẳng tìm nổi lời nào. Bạch Lâm đứng bên nói: “Hai người nói chuyện nhé, chị ra phòng vệ sinh một lát.” Nói rồi nàng liền đi ra ngoài, sau khi đi ra còn thuận tay khép cửa lại. Tôi biết Bạch Lâm muốn để tôi và Bạch Lộ được ở riêng bên nhau.

Không hiểu sao, Bạch Lâm đi rồi tôi lại càng thấy gượng gạo. Bạch Lộ cũng không nói gì nữa, chỉ im lặng thần người nhìn lên trần nhà. Tình hình này kéo dài có lẽ đến hơn một phút, tôi đang định phá vỡ bầu không khí im lặng bằng cách hỏi han sức khỏe Bạch Lộ, thì mắt chợt liếc thấy đối diện với Bạch Lộ bày một giá vẽ, bên trên phủ vải, như thể có ai đang vẽ tranh cho Bạch Lộ vậy. Tôi không kìm được tò mò, hỏi: “Bạch Lộ, kia là gì thế?”

Bạch Lộ nghe tôi hỏi, đưa mắt nhìn sang, sững lại một thoáng mới trả lời: “Đây là tranh Dương Phong vẽ cho em, vẫn chưa xong.”

Sặc! Câu nói này của Bạch Lộ khiến tôi không dễ chịu chút nào! Hai chữ “Dương Phong” như chiếc đinh đóng vào tim tôi, cảm giác khó chịu không dễ đâu cho hết. Tự dưng tôi nhớ đến cảnh tượng Bạch Lộ và Dương Phong bên nhau hôm đó. “Ừ.” Tôi nói, rồi lại im lặng, miệng không thốt thêm nổi lời nào.

Không khí một lần nữa chùng xuống. Bạch Lộ vẫn nhìn lên trần nhà thẫn thờ, không biết đang nghĩ gì. Tôi đứng ở đầu giường cũng thẫn thờ, nói thực, tôi hơi muốn giật tấm vải che bức tranh kia ra, xem xem Bạch Lộ do Dương Phong vẽ rốt cuộc là như thế nào. Nhưng tôi không làm vậy, cũng không hỏi Bạch Lộ. Bức tranh ấy thuộc về hai người họ, không có chút liên quan nào tới tôi.

Cứ im lặng như vậy mấy phút liền, tôi càng nghĩ càng thấy khó chịu, bèn lên tiếng hỏi Bạch Lộ: “Tiểu Lộ, bệnh của em giờ ra sao rồi?”

“Vẫn ổn.” Bạch Lộ đáp, giọng lạnh nhạt. Tôi thăm thở dài, lại nói: “Em phải dưỡng bệnh cho tốt nhé, anh thật ngại ngùng, đi vội quá lại quên mua lẵng quả, hoa cũng không có...”

“Không sao,” Bạch Lộ nói, “anh đến thăm em đã là tốt lắm rồi.”

“Thế được rồi,” tôi nói, “Cũng không còn sớm nữa, em nghỉ ngơi đi, anh đi trước đây!”

“Vâng.” Bạch Lộ gật đầu, đôi mắt to tròn nhìn sâu vào tôi. Một nỗi thương cảm dậy lên trong lòng, tôi gượng cười lòng đắng chát, đang định quay người đi thì Bạch Lộ đột nhiên nói: “Lư Lừa! Anh giúp em bật đầu CD trên kệ được không?”

Tôi hơi sững người, quay sang nhìn chiếc kệ đầu giường, quả nhiên trông thấy một chiếc đầu đĩa CD, là loại nhỏ có thể mang đi du lịch, nối với hai chiếc loa nhỏ. Tôi nhanh chóng bước lại, bật đầu CD. Tiếng nhạc phát ra là bài “Nơi đó” của Hứa Ngụy, sau tiếng dương cầm dạo đầu, giọng Hứa Ngụy cất lên: “Nơi đó từng sáng rực ánh đèn... Nơi đó không có bóng đêm dài dặc vô tận... Nơi đó tôi mãi chẳng thể quên... Nơi đó không có bóng đêm tĩnh mịch cô độc...”

Tôi bỗng nhớ tới đêm hội đèn hôm đó, nhớ đến những ngọn đèn sáng chợt vụt tắt.

Ra khỏi phòng bệnh tôi mới nhận ra những giọt nước mắt trên má, không biết Bạch Lộ có thấy tôi khóc không. Đang thất thần, chợt nghe có tiếng người nói bên cạnh: “Tiểu Triệu, đã về sớm thế à!” Là tiếng Bạch Lâm.

“Vâng.” Tôi đáp, vội vàng quay mặt đi, lau nhanh nước mắt rồi mới quay lại nhìn Bạch Lâm, nói: “Không còn sớm nữa, tôi sợ ảnh hưởng đến Tiểu Lộ nghỉ ngơi.”

“Ừ!” Bạch Lâm đáp.

“Sao? Không định tiễn tôi à?” Thấy nàng vẫn không có ý định tiễn mình, tôi đành mở miệng hỏi.

Bạch Lâm nghe vậy đưa mắt nhìn tôi, do dự một lúc lâu mới gật đầu. Tôi nhìn Bạch Lâm đứng trước mặt, chẳng hiểu sao lòng lại nghĩ đến Bạch Lộ trong phòng bệnh. Từ bên trong vẫn vẳng ra tiếng hát của Hứa Ngụy: “Tôi vẫn hay ở nơi này nghĩ về nơi đó... chẳng hiểu sao một mình òa khóc... Tôi cũng từng ở nơi đó quên mất nơi này... Nơi này luôn khiến tôi mơ màng chẳng hiểu điều chi...”

82.

Lúc này đã gần mười giờ tối, hành lang bệnh viện hầu như không một bóng người, ngoài tiếng nhạc cực khẽ vẳng ra từ phòng bệnh của Bạch Lộ, không còn bất kỳ tiếng động nào khác.

Tôi đi bên Bạch Lâm, bước về phía thang máy, lòng âm thầm toan tính nên ra đòn chốt hạ thế nào. Bạch Lâm chỉ cúi đầu im lặng bước đi, không nói câu gì. Tôi định lên tiếng, nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu. Vào thang máy, tôi và Bạch Lâm cùng lúc đưa tay lên ấn số 1, hai ngón trỏ chạm vào nhau rồi cùng lúc rút lại. không khí bỗng chốc trở nên ám muội.

Sặc! Lòng tôi thăm hoan hỉ, còn Bạch Lâm lại đỏ bừng mặt. Xem ra đối với tôi và Bạch Lâm, thang máy đã trở thành một thứ quá đặc biệt. Mỗi lần cùng bước vào thang máy, cảm giác đều rất lạ. Hai chúng tôi đứng im lặng một lúc, sau đó Bạch Lâm nhìn sang tôi, rồi đưa tay ấn số. Thang máy bắt đầu chậm chạp đi xuống.

Tôi nhìn chăm chăm vào con số đỏ mỗi lúc một chuyển dần về 1, không khỏi nhớ tới lần đầu gặp Bạch Lâm, nếu không có sự cố lần đó, liệu giữa tôi và Bạch Lâm có thể xảy ra bao chuyện thế này không? Rồi lại nhớ tới buổi tối lễ Tình nhân, sự cố thang máy ngăn ngừi lần đó đã giúp tôi biết được trong lòng nàng cũng có tôi, đó có lẽ là khoảnh khắc lãng mạn nhất giữa tôi và nàng! Nghĩ đến đây, tôi không khỏi bắt đầu mong chờ thang máy có thể khựng lại lần nữa. He he, nếu vậy nhất định tôi có thể giành lại Bạch Lâm.

Đang mơ tưởng ngổ ngẩn, thang máy quả nhiên khựng lại.

Sặc! Khoảnh khắc thang máy khựng lại, suýt chút nữa tôi đã vung tay hô lớn vạn tuế, cái thang máy này quả thật chu đáo quá, ông trời đối với tôi quả thật quá ban ơn, thế giới này quả thật quá tươi đẹp, chuyện tốt thế này cũng dễ tôi gặp tới ba lần liền? Tôi vui sướng đến phát cuồng, chỉ muốn ôm chặt lấy Bạch Lâm, nói với nàng rằng: “Thấy chưa em yêu, đây chính là chỉ thị của thần tiên, em mãi mãi phải là của anh! Em không trốn được đâu! Cứ để lão dân tộc Cao Trào kia đi gặp quỷ cho rồi!”

Đang lâng lâng tưởng tượng, bất chợt nghe “tinh” một tiếng, tôi sững người, đưa mắt nhìn đã thấy cửa thang máy mở ra rồi. Bên ngoài là đại sảnh bệnh viện im phăng phắc. Tôi bất giác đứng ngẩn ra, lúc này mới biết hóa ra không phải thang máy gặp sự cố, mà là... mà là đã xuống đến nơi rồi.

Nhìn rõ chân tướng sự việc, lòng tôi lập tức trĩu xuống, buồn không để đâu cho hết. Đường như Bạch Lâm cảm thấy tôi có vẻ là lạ, ánh mắt khẽ lướt qua tôi, rồi cất bước như thể muốn ra ngay khỏi thang máy.

“Bạch Lâm!” Thấy Bạch Lâm sắp bước ra ngoài, tôi không biết lấy được dũng khí từ đâu, gọi to tên nàng, lớn tiếng hỏi: “Vì sao?”

Bạch Lâm sững người, khựng lại. Tôi đứng sau lưng nàng, nói tiếp: “Rốt cuộc tôi có điểm gì không tốt? Vì sao em thà chọn một kẻ đồn mạt như Cao Trào chứ không chọn tôi? Đúng thế! Tiểu Lộ từng thích tôi, nhưng người tôi yêu vẫn luôn là em!” Càng nói tôi càng bưng bưng phần nộ, mở rộng quai hàm nói như bắn súng liên thanh: “Hôm sinh nhật Tiểu Lộ, em nhờ tôi mang quà đến cho em ấy, khi đó tôi đã muốn nói rõ hết mọi chuyện. Nhưng em ấy có bệnh, tôi sợ em ấy không chịu nổi sự kích động như vậy. Kết quả mới thành ra chuyện sau này. Nhưng tấm lòng tôi đối với em chưa bao giờ thay đổi. Em biết không? Kể từ lần đầu chúng ta gặp nhau trong thang máy, tôi đã yêu em rồi. Tôi cũng không biết vì sao mình lại tự dưng đi yêu một người xa lạ như em. Nhưng tôi đã yêu em, từ đó về sau ngày nào tôi cũng nghĩ đến em, mơ tưởng mình có thể được gặp em. Em có biết vì sao tôi lại đi ứng tuyển vào phòng Thu mua không? Đó cũng là vì em đấy! Vì tôi muốn được ở bên em! Tôi muốn ngày nào cũng có thể trông thấy em! Những ngày sống ở nhà em, là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi. Em còn nhớ tối hôm nhà có chuột không? Khi đó chúng ta ở gần nhau là vậy! Em còn nhớ bài hát ‘Nàng trong giấc mơ’ đêm đó không? Đó là bài hát tôi đàn tặng em! Khi đó em đứng trước cửa nghe tôi hát, tôi sẽ mãi mãi không thể nào quên!”

Đang nói đến đây, cửa thang máy lại “tinh” một tiếng khép lại. Tiếng tôi trở nên vang hơn, trong không gian nhỏ hẹp này, cũng không rõ là âm thật hay âm vọng: “Tôi yêu em, Bạch Lâm! Trước đây tôi không bao giờ dám nói với em câu này, vì tôi không hiểu trái tim em. Nhưng buổi tối lễ Tình nhân chúng ta ở trong thang máy, khi tôi ôm em khiêu vũ trong tiếng hát của chính mình, tôi đã cảm nhận rõ ràng được trái tim em. Tôi biết em cũng thích tôi! Nếu như hôm đó Tiểu Lộ không quay về, chắc hẳn mọi chuyện đã khác rồi! Em biết Tiểu Lộ thích tôi, nên muốn nhường tôi cho Tiểu Lộ phải không? Nhưng giờ Tiểu Lộ đã thích người khác rồi, hai quyển sách em nhờ tôi đưa cho em ấy, tôi cũng đã không đưa. Vì làm như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa gì! Người tôi yêu là em, và chỉ có mình em, điều này mãi mãi không thể thay đổi!”

Tôi càng nói càng phấn khích, đang mở miệng định nói tiếp thì Bạch Lâm đột nhiên quay người lại ôm lấy tôi, sau đó tôi thấy môi mình ẩm nóng, nàng hôn tôi mãnh liệt.

83.

Trời! Trong khoảnh khắc bờ môi Bạch Lâm áp đến tôi gần như phát điên, đây là thật sao? Đây là thật sao? Tôi thậm chí không thể tin nổi mọi điều trước mắt (không, là trên môi)! Bạch Lâm, người tôi ngày nhớ đêm mong, người tôi luôn yêu thương đang hôn tôi. Tôi chỉ thấy đầu óc choáng váng, còn trái tim như dùng phải thuốc kích thích đang ra sức đập điên cuồng.

Nụ hôn của Bạch Lâm cuồng nhiệt lạ thường, thật khó tưởng tượng một người bề ngoài dịu dàng như nàng lại có lúc mãnh liệt thế này. Tôi được nàng hôn đến đờ đẫn. Nàng như thể đang dốc toàn bộ sức lực vào

hôn tôi, lưỡi tôi môi tôi bị nàng cắn đau nhói, lưng cũng bị ngón tay nàng cào bồng rất. Tôi cảm nhận được niềm khoái cảm trong đau đớn, cảm giác lâng lâng như đang bay, lại như đang nằm mơ. Tôi bỗng nhớ đến nụ hôn của Tưởng Nam với tôi đêm đó, một Tưởng Nam bề ngoài phóng túng nhưng lại có nụ hôn rất dịu dàng, còn một Bạch Lâm bề ngoài dịu dàng thì nụ hôn lại vô cùng hoang dại. Phụ nữ quả là một loài động vật không sao hiểu nổi!

Tôi được Bạch Lâm hôn rất lâu, vị thơm ngọt nơi đầu lưỡi nàng như dòng nước cuộn chảy trong miệng tôi, bao mong chờ, bao oán hận cùng bất mãn lâu nay của tôi đối với nàng đều tan chảy trong khoảnh khắc này, chỉ còn lại niềm hạnh phúc. Thực ra trước nụ hôn này, tuy người tôi yêu nhất là Bạch Lâm nhưng với Bạch Lộ tôi vẫn còn chút vương vấn, với Tưởng Nam tôi vẫn còn chút mờ ám. Nhưng sau nụ hôn này, trong lòng tôi, giữa thế giới hỗn loạn này, trừ Bạch Lâm ra, mọi phồn hoa chỉ đáng làm nền.

Đúng lúc tôi đang ra sức tận hưởng nụ hôn cả đời này chẳng thể nào quên thì Bạch Lâm bất ngờ đẩy tôi ra. Nàng dùng sức rất mạnh, làm tôi bất giác lùi lại một bước. Bạch Lâm cũng lùi về phía sau hai bước. Tóc nàng hơi rối, mặt đỏ bừng bừng, bầu ngực nhấp nhô, nhìn quyến rũ không để đâu cho hết.

Tôi dờ dẫm nhìn nàng, trên miệng vẫn còn vương mùi vị nụ hôn. Nàng vuốt lại tóc, rồi đột nhiên nói: “Cậu đã thỏa mãn chưa?” Tôi nghe mà ngẩn người, Bạch Lâm cười nhạt: “Đây chẳng phải thứ cậu muốn sao?”

Khi nói ra những lời này, sắc mặt Bạch Lâm đã hoàn toàn thay đổi, trở nên lạnh lẽo hết tiếng cười của nàng. Á! Thế này là thế nào? Tôi suýt nữa ngất xỉu, Bạch Lâm thay đổi thái độ nhanh quá đi thôi! Ban nãy còn sống chết hôn tôi như thế mà giờ đã làm mặt thế này được rồi.

Tôi thật sự, thật sự không thể hiểu nổi người phụ nữ trước mặt nữa. Bạch Lâm lạnh lùng nhìn tôi, nói tiếp: “Cậu làm bao chuyện như vậy chẳng phải đều vì muốn chiếm đoạt tôi sao?”

“Không phải!” Tôi hoàn toàn không ngờ Bạch Lâm lại nói vậy, lập tức gào lên: “Tôi yêu em, tôi thực sự yêu em!”

“Yêu?!” Bạch Lâm cười nhạt. “Vậy cậu nói cho tôi xem thế nào là yêu? Cậu đã nghĩ đến chuyện cưới tôi chưa? Người nhà cậu có đồng ý cho cậu cưới về một bà quả phụ hơn cậu bảy tuổi không?”

Tôi bị Bạch Lâm nói cho không thể đáp trả, quả thực tôi chưa hề nghĩ đến chuyện kết hôn cùng Bạch Lâm. Bởi trước nay tình cảm giữa hai chúng tôi vẫn không hề rõ ràng. Kết hôn đối với tôi lại càng là chuyện xa vời.

Bạch Lâm thấy tôi không nói được gì, bèn tiếp tục: “Sao? Cậu chưa từng nghĩ đến những chuyện ấy phải không? Cậu còn dám nói không phải cậu chỉ muốn cưỡng đoạt tôi?” Giọng nàng sắc nhọn đến vô tình, như đang chế giễu ý đồ hèn hạ của tôi đối với nàng. “Nếu như cậu thật sự rất muốn có được tôi, tôi có thể cho cậu. Nhưng xin cậu về sau đừng quấy rầy tôi nữa, vì tôi sắp kết hôn cùng giám đốc Cao rồi...”

Cái gì? Câu nói của Bạch Lâm đối với tôi hết như tiếng sét giữa trời quang: “Nàng muốn kết hôn cùng Cao Trào sao?” Tôi bất giác lùi lại hai bước, lưng đập vào vách thang máy. Nếu không có cái vách này, chắc giờ tôi đã đổ nhào lâu rồi.

Tôi nhìn những người phụ nữ trước mặt mà không sao tin nổi, lúc này đây nàng quá xa lạ, tôi dường như không nhận ra nàng nữa.

“Cậu đừng nói yêu đương gì với tôi nữa! Hừ, tình yêu? Cậu biết không? Anh Hình, người nói dối tôi mười một năm nay thực ra đã có người yêu khác lâu rồi, thậm chí bọn họ còn sắp kết hôn nữa kia! Tình yêu ư? Tình yêu thật quá không đáng tin cậy.”

Bây giờ tôi mới vỡ lẽ, hóa ra Bạch Lâm cũng biết chuyện tay Hình. Có thể đây mới là nguyên nhân chính khiến hai người chia tay! “Thế thì em cũng không thể cùng với Cao Trào được! Ông ta là loại người thế nào em còn không rõ sao?” Tôi không kìm nổi lên tiếng.

“Ông ta thì sao? Ông ta chịu vì tôi mà ly dị vợ! Ông ta có tiền, có địa vị, ông ta có thể cho tôi mọi thứ tôi muốn!”

Sặc! Đây là lời Bạch Lâm nói ư? Đây là lời người phụ nữ của lòng tôi nói ư? Tôi cười khẩy, nói: “Tiền? Tiền quan trọng vậy sao?”

“Đương nhiên!” Bạch Lâm nói lạnh băng: “Giờ ngần này tuổi rồi, không có tiền cậu có thể làm được gì? Cậu còn nhớ buổi tối hôm cậu nhìn thấy tôi và Cao Trào không, hôm đó tôi đồng ý đi ăn tối cùng Cao Trào là vì ông ta hứa với tôi sẽ trả bất cứ giá nào để chữa khỏi bệnh cho Tiểu Lộ. Cậu có thể không? Ông ta quen biết một vị bác sĩ tìm mạch rất nổi tiếng người Nhật, có thể cho Tiểu Lộ được hưởng điều kiện chữa trị tốt nhất! Còn cậu thì sao? Cậu có thể cho tôi cái gì? Cái mà cậu gọi là tình yêu ư? Hừ, chưa cần nói đến chuyện Tiểu Lộ, cậu với Tưởng Nam là quan hệ gì? Thứ tình yêu gì đó của cậu có phải cũng cho chị ta rồi không?”

Một tiếng nổ vang lên trong đầu tôi, thì ra Bạch Lâm lúc nóng lúc lạnh với tôi như vậy một phần cũng là vì Tưởng Nam. Nghĩ lại cũng phải, Tưởng Nam đối tốt với tôi như vậy, trong công ty từ lâu đã có người đồn thổi chúng tôi cặp kè rồi. Tôi mở miệng định phân bua mấy câu, nhưng Bạch Lâm không cho tôi cơ hội, nàng cười nhạt: “Tiểu Triệu! Cậu đừng ngốc nghếch nữa! Thực ra tôi cũng không tốt như cậu tưởng tượng đâu, tôi đã qua lại với Cao Trào từ lâu rồi.”

Cái gì? Lại là một tiếng sét nữa, đầu óc tôi chập chờn nhớ ngay đến chuyện tay Hình từng nói, lẽ nào Bạch Lâm quả thật là loại phụ nữ đó? Thực ra nàng đã làm chuyện ấy với Cao Trào từ lâu rồi?

Về mặt Bạch Lâm lúc này rất nghiêm túc, không hề giống như đang nói dối. Tôi thực sự không muốn tin lời nàng nói, nhưng cũng không tìm nổi lý do nào để không tin.

Bạch Lâm không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng nhìn tôi vẻ hơi chế giễu. Tôi thực sự muốn quay đầu đi thẳng không quan tâm đến con người trước mặt này, nhưng trái tim lại không cho tôi làm như vậy. Tôi thực sự yêu nàng, dù cho nàng có không trong sạch như lời nàng nói, tôi cũng vẫn yêu nàng. Thế nên tôi không bỏ đi, mà chỉ đứng đó bất lực hỏi nàng: “Em có từng thích tôi không?”

“Không!” nàng nói.

“Em giống tôi!” tôi nói. Sặc, kích động một cái là ngôn ngữ trên mạng cũng văng ra được. “Nếu em không thích tôi thì sao buổi tối hôm có chuột em lại chịu ngủ trên giường tôi? Nếu em không thích tôi thì sao lễ Tình nhân hôm đó em còn chịu nhảy với tôi? Lẽ nào em thật sự không thích tôi ư? Một chút xiu cũng không?”

“Làm sao tôi có thể thích một cậu nhóc được?” Bạch Lâm nhếch cười nói: “Cậu đừng ngốc nghếch nữa! Dù tôi có chọn cũng sẽ chọn người có sự nghiệp thành đạt, người đó có lớn tuổi một chút cũng được! Tôi đã qua cái tuổi bông bột vì tình yêu từ lâu rồi.”

“Vậy nếu như một ngày tôi có tiền, có điều kiện tài chính giúp Tiểu Lộ được chữa trị tốt nhất, lúc đó liệu em có yêu tôi không?” Tôi vẫn không chịu từ bỏ, nhìn xoáy vào Bạch Lâm hỏi.

“Có thể!” nàng nói. Tôi nghe đáp án của nàng xong, thở hắt một hơi dài, rồi đưa tay bấm nút mở cửa, cửa thang máy chậm chạp mở ra. Tôi không nhìn lại Bạch Lâm, cứ thế sải bước khỏi thang máy. Bạch Lâm không đi theo. Tôi đi được chừng mười bước, chợt nghe đằng sau “tinh” một tiếng, cửa thang máy đã đóng lại. Ngăn cách hoàn toàn tôi với Bạch Lâm.

Tôi ôm nỗi bức tức rời khỏi bệnh viện, ra đến ngoài đường, gió đêm ùa vào mặt, lạnh đến lạ thường, chắc bởi lúc này mặt tôi đang rất nóng. Tôi nghĩ lại lời Bạch Lâm nói trong thang máy, không thể nhẫn nhịn nổi nữa, tôi rút điện thoại, gọi cho La già.

“A lô! La già à?” Tôi nói: “Anh giúp em liên lạc với ông chủ Mã, em muốn gặp ông ta!”

Tôi định nhận số hoa hồng của ông chủ Mã, bởi hôm nay Bạch Lâm đã dạy cho tôi một chân lý: “Không có tiền thì không có quyền theo đuổi tình yêu!”

84.

Ngày hôm sau tôi và ông chủ Mã gặp lại nhau. Chúng tôi dùng cơm ở nhà hàng XX, trong bữa ăn tôi nói rõ ràng thái độ của mình. Chỉ cần ông ta trả tôi 6% hoa hồng, tôi sẽ giúp ông ta nắm chắc dự án thu mua lần này. Thêm nữa còn phải trả trước cho tôi hoa hồng một năm. Ông chủ Mã không do dự đồng ý ngay lập tức, nhanh đến khó tin. Nhưng ông ta nói giờ nhiều nhất chỉ có thể đưa tôi một triệu, phần còn lại phải một thời gian nữa mới giao tôi được. Tôi nghĩ một triệu cũng đã đủ để tôi ra oai trước mặt Bạch Lâm rồi, mà chắc cũng đủ để bệnh tình Bạch Lộ tốt lên. Bèn đồng ý không nhiều lời nữa.

Hai ngày sau, ông chủ Mã chuyển vào tài khoản của tôi một triệu tệ. Bà nó chứ, thế là tôi đã thành triệu phú rồi, còn đồ hơn cả mua xổ số trúng độc đắc! Đến khi chắc chắn xác định mình đã thành triệu phú, tôi lại bắt đầu hối hận. Số tiền này quả thực quá lớn, chưa biết chừng tôi có thể bị số tiền này đập chết. Nhưng nghĩ lại, với thực lực của công ty ông chủ Mã, hoàn toàn có đủ tư cách trở thành đối tác với công ty tôi, huống hồ tôi còn có Tưởng Nam chống đỡ nữa. Thêm nữa, nếu như có thể đem số tiền này đổi lấy tình yêu của Bạch Lâm, dùng số tiền này chữa khỏi bệnh cho Bạch Lộ, tôi có bị đập chết cũng đáng. Mẹ kiếp, cuộc đời anh dũng đâu cần phải giải thích!

Cầm được tiền hoa hồng rồi, ngay hôm sau tôi liền đi Thượng Hải, nhưng đến khi tới được phòng bệnh của Bạch Lộ thì người bên trong đã không còn là Bạch Lộ nữa. Hỏi thăm mới biết hai ngày trước Bạch Lộ đã xuất viện.

Lúc đi thang máy xuống sảnh bệnh viện, tôi nhớ tới những lời Bạch Lâm nói trong thang máy hôm đó, lòng lại nháo lên. Lần trước tới, Bạch Lộ vẫn nằm đấy, chỉ qua mấy ngày sao đã xuất viện rồi? Lẽ nào Bạch Lâm cố ý tránh tôi? Có lẽ lần sau gặp Bạch Lâm tôi sẽ phải gọi nàng là bà Cao cũng nên.

Tôi rời bệnh viện, rảo bộ trên đường, lòng rầu rĩ. Rút điện thoại ra gọi cho Bạch Lộ, máy tắt. Dùng một số giấu tên gọi cho Bạch Lâm, vẫn tắt máy. Sặc! Ông đây tiền đã cầm trong tay rồi, tội cũng đã phạm rồi, Tưởng Nam cũng đã phản rồi mà giờ Bạch Lâm Bạch Lộ lại mất tăm mất tích, há chẳng phải phí công gánh lấy nguy hiểm ư? Sau khi rời Thượng Hải, lòng tôi trống rỗng, không sao cảm thấy yên ổn. Bạch Lâm Bạch Lộ đã đi đâu? Tôi còn có thể gặp lại hai người không? Và cả, một triệu tệ tôi cầm của ông chủ Mã, cuối cùng liệu có xảy ra vấn đề gì không?

Hoang mang mất mấy ngày trời, sang tuần sau đi làm mới biết Tưởng Nam đã quay về. Có thể là do đã làm việc có lỗi với Tưởng Nam, lúc nào tôi cũng cảm thấy ánh mắt Tưởng Nam nhìn tôi có gì đó là lạ, dường như vô cùng không vui. Cả buổi sáng tôi run rẩy sợ hãi, nghĩ chuyện gặp Tưởng Nam nói mấy câu dò hỏi tình hình mà mãi không có cơ hội. Giờ làm việc buổi chiều, Tưởng Nam nghiêm mặt đi vào văn phòng.

“Tiểu Triệu!” Chị không đi thẳng vào phòng làm việc mà gọi tôi: “Lát nữa cậu vào gặp tôi có chuyện cần nói.”

Tim tôi vọt thẳng lên cao: Nhìn thần sắc Tưởng Nam có vẻ rất không tốt! Lẽ nào việc tôi ăn hoa hồng đã bại lộ rồi? Không thể nào, tuy tôi đã nhận tiền của ông chủ Mã nhưng vẫn chưa giúp ông ta nắm được dự án thu mua! Chưa tới lúc bại lộ được! Thế là vì sao? Lẽ nào là chuyện Đá Nhỏ?

Lòng dạ rối bời, tôi theo Tưởng Nam vào phòng làm việc của chị.

Làm chuyện xấu thấp thỏm không yên, vừa vào phòng tôi đã hỏi ngay: “Sao rồi phó giám đốc Tưởng? Chuyện Đá Nhỏ đã giải quyết ổn thỏa chưa ạ?”

Lúc tôi nói những câu này, Tưởng Nam vẫn quay lưng về phía tôi, đợi tôi nói xong, chị mới quay người lại.

“Triệu Cẩm Lư!” Giọng chị lạnh băng, lúc này tôi mới nhận ra vẻ mặt của Tưởng Nam đã khó coi hơn vừa nãy không biết bao nhiêu lần: “Lúc tôi không có mặt ở công ty cậu đã làm những chuyện gì?”

“Không... không có gì...” Bỗng dưng tôi nhớ đến chuyện hồi đầu mình gửi nhầm tin nhắn “nhân văn” vào điện thoại Tưởng Nam, lúc này tôi còn sợ hơn khi đó cả vạn lần. Lần này đích thị là phạm tội hình sự rồi!

“Phụ công tôi đã tín nhiệm cậu! Hừ, cậu lại, cậu làm chuyện tốt đẹp ghê!”

“Không... Tôi không làm gì cả!” Lúc này đã sợ chết ngắt được rồi, nhưng tôi vẫn không hiểu, tôi thậm chí còn chưa giúp tay Mã kia có được dự án thu mua, chuyện dù có lộ ra cũng không thể nào sớm thế được! Lẽ nào là chuyện khác? Nhưng tôi có gây ra chuyện xấu gì nữa đâu? Nên tôi vẫn phủ nhận.

Tưởng Nam cười nhạt, tức thì lấy từ túi áo ra một xấp giấy, ném thẳng vào tôi: “Cậu xem xem đây là cái gì?”

Sau khi đã xem rõ xấp giấy kia, đầu tôi như nổ tung, suýt nữa cả người bổ nhào xuống đất, trong lòng có một giọng nói gào thét: Tiêu rồi, tiêu rồi! Lần này coi như tiêu đời thật rồi!

Xấp giấy Tưởng Nam quẳng vào mặt tôi không gì khác, chính là bản phô tô chứng từ ông chủ Mã chuyển khoản cho tôi!

Tôi thật sự không ngờ Tưởng Nam lại có thể thần thông quảng đại như vậy, vừa quay về đã nắm rõ bằng chứng phạm tội của tôi. Giờ có nói gì cũng vô dụng, tôi chỉ biết đứng đó im lặng, thầm cam chịu nghĩ: Mặc kệ đi, dù gì chuyện cũng đã đến bước này rồi, thích ra sao thì ra!

“Cậu làm tôi quá thất vọng!” Tưởng Nam dường như còn định nói gì nhưng cố nén lại. Về thất vọng buồn phiền trên mặt chị còn hơn cả đau khổ, tôi cúi gằm mặt, không dám nhìn chị. Lúc này lòng tôi lại nhớ đến Bạch Lâm đáng ghét kia: Tôi đã làm bao việc vì nàng, nàng có biết không? Nàng biết rồi liệu có cười tôi ngốc không?

“Triệu Cẩm Lư!” Tưởng Nam gọi cả họ cả tên tôi lần nữa, chị ngừng lại, như thể đang đưa ra một quyết định rất khó khăn: “Cậu bị sa thải! Số tiền một triệu kia tốt nhất lập tức nộp lại cho công ty, còn nữa, tôi không bảo đảm công ty sẽ không truy tố vụ này!”

Ba câu nói của Tưởng Nam như ba nhát gậy đập thẳng xuống tôi, hơn nữa nhát sau còn hiểm hơn nhát trước. Sa thải? Nộp tiền? Còn cả truy tố? Tưởng Nam ơi là Tưởng Nam, chị thật quá nhẫn tâm đấy! Đúng vậy, việc này tôi đã sai, nhưng sau khi làm xong tôi đã hối hận rồi, hơn nữa số tiền đó tôi vẫn chưa động đến một xu! Dự án thu mua tôi cũng chưa giao cho ông chủ Mã, vậy mà chị đã thế này? Nộp tiền cũng được, sa thải cũng không sao, nhưng không nhất thiết phải từ miệng chị nói ra chứ! Với giao tình của hai chúng ta, dù chị không giúp tôi thì cũng không nên giậu đổ bìm leo thế này! Còn cả truy tố? (Tôi phát khóc mất, tôi không muốn ngồi tù đâu!)

Tưởng Nam nói xong những lời vừa rồi, không buồn để ý đến tôi nữa, ngồi vào ghế, khẽ quay người đi. Sau lưng ghế chỉ thấp thoáng búi tóc của chị. Xem ra chị rõ ràng không muốn nghe tôi giải thích nữa. Lòng tôi vừa hối hận vừa hổ thẹn, còn cả đau khổ và căm phẫn. Hối hận vì bản thân nhất thời kích động làm một chuyện ngu xuẩn, hổ thẹn vì đã phụ sự tin tưởng Tưởng Nam dành ỉnh. Đau khổ vì Tưởng Nam vô tình như vậy, căm phẫn vì Tưởng Nam tuyệt tình đến như vậy!

Tôi đứng đấy nhìn chăm chăm vào lưng ghế Tưởng Nam ba bốn phút, không biết nên làm thế nào. Rốt cuộc nên đi, hay ở lại xin lỗi Tưởng Nam mấy câu. Còn đang do dự thì Tưởng Nam đã lên tiếng: “Cậu vẫn chưa đi à? Cậu có thể đem theo đồ đạc cá nhân, còn để lại đồ của công ty, bảo vệ sẽ giám sát cậu!”

Vốn dĩ tôi còn muốn nói lời xin lỗi, không ngờ chị lại nói ra câu này. Tôi bị kích động, lập tức nóng máu, đáp lạnh bằng: “Tôi không có đồ gì mang đi cả!” Nói xong bèn quay người đi thẳng. Nhưng vừa quay đi lại bỗng nhớ ra điện thoại trong túi là do Tưởng Nam tặng, mẹ kiếp, đấy cũng không phải là đồ của tôi, trả lại cho chị! Tôi rút luôn điện thoại ra, quay lại đặt lên bàn Tưởng Nam. Mà không được, hình như bộ vest hôm nay mặc cũng là Tưởng Nam mua cho, cởi ra, trả lại chị! Quần cũng thế, cởi ra... thôi, để sau này trả vậy...

85.

Suýt chút nữa tôi đã trần như nhộng rời khỏi công ty. Thế giới bên ngoài ngập tràn ánh nắng, ý xuân dạt dào. Nhưng lòng tôi thì lạnh ngắt, bây giờ đến cái cảnh tránh bão cuối cùng của tôi cũng không còn rồi. Tất cả đều tại Bạch Lâm, thế mà lúc này không chừng nàng còn đang “hì hục” bên giám đốc Cao cũng nên! Mẹ kiếp! Tưởng Nam cũng thật tuyệt tình, chắc chị ta không đến nỗi báo cảnh sát khởi tố tôi thật đấy chứ...

Sau khi về, tôi không dùng dằng, chuyển luôn cho công ty, sau đó về lại nơi cư trú, đợi các chú cảnh sát đến. Nói thật tôi cũng định ôm tiền chạy trốn, nhưng thấy Tưởng Nam nắm rõ mọi tình hình của mình, nếu tôi ôm tiền bỏ chạy chắc chắn chị sẽ lập tức báo án. Thế nên tôi chỉ lưỡng lự một chút rồi quyết định ở lại chờ chết. Trong lòng tôi còn có một suy nghĩ rất kỳ quái, tôi muốn ngồi tù, muốn xem Tưởng Nam thấy tôi ngồi tù sẽ có thái độ thế nào. Tôi cũng muốn biết Bạch Lâm nếu biết tôi ngồi tù sẽ nghĩ gì...

Chui trong nhà hơn tuần lễ, chưa thấy chú cảnh sát nào tới, xem ra Tưởng Nam đã tha cho tôi rồi. Chị tha thì đã tha, nhưng giờ tôi cũng chẳng còn tiền nữa. Cái tháng tôi nhận lương tháng nào tiêu hết tháng ấy, bình thường đến thời gian này công ty đều trả lương nên mới có thể sống qua ngày. Có kẹt nữa thì Tưởng Nam cũng sẽ cho tôi vay. Nhưng bây giờ? Mẹ kiếp, đáng ghét nhất là bà dì thẳng cha La già, giờ còn đòi tăng tiền nhà? Mẹ kiếp, gọi điện cho thẳng cha La già thì hẳn không nghe máy, không biết đang giờ trò quẩy gì nữa!

Trước tình cảnh này, tôi đành phải ra ngoài tìm việc. Thoáng cái đã đến mừng 1 tháng Tư, chuyện tìm việc

vẫn không có tiến triển gì. Hôm đó lại đi tìm việc cả ngày, đến tối một mình lang thang trên phố, tôi nhớ lại những chuyện xảy ra mấy hôm nay, thật có thể gói gọn chỉ trong một chữ “suy”.

Quanh đi quanh lại trên đường, tự nhiên quanh đến công viên lần đầu Bạch Lâm hẹn gặp tôi. Vừa tới đây tôi đã lại nhớ đến Bạch Lâm. Nhớ nàng thường dịu dàng gọi tôi là Tiểu Triệu. Đang nghĩ vậy, sau lưng tôi bỗng có tiếng người gọi: “Tiểu Triệu!” thật. Giọng phụ nữ! Là giọng phụ nữ! Lê nào là Bạch Lâm? Tôi vội vàng quay lại, vừa nhìn đã sững người.

Người gọi tôi không phải Bạch Lâm, mà là siêu nữ ngực bự của phòng Thu mua, Trần Hữu Dung.

Tôi ngẩn người, sau mới ngại ngần nói: “Chị Trần, hóa ra là chị!” Nghĩ đến mình là người mắc lỗi bị đuổi khỏi công ty, giờ gặp lại đồng nghiệp cũ, tôi ít nhiều cũng thấy hơi khó xử.

Trần Hữu Dung lại chẳng có vẻ gì coi thường tôi, cười nói: “Sao? Cậu tưởng là Tưởng Nam à?”

Tôi nghe thấy hơi kỳ kỳ, rõ ràng là Tưởng Nam sa thải tôi, sao chị ta lại hỏi tôi tưởng là Tưởng Nam chắc?

“Tiểu Triệu!” Tôi đang phân vân, Trần Hữu Dung đã tiến lại gần, nói: “Sao suy sụp thế này? Công việc kia có đáng gì với cậu? Cậu được lắm đấy, có thể khiến Tưởng Nam làm vậy vì cậu!”

Tôi được lắm! Được lắm thì thế quái nào còn để Tưởng Nam đá khỏi công ty như thế! Đang hậm hực nghĩ, lại nghe Trần Hữu Dung nói tiếp: “Nhưng lần này La già lại lời quá, bỗng dưng được thăng lên trưởng phòng Thu mua...”

Cái gì? Câu nói này của Trần Hữu Dung làm tôi giật mình, lập tức cảm thấy có gì đó không đúng. Tôi vội hỏi: “La già? Sao có thể thế được? Xét về tuổi đời phẩm chất năng lực thì còn lâu mới đến lượt anh ta! Hơn nữa, Tưởng Nam vẫn đang quản lý phòng Thu mua mà!”

“Cậu không biết thật hay giả vờ đấy?” Trần Hữu Dung tròn mắt nhìn tôi như nhìn sinh vật ngoài hành tinh.

“Cái gì mà thật với giả?” tôi hỏi.

“Tưởng Nam vì cậu mà từ chức rồi, cậu không biết à?”

“Cái gì?” Lần này đến lượt tôi dùng ánh mắt ban nãy của Trần Hữu Dung nhìn lại chị ta. “Tưởng Nam từ chức rồi? Vì tôi? Sao thế được? Tôi mới là người bị chị ta đích thân sa thải mà!” Mẹ kiếp, hình như hôm nay là ngày Cá tháng Tư, chị ngực to này không phải đang lừa tôi chứ!

“He he.” Trần Hữu Dung như thể đã đoán trước tôi sẽ có phản ứng như vậy, bèn ghé sát lại gần, gần đến nỗi tôi cảm thấy rờn rợn, sau đó dùng giọng thần bí nói: “Trong công ty có tin đồn, chuyện của cậu vừa xảy ra, mấy vị lãnh đạo liền mở cuộc họp tức thì. Cao Trào chủ trương khởi tố, nhưng bị Tưởng Nam chống đối. Song vì lần này cậu cũng thật quá lắm, dám nhận nhiều tiền như vậy, dù có là Tưởng Nam cũng không chống nổi cho cậu! Cuối cùng không biết Cao Trào và Tưởng Nam cùng đi đến hiệp định bí mật gì mà sau đó Tưởng Nam nộp đơn từ chức mới xem như bảo vệ được cậu!”

Nghe Trần Hữu Dung nói, đầu tôi như vang lên một tiếng nổ lớn, tôi thấy vô cùng hổ thẹn, cùng lúc thấy rất vui mừng. Hổ thẹn bởi tôi vì chuyện này mà giận Tưởng Nam mãi, không hề biết rằng chị phải vì tôi mà từ chức! Chị đúng là không giống tôi, chị là lãnh đạo! Vui mừng lại bởi Tưởng Nam đối với tôi quá tốt. Tôi lần lượt bị Bạch Lộ rồi Bạch Lâm bỏ rơi, Tưởng Nam là bến đỗ cuối cùng của tôi, nhưng khi tôi xảy ra chuyện, không ngờ chính chị lại là người sa thải tôi, còn không thêm nghe tôi giải thích, điều này làm tôi vô cùng tức tối. Giờ biết chuyện chị hy sinh vì mình, lòng tôi ảm áp khỏi phải nói.

Chia tay Trần Hữu Dung, tôi lập tức chui vào một bộ điện thoại gọi cho Tưởng Nam. Nhưng nhắc ống nghe lên rồi mới nhận ra mình không hề nhớ số của chị. Tôi đứng đần người trong bộ điện thoại một lúc lâu, chợt nhớ ra số của mình. Lần trước vì tức quá, tôi đặt điện thoại lên bàn trả cho Tưởng Nam nhưng lại quên không tháo sim. Hay là, gọi thử vào số đó có khi lại được chẳng. Nghĩ vậy tôi liền ấn số của mình. Không ngờ quả thực vẫn liên lạc được, sau mấy tiếng tút dài, giọng Tưởng Nam vang lên bên đầu kia điện thoại: “A lô!”

“Chị!” Tôi vừa nghe tiếng Tưởng Nam, nghĩ đến lòng tốt chị dành cho tôi, không kìm được liền òa lên khóc.

15. Chương 15: Chúng Ta Cứ Vậy, Mỗi Người Một Phương Trời

86.

Sau khi gặp Tưởng Nam tôi mới hiểu rõ mọi chuyện.

Thực ra lần đó Tưởng Nam được điều động xuống công ty chúng tôi là vì lão khốn họ Lâm muốn loại bỏ Cao Trào. Trước khi Tưởng Nam đến, trưởng phòng Thu mua của công ty chúng tôi cùng một nhân viên thu mua đã bị sa thải vì ăn hối lộ, tay trưởng phòng đó chính là người của Cao Trào. Lão họ Lâm vốn muốn nhân việc này lật đổ Cao Trào, nhưng Cao Trào cũng không phải tay vừa, xuất chiêu thí xe giữ tướng, nhanh chóng ra tay xử lý tay trưởng phòng kia để bảo toàn mình. Lão họ Lâm mượn cớ này cài Tưởng Nam vào công ty chúng tôi, mục đích rất đơn giản, chính là để hạ bệ Cao Trào. Nhưng sau chuyện kia, Cao Trào nhất mực thận trọng, thành ra Tưởng Nam vẫn không làm gì được lão ta.

Cao Trào vì dự án thu mua này mà gặp tai vạ nên để giải oan mình, lão không nhúng tay vào nữa. Sau khi Tưởng Nam tiếp nhận công việc, cũng vô cùng thận trọng, sợ bị Cao Trào cản ngược nên vẫn trì hoãn không xử lý cho xong. Nhưng gần đây trên tổng công ty bắt đầu thúc giục, mà Tưởng Nam vì chuyện Đá Nhỏ phải ra nước ngoài nên mới giao việc này lại cho tôi.

Tưởng Nam vừa đi Cao Trào liền biết thời cơ đã đến. Hắn không có nước ra tay đối phó với Tưởng Nam, nhưng xử lý một kẻ non tay như tôi thì quá dễ. Vậy nên mới xuất hiện chuyện ông chủ Mã. Chuyện này ngay từ khi bắt đầu đã là một cái bẫy, từ khi La già dẫn dụ tôi gặp ông chủ Mã, tới lúc ông chủ Mã nói muốn đưa tiền cho tôi, tất cả đều là giả hết. Bảo sao lại có một chuyện tốt nhường ấy! Ông chủ Mã lại có thể bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy ột tên nhân viên thu mua quèn như tôi. Hơn nữa sau đó tôi tìm gặp ông ta đòi tiền, ông ta không nghĩ một giây đã lập tức đồng ý luôn. Giờ nghĩ lại, mọi chuyện thật quá dễ dàng, như đã được đạo diễn sẵn từ trước. Hừ, chỉ trách tôi quá ngu, ngay đến một cái bẫy đơn giản là thế mà cũng không nhận ra. Kết quả cuối cùng của việc này là tôi bị sa thải, Tưởng Nam rút lui, Cao Trào một lần nữa nắm quyền. Đáng tức nhất là tên khốn La già kia lại vì thế mà được thăng chức, làm trưởng phòng Thu mua. (Thật đúng là không còn lẽ trời gì nữa! Lần sau gặp lại thằng khốn nạn ấy tôi nhất định sẽ thối nốc ao hần như anh Zi hói[1] thối Materazzi cho xem!)

[1] Zidane.

Chuyện này nói ra cũng chẳng có gì phức tạp, tuy có rất nhiều tình tiết Tưởng Nam không kể rõ, nhưng tôi vẫn có thể đoán ra đại khái. Chị lái xe đến bắt điện thoại đón tôi, đến khi tôi hiểu rõ mọi chuyện, hai chúng tôi vẫn đang ở trên xe. Tưởng Nam lái xe phóng đi trong màn đêm thành phố, lúc nói ra chuyện này sắc mặt chị có vẻ mệt mỏi, và hơi tê dại. Dường như chị đã quá quen và chán ghét mấy chuyện đấu đá trong công ty này. Tôi ngồi bên cạnh chị, im lặng ngẫm nghĩ: giờ Tưởng Nam đã bị buộc phải rút lui, Cao Trào coi như ngồi vững cái ghế cao nhất công ty, như vậy Bạch Lâm sẽ càng yêu lão ta phải không?

Đang mãi nghĩ ngợi, bất chợt nghe Tưởng Nam nói: “Tiểu Triệu! Giờ đã tìm được việc làm chưa?”

“Vẫn chưa,” tôi đáp.

Tưởng Nam nói: “Thế ngày mai cậu cùng chị đi xa khỏi thành phố chơi cho thanh thản! Lâu lắm rồi chị không được nhẹ nhõm.”

“Đi đâu?” Nhìn vẻ trông đợi trên mặt Tưởng Nam, tôi chẳng nghĩ ngợi gì liền nhận lời luôn.

“Trần Giang.” Chị nói, giọng đều đều không nghe ra cảm xúc gì.

“Trần Giang?” Tôi bất giác thần người. Nói thực chỗ chúng tôi từ xưa đã là chốn phồn hoa đô thị, xung quanh những địa điểm có thể du ngoạn phải nói là quá nhiều, trong số đó Trần Giang là một địa danh bình thường không để đâu cho hết bình thường, sao chị lại nghĩ tới việc đến đó chơi nhỉ?

Hai ngày sau khi hòa giải với Tưởng Nam, tôi và chị cùng lái xe đi Trần Giang. Trần Giang nằm ở điểm giao nhau giữa sông Trường Giang và kênh đào Bắc Kinh - Hàng Châu, đối diện là Dương Châu ở phía Bắc.

Tuy nơi này rất gần với thành phố nơi tôi làm việc, nhưng tôi chưa có dịp đi qua, chỉ nghe nói giầm ở đây rất nổi tiếng.

Lái chiếc BMW của Tưởng Nam đi chưa đầy một tiếng đã đến Trấn Giang. Đến nơi rồi, về mặt Tưởng Nam liền trở nên rất kỳ lạ, ánh mắt chị đỡ dần nhìn ra quang cảnh bên ngoài, như thể vừa rất sợ hãi lại vừa rất nhung nhớ. Tôi ngồi bên ghế lái, thầm lấy làm lạ. Đang nghĩ liệu có nên hỏi không, thì Tưởng Nam đã mở miệng trước. “Tiểu Triệu,” chị nói, giọng cũng phức tạp như nét mặt chị lúc này, “cậu biết không? Chị là người Trấn Giang đây. Ha ha, hồi nhỏ chị đã từng chơi trên con đường này. Cậu xem, kia là mộ Lỗ Túc, chính là Lỗ Túc trong Tam quốc diễn nghĩa ấy... Còn nữa, bên kia là quảng trường Mộng Khê, có ông Thẩm Quát từng viết ‘Mộng Khê bút đàm’, cậu có biết không...” Chị lúc nói không ngớt lúc lại lặng thinh, về mặt thần thờ khi buồn khi vui.

Nhìn bộ dạng Tưởng Nam thế này, tự dưng tôi lại nhớ đến quê mình, cũng nhớ đến một bài thơ nổi tiếng của bậc thầy thơ haiku người Nhật Kobayashi Issa: “Cổ hương, chen lẫn va vấp, đều là hoa có gai.”

87.

Theo chỉ dẫn của Tưởng Nam, tôi lái xe đến một nơi tên là nhà nghỉ Nhất Tuyền. Vừa nghe cái tên đã thấy buồn cười, đến khi Tưởng Nam giới thiệu, mới biết dòng suối Trung Linh vang lừng danh tiếng đệ nhất thiên hạ chính là nằm ngay gần nhà nghỉ này.

Khi chúng tôi tới được nhà nghỉ thì trời đã về trưa, ăn trưa ở nhà nghỉ xong, Tưởng Nam nói chị có việc phải làm, bảo tôi cứ một mình dạo chơi thăm thú rồi lái xe đi.

Tưởng Nam đi rồi, mới đầu tôi ngồi trong phòng xem ti vi, sau thấy chán quá liền ra ngoài, định đi xem dòng suối đệ nhất thiên hạ ra làm sao. Lúc đó mới biết chỗ tôi đang ở là khu phong cảnh Kim Sơn nổi tiếng nhất Trấn Giang, tinh thần lập tức trở nên phấn chấn.

Ra khỏi nhà nghỉ, tôi đi men theo hồ Đập Ảnh, thăm suối Trung Linh đầu tiên, sau đó qua lăng mộ Quách Phác, đi thẳng đến Kim Sơn. Đến gần Kim Sơn rồi, tôi mới phát hiện hóa ra ngọn Kim Sơn nổi danh lừng lẫy chỉ cao chừng bốn năm mươi mét, nhìn như cái vỏ ốc, cảm giác rất nhỏ.

Vì hôm nay là thứ Bảy, lại đúng dịp tết Thanh Minh nên dưới chân núi rất đông người. Phần lớn có vẻ đều là học sinh, chắc được trường tổ chức cho đi du xuân. Tôi đi lẫn vào đám đông, theo dòng người thông thả dạo chơi. Chốc chốc lại nghe mọi người nói đến một địa danh nào đấy. Đi mãi đi mãi, trước mặt xuất hiện một cây cầu bắc ngang tựa chiếc đai ngọc, dưới cầu là sóng nước dập dờn, trong vắt nhìn thấy đáy, khiến người ta khoan khoái nhẹ nhõm vô cùng.

Có mấy bạn học sinh nói: “Đến Bạch Long động rồi, đi xem Bạch nương tử thôi.” Tôi nghe mà ngẩn người, liền đi theo đám học sinh ấy. Bên cầu có một cái động, mọi người chui vào bên trong. Tôi cũng vào theo.

Vào trong rồi mới nghe chuyện, hóa ra động này là nơi thờ phụng Bạch nương tử, chính là Bạch xà trong câu chuyện cổ Thủy Mạn Kim Sơn. Bên trong động có một bức tượng đá Bạch nương tử, tôi nhìn bức tượng ấy lòng lại nhớ đến Bạch Lâm, cảm giác như có lưỡi dao đâm vào tim. Lần này tôi rơi vào thăm cảnh như vậy, nàng không hề thăm hỏi tôi, thật vô tình quá!

Ra khỏi Bạch Long động, tâm trạng tôi đã không còn như lúc mới đến. Tôi không đi vào Kim Sơn tự nữa mà quay về nhà nghỉ. Không bao lâu, Tưởng Nam cũng quay về, trông chị có vẻ buồn buồn, không biết cả buổi chiều đã làm những gì. Buổi tối lúc ăn cơm, Tưởng Nam gọi rất nhiều rượu, uống mãi không ngừng. Tâm trạng đang không vui nên tôi cũng uống khá khá.

Ăn cơm xong, quay về phòng. Vừa đóng cửa đã lại nhớ đến Bạch Lâm. Thực ra tôi cùng Tưởng Nam đi chơi cho thanh thần đầu óc, cũng là muốn ép mình quên đi người phụ nữ vô tình kia. Nhưng tôi lại chẳng làm được. Nhìn thấy tượng Bạch nương tử tôi liền nhớ tới Bạch Lâm, biết rằng cách một con sông kia là Dương Châu, tôi cũng lại nhớ Bạch Lâm từng nói tôi là cậu em họ đến từ Dương Châu của nàng, đi thang máy trong nhà nghỉ tôi cũng nhớ nàng, tóm lại bất kỳ sự vật nào cũng khiến tôi liên tưởng đến Bạch Lâm.

Nằm trên giường bao lâu không cách nào gạt bỏ hình bóng Bạch Lâm đeo bám được, tôi bèn mở cửa ra ngoài, dạo bộ ven hồ Đập Ảnh. Lúc này đêm đã về khuya, một mảnh trăng non treo lơ lửng giữa tầng không, ánh trắng như dòng nước bạc từ trên cao chảy xuống, bao bọc cảnh vật bốn bề trong sự mờ ảo tĩnh mịch

tuyệt mỹ. Thong thả dạo bước ven hồ, thỉnh thoảng lại thấy chiếc bóng theo mình trên mặt đất, trong lòng bỗng dậy lên một cảm giác như ảo mộng, chỉ thấy tất cả với Bạch Lâm đều trở nên mờ ảo, như thể hoàn toàn không có thật.

Dạo quanh hồ chừng nửa tiếng, bỗng tôi nghe có tiếng người gọi mình: “Tiểu Triệu.” Là giọng Tưởng Nam, đưa mắt nhìn, quả đúng Tưởng Nam đang đứng không xa nhìn tôi. Trong bóng đêm, nhìn chị ít nhiều có cảm giác đơn độc quạnh hiu. Chị búi tóc, theo kiểu Bạch Lâm vẫn hay búi, mặc một chiếc áo khoác màu xanh lơ, váy màu xanh lá, dường như cũng là kiểu trang phục Bạch Lâm yêu thích nhất. Má chị hơi ửng đỏ, vẻ mặt rất dịu dàng, quả thực quá giống với Bạch Lâm. Thực ra tôi có cảm tình với Tưởng Nam cũng là vì khi dịu dàng chị rất giống Bạch Lâm. Nếu nói Bạch Lộ giống Bạch Lâm về ngoại hình thì Tưởng Nam lại có thần thái giống Bạch Lâm.

Nhìn thấy Tưởng Nam trong dáng điệu ấy, suýt chút nữa tôi còn ngỡ chị là Bạch Lâm. Chị đứng cách tôi không xa lắm, nhìn tôi cười: “Tiểu Triệu, cậu cũng ra đây à! Biết trước chị đã đi cùng rồi.” Chị vừa nói vừa bước lại gần, tôi cũng ngỡ ngàng bước về phía chị. Đến gần rồi, tôi có thể ngửi thấy hương nước hoa phảng phất trên người Tưởng Nam, mẹ kiếp, đây cũng là loại nước hoa Bạch Lâm hay dùng. Thật không hiểu Tưởng Nam hôm nay làm sao, khiến tôi có cảm giác hoàn toàn không khác gì Bạch Lâm.

Tôi đang ngỡ ngàng, Tưởng Nam lại nói: “Cảnh ở đây đẹp thật đấy, chúng ta đi dạo một chút đi!” Tôi hơi sững người, không hiểu sao Tưởng Nam lại nói ra câu đó. Chợt một cơn gió đêm thổi tới, nước trong hồ, liễu ven hồ cũng lay động dập dờn theo gió. Dưới ánh trăng, nước hồ, liễu rủ và gió, thậm chí tôi và Tưởng Nam đều bỗng như nên thơ hơn.

88.

Tôi cùng Tưởng Nam đi dạo ven hồ một lúc rồi quay về nhà nghỉ. Thời gian này tôi có cảm giác Tưởng Nam không còn vẻ cao ngạo lạnh lùng chẳng coi ai ra gì như trước kia nữa, mà đã trở nên nhẹ nhàng, dịu dàng, tĩnh lặng hơn nhiều. Tôi đi dạo cùng chị, chốc chốc lại bất giác ngỡ chị là Bạch Lâm, một Bạch Lâm dịu dàng, điềm tĩnh, trầm lặng và thanh tao.

Sau khi về phòng, nằm lên giường, tâm trí tôi tiếp tục nghĩ đến Bạch Lâm. Cả hình ảnh Tưởng Nam tha thướt dưới ánh trăng ban nãy cũng chốc chốc tái hiện, đến cuối cùng tôi chợt nhận ra mình gần như chẳng phân biệt nổi đâu là Tưởng Nam đâu là Bạch Lâm nữa. Dường như hai người họ đã hòa vào làm một, quấn quanh trong đầu tôi, cùng tôi thả bộ dưới ánh trăng bên hồ. Đang ngây người, chợt tôi nghe có tiếng điện thoại vang lên trong phòng. Tiếng chuông điện thoại kéo tôi khỏi cơn mộng mị, tôi đưa tay với lấy ống nghe bên giường.

“A lô!” Giọng Tưởng Nam truyền lại từ đầu bên kia: “Tiểu Triệu à?”

“Vâng.”

“Cậu qua phòng chị một lát, dàn loa bên này chẳng hiểu sao không dùng được, cậu sang xem giúp chị.”

“Vâng, được ạ.”

Cúp điện thoại, tôi xuống giường đi sang phòng Tưởng Nam ngay kế bên, gõ cửa. Cửa như thể tự động biết mở, chắc Tưởng Nam đã đứng sau cửa đợi tôi. Đợi đến khi trông thấy Tưởng Nam đằng sau cánh cửa, tôi bất giác nín thở.

Tôi dám đưa đầu vào miệng cá sấu mà thề rằng, người phụ nữ trước mặt tôi đây là người phụ nữ quyền rũ gợi cảm nhất tôi từng nhìn thấy trong đời. Mái tóc chị đen nhánh buông dài, đổ xuống như thác nước. Trên người là bộ đồ ngủ rộng màu bạc, cổ chữ V khoét sâu, có thể thấy cả khe ngực. Dáng người đó khuôn mặt đó bộ đồ ngủ đó cùng mái tóc đen vô cùng ăn khớp, lại thêm cả hương nước hoa quen thuộc thoảng thoảng tỏa ra từ người chị, tất cả đủ để khiến bất kỳ gã đàn ông nào cũng nảy ra ý đồ bất chính.

Tim tôi lập tức đập nhanh, đầu óc choáng váng, họng khô khốc, chỉ muốn nuốt nước bọt. Mặt khác chân tôi cũng thấy run run, tôi sợ, mơ hồ cảm giác hôm nay sẽ xảy ra một sự kiện mang tính lịch sử trọng đại, hoặc có thể trở thành bước ngoặt hay cột mốc trong cuộc đời tôi.

Thấy tôi dần mặt đỏ bừng Tưởng Nam nhướn cười, càng đẹp hơn bao giờ hết. Vào đi! Chị nói: “Cứ đứng mãi trước cửa thế làm gì?”

Bấy giờ tôi mới chợt bừng tỉnh, con tim không hiểu sao bỗng rung động, mặt không khỏi đỏ bừng. Tưởng Nam thấy tôi đỏ mặt, ánh mắt cũng liếc tôi đầy ẩn ý. Mặt tôi lại càng đỏ hơn. Đang hoang mang bỗng lại nghe Tưởng Nam nói: “Tiểu Triệu, cậu vào đây xem cho chị cái dàn loa này, không hiểu sao chẳng phát ra tiếng gì cả?”

Tôi lúc này mới nhớ ra mục đích Tưởng Nam gọi mình tới, bèn đi theo chị tới chỗ đặt dàn loa, khom lưng xuống xem xét. Tưởng Nam đứng sau nhìn tôi. Nói thực tôi chưa từng mó vào loa đài bao giờ, cúi xuống lọ mọ một hồi, thử đưa tay ra ấn nút Play, tiếng nhạc tức thì vang lên không trực trặc lấy nửa giây. Tiếng loa phát ra vừa đúng bài “Yesterday” Tưởng Nam thích nhất. Tôi thấy dàn loa không hỏng hóc gì, bèn đứng thẳng lên quay người lại, định nói câu: “Dàn chạy được rồi.”

Bất ngờ Tưởng Nam ôm chầm lấy tôi, sau đó cả người chị sáp lại. Tiếp nữa miệng tôi được một thứ vừa thơm vừa mềm lấp đầy.

Á! Khoảnh khắc bờ môi Tưởng Nam áp tới tôi mới biết mình đã mắc lừa. Thực ra chị đâu muốn tôi tới sửa dàn loa, mà là muốn mê hoặc tôi thì có. Nụ hôn của chị nồng nhiệt lạ thường, khác hẳn với lần chị hôn tôi trong xe đêm đó, cực kỳ giống với nụ hôn của Bạch Lâm trong thang máy. Chị ôm tôi rất chặt, cũng hệt như Bạch Lâm hôm đó. Còn cả mùi hương trên người chị nữa, cũng giống hệt Bạch Lâm.

Thoáng chốc, tôi thấy mình như trở lại khoang thang máy trong bệnh viện, và người đang hôn tôi lúc này dường như không còn là Tưởng Nam mà chính là Bạch Lâm. Tôi không thể không chế dục vọng trong mình được nữa, tay tôi siết chặt lấy eo chị, môi tôi đáp trả lại nụ hôn của chị.

Đèn trong phòng sáng trưng, hắt bóng tôi và Tưởng Nam lên tường. Trong tiếng guitar và tiếng hát của Paul McCartney, hai bóng người quấn chặt lấy nhau, đến cuối cùng chẳng còn phân biệt nổi ai với ai nữa.

Tôi và Tưởng Nam đã lên giường. Có lẽ do thời gian này tôi đã kìm nén quá nhiều nên khát khao sự kích thích. Có lẽ do bữa tối tôi đã uống quá nhiều rượu nên giờ hơi men bốc lên. Hoặc do thái độ vô tình của Bạch Lâm khiến tôi muốn có hành động trả thù nàng. Hay bởi tôi muốn dùng cách này để báo đáp Tưởng Nam. Và có khi là vì hôm nay Tưởng Nam và Bạch Lâm quá giống nhau, tôi không thể nào phân biệt nổi hai người. Tóm lại tôi đã làm tình với Tưởng Nam, gần như suốt đêm. Bóng hình chúng tôi trên vách tường phân ròi lại hợp, giọng Paul McCartney vang lên trong loa, còn cả tiếng thở dốc của tôi, tiếng rên rỉ của Tưởng Nam, ánh trăng đêm xuân tuyệt mỹ ngoài cửa sổ. Đây là đêm đầu tiên của tôi.

Tôi không nhớ nổi mình và Tưởng Nam đã làm tổng cộng bao nhiêu lần, chỉ biết mỗi lần lên đỉnh tôi lại nhớ tới cảnh hai chúng tôi bên bờ hồ. Ánh trăng, liễu rủ, mặt hồ, gió, tôi và Tưởng Nam (hay Bạch Lâm?) im lặng nhìn nhau.

89.

Kể từ đêm hôm đó tôi và Tưởng Nam coi như chính thức bắt đầu mối quan hệ. Hằng ngày chúng tôi cùng nhau đi thăm thú mọi nơi, tìm kiếm ký ức tuổi nhỏ của Tưởng Nam trên khắp đường lớn ngõ nhỏ ở Trấn Giang, hoặc du ngoạn Tiêu Sơn, Bắc Cổ Sơn hay Nam Sơn. Đến sớm ngày thứ tư thì lái xe qua cầu lớn Nhuận Dương, chạy tới Dương Châu chơi. Lúc đi qua cầu Tưởng Nam nói trước kia chỗ này không có cầu, tuy Trấn Giang và Dương Châu chỉ cách nhau có một con sông nhưng trước kia vì không có cầu mà rất phiền toái. Tối Dương Châu, tâm trạng tôi bỗng trở nên phức tạp, mẹ kiếp, chẳng phải Bạch Lâm từng nói tôi là người Dương Châu còn gì?

Ở Dương Châu chơi một ngày, chúng tôi tới thăm Đại Minh tự bên hồ Sấu Tây, ăn các món ăn Hoài Dương và đồ ăn vặt Dương Châu nổi tiếng, đêm đó cũng không về Trấn Giang nữa mà nghỉ luôn ở khách sạn Tây Viên gần Sấu Tây hồ. Chỗ này cao cấp hơn hẳn nhà nghỉ ở Trấn Giang, khung cảnh hào nhoáng phú quý càng kích thích dục vọng con người ta, khiến tôi và Tưởng Nam đêm đó không tránh khỏi một cuộc đại chiến. Trong phòng tắm, trong phòng khách, trên giường, gần như chỗ nào trong căn phòng cũng lưu lại dấu tích chiến đấu của hai chúng tôi. Cuối cùng chúng tôi cùng nằm trên giường, chị gối đầu lên cánh tay tôi, quay mặt về phía tôi, về uể oải. Tôi nhìn bờ môi hồng đào của chị, nghĩ đến vị ngọt ngào trong đó, lại không tìm được nẩy ra vài suy nghĩ biến thái. Tôi nói với Tưởng Nam: “Đằng ấy đã từng nghe một câu thơ viết về Dương Châu chưa?”

“Thơ gì?” Hân Tường Nam không ngờ lúc này tôi lại nói đến chuyện thơ ca, chị hỏi lại giọng có chút ngạc nhiên.

“Thơ của Đỗ Mục,” tôi nói. “Đêm nay trăng sáng cầu xưa, mà người dạy sáo bây giờ còn đâu.”[2]. Nói rồi tôi nhìn chăm chăm vào môi chị, thoáng nở một nụ cười gian tà

[2] Trần Trọng San dịch, nguyên tác: “Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, ngọc nhân hà xứ giáo xuy tiêu.” Nhị thập tứ kiều còn có tên là Hồng Dược Kiều, ở huyện Giang Đô, tỉnh Giang Tô. Thời xưa có 24 cô gái đẹp thổi sáo tại đây, nên cầu có tên này.

Tường Nam lập tức đỏ bừng mặt, lườm tôi một cái đầy lả lơi, nói: “Người ta không muốn động đây gì nữa, cậu muốn thì quay ngược đầu đi.”

Tôi thầm hỉ hả, không ngờ Tường Nam lại đồng ý thật. Đang định ngồi dậy quay ngược đầu bỗng nghĩ, dù tôi có đổi đầu thì cũng chỉ có chân mới ngang tầm miệng Tường Nam, đúng lúc ấy lại nghe tiếng Tường Nam cười khúc khích, tôi bèn nói: “Hừ! Suýt chút nữa thì mắc lừa, cái đầu của đảng này có mọc trên chân đâu!” Tường Nam nghe vậy càng cười dữ hơn, đột nhiên, chị như nhớ ra điều gì, bảo với tôi: “Nếu cậu là voi có phải tốt rồi không!”

“Voi?” Tôi ngẩn người. Thầm nhủ: Chuyện này thì liên quan gì đến voi?

“Sao? Quên rồi à?” Tường Nam thấy tôi không phản ứng gì, lại nói: “Hồi trước chả gửi cho người ta cái tin nhắn ấy!”

Trời! Bây giờ tôi mới nhớ ra cái tin nhắn “nhân văn” mình từng gửi cho Tường Nam! Sặc! Tôi đã quên bém chuyện này từ lâu lâu rồi, không ngờ Tường Nam đến giờ vẫn còn nhớ.

“Ha ha.” Tôi cười nói: “Hồi đó là gửi nhầm, xong rồi sợ chết được.”

“Người ta biết là gửi nhầm rồi,” Tường Nam nói, giọng điệu bỗng trở nên kỳ lạ: “Cậu hồi trước chả toàn cố tình gửi nhầm tin nhắn cho người ta còn gì?”

Nghe xong câu này của Tường Nam, tim tôi bỗng thất lại: Bảo sao Tường Nam lại cuồng nhiệt như vậy? Hóa ra chị vẫn coi tôi như người con trai kia! Nhưng nghĩ lại: chẳng phải tôi cũng coi chị như Bạch Lâm sao? Vừa nghĩ tới Bạch Lâm, lòng tôi đã lại quặn đau nhức nhối.

Ngày hôm sau ăn trưa xong, tôi và Tường Nam mới quay về Trấn Giang. Trên đường về, Tường Nam như nhớ ra chuyện gì, chị rút từ túi ra một chiếc điện thoại, bảo tôi: “Tiểu Triệu! Thật ngỡ ngàng quá, mãi mà không nhớ trả lại điện thoại cho cậu này, sim của cậu vẫn còn bên trong đây!” Nói rồi chị gơ điện thoại ra, tôi vừa lái xe vừa liếc mắt nhìn, vẫn là chiếc N70 lần trước chị tặng tôi, bèn đưa tay ra nhận lấy.

Về nhà nghỉ, Tường Nam bảo tôi cứ về phòng trước, nói mình còn có việc rồi một mình lái xe đi. Tôi về đến phòng, vừa mới ngồi xuống điện thoại trong lòng đã vang lên nhạc bài “Yesterday”, là Tường Nam gọi. “A lô!” Tôi bắt máy ngay, chỉ nghe đầu bên kia truyền lại tiếng Tường Nam buồn rầu: “Tiểu Triệu! Xin lỗi!”

“Sao cơ?” Tôi bất giác ngẩn người, hỏi: “Xin lỗi cái gì?”

“Tôi phải đi rồi!” Tường Nam nói: “Tôi chuẩn bị kết hôn với Lâm, sau đó sẽ sang Melbourne.”

“Cái gì?” Câu trả lời của chị thực sự nằm ngoài dự liệu của tôi. “Vậy Đá Nhỏ thì thế nào? Còn cả tôi nữa?” Tôi gào lên trong điện thoại.

Tường Nam không trả lời, một lúc sau, chị dập máy. Trước khi điện thoại bị ngắt, tôi hồ hồ như nghe thấy tiếng òa khóc từ đầu dây bên kia. Tôi cuống cuống lập tức gọi lại không biết bao nhiêu lần, nhưng Tường Nam đều không nghe máy. Đang không biết làm thế nào, bỗng nhiên nhận được tin nhắn từ chị: “Tiểu Triệu! Xem trong file tài liệu trên điện thoại có một bức thư cho cậu.”

“Tiểu Triệu!” Bức thư Tường Nam lưu lại trong điện thoại của tôi có nội dung như sau: “Thực ra chị muốn nói rõ ràng những chuyện này trước mặt cậu, nhưng chị không nói nổi. Chị sắp kết hôn cùng Lâm rồi, chính là tên khốn họ Lâm mà chắc chắn cậu cũng biết! Cậu đừng ghen, chị cưới hẳn hoàn toàn không phải vì yêu hẳn, mà là vì chị hận hẳn, chị muốn trả thù hẳn, trả thù thật thâm độc. Hẳn ta đã gần 50 tuổi rồi nhưng vẫn chưa có con trai, lúc nào hẳn cũng muốn có con trai kế thừa tài sản. Ha ha, mấy hôm nay là ngày nguy

hiếm của chị, chị lên giường cùng cậu mấy ngày nay chính là vì muốn có con với cậu. Tuy thời gian chúng ta ở bên nhau không lâu, nhưng tối nào cậu cũng rất mãnh liệt, chị nghĩ chắc chắn mình đã mang trong người giọt máu của cậu. Đợi sau ba tháng, chỉ cần biết cái thai là con trai, chị sẽ kết hôn cùng Lâm. Chị sẽ khiến hắn nuôi con cho chúng ta, khiến hắn đem tất cả tài sản để lại cho con chúng ta. Đúng vào thời khắc trước khi hắn lâm chung, chị sẽ nói ra toàn bộ sự thật với hắn, để hắn chết không nhắm mắt!”

Đọc đến đây, tuy tôi cũng vô cùng căm ghét tên khốn họ Lâm nhưng vẫn bất giác lạnh buốt sống lưng. Tôi không biết tên vô lại ấy đã làm chuyện gì biến thái với Tưởng Nam để chị phải hận hắn đến như thế.

“Còn về Đá Nhỏ...” Tôi kéo xuống dưới, đọc tiếp: “Lần trước đi Singapore chị không tìm được thằng bé, chị nghĩ chị sẽ mãi chẳng thể tìm được thằng bé nữa...” Lúc này hình ảnh Đá Nhỏ chợt hiện lên trong đầu tôi, thằng nhóc đáng yêu như chú gấu nhỏ ngoác miệng gọi tôi “cậu! cậu!”, nó đã đi đâu? Trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ: “Tưởng Nam sinh con cho tôi lý do một phần là vì chị đã mất đi Đá Nhỏ, chị muốn có một đứa con nữa.”

“Tiểu Triệu!” Tôi kéo xuống phần sau bức thư, Tưởng Nam đột nhiên đổi giọng: “Có chuyện này nói ra cậu đừng giận nhé, được không? Thực ra rất nhiều lúc chị nghĩ cậu là người đó. Hai người quá giống nhau, nên chị không thể nào phân biệt rạch ròi. Hi, chị cũng rất thích cậu, thật đấy. Nhưng chị nghĩ cậu cũng không buồn quá đâu nhỉ, vì người cậu yêu không phải là chị mà là Bạch Lâm kia! Đúng không? Thực ra chuyện dự án thu mua lần này, người Cao Trào muốn đối phó là chị, lúc đó chị không hề biết vì sao hắn ta khẳng định muốn dồn cậu vào chỗ chết. Mãi đến sau này Bạch Lâm gọi điện cho cậu, khi đó điện thoại của cậu đang ở chỗ chị, chị đã nghe điện thoại. Mãi đến lúc đó chị mới biết hóa ra người cậu thích không phải chị, cũng không phải cô bạn học kia, mà là cô ấy. Còn Cao Trào sở dĩ muốn cậu chết, chắc chắn là vì Bạch Lâm đã nói đỡ cho cậu trước mặt hắn ta. Con người Cao Trào rất nhỏ mọn, Bạch Lâm vốn định giúp cậu nhưng vì thế lại càng khiến Cao Trào muốn ép cậu phải chết!”

Tôi không ngờ Tưởng Nam lại nhắc đến Bạch Lâm trong bức thư gửi cho tôi, hơn nữa từ câu chữ của chị, có thể thấy Bạch Lâm không hề đến nỗi tuyệt tình như tôi nghĩ. Hóa ra Bạch Lâm từng gọi điện cho tôi, nàng còn xin hộ tôi với Cao Trào. Trong thư Tưởng Nam không hề nhắc đến chuyện sau khi chị nhận điện thoại của Bạch Lâm, bọn họ có nói chuyện với nhau không. Nếu có thì là chuyện gì? Bạch Lâm liệu có xin Tưởng Nam tha cho tôi không?

“Được rồi!” Bức thư của Tưởng Nam cũng đã đến trang cuối cùng: “Nói đến đây thôi! Chị yêu cậu! Chị biết cậu nhận món tiền kia của ông chủ Mã chắc chắn là có lý do. Chị không trách cậu. Trước khi trở lại Trần Giang, chị đã chuyển một triệu tệ vào tài khoản của cậu, cậu không được không nhận đâu đấy. Cậu cũng không phải lo cho chị, mấy năm nay chị kiếm được không ít tiền, ở Thượng Hải chị cũng còn mấy căn nhà. Dù cho có không mang thai con trai thì chị vẫn đủ tiền để sống. Số tiền này cậu cứ cầm lấy, muốn dùng vào việc gì thì dùng! Ồ, đúng rồi, còn một chuyện nữa, bài ‘Yesterday’ trong điện thoại của cậu là do cậu hát đấy à? Nghe hay lắm, guitar cũng rất tuyệt, là cậu đánh hả? Ha ha, trước kia người đó chơi guitar cũng hay lắm...”

Đọc đến chữ “lắm” cuối cùng, ngón tay cái của tôi vẫn di xuống tiếp, tôi không muốn bức thư của Tưởng Nam kết thúc như vậy, nhưng mặc tôi có kéo xuống bao lần, màn hình vẫn không có gì biến đổi. Tôi thất vọng nhìn trân trân màn hình điện thoại, muốn khóc nhưng lại không khóc nổi. Thực ra đến hiện giờ tôi cũng không hiểu giữa mình và Tưởng Nam là kiểu tình cảm gì. Hai chúng tôi yêu nhau, nhưng người cả hai yêu nhất lại không phải người kia. Có lẽ ban đầu chị cũng muốn mãi mãi làm chị tôi, nhưng chuyện Đá Nhỏ đã kích động chị. Khiến chị cuối cùng đã cùng tôi vượt qua giới hạn. Giờ nghĩ lại, tối đó bên hồ Đáp Ảnh, có lẽ chị cố tình ăn mặc cho giống với Bạch Lâm, chị đã sẵn chủ định làm chuyện đó với tôi.

Chị rút cuộc vẫn phải ra đi, chẳng trách chị cứ nhất định muốn tôi cùng chị tới Trần Giang. Chị muốn trước khi ra nước ngoài được về thăm và cảm nhận quê nhà một lần nữa. Giờ chị đã đi rồi, tôi lại chỉ có một mình. Tìm trong điện thoại bài “Yesterday”, bật lên. Trong tiếng đàn và tiếng hát của chính mình, tôi nhận ra mình bỗng hiểu được Tưởng Nam. Thực ra Tưởng Nam vẫn mãi sống trong ngày hôm qua, và đứa con chị muốn mang, chắc chắn cũng là con trai của người con trai đã chết vì chị kia.

90.

Tôi ở lại nhà nghỉ Nhất Tuyền thêm một đêm nữa rồi hôm sau bắt xe quay về. Lúc trả phòng mới biết

Tưởng Nam đã gửi lại quây nhà nghỉ hơn mười nghìn tệ dưới tên tôi, chị nghĩ thật chu đáo, biết tôi hiện giờ đang không có tiền nên đã chuẩn bị trước mọi thứ.

Sau khi quay về tôi kiếm một nhà trọ mới, chuyển khỏi nhà bà dì tên tiểu nhân La già. Cuộc sống vẫn sa sút lại thêm mờ mịt. Gần như ngày nào tôi cũng gọi điện cho Tưởng Nam, nhưng chị đều tắt máy. Tôi đành gửi tin nhắn, nhưng lại thấy chẳng có gì để nói. Tôi cũng nhớ Bạch Lâm. Tôi gọi điện cho Trần Hữu Dung hỏi Bạch Lâm đã quay lại công ty chưa. Trần Hữu Dung nói chưa, còn nói phòng nhân sự đã có tin đồn Bạch Lâm được điều lên tổng công ty ở Thượng Hải rồi. Những lúc buồn tôi lại nhớ đến Bạch Lộ, không biết bệnh của em đã đỡ chưa? Em và cậu bạn học kia còn tiến triển nữa không? Em còn nhớ tôi không?

Cứ vậy qua mười mấy ngày, trời đã bắt đầu nóng lên. Một buổi trưa thứ Bảy cuối cùng trước mừng 1 tháng Năm, tôi bất ngờ nhận được một cú điện thoại. Nhạc chuông là bài “Lam liên hoa”, khi đó tôi đang nằm ngủ trên giường, nghe giai điệu này vang lên liền nhảy bật dậy. Là điện thoại của Bạch Lộ?! Tôi nhanh như chớp chớp lấy điện thoại ấn nút nghe, đầu bên kia vang lên một giọng nam giới xa lạ: “A lô! Xin hỏi anh có phải Triệu... Triệu Cẩm Lư không?”

“Vâng!” Tôi đáp, đầu óc vẫn mù mịt. Đây rõ ràng là số điện thoại của Bạch Lộ mà, sao người gọi lại là nam giới?

“Ừm...” Người ở đầu dây bên kia thấy tôi xưng là Triệu Cẩm Lư, im lặng một lúc mới nói: “Tôi là Dương Phong, là bạn học của Bạch Lộ...”

Hai chữ “Dương Phong” vừa lọt vào tai đã khiến tim tôi nặng trĩu. Bà nó chứ, cậu dùng điện thoại của Bạch Lộ gọi cho tôi là có ý gì? Huênh hoang hả? Đang rầu cả lòng, tôi lại nghe tên Dương Phong kia nói: “Ngày mai anh có thời gian không? Nếu có mong anh tới Thượng Hải một chuyến, Bạch Lộ có đồ nhờ tôi chuyển cho anh.”

Bạch Lộ? Đồ? Tôi hơi sững sờ, thoáng có dự cảm chẳng lành, lập tức hỏi cậu ta: “Thế còn Bạch Lộ đâu? Vì sao em ấy không đích thân đưa cho tôi?”

“Bạch Lộ đã đi Nhật từ tháng trước rồi.”

“Cái gì? Bạch Lộ đi Nhật làm gì?”

“Làm phẫu thuật!” Dương Phong đáp. “Lần trước Bạch Lộ đột nhiên ngất xỉu, bác sĩ nói tim bạn ấy đã sắp không chịu nổi nữa rồi, bắt buộc phải tiến hành phẫu thuật mới có thể sống được! Nhưng tỷ lệ thành công rất thấp, Tokyo có bệnh viện rất vượt trội về phương diện này, tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật ở đó cũng cao hơn trong nước, nên hai chị em bạn ấy đã cùng sang Nhật...”

Tên nhóc này dường như vẫn còn muốn dõng dãi nói tiếp nhưng tôi đã lập tức cắt ngang: “Chiều nay cậu có rảnh không? Giờ tôi tới Thượng Hải ngay đây!” Từ lời Dương Phong tôi mơ hồ cảm thấy có thể mình đã hiểu nhầm rất nhiều chuyện.

Tối được Thượng Hải đã hơn ba giờ chiều, xuống xe khách, tôi lập tức nhảy lên một chiếc taxi, chạy thẳng đến Đại học Sư phạm Hoa Đông. Ngồi trên xe, tôi gọi cho Dương Phong qua số Bạch Lộ, cậu ta nghe máy, hẹn gặp tôi trước cổng trường.

Trên đường đi không liên lạc gì thêm, đến cổng trường Sư phạm Hoa Đông, Dương Phong quả nhiên đang đứng đó đợi tôi. Cậu ta ôm trước ngực một gói đồ to, không biết là cái gì, trên tay phải còn móc một cái túi, lẽ nào đây đều là đồ Bạch Lộ muốn gửi cho tôi? Vừa suy đoán tôi vừa xuống xe bước tới chỗ Dương Phong. Cậu ta cũng thấy tôi, có điều không hề tiến lại. Có thể thấy, cậu ta hoàn toàn không có thiện cảm gì với tôi, thậm chí còn có chút thù địch. Sặc, thực ra tôi cũng chẳng có cảm tình gì với cậu ta.

Tới gần cậu ta rồi, tôi thấy hơi kỳ kỳ, rất gượng gạo. Cậu ta cũng không muốn nói nhiều với tôi, đưa hai túi đồ trong tay ra trước mặt, nói: “Đây đều là của Bạch Lộ nhờ tôi giao lại cho anh.” Tôi hơi sững người, ngỡ ngàng đưa tay ra đón lấy. Dương Phong đưa đồ cho tôi xong liền quay người đi luôn, được mấy bước chợt dừng lại, rồi như lưỡng lự một thoáng, mới quay người lại, tới trước mặt tôi, rút ra một chiếc điện thoại, đưa cho tôi nói: “Đây là điện thoại của Bạch Lộ, cũng giao cho anh!” Nói xong dúi điện thoại vào tay tôi rồi quay người chạy biến.

Tôi bất giác thấy hơi kỳ lạ, giờ Bạch Lộ đang qua lại với cậu ta cơ mà! Sao ánh mắt cậu ta nhìn tôi lại mang lòng đổ kỵ thế kia. Còn nữa, vì sao cậu ta đưa điện thoại của Bạch Lộ cho tôi? Tôi nhìn theo bóng lưng như đang chạy trốn của cậu ta, bỗng nhiên lại thấy hơi thích thú tên nhóc này.

91.

Đội Dương Phong đi xa rồi, tôi mới nhìn xuống món đồ trong tay. Gói to là một tập tranh, còn trong túi đựng một bưu phẩm, nhìn chữ bên trên thì là của Bạch Lộ gửi từ Nhật về. Tôi lập tức tìm một quán cà phê gần trường, vào gọi một cốc cà phê rồi ngồi xuống bàn gỗ tập tranh. Bên trong từng trang đều là tranh vẽ Bạch Lộ. Có bức em mặc đồng phục trong lớp học, có bức em mặc váy dài đứng bên hồ Lệ Oa, ôm gối ngồi bên sân vận động, có bức tóc dài có bức tóc ngắn. Tôi lật mãi gỡ mãi, chợt nhớ tới hôm trông thấy Dương Phong và Bạch Lộ ở bên nhau, khi ấy sau lưng Dương Phong hình như cũng có đeo giá vẽ. Lẽ nào Bạch Lộ đi cùng Dương Phong không phải vì em thích cậu ta mà chỉ là muốn cậu ta giúp vẽ tranh ỉn? Và cả, Bạch Lộ cắt tóc ngắn cũng không phải vì muốn quên tôi mà là muốn lưu lại cho tôi thêm nhiều hình ảnh hơn? Càng nghĩ tôi lại càng thấy chắc chắn là vậy, vì thái độ của Dương Phong lúc này đã chứng minh rất nhiều chuyện, nếu thực sự là một đôi với Bạch Lộ, cậu ta còn dùng ánh mắt đổ kỵ đó nhìn tôi làm gì? Cậu ta có trả điện thoại của Bạch Lộ lại cho tôi không? Lẽ nào Bạch Lộ vốn không hề thay lòng đổi dạ?

Lật tới bức tranh cuối cùng, bất ngờ lại là cảnh Bạch Lộ nằm trên giường bệnh! Tối hôm tôi tới thăm Bạch Lộ, trong phòng bệnh đã có bức tranh này, chỉ có điều khi đó còn chưa hoàn thành. Nhìn kỹ lại, dưới bức tranh có một hàng chữ nhỏ viết bằng bút máy: “Lư lừa, em nguyện mãi làm bông lam liên hoa trong đời anh!”

Đọc dòng chữ này, cuối cùng tôi đã xác định được tình cảm Bạch Lộ đối với mình. Sống mũi tôi lập tức cay cay, tròng mắt nóng rực, nước mắt không ngăn nổi trào ra. Lách tách mấy giọt rơi lên bức tranh, đúng vào hàng chữ nhỏ, lòng tôi lại càng nhức nhối, nước mắt không ngừng tuôn như mưa.

Lặng lẽ khóc hồi lâu mới chợt nhớ đến gói bưu phẩm, bên trong sẽ là gì đây? Nghĩ vậy, tôi nhẹ nhàng mở gói đồ ra. Sau đó, tôi sờ thấy, bên trong là chiếc MP3 Sony NW-A605 Bạch Lộ từng nhờ tôi tặng Bạch Lộ vào ngày sinh nhật em.

Tôi lau nước mắt, lấy chiếc MP3 ra, đeo tai nghe vào rồi bật máy. Một tiếng sáo du dương vang lên bên tai tôi, giai điệu quen thuộc đến lạ, còn đang ngỡ ngàng thì tiếng sáo đã yếu đi, tiếng hát của tôi vang lên, tiếp đó là tiếng guitar, tiếng trống. Tôi giật mình, đây chẳng phải bài “Lam liên hoa” tôi tặng Bạch Lộ làm quà sinh nhật sao? Khi đó tôi từng nói với Bạch Lộ, muốn em dùng tiếng sáo của mình hoàn thiện bài hát này, đó thực ra chỉ là màn kịch tôi bày ra hòng giành lấy tình cảm của em, không ngờ em lại coi đó là thật, còn thu lại hoàn chỉnh bài hát này nữa.

Tôi nghe bài “Lam liên hoa”, trong đầu không khỏi nhớ đến buổi tối sinh nhật Bạch Lộ, em quay người lại gào to với tôi rằng em đồng ý. Nước mắt tôi vốn vẫn chưa dứt lúc này lại càng ào ra ồ ạt, tôi không đưa tay lau, bởi tôi biết có lau nữa lau mãi cũng chẳng thể ngăn nổi những giọt nước mắt đang tuôn như mưa này. Vài người trong quán cà phê thấy vậy bèn nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ như thể đang trông thấy người sao Hỏa. Tôi chẳng còn tâm trí đâu để ý đến họ. Bên tai tôi chỉ có tiếng nhạc trong MP3, trong đầu tôi chỉ có hình ảnh Bạch Lộ.

Lâu sau, bài hát đã kết thúc, nhưng tôi vẫn không tắt MP3, chỉ ngồi đó chờ đợi. Một thoáng sau, từ MP3 lại vang lên tiếng đàn guitar. Tôi vừa nghe đã nhận ra đó là bài “Những đóa hoa ấy” của Phác Thụ, chỉ có điều ngón đàn vẫn rất trúc trắc. Đoạn dạo đầu trôi qua, tiếng Bạch Lộ vang lên: “Tiếng cười nơi ấy làm em nhớ lại... những đóa hoa ấy của anh... lặng lẽ nở trong từng góc nhỏ cuộc đời vì anh...” Tiếng hát từ từ yếu đi, nhưng vẫn không hề biến mất mà tồn tại như nhạc nền, sau đó tôi nghe tiếng Bạch Lộ gọi tôi Lư lừa, sau đó nữa, tôi nghe tiếng em bắt đầu nói chuyện với tôi.

“Lư lừa! Khi anh nghe được những lời này thì em đã phẫu thuật xong rồi. Không biết khi đó em có còn trên thế gian này không. Giờ em đang ở Tokyo, Nhật Bản, thời gian ghi âm là ngày 26 tháng Ba. Hôm qua em đã đi công viên Ueno ngắm hoa anh đào, thật sự là rất đẹp rất đẹp. Em vẫn luôn muốn trở thành bông lam liên hoa không bao giờ héo tàn trong bài hát của Hứa Ngụy, nhưng em nghĩ chắc mình chỉ có thể là hoa anh đào được thôi. Nghe nói Nhật Bản có câu ngạn ngữ là ‘đào hoa bảy ngày’, em nghĩ đợi đến khi em trải qua phẫu thuật thì những bông hoa đẹp thế kia e là đã rụng cả rồi! Ha ha, anh nghe bài ‘Những đóa

hoa ấy' em đánh chưa? Anh dạy em cả kỳ nghỉ đông nhưng em vẫn chẳng đánh được bằng một phần mười anh. 'Chúng ta cứ vậy, mỗi người một phương trời.' Câu này Phác Thụ viết hay quá đi! Ừm... Lư Lừa, em yêu anh! Em thật sự rất rất yêu anh, em đã nói với anh rồi đấy, em yêu anh, ngay từ lần đầu gặp anh em đã thích anh rồi, và sẽ mãi mãi không thay đổi, đây chính là tình yêu của con gái cung Ma kết bọn em. Lư Lừa, em yêu anh! Em rất cảm ơn anh đã cho em một tình yêu đẹp lạ thường. Anh thực hiện ba ý nguyện của em, tặng em món quà sinh nhật tuyệt vời nhất, anh cùng em đón một năm mới ấm áp, anh còn cùng em ngắm những chiếc đèn đẹp nhất thế gian này... Lư, Lư Lừa, em hận anh! Em thật sự rất hận anh! Bởi tình yêu hoàn mỹ anh dành cho em chỉ là giả, người trong trái tim anh không phải là em! Lư Lừa, em hận anh, em hận anh, đúng lúc em cứ ngỡ đã tìm được một tình yêu hoàn mỹ anh lại đập vỡ ảo ảnh đó! Lư Lừa, em hận anh, yêu bao nhiêu thì hận bấy nhiêu! Nhưng Lư Lừa, em vẫn rất yêu anh, hận bao nhiêu thì yêu bấy nhiêu! Em yêu anh, vì anh cho em niềm vui, cho em nỗi buồn, cho em hy vọng, cho em tuyệt vọng, cho em băn khoăn, cũng cho em phiền muộn. Tất cả những cảm giác đó cộng lại mới được coi là tình yêu đích thực mà em nghĩ thế. Tuy đó chỉ là tình cảm đơn phương của em với anh. Ha ha, cứ cho là tình đơn phương đi, nhưng những tình cảm đó đều đã khắc sâu vào trái tim em. Em vốn muốn đem theo những tình cảm ấy lên thiên đường, nhưng chị nhất quyết bắt em làm phẫu thuật, nhất quyết bắt em sang đây thay tim. Em rất sợ, em thực sự rất rất sợ. Em sợ thay tim rồi, những ký ức, những cảm xúc anh khắc lên tim em sẽ tan biến hết. Có phải em rất ngốc không, rõ ràng em biết trái tim đó đâu phải quả tim tồn tại dưới dạng vật chất, nhưng em vẫn sợ."

92.

Tôi ngồi trong quán cà phê, lặng lẽ nghe Bạch Lộ riu rít bên tai, nước mắt ướt nhèm cả mặt. Lúc tôi nhớ nhung Bạch Lâm, lúc tôi làm tình với Tưởng Nam, lúc tôi oán hận Bạch Lộ thay lòng đổi dạ, tôi đâu nghĩ người con gái này lại dành cho tôi tình cảm sâu đậm là vậy, những tổn thương mà con tim yếu ớt của em phải chịu đựng thật quá sâu nặng.

"Lư Lừa, em đoán lúc này anh chắc chắn đang gạt nước mắt. Hì hì, em yêu anh. Em biết anh nhất định sẽ khóc vì em. Đối với em thế đã là đủ lắm rồi. Lư Lừa, bài 'Lam liên hoa' đầu tiên anh đã nghe chưa? Có nghe thấy tiếng sáo không? Em đã hoàn thành bài hát này vào ngày lễ Tình nhân, tối hôm đó em quay về tìm anh, thực ra là muốn tặng anh bài hát này làm quà 14 tháng Hai..."

Nghe đến đây, tôi bỗng nhớ đến buổi tối lễ Tình nhân hôm đó, hóa ra Bạch Lộ lặn lội đường xa quay về chỉ vì muốn đem bài hát này tặng cho tôi. Thế nhưng cả ngày hôm ấy tôi lại chẳng nghĩ gì đến em.

"Hồi đầu, em thực sự cũng hơi hận chị, hận chị sao lại ở bên anh. Nhưng sau này em đã hiểu ra, thực ra hôm sinh nhật em, tối hôm đó anh đã muốn nói rõ ràng với em, đúng không? Chỉ vì tính tùy tiện của em nên anh mới buộc phải tiếp nhận em. Chị đối với em thật sự rất rất tốt, từ nhỏ tới lớn, bất kể là thứ gì, chỉ cần em thích chị nhất định nhường em. Em nghĩ nếu chị biết em thích anh, nhất định cũng sẽ nhường anh cho em. Thế nên em mới chủ động chia tay anh trước. Tối hôm đó chia tay anh, em quay đi mặt giàn giụa nước mắt. Lư Lừa, lúc ấy anh có khóc không? Tối hôm đó còn có tuyết rơi nữa, lạnh thật."

"Sau khi quay lại trường, em liền nhờ Dương Phong vẽ tranh. Vốn dĩ dùng máy ảnh chụp lại cũng được, nhưng em nghĩ vẽ ra chắc hay hơn. Mấy bức tranh ấy anh xem rồi chứ? Lúc ấy em sợ mình về sau sẽ không còn gặp lại anh được nữa, nên còn cắt cả tóc ngắn, để anh biết em cắt tóc ngắn trông sẽ thế nào. Có phải em rất trẻ con không?"

"Nhưng về sau chúng ta vẫn gặp lại nhau, trong bệnh viện. Thực ra khi đó em suýt chút nữa đã không tìm nổi, em biết đó chắc chắn là lần cuối em được gặp anh. Lúc quay đi anh đã khóc, he he, anh không giấu nổi em đâu. Lúc anh rơi nước mắt quay người mở cửa, em thật sự muốn gọi anh lại. Nhưng em không làm thế, vì em biết chị thực ra cũng rất thích anh. Tuy chị không nói nhưng em có thể nhìn ra. Em cũng biết chị nghĩ gì. Chị muốn em chữa khỏi bệnh, sau đó để anh và em ở bên nhau. Từ nhỏ tới lớn, lúc nào chị cũng nhường em như vậy đấy."

"Lư Lừa, chị em thực sự là một người rất tốt. Chỉ có điều chuyện gì cũng giấu trong lòng, không muốn nói ra. Chị đã hy sinh cho em rất nhiều. Em nói với anh chuyện này, nhưng anh không được coi thường chị đâu đấy. Hồi đó anh rể qua đời, chị một mình gánh vác tiền nhà, cho em ăn học, còn phải lo khám bệnh cho em, cuộc sống quả thực rất khó khăn. Có một lần em bị ngã phải nằm viện, cần gấp một khoản tiền, mà chị lại rất giữ thể diện, không muốn hỏi anh Hình. Khi ấy không hiểu sao chị lại lấy một khoản tiền không nên

lấy ở công ty, kết quả bị người trong công ty điều tra ra. Giám đốc công ty là một kẻ rất xấu xa, đã dùng chuyện ấy uy hiếp chị, bắt chị phải... phải... Chuyện này không biết làm sao lại để anh Hình biết được, có hôm hai người cãi nhau qua điện thoại, em khi đó mới học cấp III, vô tình nghe được mới biết chị đã từng vì mình mà phải chịu oan ức lớn như vậy. Chuyện này em vẫn giấu trong lòng, chưa từng nói ra với ai, với chị em cũng vờ như không biết, em không muốn làm chị buồn thêm. Nhưng em cảm thấy rất có lỗi với chị, chị vì em nên mới như vậy. Hơn nữa anh Hình cũng vì chuyện ấy mà khúc mắc với chị, em thực sự sợ anh Hình sẽ vì thế mà không cần chị nữa.”

Nghe đến đây tôi mới hiểu Bạch Lâm nói nàng từng cùng Cao Trào, thì ra là thế này! Chẳng trách Bạch Lộ lại muốn tác hợp Bạch Lâm và tay Hình đến vậy, ra là vì em nghĩ mình đã hại hai người không thể ở bên nhau.

“Lư lừa! Em nghe chị nói lần phẫu thuật này của em tỷ lệ thành công là 20%, cũng chính là em có một phần năm hy vọng sống sót. Nhưng em nghĩ em không còn cơ hội gặp lại anh nữa đâu. Vì xác suất đến bốn phần năm là em chết. Cứ xem như may mắn sống được thì em cũng không muốn gặp anh nữa. Nếu phẫu thuật thành công, em sẽ ở lại nước ngoài, sau đó dùng quãng thời gian còn lại của mình để quên anh. Anh cũng không được tới tìm em, như vậy em sẽ giận đấy! Anh ở bên chị đi! Chị tuy nói với em rằng đã bán nhà để đủ tiền cho em điều trị, nhưng em lén dùng tiếng Anh hỏi bác sĩ ở đây, người ta nói viện phí của em lần này tổng cộng e phải đến một triệu tệ cơ. Chị tuyệt đối không thể có nhiều tiền như thế. Em rất lo vì bệnh của em chị lại làm chuyện gì đấy trái với lòng! Anh giúp chị nhé, được không?”

“Thế thôi, Lư lừa, tạm biệt nhé! Ha ha, em nhầm, không phải tạm đâu! Hi hi, ghi âm lại cho anh là chuyện tùy tiện cuối cùng em làm trong đời này. Bên phòng bệnh bên cạnh có một cô gái người Nhật, cũng bị bệnh giống em. Em dùng máy tính xách tay của cô ấy để hoàn thiện đoạn ghi âm này đấy. Còn chuyện này nữa, dù phẫu thuật của em thành công hay thất bại, cuối cùng chị vẫn phải quay về. Nếu anh thực sự yêu chị thì hãy đợi chị! Chị là người tốt, chỉ không muốn mở lòng với người khác. Chắc chắn chị rất thích anh, chỉ có điều trước nay chị vẫn luôn thận trọng trong tình cảm. Anh nhất định phải đợi chị nhé!”

Đến đây giai điệu bài “Những đóa hoa đỏ” lại vang lên. Tôi lắng nghe nghĩ về Bạch Lộ ở Nhật Bản xa xôi giờ đã hoàn thành phẫu thuật rồi, không biết em đã khỏe lại chưa? Hình ảnh Bạch Lâm cũng bất chợt hiện lên trong đầu, hóa ra tất cả những gì nàng làm đều là để Bạch Lộ được hạnh phúc. Tôi nhớ lại lúc nàng vô tình cự tuyệt tôi trong thang máy tối hôm đó, nàng chịu ở bên Cao Trào chắc chắn là vì bệnh của Bạch Lộ. Còn nàng hôn tôi điên cuồng như vậy, lại là bởi nàng yêu tôi, nhưng cùng lúc không thể nào yêu tôi. Tôi lặng lẽ ngồi trong quán cà phê, nghĩ về tình yêu giữa mình và Bạch Lâm, nàng luôn cẩn trọng từng chút một như thế, luôn giữ mọi ý nghĩ trong lòng, luôn dao động bất định. Có lẽ con tim nàng đã phải chứa đựng quá nhiều đau đớn, chuyện chồng nàng qua đời, chuyện bệnh tật và hạnh phúc của Bạch Lộ, chuyện bản thân Cao Trào làm với nàng, chuyện chờ đợi và phản bội của tay Hình, tất cả những điều đó đều khiến nàng không thể thực sự yêu. Vì sự ra đi của người chồng, nàng trở nên không nơi nương tựa; vì Bạch Lộ, nàng luôn sẵn sàng hy sinh hạnh phúc bản thân mình bất cứ lúc nào; vì chuyện Cao Trào khiến lòng nàng sinh ra tự ti; vì sự bội bạc của lão Hình, khiến nàng nghi ngờ tình yêu.

Vậy, nàng yêu tôi thật không? Đúng thế, nhất định thế! Vì nàng từng lặng người nhìn tôi đánh đàn cho nàng, vì nàng từng rót nước mát vì tôi, vì nàng từng say sưa khiêu vũ cùng tôi trong tiếng hát của tôi, vì nụ hôn cuồng dại của nàng trong thang máy.

Tôi lặng nghĩ, lúc này cảnh vật bên ngoài đã nhuộm màu hoàng hôn. Ánh chiều tà quét vàng ruộm một góc cửa sổ kiểu Pháp trong quán cà phê. Tôi ngắm nhìn những tia sáng không quá chói mắt ấy, nghĩ về Bạch Lâm, nhớ đến Bạch Lộ, và cả Tưởng Nam.

Tưởng Nam sẽ sinh con trai như ý nguyện chứ? Bệnh của Bạch Lộ có khỏi không? Bạch Lâm liệu có quay về? Trong MP3, Bạch Lộ buồn bã hát: “Chúng ta cứ vậy, mỗi người một phương trời.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-slow-trong-thang-may>